

Chỉ Dụ Anh Cẩn Câu

Contents

Chỉ Dụ Anh Cẩn Câu	3
1. Q.1 - Chương 1	3
2. Q.1 - Chương 2	5
3. Q.1 - Chương 3	7
4. Q.2 - Chương 4	8
5. Q.2 - Chương 5	9
6. Q.2 - Chương 6	10
7. Q.2 - Chương 7	12
8. Q.3 - Chương 8	13
9. Q.3 - Chương 9	13
10. Q.4 - Chương 10	15
11. Q.5 - Chương 11	18
12. Q.5 - Chương 12	19
13. Q.5 - Chương 13	20
14. Q.6 - Chương 14	21
15. Q.6 - Chương 16	24
16. Q.7 - Chương 17	26
17. Q.7 - Chương 18	28
18. Q.7 - Chương 19	29
19. Q.8 - Chương 20	31
20. Q.8 - Chương 21	32
21. Q.9 - Chương 23	33
22. Q.9 - Chương 24	35
23. Q.10 - Chương 25	36
24. Q.10 - Chương 26	37
25. Q.10 - Chương 27	38
26. Q.10 - Chương 28	40
27. Q.11 - Chương 29	41
28. Q.11 - Chương 30	43
29. Q.12 - Chương 31	43
30. Q.12 - Chương 32	46
31. Q.13 - Chương 33	46
32. Q.13 - Chương 34	49
33. Q.13 - Chương 35	52
34. Q.13 - Chương 36	53
35. Q.13 - Chương 37	57
36. Q.13 - Chương 38	58
37. Q.13 - Chương 39: Bắt Đầu Kỳ Nghỉ Hè Vui Vẻ	59
38. Q.13 - Chương 40	61
39. Q.13 - Chương 41	61
40. Q.13 - Chương 42	62
41. Q.14 - Chương 43	64

42. Q.14 - Chương 44	66
43. Q.14 - Chương 45	67
44. Q.14 - Chương 46	70
45. Q.14 - Chương 47	73
46. Q.14 - Chương 48	74
47. Q.14 - Chương 49	76
48. Q.14 - Chương 50	78
49. Q.14 - Chương 51	79
50. Q.14 - Chương 52	81
51. Q.14 - Chương 53	82
52. Q.14 - Chương 54	84
53. Q.14 - Chương 55	86
54. Q.14 - Chương 56	87
55. Q.14 - Chương 57	88
56. Q.14 - Chương 58	89
57. Q.15 - Chương 59: Hảo Cảm Của Mạc Yên Nhiên	91
58. Q.15 - Chương 60	93
59. Q.15 - Chương 61	95
60. Q.15 - Chương 62	96
61. Q.15 - Chương 63	98
62. Q.15 - Chương 64	99
63. Q.15 - Chương 65	101
64. Q.15 - Chương 66	102
65. Q.15 - Chương 67	103
66. Q.15 - Chương 68	104
67. Q.15 - Chương 69	106
68. Q.15 - Chương 70	108
69. Q.15 - Chương 71	109
70. Q.15 - Chương 72	111
71. Q.15 - Chương 73	114
72. Q.15 - Chương 74: Anh Muốn Nhìn Thấy Mái Tóc Dài Tung Bay Của Em	116
73. Q.15 - Chương 75	118
74. Q.15 - Chương 76: Gian Tình Lần Cuối Cùng	120
75. Q.15 - Chương 77	122
76. Q.15 - Chương 78	123
77. Q.15 - Chương 79	125
78. Q.15 - Chương 80	126
79. Q.15 - Chương 81	128
80. Q.15 - Chương 82	130
81. Q.15 - Chương 83	131
82. Q.15 - Chương 84	133
83. Q.15 - Chương 85	135
84. Q.15 - Chương 86: Ba Mẹ Con Chạy Trốn	137
85. Q.15 - Chương 87	139
86. Q.15 - Chương 88	140
87. Q.15 - Chương 89	142
88. Q.15 - Chương 90: Bị Bắt	145
89. Q.15 - Chương 91	147
90. Q.15 - Chương 92: Chân Tướng	148
91. Q.15 - Chương 93	150
92. Q.15 - Chương 93	152
93. Q.15 - Chương 93	154
94. Q.15 - Chương 94	156
95. Q.15 - Chương 95: Tai Nạn Giao Thông	158

96. Q.15 - Chương 96	160
97. Q.15 - Chương 97	162
98. Q.15 - Chương 98: Mạc Yên Nhiên	164
99. Q.15 - Chương 99: Đồng Hành	167
100. Q.15 - Chương 100: Đại Ngốc, Thực Ngốc!	171
101. Q.15 - Chương 101: Bảo Vệ Trong Im Lặng	174
102. Q.15 - Chương 102: Phần 49 - Tượng Gỗ	177
103. Q.15 - Chương 103: 50: Chuyện Cũ	180
104. Q.16 - Chương 108: Em Lấy Được, Tôi Mất Đi	182
105. Q.16 - Chương 109	184
106. Q.16 - Chương 110	186
107. Q.16 - Chương 111	188
108. Q.16 - Chương 112: Mạc Phong Ghen	189
109. Q.16 - Chương 113	192
110. Q.16 - Chương 114	194
111. Q.16 - Chương 115	198
112. Q.16 - Chương 116	201
113. Q.16 - Chương 117	204
114. Q.16 - Chương 118: Mọi Chuyện Đều Tốt	206
115. Q.16 - Chương 119: Ngoại Truyện 1	210

Chỉ Dụ Anh Cẩn Cầu

Giới thiệu

Xoay quanh cô gái chìm trong nỗi đau cả về thể xác lẫn tinh thần, bởi người cô yêu làm cho cô mang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-du-anh-can-cau>

1. Q.1 - Chương 1

Thời gian: mười một giờ đêm, tháng 1/1999

Đó là một đêm đông, tại đầu đường C thị.

Ngày đó là sinh nhật của Mạc Phong .

Mặc dù anh còn nửa năm nữa mới có thể lấy được bằng tốt nghiệp, nhưng đã có xe riêng, ở trường quân đội học sinh phổ thông không cách nào có thể được tự do nên vô cùng khao khát.

Ngày đó lúc đêm khuya, một mình anh lái xe ở đầu đường, đi không có gì mục đích chỉ lang thang mà đi dạo thôi.

Qua ngày này, anh đã hai mươi một tuổi rồi, anh sẽ rất nhanh lấy bằng tốt nghiệp, sau đó sẽ đi theo con đường mà gia tộc đã sớm kế hoạch sẵn.

Mạc Phong rất ưu tú, anh vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của các vị tiền bối trong nhà.

Mặc dù anh mới hai mươi một tuổi, nhưng anh gần như đã thoát khỏi vỏ xác.

Trầm ổn, tự tin, kiên định, khi đó Mạc Phong đã bị trao cho những thứ này để hình dung từ rồi.

Nhưng ở nơi này một đêm, anh chợt có chút phiền muộn.

Phiền muộn, cái này từ hồi vốn không nên xuất hiện tại trong từ điển của anh à!

Cho nên anh băng quơ đi vào lối cho người đi bộ mà đi dạo vào lúc này người đi đã thưa thớt.

Tốc độ xe, không nhanh, cũng không chậm.

Nhưng trong lúc lơ đãng, một bóng người mảnh khảnh lọt vào trong mắt của anh.

Cao gầy, mảnh khảnh, hồn nhiên, diện mạo dương như có một chút ít quen thuộc.

Mạc Phong giảm chậm tốc độ xe lại, cau mày suy nghĩ một lúc, mới nhớ ra cô gái này chẳng phải ở tại cô nhi viện bên cạnh trường, bọn họ học ở trường quân đội đã từng đến cái Cô Nhi Viện kia làm công, anh đã từng nhìn thấy cô gái trước mặt này một lần.

Trong ấn tượng, đây là một cô gái thanh thuần xinh đẹp, tinh xảo giống như một con búp bê.

Nhưng tối nay, trang phục của cô lại có chút quái dị.

Mạc Phong tức giận dừng xe, mở cửa xuống xe, từ từ đi tới trước mặt cô.

Lớp phấn dày che lấp gương mặt tinh xảo thuần mỹ, y phục tươi đẹp bó sát người làm cho thân hình mảnh khảnh, mềm mại, đáng yêu của cô phơi bày ra hết.

Cô nhìn qua giống như một người phụ nữ đã trải qua hết việc đời, nhưng lông mi mảnh khảnh lại run rẩy buông xuống, điều đó đã tiết lộ nội tâm lo lắng của cô.

“Làm sao cô lại ở chỗ này?” Gần đây hình như là vốn là Hồng Đăng Khu nổi danh, Mạc Phong trong lòng đã có suy đoán, nhưng vẫn là không nhận được hỏi ra ngoài.

Lông mi thiếu nữ mảnh khảnh nâng lên, cắn môi nhìn anh một cái, nói nho nhỏ: “Anh đi đi, không cần lo cho tôi.”

mày kiếm Mạc Phong nhíu lại: “Cô điên rồi sao?” Hình như từng nghe có người nói đến, cô gái này mới đang học cấp 3, thành tích học tập rất tốt, tiền đồ tốt đẹp đang mở ra ở phía trước.

Cô cắn môi đã có chút đỏ lên, từ từ ngẩng đầu lên, con ngươi sáng trong lớn mật nhìn thẳng Mạc Phong: “Chính vì công việc của tôi, nếu không có việc gì, mời tránh ra!”

Ngàn năm nay Mạc Phong anh khó được một lần tốt bụng, hôm nay lại có thể bị người khác quát lại như thế?

Trước mắt nhìn qua cái thiếu nữ không lưu loát này, trong lòng anh dần dần dâng lên cảm giác không vui, không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Công việc? Được rồi, nếu biết mình có công việc, vậy cô nên biết đối đãi với khách hàng phải có thái độ như thế nào chứ?”

Thiếu nữ cau mày nhìn Mạc Phong, nhàn nhạt hỏi: “Anh biết tôi làm cái gì sao?”

Mạc Phong cười lạnh: “Đương nhiên.”

Thiếu nữ mấp máy môi, xoay mặt đi không nhìn lại Mạc Phong: “Tôi là lần đầu tiên, rất quý, anh nổi sao?”

Cô ta lại có thể nói với Mạc Phong- anh như vậy? Sinh ở Mạc gia, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đối với anh nói chuyện như vậy.

Dưới đèn đường, mũi ngạo nghễ ưỡn lên , lông mi thon dài, môi đỏ tươi , tạo thành một hình ảnh mỏng lung mà thê mỹ .(thê lương mỹ miều)

Cô mím chặt môi mỏng thoát nhìn rất quật cường, nhưng Mạc Phong lại muốn đánh nát cái quật cường của cô.

Mạc Phong châm chọc mà cười dưới: “Tôi sông vốn để tiêu phí, tự nhiên sẽ không cảm thấy rất bình thường, chỉ là cô thực sự là lần đầu tiên sao? Cô đáng nhiều hay ít tiền, tôi phải dùng qua thì mới biết.”

Thiếu nữ nghe thế, cảm đột nhiên buộc chặt, chậm rãi quay đầu, nhìn vào trong mắt của Mạc Phong.

Mạc Phong chợt sững sốt, trong con người trong suốt, giống như có thứ gì chảy ra, anh cảm thấy cô giống như là muốn khóc.

Nhưng cô lại không hề rơi lệ, môi cười xinh đẹp, cười đến rất thê lương, là sự thê lương mà cô ở cái tuổi này sẽ không bao giờ có .

“Anh nói không tệ, anh cần dùng qua mới có thể biết. Đã như vậy, vậy thì anh tới đi, chỉ cần anh có đầy đủ tiền.” Môi mỏng của cô thật sự khạc ra giọng điệu như vậy.

Cổ họng Mạc Phong động , mảy kiểm lần nữa cau chặt.

Anh đã nói, chưa bao giờ sẽ thu lại.

Thiếu nữ dĩ nhiên cũng sẽ không để cho anh thu lại, cô ngửa đầu nhìn ánh mắt của Mạc Phong, từng bước từng bước mà ép sát : “Anh định làm ở nơi nào? Trên đường cái sao? Tôi đều không sao cả, chỉ cần anh vui lòng là được.”

Giờ khắc này, nhìn cô gái xinh đẹp này, Mạc Phong cảm thấy có một loại kích cuồng suy nghĩ của anh, trong lòng đang lúc nhộn nhạo, néo dắt.

Tại sao nửa đêm canh ba anh lại chạy xe trên đường đi dạo?

Chẳng phải là anh tự tặng một món quà đặc biệt cho sinh nhật lần thứ 21 này sao?

Vì vậy nhìn chằm chằm thứ to gan, thê lương này , phong tình rồi lại là ngây thơ, anh nghe thấy từ trong bản thân mình nói: “Được, đi theo ta.”

Hết chương 1

2. Q.1 - Chương 2

Đây là một chiếc xe hơi nhập khẩu từ nước ngoài có số lượng rất hạn chế, vào năm ấy, loại xe này số lượng vẫn còn rất nhỏ, đối với người bình thường mà nói cho dù có tiền cũng không có tư cách để mua chiếc xe này.

Mạc Phong nhẹ nhàng nhấn cái nút, ghế dựa lưng đằng sau không tiếng động ngã xuống, tạo thành một ghế sofa bằng phẳng rộng rãi .

Anh mắt lạnh nhìn về phía thiếu nữ: “Cô biết phải làm sao rồi đấy?”

Thiếu nữ mím môi, sững sốt một chút, cô giống như biết phải làm sao, rồi lại không rõ ràng lắm.

Chỉ là cô luôn luôn rất dững cảm, cho tới bây giờ cũng sẽ không lùi bước , cho nên cô cắn răng, run rẩy giờ tay lên bắt đầu cởi quần áo của mình xuống.

Tay của cô đang run rẩy, cô muốn khắc chế, nhưng cánh tay vẫn đang run, run không thể kèm chế được.

Mạc Phong thờ ơ lạnh nhạt, anh vẫn cho rằng một người nên có trách nhiệm với hành động của mình, cho dù cô là một cô gái, cho dù cô vẫn còn rất nhỏ.

Nếu cô lựa chọn, vậy thì nên tự mình chịu đựng.

Quần áo toàn bộ cởi ra.

Cô là cao gầy xinh đẹp, người của cô cân xứng, thon dài.

Mạc Phong cúi đầu nhìn này cá đã nằm ở ghế sofa, đỉnh hông nhón vểnh lên vểnh lên, khe khẽ run, vong eo mảnh khảnh mềm mại đáng yêu, còn có hai chân thon dài trơn bóng.

Những sợi tóc xinh đẹp tán loạn ở trên chỗ tựa lưng làm bằng da thật, hai vai cô hơi co lại, nhẹ nhàng run rẩy, hai chân tuyết trắng bởi vì ngưng ngừng mà khép chặt lại, chỉ mơ hồ lộ ra u cổ khẽ run màu đen, làm nổi bật lên thân thể diêm dúa lả lơi mà ngây thơ mỹ lệ.

Mạc Phong không biết mình sẽ thương hương tiếc ngọc hay không, nhưng anh vẫn biết có lúc tính tình của anh thật sự có chút tàn nhẫn.

Anh chậm chậm miệng: “Đây chính là thái độ làm việc của cô sao?”

Hai mắt khép chặt, bờ môi thiếu nữ chờ đợi không hiểu mà mở ra, lại thấy cặp mắt nóng bỏng của người đàn ông trước đang nhìn mình chăm chăm.

Cô lập tức hiểu, mặt đỏ ửng lên, hung hăng cắn răng, run rẩy khẽ mở hai chân.

Có lẽ anh nói không sai, nếu mình phải làm, tại sao còn phải cất giữ, vấn đề này thật buồn cười mà vô vị, có gì để mà ngưng ngừng đây?

Hai chân thon dài cứng đờ mở ra, đem U cổ khép chặt của thiếu nữ cũng bạo lộ ở trước mắt hân.

Mạc Phong nhìn chăm chăm khu phía dưới của cô, hô hấp đã bắt đầu dồn dập.

Chiếc xe yêu thích này, là quà sinh nhật lúc anh 18 tuổi, bao nhiêu năm rồi, dù là anh em ruột thịt đi vào trong chiếc xe này của anh, anh đều có chút không tình nguyện, chớ đừng nói chi là người xa lạ.

Chiếc xe này là không gian riêng tư của anh, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám tự tiện tiến vào.

Nhưng hôm nay, có một thiếu nữ chùng gập mặt một lần, mà lại nằm ở cái nơi không gian thuần nam tính.

Thân thể cô run rẩy, hai chân mở ra, như một nữ yêu hồn nhiên kiều mỹ làm cho anh hết sức mê hoặc.

Tình cảnh trước mắt, bất kỳ người đàn ông nào đều không thể chống đỡ, Mạc Phong dĩ nhiên cũng thế.

Mạc Phong đè nén hô hấp càng ngày càng gấp rút của mình xuống, trấn định cõi thất lưng ra, kéo quần xuống.

Khi anh đè lên, anh cảm nhận được cô run rẩy.

Cô nhất định là lần đầu tiên, Mạc Phong có thể cảm thấy.

Mạc Phong lấy tay vuốt ve da thịt mượt mà phía dưới, bên trong thân thể lửa nóng càng phát ra bành trướng.

Anh cũng không có quá nhiều nhẫn nại, rất trực tiếp dùng mình lửa nóng cứng rắn của mình đẩy vào bên trong thân thể của cô.

Nơi đó rất chặt, nhưng có chút khô khốc.

Anh hít một hơi thật sâu, chậm rãi tới lui, cảm thấy đến chỗ lá chắn như dự liệu, con mắt anh hạ thấp nhìn cô gái phía dưới một chút.

Con người cô còn đang đóng chặt lại, cắn răng, giống như đem tất cả mọi việc đều không liên quan đến mình.

Trong lòng Mạc Phong xẹt qua tia tàn nhẫn, phía dưới hung hăng đâm tới, nơi đó liền có dòng nước ướt át chảy ra.

Thiếu nữ chợt bị đau chau chặt lông mày, hàm răng lại cắn càng chặt hơn, sưng sốt nhưng không có tràn ra một tia rên rỉ.

Trong lòng Mạc Phong chợt dâng lên một chút sỉ nhục, thân thể phía dưới mềm mại đáng yêu như thế, chẳng lẽ lại không có cảm giác được chút nào sao?

Vì vậy anh nhẹ nhàng chậm rãi ngọ nguậy dọc theo phía bên ngoài, như thế mấy lần qua lại, chậm rãi quan sát về mặt thiếu nữ, cô rằng không hề cần chặt như vậy nữa nhưng chợt một cảm giác mãnh liệt lên đến tột đỉnh, toàn bộ đẩy vào trong cơ thể cô.

Thiếu nữ vội vàng không kịp chuẩn bị, chân mày chợt nhíu chặt, “A” kêu lên.

Tiếng kêu của cô như bông như sa, có chút khàn khàn non nớt, lại càng làm cho người kia hưng phấn không thôi.

Mạc Phong nhìn con người thiếu nữ mở ra, ánh sáng phản chiếu lên con người có khổ sở, còn có kinh ngạc và nhục nhã, vì vậy anh cười: “Nếu như cô thực sự muốn bán, đầu tiên nên học được cách lấy lòng đàn ông là như thế nào. Cô biết không, đối với đàn ông mà nói, tiếng kêu của đàn bà không thể không có được.”

Thiếu nữ hung hăng cắn môi gần như có tia máu tràn ra, trong con người mỏng lung là sự khổ sở bộc phát.

Giờ khắc này Mạc Phong giống như nghe được có thứ âm thanh nào đó.

Thiếu nữ từ từ buông răng cắn chặt ra, để lộ cười ra một nụ cười quyến rũ: “Tôi biết rồi, anh có thể tiếp tục.”

Mạc Phong trầm mặc nhìn chằm chằm nụ cười của cô, nhắm mắt lại, sau đó phát điên.

Phía dưới thân thể mãnh liệt mềm mại, đỉnh cuồng vọng tung bay, sợi tóc cô rối loạn, hai chân run rẩy, mười ngón tay thon dài thật nắm thật chặt vào ghế sa lon bằng da thật.

Lần này cô chỉ là khẽ khép con người, lại khẽ nhếch môi cười, ở giữa cuồng phong sóng lớn phát ra từng tiếng kêu ngân.

Lần này tiếng kêu kiều mỹ hòa theo âm thanh trầm muộn chống đối tràn đầy cả không gian trong buồng xe.

Trong bóng tối, ở đó dường như có cánh bướm đang rung động, một giọt nước mắt từ từ trượt xuống.

3. Q.1 - Chương 3

Sau một hồi, Mạc Phong ở đỉnh kích cuồng phát tiết ra ngoài.

Mặc dù tuổi nhỏ, nhưng anh lại rất lão luyện thành thực.

Không có ai biết thật ra thì đối mặt với sự chờ mong tha thiết hi vọng của các trưởng bối, anh cũng sẽ có cảm giác gánh nặng, vì vậy anh sẽ mê vông sẽ trầm muộn, sẽ cần phát tiết.

Tối nay, khi sinh nhật anh hai mươi một tuổi sắp kết thúc thì anh đang trên người thiếu nữ này phát tiết.

Khi anh đứng dậy, mặc quần, thắt chặt đai lưng thì anh cảm thấy trầm muộn trong ngực giống như quét sạch.

Anh xuống xe, đến bên chỗ tay lái cầm một xấp tiền mặt, số tiền này là chuẩn bị để đến ngày thứ hai cùng bạn học ăn cơm, khi đó thẻ tín dụng còn không phải là rất lưu hành.

Anh trực tiếp ném cho thiếu nữ ở phía sau, có chút lạnh lùng nói: “Cho cô, những thứ này đủ chứ?”(A A A sao mà ghét thể hưởng là xong như thế ah anh này về sau sẽ bị Tranh tye cho biết mặt a)

Cô ấy có chút thất hồn lạc phách, chậm chậm mặc quần áo của mình.

Vì vậy mà xấp tiền cứ như vậy rơi xuống trong ngực của cô.

Cô cúi đầu nhìn qua một hồi, đôi tay nâng xấp tiền lên.

Một chồng thật dày , cô biết nó đối với cô mà nói, là một khoản tiền lớn.

Hai tay cô cầm lấy xấp tiền, để nó áp vào lồng ngực của mình: “Tôi có thể đi được rồi chứ?”

Suy nghĩ trong lòng Mạc Phong chợt dâng lên một cỗ lửa giận khó nói lên lời !

Anh không hiểu tại sao đã phát tiết xong, chính anh chợt bị chọc giận, vì vậy anh cắn răng: “Cút.”

Thiếu nữ cũng không thèm để ý đến giọng điệu của anh, hai tay cầm lấy xấp tiền mặt che ngực, từ từ xuống xe, sau đó giống như một du hồn lui về phía sau mà đi .

Mạc Phong từ sau kính xe trong nhìn, cô mặc hở hang, hai chân có chút cứng ngắc.

Mạc Phong nghĩ, nhưng, chuyện này cũng có gì liên quan đến mình đâu?

Vì vậy anh cắn răng, khởi động xe, xe chợt đi tới.

Bên đường phong cảnh nhanh chóng vụt qua, trong lòng Mạc Phong cảm giác cuồng nộ lại gấp gấp nhanh chóng bị dâng lên!

Anh chợt đạp phanh xe, sau tiếng phanh xe bén nhọn, tính năng tốt đẹp của xe làm nó dừng lại.

Mạc Phong cúi đầu cau mày, trầm tư chốc lát, chợt khởi động xe, thay đổi phương hướng, đi về phía ngược lại.

Anh rất nhanh thấy được nơi cô xuống xe, nơi đó cũng không có bóng người nào, chỉ có đèn đường tiêu điều.

Vào lúc trong lòng anh dâng lên thất vọng nồng nặc thì anh chợt thấy bên cạnh dưới đèn đường, trên bậc thang đường cái, có một cô gái ngồi chồm hổm ở nơi đó.

Cúi thấp đầu, tóc dài che mặt, hai cái tay bắt chéo ôm lấy bả vai gầy yếu mảnh khảnh.

Mạc Phong dừng lại ở trước mặt cô, xuống xe.

Chân sau anh ngồi xổm xuống, vươn tay nắm lấy cằm của cô, nâng lên.

Đó là một khuôn mặt mỹ lệ, giống như một con búp bê được điêu khắc tinh tế .

Nhưng búp bê này có một đôi mắt thật buồn, ngâm vào trong một loại nước.

Mạc Phong trầm thấp mở miệng: “Cô có tư vị rất tốt, có lẽ một lần cũng không đủ.”

Hai mắt thiếu nữ mê vông (ko có điểm nhìn) nhìn anh, không biết có phải không nghe rõ lời của anh hay không.

Mạc Phong cũng không để ý, anh gần từng chữ nói: “Từ hôm nay trở đi, cô chính là nữ nhân của tôi.”

Lời của anh, như đinh đóng cột, cũng không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Thiếu nữ quật cường mà mê vông cũng không biết, một đêm này thay đổi số phận của cô, đem đến cho cô mười năm khổ sở.

Cô càng không biết chính là, mười một năm sau cô, cũng bởi vì một đêm này mà bỏ ra cái giá bằng cả mạng sống.

4. Q.2 - Chương 4

Thời gian: 10h sáng, ngày 3.9.2010

Cô là Tô Tranh, Tô Tranh của mười một năm sau.

Cô hai mươi tám tuổi, là một nhân viên bình thường của một công ty, dáng người cao gầy xinh đẹp nhưng trầm mặc ít nói, chưa cưới, không có bạn trai.

Hiện, cô đang ở trong một phòng khách sa hoa nhất sang trọng nhất tại thành phố G. Hôm nay, những người giàu sang quyền quý đều tề tựu ở đây, họ muốn chúc mừng sinh nhật cho cặp chị em song sinh mười tuổi

Thân phận Tô Tranh của vốn không nên xuất hiện ở nơi này, cô cũng không có tư cách xuất hiện tại nơi này.

Nhưng vào mấy ngày trước, cô nghĩ hết cách, tìm đủ mọi quan hệ, để đổi lấy một thân phận là nhân viên phục vụ để được xuất hiện tại nơi này.

Cô vốn có một thân hình mộc mạc nên mặc rất hợp với đồ của nhân viên phục vụ, cô đứng ở góc khuất đại sảnh, một đôi mắt khăn cầu vồng trong đám tây trang đó tìm bóng dáng của hai tiểu thiên sứ.

Đúng, bọn họ là thiên sứ, bọn họ sinh ra ở gia đình quyền quý, ở thành phố G đó là dòng họ cao quý nhất và hiển hách nhất —— Mạc gia.

Bọn họ không có mẹ, nhưng có một người cha tiền tài vô lượng, còn có cả một gia tộc luôn thương yêu cưng chiều bọn họ.

Nhưng là hôm nay là sinh nhật bọn họ, là ngày mà mẹ bọn họ đã chịu đủ khổ đau để sinh bọn họ ra trên đời.

Trong cuộc sống này, nguyện vọng duy nhất của mẹ bọn họ chính là được nhìn bọn họ một lần, chẳng lẽ cũng không thể được sao?

Đôi mắt Tô Tranh rớt cuộc tìm được hai đứa bé được mọi người vây đỡ .

Bọn họ cười đến ngây thơ, hạnh phúc, ngọt ngào, giống như thế gian không có khuyết điểm.

Đối với bọn họ mà nói, có lẽ thực sự không biết cái gì là thống khổ và bất hạnh?

Tô Tranh cười, bọn họ là thiên sứ, đi đến nhân gian này vốn là để được nhận hết tất cả sự oán giận trên đời này, cho nên bọn họ không cần phải hiểu khổ sở là cái gì.

Đối với Tô Tranh mà nói, cô chỉ là muốn liếc mắt nhìn mà thôi, liếc mắt nhìn cũng đủ rồi.

Cô nhìn đại sảnh tràn đầy tiếng nói tiếng cười một lần cuối cùng , nơi này thật ấm áp, nhưng không thuộc về cô.

Cô sờ sờ tượng gỗ nhét vào trong ngực , lặng lẽ ra đi, ra đi... cô vốn nên tuân thủ lời hứa.

5. Q.2 - Chương 5

Tô Tranh chưa bao giờ dám có bất kỳ hy vọng xa vời, nhưng nếu có đến với cô thì nó cũng không thể là điều tốt đẹp?

Tô Tranh nhìn hai đứa bé đang cười nói, hai mắt không dám nháy một cái.

Bởi vì chỉ cần nháy mắt một cái, giống như không được nhìn thấy họ ít đi một chút.

Bọn họ quá mức nghịch ngợm, sau khi ăn xong bánh sinh nhật rồi, len lén chạy ra khỏi đại sảnh.

Tô Tranh không dám lên tiếng, không dám động đậy, sợ quấy rầy bọn họ.

Bọn họ đang ở trước mặt cô cười, tóc hơi xoăn, đôi mắt trong veo, lúc đồng tiền luôn nở cùng nụ cười trên môi, thật quá đáng yêu ngây thơ làm sao!

Nhưng lúc này, đội chị em đáng yêu kia dường như đã cảm nhận được vì cô đang ở bên cạnh đang thẳng tắp nhìn bọn họ chằm chằm .

Bé gái nhỏ đầu tròn tròn hỏi: “Dì là ai , tại sao lại ở cửa nhìn chúng cháu?”

Bé trai không nói gì, nhưng chân mày bé đã khẽ nhú lên, bé cũng không thích ánh mắt của nhân viên phục vụ này khi nhìn mình.

Tô Tranh không biết làm thế nào để mở miệng, môi của cô đang run rẩy, trong mắt đã có nước thoáng hiện.

Cô khắc chế chính mình, từ từ ngồi xổm xuống, nhìn thẳng bọn họ, đè nén kích động trong nội tâm xuống, dịu dàng nói: “Chúc các cháu sinh nhật vui vẻ.”

Đây là lời nói mà đã lặp lại vô số lần ở trong lòng cô, trời cao có mắt thương tình, đã cho cô cơ hội để nói ra những lời này.

Bé gái tò mò tiến lên, mắt to tinh khiết trẻ con nhìn dì ngoại lệ này vừa nói: “Cám ơn dì.”

Bé trai khẽ nhú chân mày cũng chạy xem ra, nhưng khuôn mặt nhỏ lãnh khốc không nói gì, đây cũng không phải bé cố ý muốn thế, bé vốn không thích cười.

Tô Tranh do dự một chút, từ trong lòng ngực móc đôi tượng gỗ đã chuẩn bị trước ra, ánh mắt tha thiết nhìn bọn họ: “Cái này tặng cho các cháu làm quà tặng sinh nhật, chúc các cháu vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ.”

Hai mắt bé gái tỏa sáng, tượng gỗ này là một đôi em bé, mặt cong cong, môi nhỏ đỏ tươi, thật linh xảo sinh động, nhất là lúm đồng tiền của chúng, càng làm người khác cảm thấy thương yêu yêu thêm.

Nhưng kinh nghiệm của bé nói cho bé biết, phàm là người xa lạ tặng quà cho bọn họ, luôn có các loại mục đích kỳ quái. Dĩ nhiên nhiều nhất là mơ ước tới ba của bọn họ, các dì đều muốn làm mẹ của bọn họ.

Nhưng hôm nay, ba của bọn họ cũng nhân dịp sinh nhật này công bố việc đính hôn a, như vậy sao dì này lại còn tặng quà cho bọn họ đây?

Con người bé gái lóe sáng từ từ lại có ánh xa lánh,

Lúc này, trong con người bé trai lộ ra điểm chán ghét, có chút không nhận được quay đầu nhìn về phía chỗ khác, tuy còn nhỏ tuổi thế nhưng bé lại đã sớm gặp qua rất nhiều người như vậy, một cái tượng gỗ nho nhỏ là đã muốn thu mua bọn họ sao?

Đôi tay Tô Tranh đưa ra, lại thấy hai chị em không phản ứng chút nào, chỉ ngẩn ra yên lặng thu tay lại.

(hic thương chị quá hu hu)

Nước mắt cô sắp tràn ra, đôi mắt không chớp nhìn chị em họ, do dự một chút rồi cuộc run rẩy vươn tay, nghẹn ngào nói: “Tôi muốn chạm vào các cháu, có thể không?”

Bé gái có chút kinh ngạc, dì này quá kỳ quái rồi, không phải sao? Bé kinh ngạc không nói ra lời, đồng thời trong mắt to bắt đầu có phòng bị.

Mà bé trai nghe nói như thế, trong mắt lại có khinh bỉ, tiến lên kéo tay chị gái, chỉ nói một chữ: “Cút.”

Bé gái bị em trai lôi đi vào trong đại sảnh, bé vừa đi vừa quay đầu lại tò mò nhìn vị dì kỳ quái kia.

Vị dì kia đang chảy nước mắt a.

6. Q.2 - Chương 6

Trong đại sảnh có tiếng vỗ tay vang lên, tiếng vỗ tay dừng lại, Microphone bên trong truyền đến âm thanh rõ ràng.

Cái âm thanh kia, Tô Tranh đã từng nghe qua, nhưng hôm nay cách vách tường lạnh lẽo, cách Microphone rất xa, Tô Tranh không tìm được bất kỳ một tia cảm giác quen thuộc nào.

Cái âm thanh rõ ràng đó, đang tuyên bố tin ột đám cưới.

Tô Tranh thần thờ ngẩng đầu lên, xuyên cửa sổ, mơ hồ thấy trong tay người đàn ông kia đang dắt một người phụ nữ thật xinh đẹp ưu nhã.

Anh cũng không có quá nhiều vẻ mặt, nhưng trong tiếng cười của cô gái kia tràn đầy hạnh phúc.

Ánh mắt Tô Tranh từ trên người bọn họ dời đi, cố gắng xuyên thấu qua các khe hở tìm kiếm vệt bóng dáng của tiểu thiên sứ, nhưng cô không nhìn được, không thấy được.

Tô Tranh cúi đầu, ngơ ngác ngồi bệt ở trên sàn nhà lạnh băng.

Bên tai là những âm thanh chúc mừng và tiếng vỗ tay, trước mắt cô lại hiện lên ánh mắt khinh bỉ, ánh mắt phòng bị đó.

Đứa bé bé nhỏ, bọn họ còn chưa hiểu được cách che giấu, con người tinh khiết khơi rõ nội tâm đơn giản của bọn họ.

Dường như đã qua một hồi lâu, tiếng vỗ tay đã ngừng, âm nhạc lại vang lên, giống như có người ở chạm cốc, có người ở nói đùa.

Tô Tranh dùng hai tay chống xuống sàn đứng dậy, từng bước một đi ra ngoài.

Đã từng, cô cho là cho dù cái thế giới này cũng từ bỏ cô, cô cũng phải cố gắng sống nữa.

Nhưng hôm nay, cô chợt không tìm được ý nghĩa để sống tiếp.

Đang lúc mờ mịt, cô đụng phải một lồng ngực khỏe mạnh, nâng con người lên, lại nhìn thấy một khuôn mặt như quen thuộc.

Gương mặt lạnh lùng ngụy lạnh, con người kiên nghị băng lãnh.

Cô kinh ngạc đến ngây người trong chốc lát, ngay sau đó quay đầu như bị ma đuổi chạy ra ngoài.

Cô đã cái gì cũng không có, mà anh có con gái, con trai còn có cả vị hôn thê, còn có tiền đồ sáng sủa.

Nhưng là người đàn ông kia đã nhận ra cô, khinh thường lạnh giọng hỏi: “Tô Tranh, lại là cô...cô tới làm cái gì?”

Tô Tranh căn bản không để ý, điên cuồng đẩy cửa chạy ra phía ngoài.

Anh do dự một chút, ngay sau đó đuổi theo: “Tô Tranh, cô đứng lại!”

Tô Tranh liều mạng, tông cửa xông ra, hoảng hốt chạy bừa, bên ngoài có rất nhiều xe ô tô đang chạy.

Sau đó thì sao, Tô Tranh nghe được kết một tiếng, cô cảm thấy mình thân hình bay lên.

Trong một khắc bay lên đó, cô hoảng hốt thấy được Mạc Phong cách đó không xa.

Trong con người Mạc Phong tất cả đều là khiếp sợ!

Sau đó cô trầm trọng rơi xuống đất.

Trước mắt cô một vùng tăm tối, ý thức bắt đầu mơ hồ, cô mơ hồ nghe được âm thanh của Mạc Phong, anh đang kêu tên của mình, vội vàng muốn nói cái gì.

Nhưng là, âm thanh kia rất mơ hồ, cô nghe không được.

Cô lục lọi từ trong lồng ngực móc ra tượng gỗ này, cố gắng mở mắt ra, lại thấy một mảnh hồng.

Tượng gỗ, tượng gỗ của cô, đã bị nhiễm đỏ sao?

Cô cười một nụ cười bất đắc dĩ, cũng là phí công.

Cuối cùng, cô hoàn toàn chìm vào sâu trong bóng tối.

7. Q.2 - Chương 7

Khi cô lúc tỉnh lại, cảm giác mình giống như bị xe đâm qua.

Dĩ nhiên cô rất nhanh nhớ lại, mình không phải là bị xe hơi cán qua, mà là bị xe hơi đụng qua. Nhưng , cô không phải cũng đã chết rồi sao?

Cô mở mắt, lại nhìn thấy bản thân mình đang ở trong túc xá, nhìn giống như là ký túc xá của học sinh, có cửa hàng trên dưới, cô nằm trên một giường.

Trên vách tường có ảnh tạp chí, là ảnh của Vương Phi .

Ánh mắt của cô nhìn quanh phòng, thấy trên cửa còn có dán lịch trực nhật quét dọn vệ sinh, trên đó viết Thứ hai Tô Tranh, thứ ba Trần Yên.

Cô trầm mặc biết, chợt ngồi bật dậy.

Cô phát hiện, mình mặc dù cả người mệt mỏi, trên người cũng không có vết thương gì.

Cô trầm tư , sau đó con người trong nháy mắt co rúc lại.

Trùng sinh, cô sống lại sao?

Trùng sinh đến mười năm trước.

Cô nhắm mắt lại, làm theo suy nghĩ, sau đó xuống giường, cầm lịch ở bên cạnh lên.

Ngày 9/4/2000.

Một tháng trước, là ngày cô sinh hai đứa bé.

Một ngày trước, đứa bé của cô đã rời cô đi.

Một ngày trước, Mạc Phong tìm cô, sau đó hoàn toàn thất vọng rời đi.

Một ngày trước, cô cảm thấy mình mất đi tất cả chỉ còn hai bàn tay trắng.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn trời.

Cô sống lại, nhưng tại sao cô lại để cô trọng sinh vào thời khắc này!

Nếu sớm hơn một năm nữa, cô sẽ cố gắng thay đổi, không tiếp tục để cho đoạn nghiệt duyên này xảy ra!

Nếu sớm hơn một tháng, cô nhất định sẽ cố hết sức để bảo vệ con của mình, sẽ không để mặc cho bọn họ bị người khác ôm đi!

Nếu nửa sớm ngày, cô cũng tất nhiên sẽ thuyết phục Mạc Phong!

Nhưng chậm, cô sống lại thời điểm, tất cả đều đã xảy ra! Tất cả đều đã thành định cục!

Sau khi trầm mặc thật lâu, cô rút cuộc ngẩng đầu lên lần nữa.

Không có quan hệ, lần này Tô Tranh cô, có thời gian là cả mười năm.

Mười năm, cô có thể làm rất nhiều việc.

Lần này, cô nhất định sẽ lấy lại hết nhưng thứ cô mong đợi!

Mười năm sau chính là ngày tổ chức tiệc sinh nhật, nhưng sẽ không tái hiện kết quả như trước nữa!

8. Q.3 - Chương 8

Thời gian: 5h sáng ngày 9.3.2010.

Cô là Tô Tranh, cũng là Tô Tranh của mười năm sau.

Cô lại tỉnh lại vào lúc năm giờ sáng một lần nữa.

Cô đứng dậy, đốt điều thuốc, kéo rèm cửa sổ ra, đứng ở cửa sổ sát đất nhìn bóng đêm phía ngoài hàng trước .

Khói mù lượn lơ ở bên trong, cô chờ ánh sáng đầu tiên của ngày mới sáng lên.

Bao nhiêu lần sang ngày mới, cô đều như vậy mà đến.

Mà hôm nay là một ngày đặc biệt, hôm nay là 9.3.2010.

Ở nơi này vào 10h sáng ngày này, sau khi bị đâm kích đau lòng muốn chết, cô bị tai nạn xe cộ mà chết.

Đây là vốn là số mệnh của cô.

Nhưng là, lần này, nhất định sẽ không có chuyện tương tự như vậy nữa.

Cô dùng mười năm nay để thay đổi mình, nhưng tất yếu là cố hết sức để thay đổi kết cục bi thương kia.

Mười năm, 3650 ngày, mỗi ngày cô sẽ dậy vào đúng 1 giờ, sau đó lặng lẽ đốt 1 điều thuốc.

Cô cúi đầu nhìn về phía cái bàn, nơi đó cái thiệp mời an tĩnh đang để lên, hoa lệ mà không mất đi ưu nhã.

Đây là thiệp mời tiệc sinh nhật hôm nay.

G thị quyền quý, có thể có được thiệp mời này cảm thấy thật kiêu ngạo.

Đây là một loại tượng trưng của thân phận, đây là một loại dấu hiệu của giới quý tộc tử .

Tô Tranh, cô dùng bốn năm phần đầu cố gắng, dùng sáu năm ở công ty Hoa Thiên gây dựng, cũng cố địa vị cho bản thân mình.

Mười năm sau, hôm nay, cô rốt cuộc có thể quang minh chính đại đi vào bữa tiệc đại sảnh đó, không còn là núp dưới bóng của nhân viên phục vụ, sẽ không bị coi thường và khinh bỉ.

Cô dập tắt điều thuốc, cúi đầu, ánh mắt rơi vào một vật khác ở trên bàn.

Đó là một đôi tượng gỗ, một đôi tượng gỗ con nít ngọt ngào mà cười .

Cô đưa tay thon dài trắng nõn ra, đem tượng gỗ cầm ở trong tay, nhẹ nhàng vẽ về chơi đùa.

Lần này, sẽ có người.....?

9. Q.3 - Chương 9

Vẫn là bữa tiệc sinh nhật đó, vẫn là một đôi tiểu thiên sứ nhận lấy tất cả sự ái của mọi người .

Vẫn những bộ trang phục và những đôi giày tây đó.

Nơi đây có âm thanh xu nịnh, có âm thanh hàn huyên, cũng có cả những tiếng than thở và khách sáo.

Mái tóc ngắn, ngũ quan tinh tế, làn da trắng như gốm sứ, kết hợp với áo vest đen đơn giản và quần tây ôm gọn vừa vặn với cơ thể—— làm cho Tô Tranh giống hệt như một con búp bê, cao gầy mảnh khảnh mà tinh xảo.

Một Tô Tranh như vậy, đứng ở giữa đám đàn ông phương Tây cao lớn, cô quả có chút quá mảnh khảnh và tinh xảo, và cũng một Tô Tranh như thế, đứng ở giữa những vị phu nhân quần áo lộng lẫy, lại càng nổi bật nét tự nhiên, đơn giản, thậm chí là kiên cường của cô.

Trong tay Tô Tranh cầm ly rượu, nghiêng người tựa vào bàn.

Cô đứng bên cạnh Mạc Vân, làm như lơ đãng hỏi: “Hôm nay không chỉ đơn giản là tiệc sinh nhật chứ?”

Mạc Vân nhú mày, cười ôn hòa: “Đúng, hôm nay anh trai tôi sẽ tuyên bố luôn chuyện đính hôn”

Đối tượng đính hôn, là tứ tiểu thư của Phùng gia, đã lưu luyến si mê anh cả suốt năm.

Tô Tranh cúi đầu chất lỏng màu đỏ thắm trong ly, khéo môi lộ ra ý cười nhàn nhạt

Mạc Vân mỉm cười nhìn về giữa đại sảnh, quay đầu nói: “Tôi là người làm chú, nên phải đi qua, cô cũng cùng tôi đi chứ?”

Tô Tranh gật đầu, đây là lúc nên xuất hiện, phải không?

Được mọi người vây ở bên trong, là hai đứa bé giống hệt nhau vô cùng xinh đẹp, đó là Mạc Yên Nhiên, và Mạc Cách Ly.

Bọn họ đều cười một cách đến ngọt ngào, nhưng trong hai đứa bé có một bé đặc biệt yên lặng, lặng lẽ nhìn vào trong đại sảnh hoặc cười hoặc nói với mọi người.

Bên trái bọn họ, là bà nội 60 tuổi duyên dáng sang trọng, cười rất từ ái. Bên phải bọn họ, là người cha lạnh lùng, khuôn mặt không chút thay đổi, thật không biết anh ta đang nghĩ cái gì; và bên cạnh bà bọn họ, là một phụ nữ ưu nhã, xinh đẹp, cũng chính là tứ tiểu thư Phùng gia, Phùng Minh Nhi.

Khi Mạc Vân cùng Tô Tranh xuất hiện trước mặt họ thì con người của người cha trầm mặc ít nói kia lập tức chấn động, lập tức nhìn chằm chằm Tô Tranh.

Tô Tranh dĩ nhiên là cảm nhận được ánh mắt khiếp sợ và khó tin của người kia, trong lòng khẽ dâng lên ý cười.

Tôi tốn 10 năm để có thể xuất hiện trước mặt anh. Và dĩ nhiên tôi có thể khiến cho khuôn mặt anh lộ ra vẻ khiếp sợ không nói nên lời. Tôi nên cảm thấy kiêu ngạo chứ, đúng không?

Mạc Vân cảm thấy vẻ mặt khác thường của anh trai, nhú mày nghi ngờ.

.

Mạc Phong là người thế nào? Sau khiếp sợ ban đầu, anh nhanh chóng ôn phục lại tinh thần,, sau khi lạnh lùng nhìn qua Tô Tranh một lần cuối cùng, liền gật đầu với em trai mình.

Bà nội Mạc Gia cũng không phát hiện điều gì dị thường, quay sang trách cứ đứa con thứ hai của mình: “Tiệc sinh nhật của cháu trai cháu gái tôi mà anh lại chạy đi đâu?”

Mạc Vân đối với phụ nữ luôn có biện pháp, hướng chỉ là với mẹ của mình? Anh tiến lên, nói đùa: “Con đau lòng quá thì tránh đi thôi. Mẹ có cháu trai cháu gái liền không cần con trai rồi!”

Bà nội Mạc luôn sủng ái đứa con thứ hai của mình nhất, ai bảo bà có ba con trai, nhưng con cả Mạc Phong lạnh lùng, con út Mạc Cẩm lãnh khốc, chỉ có đứa con thứ hai Mạc Vân mới có thể mở lòng cười nói trên chọch mình!

Trong lúc bà nội Mạc cùng Mạc Vân nói đùa, Tô Tranh đảo mắt, tập trung trên người hai đứa trẻ.

Vẫn là đôi mắt trong suốt hồn nhiên như vậy, chỗ này hơi tối, chỗ kia sang long lanh, nụ cười ngọt ngào.

Bọn chúng một là tiểu công chúa một là tiểu hoàng tử, kiêu ngạo nhưng cũng đáng yêu.

Tô Tranh nở một nụ cười thân thiết, ngồi xổm xuống, tận lực dùng âm thanh bình thản và dịu dàng nói: “Yên Nhiên, Cách Ly, chúc các cháu sinh nhật vui vẻ!”

Yên Nhiên mở đôi mắt to tròn tò mò nhìn cô, nghiêng đầu cười hỏi: “Cám ơn cô, nhưng Yên Nhiên gọi cô như thế nào ạ?”

Bà nội Mạc cũng chú ý tới Tô Tranh, quay đầu nhìn sang.

Tô Tranh ngẩng đầu lên, mỉm cười với bà Mạc.

Mạc Vân cười ôn hòa, giới thiệu với mẹ và anh mình: “Đây là trợ lý công ty bọn con, cánh tay phải đắc lực nhất bên cạnh con, Tô Tranh.”

Tô Tranh bước lên mỉm cười với bà Mạc, làm lễ ra mắt.

Bà Mạc quan sát Tô Tranh, xong lại nhìn sang Phùng Minh Nhi bên cạnh mỉm cười: “Tô tiểu thư cùng Minh Nhi có chút giống nhau!”

Phùng Minh Nhi và Tô Tranh bốn mắt nhìn nhau, một khắc kia, hai người bọn họ, đều tinh xảo động lòng người, cũng đều quyến rũ và lão luyện.

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Cười xong, Phùng Minh Nhi lơ đãng nhìn về vị hôn phu Mạc Phong của mình.

Cô nhận thấy được, sau khi Tô Tranh xuất hiện, cảm xúc của Mạc Phong có biến đổi.

Mạc Phong luôn không biến sắc, nhưng Phùng Minh Nhi là ai chứ? Phùng Minh Nhi là người phụ nữ đã chờ đợi bên người Mạc Phong suốt bốn năm, đã nhìn rõ hết từ ánh mắt, động tác cho đến tâm can của anh.

Mạc Phong không nhìn về phía Tô Tranh, dĩ nhiên cũng không còn nhìn về phía Phùng Minh Nhi, anh cúi đầu nhìn con mình.

Hai đứa trẻ, giống như bảo bối trời ban cho anh. Mười năm nay anh đối với bọn chúng sủng ái có dư.

Tô Tranh cũng lần nữa nhìn vào hai đứa bé, lấy ra một hộp quà tinh xảo, dịu dàng nói: “Đây là quà tặng sinh nhật các cháu. Chúc các cháu luôn hạnh phúc vui vẻ lần nữa.”

Không ai biết tại sao Tô Tranh muốn chúc mừng sinh nhật bọn trẻ lần nữa, không ai biết Tô Tranh cũng từng cùng một thời khắc cùng một địa điểm nói với bọn trẻ lời như vậy. Chỉ là với một thân phận địa vị khác nhau.

Mạc Yên Nhiên ngọt ngào cười, lễ phép nhận lấy quà sinh nhật. Mạc Cách Li đứng một bên, mím môi không nói.

Mạc Cách Ly không thích nói chuyện, vậy nên chuyện cậu trầm mặc cũng không lạ gì.

Đây không phải không lễ phép, mà là cá tính —— theo cách nói của Mạc Gia

Tô Tranh nhìn hai đứa trẻ đầy hàm xúc, ở trong lòng hiểu rõ cá tính hai đứa là khác biệt.

Cô biết Mạc Cách Ly có lẽ một chút cũng không để mình trong mắt, cũng biết trong nụ cười lễ phép của Mạc Yên Nhiên thật ra là có sự xa cách. Thế nhưng từ đâu đã bắt đồng, không phải sao?

Ít nhất lần này Tô Tranh đã hoàn toàn khác biệt.

Tô Tranh lần này, bình tĩnh ung dung nhìn vào mắt chúng, quanh mình chính đại đưa quà, sau đó ngạo nghễ lướt qua người đàn ông kia.

Mạc Phong con người sâu không thấy đáy. Tô Tranh có thể cảm thấy được sự nghi hoặc, khiếp sợ, thậm chí còn tức giận của anh. Nhưng tất cả những thứ này có quan hệ gì với cô?

10. Q.4 - Chương 10

Tô Tranh đứng trước bồn rửa tay, nhìn mình trong gương.

Cô gái trong gương kia nhìn thật bình tĩnh, thong dong, không có lấy một chút dao động.

Tô Tranh cười, thì ra cô là người có thể ngụy trang như thế, mặc cho sóng to gió lớn ở trong lòng, trên mặt vẫn bình tĩnh như ban đầu.

Nhưng lúc này, một con người thăm thẳm xuất hiện ở trong gương.

Là anh ta. Sao anh ta lại rời khỏi đại sảnh mà đến đây?

Tô Tranh thu hồi nụ cười, từ ánh mắt cho đến miệng lại bắt đầu lạnh lùng. Đây chính là sự lạnh lùng khi đối mặt với những người xa lạ.

“Tô Tranh.” Người đàn ông đó nhìn Tô Tranh trong gương với ánh mắt khó hiểu, gọi tên cô gần từng chữ.

Tô Tranh lần nữa mỉm cười, xa cách, nhưng rất đẹp.

“Mạc tiên sinh, ngài khỏe chứ?” Cô xoay người, vươn tay, khách khí mà lễ phép nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong cúi đầu nhìn tay cô, đôi tay mảnh khảnh trắng nõn, gần như trong suốt, đây là đôi tay hần từng quen thuộc.

Chỉ là đôi tay từng nhu nhược kia, giờ lại mang theo nét kiên định.

Mạc Phong nhìn dọc theo tay cô hướng lên, dừng lại trên tóc cô.

Tóc cô đã từng dài như thác nước xõa xuống, hôm nay lại là tóc ngắn.

Tô Tranh cười: “Mạc tiên sinh, trông ngài, giống như nhớ lại người cũ vậy?”

Mạc Phong yên lặng nhìn cô, gần ra từng chữ: “Sao cô lại xuất hiện ở đây?”

Dưới cái nhìn soi mói của Mạc Phong, Tô Tranh giơ tay lên, định vuốt tóc, rồi đột nhiên ngưng. Tóc dài? Đó là chuyện từ bao giờ? Từ kiếp trước rồi.

Sau khi trọng sinh 10 năm trước, cô đã cắt đi mái tóc dài phiền toái, không tiện.

Mười năm rồi, sao cô có thể đứng trước mặt Mạc Phong mà theo bản năng làm một động tác của kiếp trước?

Mạc Phong lắc đầu: “Cô không phải Tô Tranh đó. Tô Tranh đó vĩnh viễn sẽ giữ chặt mái tóc dài.”

Tô Tranh ngẩng đầu, trong mắt có chút buồn bã mơ hồ. “Đúng, tôi không phải Tô Tranh mà anh biết, tôi không có mái tóc dài của Tô Tranh anh nói”

Mạc Phong nhíu đôi mày sắc, thì thào: “Nhưng cô lại xuất hiện lần nữa, cô đã nói sẽ không xuất hiện trước mặt chúng tôi.”

Anh chợt ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tô Tranh, hung hăng hỏi: “Tại sao cô lại xuất hiện lần nữa? Cô rất cuộc muốn làm gì? Cô có tư cách gì chúc bọn nhỏ vui vẻ hạnh phúc?”

Khí thế bức người, con người bén nhọn, kèm theo lời nói lạnh lẽo hung dữ, giống như muốn bức người ta, từng bước lui về phía sau mà không có lối thoát.

Nhưng mà bây giờ Tô Tranh dĩ nhiên không phải Tô Tranh của trước kia, bây giờ Tô Tranh đã sớm luyện thành Tường Đồng Vách Sắt Kim Cương Bất Hoại Thân. (Mình đồng da sắt ko bao giờ tổn hại) Tô Tranh của bây giờ, ai có thể làm tổn thương cô?

Tô Tranh nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của anh, màn môi mỏng nhẹ nhàng nói: “Tôi làm sao mà lại xuất hiện chỗ này? Tôi là nhận lời mời của Mạc Tiên Sinh Mạc Vân em trai ngài, tới Mạc Gia dự tiệc sinh nhật của cháu trai cháu gái bảo bối 10 tuổi”

Âm thanh của cô, trầm thấp bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Loại bình tĩnh đó cơ hồ chọc giận Mạc Phong trong nháy mắt.

Anh tiến lên một bước, chợt giữ cầm cô.

Cầm của cô thon, giống như nhiều năm trước, nắm trong tay cảm giác được sự mềm nhũn, bóng mượt, trước kia anh luôn là bị mềm lòng vào lúc này.

Thế nhưng lần này Mạc Phong không mềm lòng, bàn tay anh rõ ràng nắm chặt lấy khớp xương cằm cô, nhìn gương mặt tỉnh xảo như búp bê của cô bị nâng lên.

Khuôn mặt của cô, trắng nõn lại lộ ra sự lạnh lùng xa cách, giống như anh là một người hoàn toàn xa lạ, không có liên quan gì đến cô, giống như cô đang không bị một người đàn ông đầy tức giận nắm cằm như vậy.

Lông mi thon dài dày đậm giống như đêm nhiều năm trước kia, nhưng lần này không chút rung động. Cô thật bình tĩnh, bình tĩnh giống như đứa trẻ con đang say ngủ.

Chỉ là cô tất nhiên không có ngủ say. Cô nhẹ nhàng mở đôi môi đỏ tươi cợt nhả, từ từ nói để anh càng cảm tức hơn: “Buông tôi ra.”

Mạc Phong chợt cười lạnh.

Gương mặt cương nghị của anh chậm rãi tới gần, gần hơn nữa, chỉ cần hơi gần thêm chút nữa, môi của anh có lẽ sẽ đụng phải đôi môi đỏ tươi này rồi, nhưng anh dừng lại.

Anh dừng lại, lẳng lặng nhìn cô, trong miệng thốt ra vẫn là những lời khinh miệt thường nói: “Tô Tranh, cho dù thế nào, cô cũng là Tô Tranh.”. Nói tới đây, anh hình như thấy hàng lông mi rũ xuống của cô có chút rung động, nhưng sau đó lại trở lại bình tĩnh, bình tĩnh đến mức anh tưởng là mình nhìn nhầm.

Anh lạnh lùng nhìn cô, nói tiếp: “Tô Tranh, sao cô còn có mặt mũi để xuất hiện trước mặt tôi? Sao còn mặt mũi để xuất hiện trước mặt bọn trẻ? Sao có thể?!” Âm thanh của anh cũng không lớn, nhưng lại là âm thanh chất vấn trầm thấp có lực với khí thế ép sát từng bước.

Tô Tranh rớt cuộc nâng mắt lên. Đôi mắt cô trong trẻo mà dửng dưng. Cô nhìn thẳng vào người đàn ông đang tức giận trước mắt, trầm giọng nói: “Không tệ, tôi là Tô Tranh. Nhưng vì sao tôi không thể tới?”

Mạc Phong lại cười, lần này cười đến châm chọc. Anh trầm giọng nói: “Tô Tranh, đừng quên năm đó là ai vì tiền bạc mà phản bội tôi, là ai vì tiền bạc mà bỏ rơi đứa con ruột thịt của mình! Chẳng lẽ cô quên cả rồi?”

Trong đôi mắt trong trẻo của Tô Tranh thoáng lên một tia thương cảm, thế nhưng cảm giác bi thương đó chỉ giống như chút gợn sóng khi chim bay xẹt qua mặt nước, loáng thoáng qua rồi biến mất.

Cô nhàn nhạt mở miệng: “Vậy thì sao?”

Mạc Phong không khỏi cau mày: “Tô Tranh, cô quả thật không phải người.”. Anh ra một kết luận như vậy, sau đó tiến thêm một bước: “Tôi thật sự hoài nghi, cô là phụ nữ sao? Có chút tự giác của một người làm mẹ sao?”

Tô Tranh lại cười: “Anh có thể cho là vậy. Tôi không có ý kiến.”

Đôi môi đỏ tươi hơi phai màu của cô nhướng lên rất mê người, giống như một quả anh đào ươn ớt át kiêu diễm, khiến cho người ta muốn hái.

Mạc Phong nhìn đôi môi của cô, đột nhiên cảm thấy đôi môi này thật đáng hận, sự bình tĩnh thong dong của cô phải bị phá vỡ, vì vậy anh cúi đầu.

Giữ cằm của cô trong tay, cảm nhận được sự giãy giụa của cô, anh lại bóp chặt hơn. Rất nhanh Tô Tranh giống như buông tha, nhắm mắt lại.

Mạc Phong phủ môi của mình lên đôi môi đỏ tươi của cô, đôi môi đỏ tươi này có chút lạnh lẽo, giống như nhiều năm trước kia.

Anh phủ lên, dùng môi mình nhẹ nhàng giẫy vò, sau đó chợt ép cô tách đôi môi, để cho đầu lưỡi của anh xâm nhập bên trong.

Đôi môi của cô, vẫn ngọt ngào như nhiều năm trước, anh tỉ mỉ thưởng thức.

Tô Tranh nhắm mắt, không nhúc nhích, mặc cho người đàn ông này muốn làm gì thì làm.

Rất nhiều năm trước, cô đã hiểu người đàn ông này rất bá đạo không cho phép sự cự tuyệt, không phải sao? Cho dù nhiều năm sau cô sớm đã không phải là Tô Tranh lúc trước rồi, nhưng anh vẫn là Mạc Phong của lúc đó.

Mạc Phong và Tô Tranh, vĩnh viễn vẫn là Mạc Phong ngang ngược và bá đạo.

Nhưng Tô Tranh dễ dàng tha thứ và lui bước như vậy sao?

Tô Tranh mở mắt, ánh mắt lộ vẻ kiên định.

Lần này, cô phải đánh đổi tất cả, chỉ vì muốn có được thứ cô muốn.

Lưỡi Mạc Phong từ từ lui ra khỏi miệng cô, anh cúi xuống nhìn đôi môi bởi vì xâm lược mà mất đi chút hồng nhuận, lạnh lùng nói ra suy nghĩ của mình: “Có mùi thuốc lá.”

Tư vị miệng cô vẫn tuyệt vời như cũ, nhưng lại phảng phất mùi thuốc lá.

Tô Tranh cười châm chọc: “Tôi hút thuốc.”

Mạc Phong nhú mày, hiển nhiên có chút không tin.

Tô Tranh nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng, nhú mày nói: “Mạc tiên sinh, anh có thể không tin, anh cũng có thể hiểu là trước đó tôi từng hôn một người đàn ông khác. Chẳng qua tôi là một cô gái độc thân, chuyện như vậy cũng là bình thường mà, không phải sao?”

Sắc mặt Mạc Phong trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, đôi tay nắm cô càng nắm chặt hơn.

Đau nhức từ dưới truyền đến, Tô Tranh không hề nhú mày, chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở: “Mạc tiên sinh, tay của anh.”

Mạc Phong neho mắt nhìn chằm chằm người phụ nữ này. Người phụ nữ này giờ đây sao khó hiểu như thế, anh bắt đầu không thể hiểu nổi.

Anh nhìn chằm chằm vào cô một hồi lâu, rốt cuộc đôi tay nắm cầm cô cũng bỏ ra, sau đó lạnh lùng nhìn cô lần cuối, xoay người rời đi.

Đi không xa, anh lại nói: “Tôi không muốn thấy cô lại xuất hiện trước mặt bọn nhỏ.”

Anh dần dần đi xa, bóng lưng cao lớn, hoàn toàn kiên định, nhưng Tô Tranh nhìn ra tâm tình của anh không ổn định.

Khi cảm xúc anh không yên, anh sẽ nắm chặt tay.

Tô Tranh lấy khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau qua đôi môi bị người ta giày vò, cúi đầu cười nhạt.

Cảnh cáo là chuyện của anh, tôi không nghe, lại là một chuyện khác.

11. Q.5 - Chương 11

Tô Tranh ra khỏi phòng vệ sinh, gặp phải Phùng Minh Nhi.

Phùng Minh Nhi mỉm cười theo lễ, nụ cười này là lễ nghi của khuê tú các nhà.

Tô Tranh khẽ gật đầu với cô. Tô Tranh không phải đại gia khuê tú, khi nào cô không muốn cười cũng sẽ không cười.

Phùng Minh Nhi mặc dù đang cười, nhưng theo Tô Tranh quan sát lại có điểm nghi ngờ cùng thăm dò. Cái này chẳng phải kì quái, dù sao mới vừa rồi chồng chưa cưới Mạc Phong của Phùng Minh Nhi như tâm tình giống như vì Tô Tranh mà có chút dao động, dù sao hiện tại bộ dạng Tô Tranh có chút kì quái. Cầm có chút máu ứ đọng, môi cũng giống như mới bị người ta giày vò qua.

Tô Tranh gạt đầu với cô ta một cái, không nói gì, lập tức rời đi.

Cô muốn nhanh chóng trở lại đại sảnh.

Trong đại sảnh, hai tiểu thiên sứ vẫn đang mỉm cười hạnh phúc, nhưng ba bọn chúng đã rời đi.

Ba của chúng rời đi, vậy kế tiếp chuyện tuyên bố đính hôn cũng hủy rồi sao?

Tô Tranh nhớ lại khuôn mặt tươi cười vừa rồi của Phùng Minh Nhi, đột nhiên cảm thấy có chút châm chọc. Lần này, cô nên khóc chứ?

Phùng Minh Nhi chưa từng đắc tội gì với Tô Tranh, nhưng Tô Tranh lại không hề thích Phùng Minh Nhi. Chỉ vì, người phụ nữ này gần như đang đứng ở vị trí mà Tô Tranh từng tha thiết mơ ước, đã từng được gọi tiểu thiên sứ bằng những lời nói mà Tô Tranh nghĩ cũng không dám gọi.

Tô Tranh lặng lẽ thở dài, không phải đã từng, mà là không được phép xảy ra.

Cùng là một khoảng thời gian như vậy, nhưng Tô Tranh cũng không biết rõ một không gian kia, khi mà Tô Tranh đã chết, Phùng Minh Nhi có đang hạnh phúc chăm sóc cho con cô?

Tô Tranh đưa tay lên, sờ sờ môi mình, cô tự nói với mình, bất kể cô có tồn tại ở không gian kia hay không, cô cũng không quan tâm trong không gian đó đang xảy ra chuyện gì, cô chỉ quan tâm, cô vẫn còn sống ở không gian này, cô nhất định sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

Con của cô, cô không muốn để bọn chúng gọi người khác như vậy, tiếng gọi không chỉ nặng tựa Thái Sơn (núi cao), mà còn là tiếng gọi ám áp nhất trong đời người tự cổ chí kim.

Mẹ.

Tô Tranh sâu, ngẩng đầu lên, đi về phía đại sảnh.

12. Q.5 - Chương 12

Khi Tô Tranh đi vào đại sảnh, rất nhanh Đinh Hiểu liền chú ý đến cô, đi đến bên cạnh cô.

“Sao vừa rồi không thấy cô?” Đinh Hiểu nhỏ giọng hỏi.

Tô Tranh không nhìn anh ta, chỉ nhàn nhạt nói: “Đi toilet thôi.” Đinh Hiểu và cô đều là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Mạc Vân. Nhiều năm như vậy họ cùng nhau làm ra rất nhiều thành tích kinh người. Cho nên dù Tô Tranh có vắng mặt thì Đinh Hiểu cũng có thể dễ dàng bỏ qua cho cô. Đinh Hiểu cũng là một trong số ít bạn bè của Tô Tranh.

Đinh Hiểu quay đầu nhìn về phía cô, nhìn vào điểm khác thường trên mặt cô: “Cô sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Anh lập tức nhíu mày, rất quan tâm.

Tô Tranh lơ đãng giải thích: “Bị muỗi cắn.”

Đinh Hiểu hiển nhiên không tin, nhíu mày nói: “Tô Tranh, bộ dạng của cô rất rõ ràng rồi.”

Rõ ràng !!!!!, không phải là bị con muỗi cắn, lại nói ở chỗ như thế này làm sao có thể có muỗi?

Tô Tranh không nói gì, ánh mắt nhìn quanh tìm tung tích của hai tiểu thiên sứ trong đám người.

Đinh Hiểu bất đắc dĩ thở dài: “Tô Tranh, Mạc tổng là người đã có gia đình, cô phải chú ý đúng mực.”

Tô Tranh không chút để ý nói: “Tôi có lúc nào không chú ý hả?”

Đinh Hiểu nghẹn lời, đối với Tô Tranh anh đã quen bao dung, chỉ là việc giữa Tô Tranh và Mạc Vân kia... không nói hẳn ra được rõ là có quan hệ mập mờ.

Tô Tranh cũng lười giải thích, hiển nhiên Đinh Hiểu hiểu lắm con muỗi vừa rồi cắn mình là Mạc Vân rồi. Dù sao tin đồn về quan hệ của cô và Mạc Vân đã quá nhiều, nếu Đinh Hiểu cũng hiểu lắm vậy thì cứ để anh ta hiểu lắm đi.

Hai người đứng một lúc, Tô Tranh nhìn ở bên kia đại sảnh hình như có chút hỗn loạn, bởi vì có người nhìn như rất nóng nảy, sau đó lại thấy tiểu thiên sứ rời khỏi đại sảnh, rồi cuộc mở miệng: “Chúng ta đi thôi.”

Đinh Hiểu nhắc nhở: “Nghe nói lát nữa còn có màn đại thiếu gia Mạc Gia tuyên bố tin tức đính hôn đấy”

Tô Tranh cười: “Giờ này còn chưa có, chắc hủy bỏ rồi.”

Đinh Hiểu không nói cũng biết, người trong cuộc đã bực tức rời đi rồi. Tuyên bố cưới xin? Làm sao có thể.

13. Q.5 - Chương 13

Tài xế lưu loát dừng xe đưa Mạc Phong đi đến cổng trường học

Đây là trường học tập trung hầu như tất cả các học sinh quý tộc đắt giá nhất của G thị, những đứa trẻ học ở bên trong, không phải con người quyền cao chức trọng thì cũng là danh gia vọng tộc.

Người nhà bình thường, cho dù có tiền, không có thân phận, cũng rất khó đi vào.

Mạc Phong nhìn bọn nhỏ đeo cặp sách đi ra, trong lòng trào dâng tiếc nuối.

Con anh đã trải qua sinh nhật 10 tuổi, nhưng anh lại rất ít khi tận tay đưa con tới cổng trường học, hay nói chính xác là, anh chưa bao giờ đến tận cổng trường.

Mạc Phong luôn rất bận rộn, nhưng bận đến nỗi ngay cả con mình anh cũng phải bỏ qua sao?

Mạc Phong cười khổ, được rồi, có lẽ hôm nay, chính là lúc anh đền bù.

Thân thể cao lớn của anh đứng yên trước cửa trường học, thu hút vô số ánh mắt học sinh, dĩ nhiên cũng có ánh mắt của tài xế và bảo mẫu đi đón trẻ.

Điều này cũng khó trách, đáng người anh cao lớn, khí phách cường tráng. Nhiều năm đi lính khiến anh đứng ở đâu nơi đó liền có một khí thế uy nghiêm. Khi anh giơ tay nhắc chân đều có phong phạm của tướng nhà trời.

Mạc Phong chờ giây lát, thấy vô số đứa bé đi ra đi vào, lại không hề nhìn thấy con mình, đang muốn đi vào hỏi một chút, con người cũng đồng thời chuyển động, qua khóe mắt thấy một người.

Có một bóng dáng quen thuộc.

Bước chân anh dừng lại, từ từ quay đầu.

Quả nhiên là cô, Tô Tranh.

Tô Tranh cũng đứng ở cửa trường học, đang ở bên kia, ánh mắt bình tĩnh ung dung cũng nhìn chăm chú vào bọn trẻ đang ra vào.

Trong lòng Mạc Phong chợt dâng lên một sự tức giận vô danh.

Anh bước nhanh, đi tới trước mặt cô, ánh mắt bén nhọn, nhìn cô từ trên cao.

“Tô Tranh, lại là cô.” Đây là âm thanh lạnh lùng nghiêng lợi.

Tô Tranh chuyển mắt, có chút ngỡ ngàng sao Mạc Phong lại ở chỗ nào. Dù sao theo như cô được biết thì Mạc Phong rất bận việc...công ty, rất ít khi tự mình xử lý chuyện bọn trẻ.

Cô khẽ cười, nhún mày nói: “Rất khéo.” Rất khéo, lại cùng xuất hiện ở chỗ này.

Hiển nhiên tâm tình Mạc Phong không có tốt, Mạc Phong đè nén lửa giận trong lòng giống như sẽ bộc phát trong nháy mắt, lạnh lùng hỏi: “Tôi đã cảnh cáo cô. Thế mà cô lại xuất hiện lần nữa”

Tô Tranh ưu nhã giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, lần nữa ngẩng đầu lên cười nhạt một tiếng: “Tôi làm sao lại không thể xuất hiện?”

Ánh mắt Mạc Phong thoáng chốc rơi xuống đồng hồ đeo tay của cô.

Cái đồng hồ đeo tay là một nhãn hiệu rất cổ, hiệu Hải Âu, nhãn hiệu này từng phổ biến một thời vào thập niên 90. Mạc Phong nhớ, Tô Tranh rất quý trọng chiếc đồng hồ đeo tay này, vẫn luôn mang theo người.

Đã nhiều năm như vậy, cô vẫn mang theo cái đồng hồ đeo tay sớm đã bị thời đại đào thải này sao?

Tô Tranh thấy anh nhìn tay mình, cảm khái nói: “Người có thể mới. Nhưng đồ cũ vẫn là tốt hơn.”

Những lời này không khỏi chọc giận Mạc Phong. Mạc Phong lạnh lùng nhìn cô, nhúu mày, không nhịn được liền hỏi: “Tô Tranh. Tôi không hiểu. Nếu cô đã từng bỏ rơi bọn chúng, vậy sao giờ lại liên tục xuất hiện?”

Tô Tranh nghe câu hỏi này, trong mắt thoáng vẻ thê lương, chỉ là cũng giống như lúc trước, thê lương này thoáng qua rồi biến mất, Mạc Phong không nắm bắt được.

Tô Tranh bất đắc dĩ khổ: “Tôi chỉ là muốn gặp bọn nhỏ một chút, không được sao?”

Mạc Phong nhìn cô chằm chằm, từ từ lắc đầu, kiên quyết cự tuyệt: “Không được.”

Tô Tranh nhún vai: “Tùy anh, nhưng tôi thấy sao làm vậy.”

Trên mặt Mạc Phong lộ ra vẻ hung dữ: “Nữ nhân kia, đừng tưởng cô là mẹ bọn nhỏ tôi sẽ không làm gì cô.”

Tô Tranh nghiêm túc gật đầu: “Không quan trọng, anh không phải khách khí. Tôi hiểu rõ thủ đoạn của anh, cũng biết anh tuyệt đối không hạ thủ lưu tình với ai. Huống chi là tôi, một người từng phản bội anh.”

Mạc Phong nghe được chữ “phản bội” đó, khinh thường nhìn Tô Tranh lần cuối: “Biết là tốt rồi.” Nói xong xoay người rời đi.

Nhưng ngay khi anh quay người lại, lại thấy hai đứa con đang tò mò quan sát mình.

Quan sát anh, cũng quan sát Tô Tranh.

14. Q.6 - Chương 14

Hai đứa trẻ, Mạc Cách Ly thì bình tĩnh xem xét cha mình thật kĩ lưỡng và đi từng gặp qua một lần - Tô Tranh, còn Mạc Yên Nhiên lại nhúu đôi mày đẹp, tựa như có chút bất mãn.

Mạc Yên Nhiên còn nhỏ nhưng đã biết, ba của mình rất thu hút các cô, đi bên ngoài. Mấy cái dì kia luôn ấp ủ mục đích tiếp cận mình và em trai. Mạc Yên Nhiên không thích mấy cô, đi kia, bọn họ luôn lấy lòng dối trá như vậy.

Mà cái dì Tô Tranh trước mặt này, mới gặp một lần, sao hôm nay lại xuất hiện ở đây? Sao lại cùng ba trò chuyện vui vẻ như vậy?

Mạc Yên Nhiên biết, dì Phùng sắp trở thành mẹ rồi. Mà dì Phùng là một trong số ít những người phụ nữ mà Mạc Yên Nhiên nguyện ý tiếp nhận. Mạc Yên Nhiên ngầm cho phép Phùng Minh Nhi trở thành mẹ tương lai của mình.

Mạc Yên Nhiên nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nhìn điệu bộ vui mừng của ba thềm đánh giá.

Mạc Phong nhìn hai đứa con của mình, sải bước đi tới: “Cuối cùng các con cũng ra rồi, ba đợi lâu lắm rồi đấy”

Mạc Yên Nhiên nũng nịu oán giận: “Ba trong lúc chờ bọn con, lại đi nói chuyện phiếm a ~” Mạc Yên Nhiên khi ở cùng những người khác, kiêu căng bao nhiêu, thì hôm nay cô nhìn ba mình càng làm nũng mềm mại bấy nhiêu.

Mạc Phong đứng lại, nhưng không quay đầu nhìn người phụ nữ kia, chỉ vỗ vỗ cái đầu nhỏ của con gái: “Đi, chúng ta về nhà thôi.”

Mạc Yên Nhiên thật ra cũng chỉ là làm nũng thôi. Cô dĩ nhiên không để ý cái dì Tô Tranh gì kia đang ở sau lưng ba nhìn mình. Mặc dù ánh mắt của dì kia nhìn mình rất kì lạ. Nhưng trên thế giới này người kì lạ thì thiếu gì.

Mạc Cách Ly vẫn trầm mặc đi bên cạnh, trong mắt lại thoáng qua tia nghi ngờ. Nếu như dì này cùng ba mình chỉ là quen biết hơi hợt, không có lý do gì lại không đến chào hỏi. Vậy mà hôm nay ba lại cố ý tỏ ra không biết trước mặt chị em mình. Xem ra người phụ nữ này không phải chỉ đơn giản là người xa lạ. (ôi thông minh tuyệt,,Ly Ly của ta)

Ba và người phụ nữ này, có quan hệ gì đặc biệt sao?

Mạc Cách Ly mới mười tuổi, nhưng là một đứa bé vô cùng thông minh, cậu nhìn Tô Tranh dò xét.

Tô Tranh bị bóng dáng cao lớn của Mạc Phong ngăn cản, không nhìn thấy Mạc Yên Nhiên, ánh mắt đảo qua lúc này lại đụng phải ánh mắt của Mạc Cách Ly.

Tô Tranh đã sớm học được cách kiềm chế, cho nên ánh mắt giả bình tĩnh. Cô bình tĩnh cười lễ phép với con trai mình, cố gắng hết sức cười sao cho tự nhiên và thân thiết nhất.

Cô cần chiếm được hảo cảm của đứa bé này.

Mạc Cách Ly nhú mày nghi ngờ, khẽ gạt đầu, ánh mắt lại xoay qua chỗ khác.

Tô Tranh thất vọng, cắn môi dưới.

Sau đó cô thấy Mạc Phong ngồi xổm xuống, mỗi tay dắt một đứa trẻ. Ba người cùng đi ra xe, mở cửa xe, bọn trẻ lên xe. Mạc Phong cũng lên xe, cửa xe đóng chặt, từ từ lái đi.

Tô Tranh đứng đó, bắt đầu suy nghĩ tiếp theo phải làm sao?

Cả hai đứa trẻ so với tưởng tượng của cô càng lạnh lùng kiêu ngạo hơn, lòng tràn ngập đề phòng.

Phiền não của Tô Tranh, rất nhanh được giải quyết, bởi vì sáng ngày thứ hai Mạc Phong lại tìm tới cô.

Buổi sáng, Tô Tranh xách túi xuống nhà, đang định vào nhà để xe, lại thấy Mạc Phong đang đứng đợi mình.

Cô đi tới, cười hỏi: “Mạc Tiên Sinh, thật là trùng hợp.”

Mạc Phong lạnh nhạt nhìn cô: “Không phải trùng hợp, là tôi cố ý đến đây tìm cô.”

Tô Tranh nhẹ nhàng đôi mắt đẹp: “Không biết Mạc tiên sinh mới sáng sớm đã đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo?”

Mạc Phong lạnh lùng “Hừ” một tiếng, từ tốn nói: “Tô Tranh, gần đây sao cô lại xuất hiện trước mặt bọn nhỏ?”

Tô Tranh cảm thấy buồn cười: “Mạc tiên sinh, anh thật mau quên. Tôi nói rồi. Tôi chỉ là muốn nhìn bọn nhỏ thôi.”

Mạc Phong gạt đầu một cái: “Được, cô thực sự chỉ muốn nhìn bọn nhỏ một chút sao? Không có gì khác sao?” Mạc Phong dĩ nhiên là không tin, yêu cầu của cô chỉ đơn giản vậy sao?

Nụ cười của Tô Tranh dần dần biến mất, trên mặt thoáng qua vẻ cô đơn: “Tôi có thể nói, tôi có thể nói tôi còn muốn cùng bọn chúng tiếp xúc nhiều hơn sao?”

Tô Tranh tự nói với mình, trước mặt người đàn ông cường ngạnh này, ra vẻ yếu đuối cũng không phải chuyện xấu.

Mạc Phong nghiêm túc dò xét, kỹ lưỡng khuôn mặt của cô, như thể cố gắng tìm ra dấu vết không thành thực trên đó, nhưng không hề có, đôi mắt Tô Tranh trong trẻo lại có chút đau thương. Cô chân thành, tràn đầy bất đắc dĩ và thỉnh cầu nhìn anh, giống như thực sự chỉ đơn giản thỉnh cầu có thể cùng con của mình chung đụng nhiều hơn chút mà thôi.

Mạc Phong trầm tư một hồi lâu, rốt cuộc mở miệng: “Tôi có thể cho cô một cơ hội.”

Tô Tranh chợt ngẩng đầu, hai mắt lóe sáng.

Cô đã sớm biết rõ, dù phải hao tổn tâm cơ, bỏ ra vô số cố gắng mới có thể làm nên chuyện, nhưng có lúc chỉ cần một câu nói của người khác mọi chuyện lại rất khác rồi.

Chỉ là, một câu nói kia có lẽ cũng sẽ chẳng dễ dàng gì còn có thể là một cái giá rất đắt.

Mạc Phong rất hài lòng nhìn vẻ vui mừng của cô, cười nói: “Tôi có thể để cho cô và bọn trẻ sống với nhau một thời gian, chỉ là cô phải đồng ý với tôi một điều kiện.”

Tô Tranh cũng cười, cô đã sớm biết rõ, bất cứ cái gì cũng chẳng dễ dàng có được như vậy, có bỏ ra thì mới chiếm được, nên cô cũng mỉm cười mà nói: “Anh nói điều kiện đi.”

Mạc Phong gật đầu, ánh mắt lướt qua khuôn mặt thanh tú tinh xảo của cô, còn có đôi môi mỏng đỏ tươi mấy ngày trước chính mình đã thưởng thức qua, lạnh nhạt nói: “Làm phụ nữ của tôi.”

Tô Tranh sững sờ, nhúu mày không hiểu.

Mạc Phong tiếp tục giải thích: “Chỉ một thời gian thôi.”

Tô Tranh trầm mặc một hồi.

Rất nhiều năm trước, anh cũng để cô làm người phụ nữ của anh, chỉ là khi đó còn trẻ, cũng không còn lựa chọn nào khác. Khi đó là cô không hiểu chuyện, cũng là Tô Tranh không có tâm cơ.

Sau đó, tai nạn xe cộ, đã từng chết qua, lại từng trải qua Trùng sinh, cô chuẩn bị cho cuộc đấu này suốt mười năm, để có thể đi đến trước mặt anh.

Lần này, cô lại phải dùng loại phương pháp này để đi tới trước mặt anh sao?

Tô Tranh nhắm nhẹ mắt, rất lâu không nói lời nào.

Mạc Phong cúi đầu nhìn bộ dáng cô có chút cô đơn, trong lòng thậm chí có chút không đành lòng. Anh bắt đầu cảm thấy, dáng vẻ của người phụ nữ này thật giống dáng vẻ của nhiều năm trước lại khiến cho anh đau lòng.

Xem ra, tâm của anh còn chưa đủ lạnh lùng, chưa đủ cứng rắn. Anh còn chưa tu luyện tới mức có thể hoàn toàn cự tuyệt yêu cầu của cô sao?

Anh cắn răng, xoay người định rời khỏi.

Nhưng đúng lúc anh định xoay người rời đi, Tô Tranh lên tiếng.

“Tôi đồng ý với anh.” Tô Tranh bình tĩnh trả lời.

Mạc Phong quay lại, Tô Tranh lạnh nhạt nhìn anh, đôi mắt vẫn trong trẻo xinh đẹp như mười năm trước, nhưng không có tuyệt vọng, bất đắc dĩ và buồn bã của mười năm trước.

Tô Tranh mười năm sau, cho dù bị anh nói ra điều kiện như vậy, vẫn trấn định như ban đầu, vẫn bình tĩnh giống như kể chuyện thời tiết, vẫn ngang nhiên đứng trên vạn người.

Rất tốt, Tô Tranh như vậy, luôn có một tư vị đặc biệt, không phải sao?

Tô Tranh không biết Mạc Phong định làm gì, nhưng cô biết nếu Mạc Phong đã nói, nhất định sẽ làm được. Mạc Phong có thể không phải người nhất mực từ bi, nhưng cũng là một người đàn ông nói lời giữ lời.

Cô đếm ba ngày, rốt cuộc chờ được điện thoại của Mạc Phong: “Lập tức tới đây.”

Tô Tranh đè nén kích động: “Anh đang ở đâu?”

Mạc Phong trầm mặc nói: “Trước cửa cơ quan tôi có một quán cà phê, cô đến đó trước chờ tôi.

Tô Tranh gật đầu, cô biết Mạc Phong làm ở đâu, cũng biết quán cà phê trước cửa công ty Mạc Phong kia, tất cả cô đều biết.

Mạc Phong cũng không hỏi nhiều, giống như chắc chắn Tô Tranh bây giờ có thể giải quyết mọi việc, liền cúp điện thoại.

Tô Tranh đang phải xử lý một đơn hàng rất lớn, nhưng sau khi nhận được cuộc điện thoại này, lập tức đem đơn hàng cho bí thư xử lý. Còn mình vội vàng ra khỏi phòng làm việc. Khi đi ra, đụng phải Đinh Hiểu. Đinh Hiểu nhìn cô nghi ngờ: “Cô sao vậy?”

Tô Tranh bình tĩnh nhủ mày, không hiểu sao tự nhiên Đinh Hiểu hỏi vậy.

Đinh hiểu giải thích: “Mấy ngày gần đây bộ dáng của cô rất không bình thường.”

Tô Tranh cười gượng: “Tôi không để ý”. Nói xong liền chào tạm biệt Đinh Hiểu, rồi vội vàng rời đi.

Đinh Hiểu nhìn bóng lưng cô đi xa, nhủ mày.

Đinh Hiểu ở bên cạnh Tô Tranh rất nhiều năm. So với phần lớn người bên cạnh cô anh khá hiểu người phụ nữ này, anh cũng gần như là người đàn ông duy nhất ngoài Mạc Vân mà người phụ nữ này tin tưởng.

Nhưng hôm nay Đinh Hiểu bắt đầu hoài nghi có lẽ mình đối với người phụ nữ này không hiểu nhiều đến vậy.

Tô Tranh, rốt cuộc người phụ nữ như thế nào?

Tô Tranh, rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Đinh Hiểu rơi vào trầm tư, một loại trầm tư bất đắc dĩ.

15. Q.6 - Chương 16

Xe của Tô Tranh là xe công vụ màu đen, từ nơi này nhìn ra xe, không nhìn rõ ràng được bóng dáng của cô. Dĩ nhiên nếu như không phải khuôn mặt lạnh lùng tĩnh xảo thỉnh thoảng chau lại khiến cho người ta đau lòng, thì Tô Tranh chính là một người khiến cho người ta chỉ nhìn một lần là không thể quên cô ấy.

Giờ đây Tô Tranh nắm chắc tay lái, vội vàng tới quán cà phê đã hẹn trước với Mạc Phong.

Cô biết rất rõ ở thành phố này thế lực của Mạc gia mạnh đến mức nào, đây là tài sản từ thế hệ trước để lại, đây là quyền thế tích lũy từ mấy đời, chỉ là một cô gái yếu đuối như Tô Tranh vĩnh viễn sẽ không thể sánh bằng.

Cho nên sau khi mười năm trọng sinh, Tô Tranh đã tích cực chuẩn bị, nhưng cũng không dám dễ dàng mạo phạm, bởi vì cô biết cái gì gọi là lấy trứng chọi đá.

Từ đây có thể thấy được khu ở cao cấp, nhưng không thể nhìn thấy được tầng tầng lớp lớp mạng lưới liên lạc, Tô Tranh không phải thần, Tô Tranh là con người. Cô biết nếu cô muốn đụng tới giấc mộng mà nằm mơ cũng khó cầu kia, thì phải cúi đầu.

Tô Tranh cũng biết, cúi đầu với người ta, người ta cũng không nhất định sẽ nhường cái mình muốn, nhưng cúi đầu với Mạc Phong, có lẽ có thể làm được không ít việc.

Đối với Tô Tranh, khi cần thiết, cô cũng sẽ không keo kiệt bỏ ra mọi thứ.

Đến cửa công ty Mạc Phong, nhìn cái cửa lớn cản mặt uy nghiêm đó, cô biết chỗ này không phải người bình thường có thể vào, cô từ từ ngấm nhìn, rồi dừng xe ở bãi đậu xe thu phí ven đường, sau đó bước đến quán cà phê Mạc Phong hẹn.

Một ly cà phê, vị rất khó uống, cô nhớ mùi vị thuốc lá, chỉ là cô kiềm chế được.

Khi Mạc Phong đi vào quán cà phê, ngay lập tức nhìn thấy người phụ nữ kia đang cúi đầu lặng lẽ thưởng thức, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại.

Anh đi tới, không hề ngồi xuống, cúi đầu dừng lại nhìn cô.

Tô Tranh cảm thấy được ánh nhìn chăm chú, ngẩng đầu lên, trong nháy mắt có một chút hốt hoảng. Cô không ngờ anh đến nhanh như vậy, cũng không nghĩ đến mình vừa mới nhìn thấy sự cô đơn trong đáy mắt của anh. Chỉ là cô rất nhanh lấy lại tinh thần, lập tức xây dựng tường bảo vệ, lạnh nhạt cười với anh: “Có gì cần dặn không?”

Kể từ lần đầu gặp mặt, đã qua mười năm. Khoảng thời gian mười năm này, cô lại từng trải qua hai lần, vì vậy đối với cô mà nói chính là đã hai mươi năm rồi.

Thời gian hai mươi năm, cô đã có thể thản nhiên đối mặt với tất cả những đả kích không chịu nổi của mình rồi.

Không tệ, cô nguyện ý bán tất cả cho người đàn ông đang đứng trước mặt này để lấy được thứ mình muốn, chỉ cần anh nguyện ý mua. Mà nếu bán, cô cũng thản nhiên đối mặt, cô cũng sẽ thuận theo mà phối hợp.

Cô ngẩng đầu lên, để cho anh nhìn thấy cô, rồi mỉm cười với anh ta.

Mạc Phong lại lần nữa bị cô chọc giận.

Mạc Phong cũng không biết, tại sao bất kể người phụ nữ này quật cường phản kháng, hay mềm mại phục tùng, anh đều tức giận.

Loại tức giận đó, sinh ra từ đáy lòng, không cần bất cứ nguyên nhân hay lý do gì. Anh nhìn người phụ nữ tóc ngắn phục tùng này đang cười nhu thuận, anh lại có một loại kích động muốn đánh nát tất cả.

Tất cả đều là giả, mọi thứ của người phụ nữ này đều là giả dối!

Anh biết, Tô Tranh không phải như vậy. Tô Tranh trước kia, dù là trong lòng có một chút xiu gợn sóng cũng sẽ lộ ra ở đôi mắt trong trẻo kia.

Tô Tranh trước kia, chính là một kiểu cứng rắn và yếu ớt như thủy tinh, trong suốt rạng ngời, nhìn có vẻ quật cường, nhưng thật ra không chịu nổi một sự đả kích.

Tô Tranh bây giờ, lại khiến anh không thể nhìn thấu.

Có lẽ vì vậy, anh mới đưa ra điều kiện hoang đường như vậy?

Mạc Phong lần nữa khắc chế kích động muốn bóp cái cổ mảnh khảnh của người phụ nữ kia, xoay người ra cửa, dĩ nhiên cũng ném lại một câu: “Đi theo tôi.”

Tô Tranh nghe theo, đứng lên, đi theo Mạc Phong ra ngoài.

Mạc Phong đi tới cạnh một chiếc xe, mở cửa xe ý bảo Tô Tranh ngồi ghế phụ, Tô Tranh hiểu ý liền ngồi vào.

Xe hướng dòng người chật chội mà phóng đi. Xe của Mạc Phong không cần tuân thủ luật giao thông, chỉ là quy định Mạc gia yêu cầu nghiêm ngặt. Mạc Phong thân là con trai cả, từ nhỏ đã quy củ hơn hẳn. Vì vậy Mạc Phong vẫn theo khuôn phép cũ.

Không ai nói gì. Tô Tranh không nhịn được mở miệng: “Chúng ta đi đâu đây?”

Tô Tranh cảm thấy, giữa bọn họ chỉ có hai chuyện, một là chuyện giữa bọn họ, một là chuyện của cô và bọn trẻ.

Chuyện trước với Tô Tranh mà nói là hoàn tất nghĩa vụ, chuyện sau với Tô Tranh mà nói là hưởng thụ quyền lợi.

Hôm nay rốt cuộc là muốn tận nghĩa vụ, hay là hưởng thụ quyền lợi đây? Hay là cả hai? Tô Tranh cảm giác hay là mình làm rõ trước thì tốt hơn, như vậy cũng có thể chuẩn bị tâm lý trước.

Mạc Phong lạnh lùng liếc cô qua gương: “Trường học.”

Nghe vậy, Tô Tranh thở phào nhẹ nhõm, xem ra là chuyện sau, cô cứ hưởng thụ quyền lợi đã chứ nhỉ?

Hôm nay là thứ sáu, bây giờ cũng sắp đến lúc bọn trẻ tan học. Không ngờ ông bố Mạc Phong luôn bận rộn này lại đi đón con mình tan học?

“Trước đến trường học đã, sau đó cùng nhau ăn cơm.” Mạc Phong thế mà lại tốt bụng giải thích.

Tô Tranh nghe được, trong lòng rất cảm kích. Đối với bọn trẻ, khoảng cách với cô thực sự quá xa. Mạc gia đối với bọn trẻ bảo vệ quá mức, cô cần bản không cách nào đến gần.

Mạc Phong nguyên ý ỉn cơ hội như vậy, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, cô đều rất cảm kích anh.

“Cám ơn anh.” Tô Tranh nói những lời này rất chân thành.

Mạc Phong xoay đầu sang, nhìn cô một cái, không để ý chút nào nói: “Cô không cần phải nói cảm ơn. Những thứ này tôi đều đòi hỏi báo.”

Tô Tranh gật đầu: “Tôi hiểu.” Chẳng qua cũng chẳng sao, tôi chỉ cần có cơ hội tiếp xúc với bọn trẻ thôi.

Mạc Phong nghe câu trả lời như vậy, không nói gì, đôi mắt thâm trầm yên lặng nhìn phía trước.

Rất nhiều năm trước, anh nắm trong tay rất nhiều thứ. cô thì trừ anh ra thì chỉ có hai bàn tay trắng. Vì vậy mà cuộc giao dịch trở thành chuyện đương nhiên.

Hôm nay sau nhiều năm như vậy, anh vẫn có rất nhiều thứ như cũ, mà cô cũng giống anh có rất nhiều, nhưng thứ cô muốn, chỉ có anh có, cho nên cô chỉ có thể cúi đầu, mặc cho anh ra điều kiện gì, cũng sẽ tuân thủ cuộc giao dịch.

16. Q.7 - Chương 17

Mạc Phong xuống xe, Tô Tranh cũng muốn xuống, nhưng Mạc Phong ngăn cản cô.

“Cô ở chỗ này chờ đã.” Trong mắt Mạc Phong đầy ẩn ý.

Tô Tranh nhất thời hiểu, tay đang muốn đẩy cửa xe ra dừng lại. Bởi vì cô hiểu ý Mạc Phong rất nhanh. Cô biết Mạc Phong nhất định là cảm thấy cô và anh không nên cùng xuất hiện, như vậy sẽ tạo thành một loại giả tượng, sẽ làm cho những người khác, hoặc khiến bọn trẻ hiểu lầm.

Một đôi nam nữ, cùng nhau đón trẻ con sau khi tan học. Còn có cái gì có thể gây hiểu lầm hơn sao?

Vì vậy Tô Tranh hiểu, bàn tay đang muốn mở cửa xe cũng lặng lẽ thu hồi.

Mạc Phong trong nháy mắt có chút đau thắt, anh định giải thích, hé miệng, muốn nói, nhưng không biết nói gì, vậy nên chỉ có thể nhìn cô, rồi rời đi.

Tô Tranh nhìn qua cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, thấy bọn trẻ mặc đồng phục chỉnh tề, mang theo khuôn mặt tươi cười ra khỏi trường, sau đó được các bảo mẫu hoặc bố mẹ đón, vui vẻ lên xe rời đi.

Khuôn mặt tươi cười của những đứa trẻ kia cũng rất hạnh phúc, dưới ánh sáng mặt trời càng hạnh phúc đến chói mắt. Trên gương mặt bố mẹ chúng cũng là vẻ tươi cười, đó là nụ cười hoàn toàn hạnh phúc hoặc xen lẫn bất đắc dĩ hoặc mệt mỏi, hoặc mang theo ý cười vui mừng.

Trên đời này hạnh phúc đều giống nhau, nhưng trên đời này không may mắn lại có điểm khác biệt.

Tô Tranh không khỏi nhìn lại mình, có bất hạnh hay không, cũng không có nghĩ đến hạnh phúc của mình là gì, cô chỉ biết mình kỳ vọng điều gì.

Kỳ vọng của Tô Tranh, chẳng qua là có thể tới gần hơn một chút, đến gần một điểm.

Vươn tay, cố gắng đến gần mà thôi.

Mạc Phong nhanh chóng nhìn thấy hai đứa con của mình đang cười nói dắt tay nhau đi ra cổng trường, liền tiến lên đón.

Hai đứa bé thấy ba mình đến đón mình lần nữa đều rất vui mừng. Mạc Yên Nhiên chạy đến trước mặt Mạc Phong, nghẹo đầu cười: “Ba lại đến đón chúng con ạ!” Mạc Phong thường không ở nhà, có khi rời nhà nửa năm không về là chuyện bình thường. Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly là do bà nội nuôi lớn, nên đối với Mạc Yên Nhiên mà nói, ba có thể liên tiếp hai ngày đến đón mình tan học là một chuyện kỳ diệu và đáng vui mừng.

Mạc Cách Ly không nói gì, nhưng cũng nhìn ra được là rất vui mừng.

Mạc Phong sờ đầu Mạc Cách Ly, lại vuốt mái tóc quăn y hệt búp bê của Mạc Yên Nhiên: “Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn.”

Mạc Yên Nhiên nghe vậy, vui mừng muốn nhảy cẫng lên. Được đi ra ngoài ăn, cô rất ít cơ hội ăn ở bên ngoài, vì bà nội luôn nói đồ bên ngoài không đảm bảo, nên cũng không đưa cô đi ăn.

Hai đứa bé không nén được hạnh phúc. Mạc Cách Ly cũng cùng theo lên xe. Đối với bọn trẻ mà nói, hôm nay thật là một ngày đặc biệt. Ba đến đón tan học, hơn nữa còn muốn dẫn ra ngoài ăn cơm. Chuyện tốt như thế, ngàn năm có một nha.

Nhưng mà sau khi hai đứa lên xe, lại sững sờ khi thấy, ở ghế phụ, một Tô Tranh đang mỉm cười nhìn bọn họ.

Mạc Yên Nhiên nhìn về phía ba, lại nhìn thấy ba lên thẳng xe, mở chân ga, liền quay đầu, lễ phép nhưng lạnh nhạt chào: “Cô Tô ngày tốt lành”

Mạc Cách Ly nhìn xuống, lạnh nhạt chào: “Cô Tô”

Tô Tranh biết mình không thể quá nóng vội, nên bày ra nụ cười thân thiết nhất có thể, sau đó nhẹ nhàng chào: “Yên Nhiên, Cách Ly.”

Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly sau khi ngồi vững, thắt chặt dây an toàn, liền hỏi ba mình: “Tối nay chúng ta ăn gì ạ?”

Thật ra là bọn chúng muốn hỏi, chẳng lẽ tối nay bọn con và cô Tô này sẽ cùng nhau ăn cơm sao? Nhưng bọn chúng không phải trẻ con, rất cuộc vẫn không nói ra lời này.

Mạc Phong ngược lại nghe thế lại sững sờ, anh chỉ muốn cho Tô Tranh và hai đứa trẻ cùng nhau dùng cơm thôi, còn việc ăn gì, hình như không có trong phạm vi lo nghĩ của anh.

Anh chưa từng đưa con ra ngoài ăn, mà những chỗ anh quen thuộc kia, rõ ràng không thích hợp để đưa trẻ con đến. Trong một khắc, anh không tự chủ được nhìn về phía Tô Tranh.

Trong tiềm thức, có lẽ anh cảm thấy, dù Tô Tranh không có tư cách nhưng bất luận thế nào cũng là mẹ bọn trẻ. Chuyện như vậy có lẽ cô nên biết mới phải chứ?

Tô Tranh hiểu được ánh mắt của Mạc Phong, biết rõ anh đối với việc việc dẫn bọn trẻ đi ăn cái gì không hề có khái niệm. Vì vậy, cô quay đầu, mỉm cười hỏi hai đứa trẻ: “Vậy các cháu muốn ăn gì?”

Mạc Yên Nhiên có chút không quen Tô Tranh hỏi bé như vậy, bé cũng không rõ lắm tại sao ba mình lại để cho Tô Tranh quyết định. Nhưng liên quan đến ăn, bé nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: “Cháu muốn ăn MacDonald, có được không ạ?”

Mạc Yên Nhiên chưa từng đến MacDonald, bởi vì bà nội luôn nói là đồ ăn ở đó không hợp vệ sinh, muốn ăn thì bảo đầu bếp làm Hamburg thôi. Nhưng Mạc Yên Nhiên luôn cảm thấy, đầu bếp nhà không có ai làm được Hamburg ngon như ở MacDonald.

Có lúc cô đi ngang qua MacDonald, nhìn qua cửa sổ thấy bạn nhỏ cầm Hamburg hoặc là ăn cọng khoai tây, bên cạnh còn có ba mẹ, cô cảm thấy mọi người ăn thật là ngon miệng.

Mạc Yên Nhiên chưa từng ăn qua, cho nên rất muốn.

Mạc Cách Ly không lên tiếng. Mạc Cách Ly luôn luôn không thèm để ý. Chị ăn cái gì cậu sẽ ăn cái đó. Chị cậu thích ăn cậu sẽ không giành.

Tô Tranh do dự một chút, MacDonald? Trẻ con ăn nhiều không tốt. Nhưng cô lại nghĩ, đối với trẻ con bình thường thì bọn nhỏ bị quản thúc cực nghiêm, có đôi lúc có thể bốc đồng, thỉnh thoảng ăn, chắc cũng không sao chứ?

Vì vậy nhìn sang Mạc Phong bên cạnh hỏi ý.

Mạc Phong thì cũng chẳng sao. Anh xuất thân từ gia đình phú quý nhưng dù sao cũng đã trải qua một đoạn đường đời ở trường quân đội, cũng nếm khổ rồi, biết bọn trẻ có nói cũng không nên chỉ biết ăn sung mặc sướng. Con nhà người khác có thể ăn, chẳng có lý do gì con mình không ăn được. Vậy nên anh gật đầu một cái bày tỏ sự đồng ý.

Tô Tranh nhận được sự đồng ý, liên quay đầu nhìn hai người bạn nhỏ phía sau, cười nói thân thiết: “Ba các cháu đồng ý rồi. Có thể ăn MacDonald.”

Mạc Yên Nhiên hưng phấn, mắt sáng lên, khuôn mặt nhỏ nanh tràn ngập nụ cười, đưa tay làm dấu hiệu chiến tanh. Mạc Yên Nhiên đối với người ba có chút quá mức nghiêm túc này luôn có ý làm nũng, nhưng trước khi làm nũng cũng phải nhìn tình thế. Nói cho cùng, ba và cô này thật ra cũng không có loại thân mật đặc biệt nào đó khi đối với phụ nữ. Vì vậy Mạc Yên Nhiên đối với việc cưng chiều dung túng của ba mình lần này cảm thấy rất hưng phấn, mà lúc này Mạc Yên Nhiên vô cùng hưng phấn lập tức quên đi ẩn ý của Tô Tranh, và thân phận của Tô Tranh, dĩ nhiên cũng quên luôn bữa ăn tối sắp tới cùng Tô Tranh.

Mạc Cách Ly lại bình tĩnh nhìn Tô Tranh, trong mắt có sự thăm dò.

Tô Tranh thấy Mạc Yên Nhiên cười đến vui vẻ, thậm chí mắt có chút ướt át. Giờ phút này, cô cảm thấy mình có thể nguyện ý hi sinh tất cả, chỉ cần được nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của con.

Ngay lúc này, Tô Tranh có cảm giác bị người sấm soi, loại ánh mắt này, không sắc bén, nhưng cũng không thể bỏ qua.

Cô nhẹ nhàng nhìn sang, thấy bé trai mười tuổi Mạc Cách Ly, đang nhìn mình, bằng ánh mắt thăm dò.

Cô mỉm cười với cậu bé. Cô biết Mạc Yên Nhiên có vẻ kiêu căng nhưng lại đơn thuần. Còn Mạc Cách Ly, lại lạnh lùng, thâm trầm giống ba mình, lại trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy.

Cô không hiểu đứa bé này, dù sao thì đây cũng là con trai cô.

Mạc Cách Ly nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mạc Phong cảm thấy không khí trong xe hơi kì lạ, nhưng không nói gì, nhún ga, xe chạy vút đi.

17. Q.7 - Chương 18

MacDonald, ngày ngày ăn MacDonald, tất cả sung sướng đều ở MacDonald.

Mạc Yên Nhiên vui sướng ăn MacDonald mà bé đã mong đợi đã lâu, mặc dù xem ra cũng giống như đồ ăn mà bé từng ăn qua, nhưng bé lại vừa ăn vừa có hứng thú dồi dào, vừa ăn vừa tò mò nhìn người bạn nhỏ bên cạnh.

Mạc Cách Ly lặng lẽ ăn Hamburg trong tay, thỉnh thoảng đưa khăn giấy cho chị mình, khoai tây, sốt cà pha.

Mạc Phong định nhúng tay, biểu hiện chút mẫu mực của người cha từ ái, nhưng anh phát hiện mình không thể nào nhúng tay. Vì vậy anh anh giọng, cầm Hamburg lên cắn một miếng.

Tô Tranh cũng muốn nhúng tay, để lấy nhin một chút hảo cảm. Nhưng cơ bản cô cũng phát hiện, nơi này không có thích hợp. Vậy nên chỉ có thể giương mắt nhìn Mạc Yên Nhiên vui sướng ăn, nhìn Mạc Cách Ly có sự sẵn sốc hiểu chuyện hiếm có ở cái tuổi này.

Mạc Cách Ly ngẩng đầu, mặt không thay đổi mở miệng: “Cô Tô. Sao cô không ăn?”

Tô Tranh cúi đầu, lúc này mới phát hiện chiếc Hamburg thịt bò mình cầm trên tay chưa ăn miếng nào. Cô mỉm cười với Mạc Cách Ly, cúi đầu ăn.

Mạc Cách Ly nhìn về phía ba mình, phát hiện vẻ mặt của ba không chút thay đổi, không nhìn ra bất kỳ khác thường gì, mà lại thấy người chị lớn hơn mình mười phút bên cạnh, đã hoàn toàn tập trung vào thức ăn và cảnh tượng mới lạ xung quanh, căn bản không thêm để ý gì khác.

Vậy nên Mạc Cách Ly cũng cúi đầu tiếp tục ăn. Dù là kì quái, nhưng chuyện này đến phiên cậu quản sao?

Một bữa cơm, ai nấy đều có tâm tư riêng của mình. Người duy nhất ăn với vẻ hạnh phúc mỹ mãn, có lẽ là tiểu thư Mạc Yên Nhiên.

Ăn xong, cô lắc lắc chân nhỏ, thỏa mãn thở dài nói: “Ba, nếu có thể ngày nào cũng đi ăn MacDonald thì tốt quá.”

Mạc Phong nhíu mày: “Hôm nào cũng đi?” Anh vừa nói xong, liền cầm giấy lên lau tay “Không thể hôm nào cũng đi. Máy thứ đồ này toàn đồ bỏ đi.” Máy năm ăn một lần còn được, hôm nào cũng ăn, dĩ nhiên là không được.

Mạc Yên Nhiên bắt đắ dĩ dĩ thở dài, nhíu đôi mắt đẹp và nhăn cái mũi nho nhỏ, ủy khuất nói: “Được rồi. Vậy thỉnh thoảng mới ăn đi”

Mạc Cách Ly đưa một ly coca cho Mạc Yên Nhiên, bé tiện tay cầm lấy, ưu nhã uống vài ngụm rồi để qua một bên: “Chị không muốn uống.”

Mạc Cách Ly không nói gì, tự cầm lên uống.

18. Q.7 - Chương 19

Ăn xong cơm, mọi người lần nữa lên xe ngồi vào chỗ của mình.

Nhờ một bữa cơm, địch ý của Mạc Yên Nhiên với Tô Tranh đã giảm bớt, cũng không phải đã tiếp nhận cô, chỉ là cho phép người này tồn tại.

“Ba. Giờ chúng ta đi đâu ạ?” Mạc Yên Nhiên cẩn thận hỏi, đối với ba, Mạc Yên Nhiên thường kiêu căng cũng có chút kính sợ.

“Về nhà.” Mạc Phong trả lời đơn giản.

Mạc Yên Nhiên bĩu môi bất mãn: “Con còn tưởng là được ở ngoài chơi thêm chút nữa rồi mới về mà.”

Với cái loại vấn đề dư thừa này, Mạc Phong không trả lời, vui đùa chút bên ngoài, dĩ nhiên là không thể.

Tô Tranh nhìn thấy, không đành lòng liền đề nghị: “Giờ vẫn còn sớm mà, chi bằng đi chơi thêm chút.”

Nghe vậy, Mạc Phong liếc Tô Tranh. Ý tứ cái nhìn kia rất rõ ràng, nơi này có chỗ cho cô nói sao?

Tô Tranh im lặng, nhìn về phía trước, không nói thêm gì nữa.

Mạc Yên Nhiên thất vọng, nhưng cũng phải chịu. Mạc Cách Ly trầm mặc một bên.

Vì vậy Mạc Phong lái xe, mục đích là về nhà.

Xe đến gần Mạc gia, Mạc Phong dừng xe gọi cho bảo mẫu, yêu cầu tới đón tiểu thư và thiếu gia, nói địa điểm, bảo mẫu vội vàng tuân lệnh.

Mạc Yên Nhiên tò mò hỏi: “Ba, ba không cùng bọn con về ạ?”

Mạc Phong lạnh nhạt trả lời: “Buổi tối ba còn có việc.”

Có chuyện gì vậy, Mạc Yên Nhiên chớp chớp mắt, nhìn về phía Tô Tranh, trực giác của cô mách bảo chuyện đó có quan hệ với dì này.

Tô Tranh nhất thời cứng họng, cô mơ hồ cảm nhận được chuyện Mạc Phong nói là chuyện gì, nhưng cô không thể nói cho Mạc Yên Nhiên đang nhìn mình tha thiết. Thật ra Tô Tranh dĩ nhiên không hy vọng Mạc Phong có chuyện, cô thích Mạc Phong lúc dung túng Yên Nhiên hơn, sau đó cô lại mặt dày đi theo bên cạnh, lặng lẽ nhìn họ.

Mạc Yên Nhiên không có được đáp án từ chỗ Tô Tranh, ha là không có hi vọng cô có dự định phản bác, không khỏi có chút nhụt chí, mất hứng, sau khi “Ai” một tiếng liền tựa vào ghế ngồi.

Lúc này Mạc Phong lên tiếng: “Yên Nhiên, Cách Ly.” Anh trịnh trọng gọi.

Mạc Cách Ly nhướn mắt: “Ba” Cậu biết khi Mạc Phong dùng giọng điệu này nói thì lúc nói nhất định là có chuyện.

Mạc Yên Nhiên dĩ nhiên cũng cảm thấy, vì vậy ngồi thẳng người trên ghế: “Ba, có chuyện gì không?”

Mạc Phong rất hài lòng với phản ứng của hai con, nhắc nhở: “Bà nội không thích các con ăn MacDonald, nếu bà biết tối nay ba dẫn các con đi ăn, vậy sau này các con không có cơ hội ăn nữa đâu.”

Mạc Yên Nhiên lập tức hiểu ra, liền tục gật đầu nói: “Ba, con hiểu, con nhất định sẽ không nhắc tới trước mặt bà nội.”

Mạc Cách Ly cũng tự nhiên gật đầu theo chị.

Mạc Phong tiếp tục nhắc nhở: “Vậy là tối nay chúng ta ăn cơm ở đâu đây?”

Mạc Yên Nhiên biết rất ít bên ngoài, cô đối với phương diện này tương đối ngốc, nhất thời không biết trả lời làm sao, chớp mắt một cái, hỏi ngược lại: “Vậy chúng con ăn cơm ở đâu ạ?”

Mạc Phong trả lời: “Tối hôm nay, ba dẫn các con đi ăn ở một quán cơm bình dân tên gọi Bành gia, biết chưa?”

Mạc Yên Nhiên nhớ một chút: “Bành gia, giống lần trước chú hai dẫn bọn con đến.”

Mạc Phong hài lòng gật đầu: “Không tệ, Bành gia, các con đã từng đến. Lần này, các con đặc biệt thích ăn, nên ba dẫn các con đi, không có người ngoài.” Nói xong câu cuối, Mạc Phong cố tình nhấn mạnh chữ “người ngoài”.

Bên cạnh tay Tô Tranh nhẹ nhàng nắm chặt.

Đang sau, Mạc Cách Ly ngược mắt nhìn Tô Tranh. Cậu đương nhiên nghe hiểu ý của ba.

Mạc Yên Nhiên cũng hiểu, cười nói: “Con biết rồi, ba dẫn bọn con đi Bành gia ăn cơm, không có cô Tô Tranh đi cùng.”

Mạc Phong nghe thế liền mỉm cười, quay lại nhìn hai đứa con, đưa tay vuốt ve mái tóc quăn mềm mại của con gái, dịu dàng nói: “Yên Nhiên của ba thật biết nghe lời.”

Mạc Yên Nhiên nghe được ba khích lệ, rất vui vẻ, trịnh trọng gật đầu nói: “Ba, Yên Nhiên dĩ nhiên nghe lời, ba nói, Yên Nhiên nhất định đều nhớ.”

Tô Tranh ở một bên, trong lòng giống như bị kim đâm vào, một loại cảm giác đau đớn.

Đang nói dở, bảo mẫu đã vội vã tới. Mạc Phong mở cửa xe, dẫn các con xuống xe.

Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly cũng không chào tạm biệt Tô Tranh một lần. bọn chúng cười cười đi theo Miêu bảo mẫu.

Miêu bảo mẫu tới hỏi Mạc Phong, rồi dẫn hai đứa bé đi về. Mạc Yên Nhiên hiển nhiên rất thích bà Miêu, vừa đi vừa cười hi hi, nói gì đó với bà Miêu, rất hoạt bát.

Khi Mạc Phong lên xe lần nữa, liền thấy Tô Tranh đang mắt hờn nhìn theo bóng lưng họ xa dần.

“Sau này cô còn có cơ hội gặp chúng mà.” Mạc Phong nói.

Tô Tranh thu hồi ánh mắt nhìn về nơi xa, nhìn Mạc Phong: “Cám ơn”

Mạc Phong nhú mày: “Không cần nói cám ơn, điều cô cần làm, là nghĩ xem làm sao báo đáp tôi.”

19. Q.8 - Chương 20

Mạc Phong nhú mày: “Không cần nói cám ơn, điều cô cần làm, là nghĩ xem làm sao báo đáp tôi.”

Báo đáp? Cái gọi là báo đáp, ít nhất cũng phải là cho đối phương có lợi, làm cho đối phương hài lòng vui vẻ, đạt được vui vẻ về tinh thần hoặc thể xác.

Nhưng Tô Tranh có gì có thể cho Mạc Phong đây?

Trước mặt Mạc Phong, cho dù có chuẩn bị thế nào, thì vẫn là hai bàn tay trắng như cũ. Vì vậy cô không hiểu hai bàn tay trắng như mình làm sao có thể đáp ứng được điều kiện Mạc Phong đưa ra?

Mạc Phong trầm mặc nhìn Tô Tranh, thật ra thì chính anh cũng không hiểu.

Người con gái trước mắt này, mười một năm trước anh đã từng muốn, sau đó lại mất đi, trở thành sinh mệnh trong quá khứ của anh.

Nếu như là người qua đường, anh sẽ không để ý, đây chính là sự kiên trì và quật cường của Mạc Phong.

Mà hôm nay là vì cái gì, người phụ nữ từng khiến Mạc Phong căm rắng không muốn quay lại, thế nhưng lại khiến cho anh nói ra điều kiện?

Tô Tranh không hiểu, mà Mạc Phong cũng không có cách nào lý giải, nhưng cuối cùng Mạc Phong cũng đã inh một đáp án, có lẽ chỉ là anh không cam tâm, muốn trả thù người phụ nữ này mà thôi?

Trong buổi tối nay, anh chợt có ý nghĩ khác, có lẽ anh nguyện ý chấp nhận người phụ nữ này, là bởi vì hai đứa bé kia?(Bạn Hoa : dạ vâng anh chỉ vì hai đứa bé kia thôi)

Bất kể thế nào, người phụ nữ này cũng là mẹ ruột của hai đứa trẻ. Cho dù hai đứa trẻ này cả đời cũng sẽ không biết được sự thật, nhưng anh là một người cha có trách nhiệm cũng nên để cho họ sống chung trong một khoảng thời gian, để có được một chút an ủi.(Bạn Hoa: không rõ là anh cho họ hay lấy đi của họ đây ?????)

Trong lòng Mạc Phong lại dâng lên nỗi chua xót. Từ lúc nào, anh lại có nhiều tâm sự như vậy? Con gái ruột thịt của anh, nhiều năm qua không có mẹ chăm sóc, tuy nói là nuông chiều và vinh hoa phú quý đủ cả, nhưng dù vậy thì vẫn là thiếu sót. Mà tất cả việc này, nếu như không phải là bị người phụ nữ trước mặt này phản bội, chuyện làm sao lại tới nông nỗi ngày hôm nay?

Anh nhướn mắt, đôi mắt lóe lên sự lạnh lùng bén nhọn, khiến cho Tô Tranh cau mày.

Mạc Phong nói từng chữ: “Tối nay cần thận báo đáp tôi đi.”

Trong lòng Tô Tranh chợt rung mình ớn lạnh, nhưng cô mím đôi môi mỏng, không nói một lời, chỉ gật đầu một cái.

Tối nay, cô sẽ giống như nhiều năm trước, dâng hiến thân thể của mình?

Sau khi nghĩ đến điểm này, Tô Tranh cảm thấy rất buồn cười nên bật cười.

Mạc Phong liếc qua: “Cô cười cái gì?”

Tô Tranh nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng, cười nói: “Tôi bỗng nhiên nhớ tới, nhiều năm trước tôi là đóa hoa mềm mại cỡ nào! Hôm nay tôi đã coi là thành bà già rồi, vẫn còn có may mắn được Mạc tiên sinh nhớ đến, thật là vinh hạnh.”

Bán lão từ nường, những lời này dùng để hình dung Tô Tranh đương nhiên là có chút quá mức, chỉ là từ lúc Tô Tranh sinh đứa bé đến bây giờ cũng đã gần ba mươi tuổi rồi, xác thực không phải là loại phụ nữ mà Mạc Phong có thể để ý đến.

Khuôn mặt lạnh lùng của Mạc Phong bỗng nhiên phiếm hồng khó mà tưởng tượng, dĩ nhiên anh rất nhanh che dấu “Khụ” một cái, lại khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày.

Anh lạnh nhạt mở miệng: “Cô đổi ý còn kịp đấy.”

Tô Tranh nhú mày cười: “Mạc tiên sinh, vì sao tôi phải hối hận?”

Mạc Phong nhìn cô nở nụ cười, từ tốn nói: “Đúng, sẽ không hối hận. Cô còn kỳ vọng là tôi có thể tạo ra thật nhiều cơ hội cho cô và bọn trẻ tiếp xúc nhiều hơn mà.”

Tô Tranh gật đầu cười: “Không tệ, còn phải làm phiền Mạc tiên sinh.”

Mạc Phong cảm thấy nụ cười của cô có chút chói mắt, liền nhẹ nhàng buông một câu: “Cũng chỉ là tiếp xúc mà thôi.”

Ý cười trong mắt Tô Tranh động lại trong nháy mắt, sau đó từ từ biến mất, gương mặt xinh đẹp phủ lên một tầng bất đắc dĩ, cô gật đầu: “Không tệ, chỉ là cơ hội tiếp xúc mà thôi.”

Chỉ là cơ hội tiếp xúc với người xa lạ mà thôi. Cô cũng vĩnh viễn không thể làm cho bọn trẻ gọi cô một tiếng mẹ, vĩnh viễn đều không thể.

Cho dù cô sống lại, cho dù cô kiên cường, cho dù cô nỗ lực mười năm, cô cũng không vượt qua được khoảng cách kia.

Giữa bọn họ, qua năm tháng, qua hiểu lầm, qua cánh cửa ngăn cách, qua tầng lớp.

Tô Tranh ngẩng đầu lên, đem theo khóe mắt có chút ướm át, lạnh lùng nói: “Có cơ hội, cũng là tốt rồi.”

Mạc Phong tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Tô Tranh, anh đương nhiên thấy được khóe mắt kia có chút ướm át, nhưng anh nghiêng đầu, không nói câu nào.

Cho dù ánh mắt dè dặt làm thịt này thê lương thế nào, Mạc Phong cũng sẽ không thay đổi chủ ý.

Nếu anh có thể đối diện với chính mình, anh sẽ nói với mình như vậy. Người phụ nữ này sau mười năm vẫn có một loại thu hút vô hình như cũ. Dĩ nhiên, quan trọng hơn là, người phụ nữ này phải bị trừng phạt. Đã làm sai, thì phải trả giá thật lớn, cũng là phải bị trừng phạt.

Mạc Phong sau mười năm cố ý lãng quên, rốt cuộc cảm thấy, mình nên trừng phạt Tô Tranh rồi.

Chỉ là, tối nay, anh nên trừng phạt cô thế nào đây?

Mạc Phong khởi động xe, xe bắt đầu hướng tới một khu khách sạn khác.

20. Q.8 - Chương 21

Xe lái vào ga ra tầng ngầm, hai người lần lượt xuống xe, Mạc Phong đi đằng trước, Tô Tranh im lặng theo sau.

Vào thang máy, không tiếng động lên tầng 23, hai người đều nhìn về Đì vào thang máy, thang máy không tiếng động đi tới lầu 23, hai người đều nhìn về thang máy trên màn hình vậy không đoạn đập màu đỏ Tiền Đầu, cũng không có nhìn về phía đối phương một cái.

Chỉ là không sao, bọn họ có thời gian một đêm để nhìn nhau mà, không phải sao?

Thang máy “Đỉnh” một tiếng dừng lại ở lầu 23, nhà trọ này là một loại khách sạn một cầu thang, đi ra thang máy lên đến cửa phòng, Mạc Phong lấy thẻ mở cửa ra, hai người đi vào.

Tô Tranh nhìn quanh, nhìn ra được, đây là khách sạn thuộc quản lý của Mạc Phong, nên có rất ít những người khác.

Mạc Phong là người có ham muốn chiếm hữu rất mạnh mẽ, hay chính là anh thích sự sạch sẽ.

Vật của anh, ví dụ như xe, anh không thích người khác đụng vào. Loại ham muốn này phối hợp với khả năng khống chế, liền biến thành, anh có thể một mình giữ một phòng. Trong phòng kia không cho bất luận kẻ nào đi vào. Không gian kia hoàn toàn thuộc về anh.

Tô Tranh chỉ nhìn thoáng qua là, nhà trọ này, tất nhiên là không gian tư nhân riêng tư nhất của Mạc Phong, riêng tư đến nỗi có lẽ ngay cả anh em hay mẹ của anh cũng không được vào.

Tô Tranh rũ mắt, thực sự cô có chút kinh ngạc, mình lại được vào nơi này sao? Nhiều năm trước, cô đã từng là ngoại lệ của anh, có thể ngồi vào xe của anh, có thể vào phòng của anh, cơ hồ có thể thưởng thức mọi thứ của anh. Nhưng hôm nay cô, vẫn được đi vào không gian riêng tư thuộc về anh sao?

Chỉ là sau khi kinh ngạc và kì quái, trong lòng cô lại thầm cười, như vậy không phải rất tốt sao? Ít ra ở trong lòng Mạc Phong, Tô Tranh vẫn có một chút địa vị đặc biệt. Như vậy, cô cũng có thể có được điều mình muốn dễ dàng hơn.

Cô ngẩng đầu lên, lạnh nhạt cười hỏi: “Mạc tiên sinh, tối nay anh muốn làm sao cũng được. Tôi thì vẫn nghĩ là nên đi tắm rửa trước?”

Một Mạc Phong sạch sẽ, duy nhất một lần không tắm rửa cùng phụ nữ lên giường, chắc là lần đó. Đêm hôm đó, là lần đầu tiên của cô, ở trong một chiếc xe con đậu trên đường cái.

Mạc Phong từ từ đi tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô, mở miệng nói: “Cô đi tắm đi.”

Tô Tranh tuân mệnh, nhắc chân định vào toilet.

Mạc Phong âm trầm mở miệng: “Khoan đã, trước khi cô đi tắm, tôi có chuyện muốn nói.”

Tô Tranh nhíu mày: “Mời Mạc tiên sinh nói.”

Mạc Phong từ từ nói: “Khi chỉ có hai người chúng ta, tôi không thích em gọi tôi là Mạc tiên sinh.”

Tô Tranh nhẹ nhàng “Nha” một tiếng, tò mò hỏi: “Vậy tôi nên gọi thế nào?”

Mạc Phong ngực vì trất, nhưng lại quay mặt nhìn về tượng gỗ trên bàn, lơ đãng nói: “Gọi tôi Mạc Phong thôi.”

Tô Tranh nhìn về phía bàn, có một tượng gỗ, nhưng hiển nhiên Tô Tranh biết đó không phải tượng gỗ đơn thuần. Tượng gỗ trên bàn, phải là rất danh giá. Tượng gỗ này là một người phụ nữ ngửa cổ lên nhìn trời.

Tô Tranh nhìn tượng gỗ này một lúc lâu, cuối cùng mở miệng: “Vậy cũng tốt, Mạc Phong, tôi có thể đi tắm chưa?”

21. Q.9 - Chương 23

Chuyện kể tiếp, tất cả giống như thuận nước đẩy thuyền.

Họ đã quen thuộc thân thể của nhau. Cô không còn là thiếu nữ trẻ trung mười một năm trước, anh cũng không còn là thanh niên hai mươi mấy tuổi. Vì vậy, hai nam nữ thành phục cho dù vào thời khắc giao dịch khó xử cũng cố gắng để mình vui vẻ, thời điểm mình vui vẻ dĩ nhiên cũng làm cho đối phương vui vẻ.

Vóc người Tô Tranh cao gầy, vóc dáng đàn ông mà không cao ở trước mặt cô sẽ cảm thấy tự ti. Nhưng nằm dưới Mạc Phong, tư thế của cô lại là loại tư thế hoàn toàn khuất phục.

Mạc Phong cao lớn, cường tráng, da thịt ngăm đen, cánh tay có lực, giống như chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức, liền có thể đem thân thể mảnh khảnh của cô hoàn toàn bao phủ trong ngực, để cho cô không cách nào chạy trốn, không để cô cự tuyệt mình.

Dĩ nhiên Tô Tranh cũng không muốn chạy trốn. Cô vì sao phải trốn? Người đàn ông này đối với phụ nữ mà nói vốn là sự mê hoặc nguy hiểm chết người, khiến ột người đàn ông trêu đùa mà không để lại dấu vết gì, hấp dẫn cũng là một loại vui vẻ.

Cô nhìn đôi tay thanh tú như ngọc của mình nhẹ nhàng phẩy qua lồng ngực phập phồng của anh nhẹ nhàng xoa bóp. Sau đó nắm lấy, dùng chút sức. cô hài lòng nhìn anh hít sâu, con ngươi bắt đầu tối lại, chỗ nào đó trên mặt nam nhân bắt đầu bốc hơi.

Nhưng là người đàn ông này cũng không có chút động tĩnh, vì vậy tay cô tiếp tục đi xuống, khe vuốt như có như không, từ từ đi tới bụng anh, cô nghe được hô hấp của anh nặng nề, cảm thấy thân thể anh cứng nhắc. Cô tiếp tục đi xuống.

Cô cố tình khi sắp tới chỗ mấu chốt thì chợt dừng lại, ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn anh.

Anh cố nhịn cau mày, hơi nhếch môi nhìn cô.

Nhưng cô lại không hoàn toàn buông tay cũng không tiếp tục nữa, giơ tay khe nghịch mái tóc ngắn của mình. Tóc còn có chút ướt, có lẽ cô nên sấy khô mới đúng. Nên cô nhìn quanh căn phòng, muốn tìm xem máy sấy ở đâu.

Nhưng cô căn bản chưa kịp cử động, sau lưng người đàn ông kia đã nhào tới, lật người đè cô xuống.

Hơi thở nóng bỏng phả lên khuôn mặt hơi ướt của cô. Có bàn tay chợt thò vào cổ áo ngủ của cô. Cô căn bản không phản ứng kịp, đã hoàn toàn bị giam cầm dưới thân thể anh, không thể nhúc nhích được.

Tô Tranh cảm thấy sức nặng của người đàn ông trên người. Cô cảm nhận được lồng ngực người đàn ông này đang phập phồng kịch liệt. Cô ngửa cổ lên, ngẩng đầu nhìn anh đang áp chế mình, khe theo dõi mắt.

Mạc Phong nhất thời, ngưng mắt nhìn cô, sau đó từ từ cúi đầu, hôn lên hõm cổ của cô.

Hõm cổ của cô tuyệt đẹp, giống như con thiên nga ưu thương trên hồ nước phẳng lặng, mùi của cô cũng rất tuyệt. Mạc Phong không nhớ ra được hoa là là mùi vị gì.

Mạc Phong lúc bắt đầu, hôn rất nông, sau lại không ngừng gặm nuốt. Cô cảm thấy có chút đau nên khe rên ra tiếng.

Mạc Phong cảm thấy tiếng rên của cô, giống như một ca khúc, một bài hát không nổi tiếng nhưng lại sống mãi cùng năm tháng (Đoạn này chém :v). tiếng rên dứt quãng này, đánh thức nội tâm đang say ngủ của anh.

Vì vậy giờ khắc này, Mạc Phong không chút do dự, xông vào trong cơ thể cô.

Thời điểm anh tiến vào, anh biết nơi này còn có chút khô khốc, giống như mảnh đất lâu không có người cày cấy. Anh nghe tiếng rên kia dừng lại, thay vào đó là tiếng hít khí khổ sở.

Nhưng anh vẫn nhắm mắt, cũng đóng chặt tim mình, không có dừng lại.

Anh tựa như đang cày cấy trên một mảnh đất hoang vu. Mảnh đất quá khô cằn, anh cày cấy rất khó khăn, nhưng lại không muốn dừng lại. cho dù có làm cô khổ sở, anh cũng không muốn dừng lại. Anh cảm thấy đây là một loại trừng phạt, trừng phạt cô, thậm chí cũng là trừng phạt chính mình.

Mảnh đất hoang vu đang được cày cấy này, cũng như cái giếng cổ xưa cũ, nhưng lại dần dần rỉ nước, sau đó nước này từ từ lan tràn, càng ngày càng nhiều, xoa dịu cô, cũng xoa dịu anh.

Anh dang tay ra, đột nhiên lật cô lại. Anh thấy thân thể mảnh khảnh của cô gái này run rẩy trong vòng tay anh, sau đó anh dùng một tay nâng hai tay cô lên, quặt ra sau lưng.

Cô gái cao gầy này, nằm dưới hân như một con bướm gãy cánh, bị bẻ thành tư thế khuất nhục, theo công kích của anh mà run rẩy nhẹ nhàng trong gió, theo nhịp điệu của anh mà phát ra một tiếng than khóc sù sùi như rên rỉ.

Anh thấy eo cô dưới sự dùng sức của mình uốn thành một loại tư thế quỷ dị. Anh thấy cô dưới thân mình hình thành đường cong đẹp đẽ. Anh thấy hai vai cô hơi co lại dưới thân mình. Anh nhìn thấy mái tóc ngắn của cô từ từ rũ xuống phục tùng. Cô cũng không đủ mượt mà xinh đẹp nhộn nhạo ra xinh đẹp sống lớn. Sau đó anh lại nhắm mắt, tiếp tục cày cấy.

Lần này, không còn là cày cấy. Anh cảm thấy ngày càng giống đi thuyền trong nước.

Nước chảy xiết, anh chèo ngược dòng nước, ra sức xông tới, từ nơi này đánh thẳng vào trong. Hô hấp của anh ngày càng gấp rút, cô khóc sùi sụt, ngày càng mãnh mai.

Mạc Phong cảm thấy thể này chưa đủ, ở bên trong dòng nước chảy xiết này, anh còn có một nơi chưa chạm tới. Chỗ đó chôn sâu trong cơ thể cô. Chỉ lịch sự cày cấy không thể đạt tới, nên anh càng thêm ra sức tiến lên, chỉ vì chỗ sâu này.

Anh nghe thấy tiếng thở gấp kịch liệt của bản thân, cảm thấy có giọt mồ hôi chảy xuống từ trán mình, rơi lên bờ vai trần của cô, đọng tới nơi kích tình bắn đầy tia lửa.

Anh đã nhiều năm không làm qua, loại cảm giác này, giống như loại cảm giác của cái đêm nhiều năm trước kia khiến anh không hiểu tại sao.

Không biết đã trải qua bao nhiêu lần mạnh mẽ bơi thuyền, toàn thân anh cứng đờ, ở nơi nóng rực bên trong, anh đem toàn bộ giải phóng vào cơ thể cô.

Anh kịch liệt thở dốc, nằm trên lưng cô, nghe cô từ từ khôi phục thở gấp trầm thấp.

Bàn tay anh mơn trớn phần lưng bóng loáng của cô. Trên lưng cô có một tảng mồ hôi mịn, thân thể từ run rẩy trở lại bình thường. Anh tựa cằm lên phần lưng của cô, lấy chòm râu rậm cọ lưng cô, hài lòng khi thấy thân thể bên dưới khẽ co rúm.

Giờ khắc này, anh nhắm hai mắt lại, lẳng lặng lắng nghe nhịp tim qua tấm lưng của cô. Cô vẫn không nhúc nhích, giống như là ngủ thiếp đi.

22. Q.9 - Chương 24

Thật lâu sau, Mạc Phong giống như chợt nhớ ra gì, đột nhiên ngồi dậy.

Tô Tranh co ro nằm sát phía dưới ngẩng đầu lên liếc anh một cái.

Chỉ thấy Mạc Phong giống như đang suy tư cái gì, cau mày, cúi đầu ngưng mắt nhìn thân thể cô.

Tô Tranh không hiểu gì cả.

Đôi mắt Mạc Phong từ từ dời xuống, xuống tới khe móng hẹp mảnh của cô.

Tô Tranh nhất thời cảm thấy nơi đó có một ngọn lửa nóng.

Mạc Phong lại đem tầm mắt dừng lại ở nơi nào đó, đưa bàn tay ngăm đen ra, vuốt ve nơi tuyết trắng này.

Vuốt ve ở bên trong nơi này, Mạc Phong rốt cuộc thấy được nơi đó, có một chút hồng.

Điểm hồng này, nhỏ chỉ bằng hạt gạo, mang theo mị hoặc không nói ra được, kiều diễm ướt át hé mở ra vùng trắng nõn vậy.

Tô Tranh hiểu ý tứ của anh, cười châm chọc mà: “Có lẽ tôi căn bản không phải Tô Tranh mà anh biết.”

Mạc Phong không nói gì, bàn tay to lớn kia hơi dùng sức một chút.

Tô Tranh cau mày, thực sự có chút đau, mặc dù đau này so với vừa rồi cũng không đáng là gì.

====tôi là dải phân cách yên lặng ôm nhau một hồi lâu=====

Tô Tranh đứng dậy, muốn thoát khỏi vòng tay Mạc Phong.

Mạc Phong cau mày nhìn về phía Tô Tranh.

Tô Tranh hiểu ý Mạc Phong, cười nói: “Tôi muốn uống nước.”

Mạc Phong gạt đầu, buông tay đang giữ Tô Tranh ra.

Tô Tranh sau khi đứng dậy, lấy ly rót ỉnh một cốc nước, sau đó không biết từ đâu lấy ra một viên thuốc, liền uống xuống.

Mạc Phong lần nữa cau mày, mở miệng hỏi: “Em uống gì thế?”

Tô Tranh không trả lời, lại uống hết mấy ngụm nước sau đó mới quay người lại ngồi lại trên giường: “Thuốc tránh thai.”

Mạc Phong trầm mặc ngưng mắt nhìn Tô Tranh, cũng không có nói cái gì, nhưng là Tô Tranh biết trong lòng Mạc Phong bất mãn, vì vậy cô mở miệng giải thích nói: “Anh chịu dùng bao ngừa thai sao?”

Tô Tranh dĩ nhiên biết Mạc Phong sẽ không nguyện ý, rất nhiều năm trước cô cũng biết.

Quả nhiên, Mạc Phong ngượng lạnh nói: “Dĩ nhiên không cần.”

Tô Tranh ngẩng đầu lên cười: “Vậy chỉ có thể để tôi hy sinh thôi, sau chuyện như vậy thì phải uống thuốc tránh thai 24h rồi, nhưng mà loại này thuốc uống nhiều đối với thân thể cũng không tốt. Cho nên về sau anh tốt nhất hãy nói cho tôi biết trước quy luật của loại chuyện này, tôi có thể uống thuốc tránh thai trước đó, loại thuốc kia đối với thân thể tổn thương sẽ nhỏ một chút.”

Mạc Phong càng thêm bất mãn, lãnh phúng nói: “Em có vẻ nghiên cứu rất kĩ về thuốc tránh thai?”

Tô Tranh gật đầu: “Không phải nghiên cứu kĩ càng gì, chỉ là thỉnh thoảng tìm hiểu thôi, dù sao tôi phải học được cách bảo vệ mình.” Nếu như lần này tôi không học cách bảo vệ mình, thì cũng sẽ không có bất luận kẻ nào đến giúp tôi với.

Sắc mặt Mạc Phong rất khó coi, nhưng rốt cuộc lại không nói gì, đưa ra cánh tay ra ôm cô vào trong ngực, hai người cùng nhau ngã xuống nằm trên giường.

Về phần ngã nằm trên giường làm cái gì, Tô Tranh dĩ nhiên rất rõ ràng.

Mạc Phong là hạng người gì, Mạc Phong là từng là người chạy bền tốt nhất trong số các binh sĩ của liên đoàn, người như anh, có sự chịu đựng và thể lực tốt đến kinh người.

Vì vậy đối với một người có thể lực và sự chịu đựng kinh người như vậy thì, một lần, thể nào đủ đây?

23. Q.10 - Chương 25

Vẫn là năm giờ sáng, Tô Tranh tỉnh lại.

Lần này khi tỉnh lại, cô phát hiện mình bị ôm vào trong một lồng ngực rộng rãi. Cô tưởng đó chỉ là một giấc mơ, ngay sau đó nhớ lại tất cả.

Ngực của anh ấm áp rộng rãi, nhưng lại không phải là nơi cô có thể tránh gió.

Cô cẩn thận từ trong ngực của anh lui ra, sau đó đứng dậy xuống giường, đi tới cửa sổ sát đất.

Đem rèm cửa sổ kéo ra để lộ một cái khe hở, cô nhìn những tia nắng yếu ớt ở bên ngoài, nhẹ nhàng đốt một điếu thuốc, sau đó khói mù bắt đầu lượn lờ.

Khi cô từ từ hút xong điếu thuốc này thì trời cũng dần dần sáng rõ, cô dập tắt tàn thuốc, đem ném vào trong thùng rác, sau đó quay lại, chuẩn bị đi phòng tắm, tắm rửa một lần. Ai biết vào lúc cô xoay người lại thì cô nhìn thấy người đàn ông vốn dĩ đang ngủ trên giường đó không biết đã tỉnh từ lúc nào, đang lẳng lặng nhìn cô.

Cô thoáng cứng ngắc một khắc, ngay sau đó cười nói: “Chào buổi sáng.”

Mạc Phong nhìn chằm chằm tay của cô: “Cô thực sự hút thuốc.”

Mạc Phong vốn không hút thuốc, anh cũng không chịu được mùi khói, cái loại mùi kia... Tô Tranh biết Mạc Phong khẳng định không thích phụ nữ hút thuốc, thậm chí chỉ cần cô nàng có mùi thuốc lá, cho nên Tô Tranh rất thờ ơ cười nói: “Đúng, tôi đã nói với anh rồi.”

Mạc Phong nhú mày, hạ lệnh nói: “Từ bỏ.”

Tô Tranh trực tiếp trả lời lại: “Không thể nào.”

Mạc Phong nhìn Tô Tranh ngoắc nói: “Cô qua đây.”

Tô Tranh nhú mảy không hiểu, Mạc Phong càng thêm không vui, xụ mặt xuống.

Tô Tranh không thể làm gì khác hơn vì vậy đi tới mép giường ngồi xuống, lại thấy Mạc Phong bóp chặt cằm của cô, cúi đầu hôn xuống.

Nói là hôn lên , nhưng không có hôn vào trong miệng , chỉ là ở bên viền môi cô ngửi nhẹ, giống như là muốn dò xét xem có mùi vị gì, quả nhiên anh rất nhanh nhú chặt lông mày, rất là ghét bỏ nói: “Trên miệng cô tư vị khó ngửi cực kỳ!”

Tô Tranh đưa tay ra, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng mơn trớn môi của mình, cười nói: “Tôi cảm thấy mùi vị không tệ.”

Mạc Phong có chút cực kỳ tức giận: “Hiện tại, cô đi đánh răng đi.”

Tô Tranh không nói hai lời chạy đi rửa mặt, tiện thể tắm tã một chút, sau khi tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, cô ra ngoài, mặc áo khoác của chính mình, đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Mạc Phong nhú mảy hỏi: “Cô định đi đâu?”

Tô Tranh quay đầu lại, nhún vai nói: “Mạc tiên sinh, anh quên ư, bây giờ đã là ban ngày, tôi phải đi đi làm.”

Mạc Phong cau mày nói: “Cô quên sao, tôi nói rồi không cho phép cô gọi tôi là Mạc tiên sinh .”

Tô Tranh nghe lời: “Tốt, Mạc Phong, tôi có thể đi làm được chưa?”

Mạc Phong lần này không có phát biểu ý kiến, chưa nói có thể cũng không nói không thể, Tô Tranh cảm thấy đây cũng là chấp nhận, vì vậy xoay người rời đi.

24. Q.10 - Chương 26

Hôm nay Tô Tranh đến công ty đi làm, buổi sáng bận rộn suốt một buổi, buổi trưa Mạc Vân gọi điện thoại đến, nói là cùng nhau ăn cơm.

Mạc Vân là người lãnh đạo trực tiếp của cô, cũng là bạn tốt của cô, những năm gần đây nhờ có Mạc Vân nhận định tài năng và giúp đỡ nên cô mới có thể có được vị trí như ngày hôm nay. Hôm nay Mạc Vân gọi điện thoại tới, Tô Tranh rất nhanh nhận ra giọng của Mạc Vân khàng khác, đến lúc hai người gặp mặt, cùng nhau lái xe đi ra ngoài ăn cơm, Tô Tranh mới phát hiện ra tinh thần của Mạc Vân rất không tốt.

Mạc Vân bình thường thoát nhingió nhẹ mây trời chẳng hề để ý, nhưng thật sự thì có thể làm công việc của 3 người trên một ngày, nhìn anh ta lúc nào cũng y trang chỉnh tề bình chân như vại, thật sự rất khó có thể nhìn thấy anh ta tinh thần uể oải như vậy, Tô Tranh thật sự sợ hết hồn.

Nhưng Tô Tranh cũng không hỏi, làm một cấp dưới kiêm bạn tốt, cô biết nếu như Mạc Vân muốn nói, thì anh ta sẽ tự nhiên nói ra.

Quả nhiên, khi Mạc Vân đang uống ly rượu tiếp theo, giống như lơ đãng nói: “Tô Tranh, tôi muốn ly hôn.”

Tô Tranh cau mày: “Ly hôn?”

Mạc Vân tịch mịch cười, gật đầu nói: “Không tệ, chính là tối hôm qua, cô ấy nói ra, thái độ rất kiên quyết.”

Tô Tranh không có lời nào để nói, thật ra thì gần đây tình trạng hôn nhân của Mạc Vân có chút căng thẳng, cô cũng đã biết đến điều đó, nhưng thật không thể tin là có thể tệ đến mức độ này.

Theo lý mà nói, Mạc Vân là người mà bất kể xuất thân hay năng lực, hoặc là bề ngoài hay sự nghiệp, tất cả mọi mặt đều là vô cùng xuất chúng, mà theo Tô Tranh biết, vị nhị thiếu phu nhân Mạc gia này, thật ra thì xuất thân từ một nhà có gia cảnh nghèo nàn, và đương nhiên tất cả mọi người đều sẽ cho rằng vị nhị thiếu phu nhân Mạc gia này với cao .

Bây giờ thì có lẽ ai cũng không ngờ, vị nhị thiếu phu nhân rất ít lộ diện ở bên ngoài của Mạc gia lại có thể chủ động mà đưa đề nghị ly hôn, hơn nữa thái độ còn rất kiên quyết.

Tô Tranh suy nghĩ một chút, gần đây cách ứng xử của Mạc Vân xác thực là có chút không kiểm soát, trước đây khi cô và anh cùng nhau đi dự tiệc ở bên ngoài đã có những lời đồn không hay, nhất là ở bữa tiệc Hồng Tụ, biểu hiện của anh ấy cũng quá mức rồi, những chuyện này ngộ nhỡ truyền tới tai vị nhị thiếu phu nhân kia, dĩ nhiên là không được tốt lắm.

Tô Tranh đang nghĩ như vậy, nhưng dường như Mạc Vân cũng đoán được ý nghĩ của Tô Tranh, trực tiếp lắc đầu một cái, bất đắc dĩ nói: “Không phải như cô nghĩ đâu, chuyện này không có bất cứ quan hệ gì với ai.”

Tô Tranh cau mày: “Anh là chồng của cô ấy, cô ——”

Cô còn chưa nói dứt lời, Mạc Vân tiếp tục lắc đầu: “Dù tôi ở bên ngoài làm bất kì chuyện gì, cô ấy đều không để ý, cô ấy căn bản chưa từng quan tâm tới tôi! Có lúc tôi thật sự hoài nghi, trong lòng cô ấy, tôi rốt cuộc là ai???”

Mạc Vân rất ít khi kể khổ như vậy, anh luôn luôn nhẹ nhàng cười, vì vậy Tô Tranh lập tức không biết nói gì hơn, có lẽ Mạc Phong chỉ cần một lỗ tai, chứ không phải là những lời an ủi.

Mạc Vân thở dài tiếp tục nói: “Cô ấy đối với cuộc hôn nhân này, vẫn luôn là không để tâm đến, cho tới bây giờ, có lẽ cô ấy đã hết sức chịu đựng mà muốn thoát ra rồi.”

Tô Tranh càng không hiểu rõ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mạc Vân cười khổ giải thích nói: “Mối tình đầu của cô ấy đã từ nước ngoài trở lại, hình như đã liên lạc với cô ấy rồi.”

Tô Tranh nhất thời cứng họng, trong lòng mỗi người đều có một đoạn chuyện cũ, quan hệ giữa Mạc Vân và vị phu nhân này, quá rối rắm, cô không có gì để nói, cũng không cách nào chen miệng.

Tiếp đó Mạc Vân cũng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng cùng Tô Tranh ăn xong cơm tối, rồi đứng dậy tính tiền.

Tô Tranh nhìn bóng lưng của anh, đành cảm thấy một tia đơn độc, cô chợt nhớ tới một bóng lưng của một người khác cũng gần giống với người đàn ông trước mắt này.

Cái bóng lưng kia, so Mạc Vân hơi có vẻ khô ngô cường tráng hơn, cái bóng lưng kia, có phải cũng có lúc cô đơn, hiu quạnh như thế hay không?

25. Q.10 - Chương 27

Thời gian kế tiếp công việc của Tô Tranh rất bận rộn, bởi vì lòng Mạc Vân không yên ổn, vì vậy đem rất nhiều công việc phân cho cô và Đinh Hiểu, cô và Đinh Hiểu liên loay hoay có chút trời đất u ám.

Cho dù bận rộn công việc, nhưng Tô Tranh dĩ nhiên cũng không quên chuyện bên kia với Mạc Phong. Nhiều năm qua tại sao cô lại có thể cố gắng như vậy, chính là vì có được một ngày mà cô có thể quang minh chính đại đứng ở trước mặt ba cha con họ, quang minh chính đến gần bọn họ.

Được rồi, Tô Tranh thừa nhận thủ đoạn cô dùng cũng không quá quang minh, nhưng loại thủ đoạn đó cũng chỉ áp dụng cho cha của bọn nhỏ. Điều duy nhất Tô Tranh cảm thấy may mắn đó chính là cha của bọn nhỏ Mạc Phong kia nói lời rất giữ lời, sau một đêm kia, bọn họ bởi vì bận rộn không xảy ra quan hệ nào nữa, nhưng Mạc Phong cũng đã hứa Chủ nhật này sẽ mang bọn nhỏ đi chơi, và nhờ Tô Tranh đi cùng.

Vào lúc vật lộn với công việc, kỳ vọng duy nhất của Tô Tranh chính là buổi cuối tuần kia.

Đối với bọn nhỏ cô nhớ tới vậy, rõ ràng thái độ của chúng rất lạnh nhạt, nụ cười rất cứng nhắc, nhưng không sao, tất cả có thể từ từ đi.

Đối với Mạc Phong, Tô Tranh cảm giác được giống như cô bắt được một chút đồ như có cũng như không, đó là quan hệ mấu chốt có thể dẫn đến thành công của cô.

Chủ nhật, tại khu vui chơi.

Tô Tranh và Mạc Phong đứng cách đó không xa, nhìn Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly đang vui sướng thét chói tai ở khu vui chơi.

Thật ra thì Mạc Yên Nhiên thì cũng không có gì bất ngờ, cô bé hướng ngoại, vui vẻ là nguồn sống của cô bé nên cái bộ dáng này thực sự không hề kỳ quái, nhưng luôn luôn trầm mặc, ít nói, nhìn như vô tình giống như Mạc Cách Ly lại có thể cũng đi theo chị gái cười đến vui vẻ như thế, cái này thật có chút khiến cho hai vị phụ huynh đứng cách đó không xa nhìn vào cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Mạc Phong chau mày lại giải thích nói: “Bọn chúng rất ít ra ngoài, nên đối với thế giới bên ngoài rất hiểu kỳ.”

Tô Tranh cười lạnh thanh: ” Cuộc sống ở khu cao cấp đó, anh coi bọn chúng là chim nhỏ mà nhón trong lồng sơn sao?”

Mạc Phong có chút bất đắc dĩ: “Tôi cũng không rõ ràng lắm, chỉ là có một số việc dù có thể cũng không có biện pháp, dù sao nên vì an toàn của bọn chúng mà suy nghĩ.”

Tô Tranh quay đầu nhìn về phía Mạc Phong: “Anh cảm thấy bọn chúng sống như vậy rất hạnh phúc sao?”

Mạc Phong không ngờ Tô Tranh lại hỏi vấn đề như vậy, sau khi nhìn cô một cái, suy nghĩ một chút nói: “Nên hạnh phúc đi, người trong nhà cũng cưng chiều bọn chúng, bọn chúng gần như có thể lấy được tất cả mong muốn của chính mình.”

Nên?

Tô Tranh cười khở, bất đắc dĩ nhìn Mạc Phong: “Mạc Phong, những năm gần đây, khi anh đi bộ đội thời gian có bao nhiêu, về nhà thời gian lại có bao nhiêu, anh ở cùng với chúng trong thời gian bao nhiêu?”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào trong ánh mắt của anh: “Anh đối với bọn chúng, hiểu được bao nhiêu?”

Mạc Phong bị hỏi cứng họng.

Đúng, những năm gần đây, anh đều ở bên ngoài, hầu như bọn nhỏ đều do mẹ anh chăm sóc. Đối với quá trình trưởng thành của chúng, anh thật sự vắng mặt rất nhiều, cho nên chính anh cũng có thể cảm thấy, cho dù kiêu căng như Mạc Yên Nhiên ở trước mặt anh cũng có chút xa lạ, sợ sệt.

Tô Tranh nhìn hai đứa bé ở phía xa đang sung sướng cười vui kia, cô nhìn thấy Mạc Yên Nhiên quơ múa tay nhỏ bé kêu to, thấy Mạc Cách Ly cũng ngạc nhiên hết nhìn đông tới nhìn tây, lòng của cô bắt đầu có chút co rút đau đớn. Mắt cô khép hờ, trong mắt nhìn không ra đó là sự tự trách hay là oán trách, không nhận được thì thầm nói: “Tôi tình nguyện để bọn chúng giống như những đứa bé bình thường mà lớn lên.”

Mạc Phong xụ mặt xuống, anh thật sự hổ thẹn, nhưng anh cảm thấy phụ nữ trên toàn thế giới đều có thể tới khiến trách anh, nhưng là chị là cô thì không được.

Cô gái này không có tư cách này.

Cho nên Mạc Phong cười lạnh, phun ra lời chất vấn: “Tô Tranh, cô cảm thấy cô có tư cách nói gì tình nguyện cho bọn họ như thế nào sao?”

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn Mạc Phong, trong con người Mạc Phong trừ trách cứ còn có phần hận, vì vậy một cổ đau thương nồng nặc bao trùm lấy cô, cô nhẹ nhàng thừa nhận: “Phải, là tôi không có tư cách.”

Mạc Phong cảm giác trách cứ tràn đầy trong lòng anh không đầu nổi câu nói nhẹ nhàng của cô ấy, giống như lập tức bị dập tắt, nhưng anh vẫn là thở dài hỏi: “Tô Tranh, cô cảm thấy cô lấy tư cách gì để chất vấn tôi, đối với bọn chúng, tôi quan tâm chưa đủ sao?”

Tô Tranh cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Cô không cần nói gì, qua nhiều năm như vậy, nếu như Mạc Phong không đủ trách nhiệm, thì có lẽ Tô Tranh-cô còn hoàn toàn không có một chút trách nhiệm nào.

Mạc Phong nhìn cô cúi thấp đầu, dưới trời chiều, gương mặt của cô tinh xảo nhưng đau thương như bị một tầng màu đỏ nhạt dính vào, vào giờ phút này, tại nơi vui chơi vui vẻ, ồn ào như vậy, khuôn mặt của cô lại

cực kì tỉnh mịch như vậy, cực kì ưu thương như vậy, để cho suy nghĩ trong lòng anh dần dần tạo nên tính đau.

Loại đau này, nhiều năm qua, cho đến lúc đêm khuya khi không còn ai bên cạnh, thì không người nào có thể giải, không có thuốc nào cứu được, chỉ có thể càng ngày càng đau, cho đến đến giai đoạn cuối cùng.

Mạc Phong ngoan độc, cắn răng nói tiếp: “Tô Tranh, tôi không hiểu, lý do cô xuất hiện lần nữa, nhưng cô nên biết, mười năm trước, cô đã mất đi tư cách quan tâm đến bọn chúng rồi.”

Phía dưới lông mi Tô Tranh chấn động, nhẹ nhàng vỗ, nâng lên, chống lại ánh dương ta, nhìn thẳng vào Mạc Phong.

Mạc Phong xoay mặt đi, trên mặt cương nghị có đau lòng: “Tô Tranh, tôi không có cách nào tha thứ cho em.”

Anh nghiêng tai, nghe tiếng cười trong gió, ở nơi này trong tiếng gió, anh không nghe được đáp án của Tô Tranh, cho nên anh tiếp tục bổ sung: “Tôi hiểu rõ em có nỗi khổ tâm riêng, nhưng tôi vẫn không thể tha thứ cho em, bởi vì em có nỗi khổ tâm, tôi càng không có biện pháp tha thứ cho em...em biết không?” Âm thanh của anh lên án mạnh mẽ, nhưng xen lẫn cả sự mỗi một không nói ra được.

Tô Tranh hít một hơi thật sâu, tịch mịch cười, cô cười nói: “Mạc Phong, tôi hiểu rõ.”

Cô cảm thấy gió đang vờn bên mái tóc ngắn của cô, cô nhìn trời chiều nơi xa, từ từ nói: “Mạc Phong, sai lầm của tôi, tôi đã phải bỏ ra cái giá của cả một đời. Lần này, tôi sẽ không như trước kia nữa, tôi chỉ muốn làm chuyện tôi muốn làm nhất.”

Mạc Phong nghe cô nói như thế, quay đầu nhìn về phía cô lần nữa, lại thấy trong con người của cô là ánh sáng trong suốt, kiên định, giống như là bất kể ai cũng không thể thay đổi quyết định của cô.

Cô lạnh nhạt nói: “Mạc Phong, tôi nguyện ý trả giá cho bất cứ giá nào, nhưng tôi phải làm, nhất định sẽ làm được.”

Vào giờ phút này Mạc Phong không nói gì, anh không muốn hỏi, bởi vì hỏi đáp án có lẽ cũng sẽ không như anh nghĩ, cho nên anh thà không hỏi.

Anh biết anh đang dung túng, thật ra thì khi mới bắt đầu, khi cho phép Tô Tranh đến gần, đây vốn chính là dung túng.

26. Q.10 - Chương 28

Từ khu vui chơi đi ra ngoài, Tô Tranh đi cùng với Mạc Yên Nhiên đi toilet, trên đường đi, Mạc Yên Nhiên chợt hỏi cô: “Dì Tô, có phải dì cũng muốn gả cho ba cháu phải không?”

Tô Tranh ngẩn ra, ôn nhu hỏi bé: “Làm sao cháu lại nghĩ như vậy?”

Mạc Yên Nhiên bĩu môi nói: “Nghĩ như vậy thật kỳ quái sao? Phụ nữ bên cạnh ba ai chẳng muốn gả cho ông ấy ! Nếu không thì cũng sẽ có mục đích riêng thôi!”

Tô Tranh lại ngơ ngẩn lần nữa, đứa bé này, nhìn như vô tâm, nhưng cách nói chuyện lại làm cho cô không cách nào phản bác được.

Mạc Yên Nhiên nhỏ thế, nhưng lại có thể nhìn thấu được lòng dạ của những người phụ nữ bên cạnh Mạc Phong?

Mạc Yên Nhiên tiếp tục bổ sung nói: “Những cô gái này, bọn họ yêu thích ba cháu, muốn gả cho ba cháu, nhưng có lúc lại không được nắm được ba cháu, họ phải biết rằng ba luôn rất bận, căn bản sẽ không tự dừng đi để ý đến họ, cho nên cả ngày bọn họ chuyển sang vây quanh bà nội, nhưng trong lòng dĩ nhiên là để lấy lòng cháu và em trai rồi.”

Tô Tranh bắt đắc dĩ cười: “Yên Nhiên không thích?”

Mạc Yên Nhiên liếc mắt: “Đó là điều dĩ nhiên, cháu đương nhiên rất ghét họ, họ muốn cướp đi ba của cháu!”

Tô Tranh suy nghĩ một chút, lần này từ từ nói: “Yên Nhiên, họ sẽ không cướp ba của cháu đi đâu, bất kể là ai gả cho ba, ba của cháu vẫn là của cháu, sẽ không vì vậy mà thay đổi gì cả.”

Mạc Yên Nhiên rất không đồng ý mà lắc lắc đầu: “Cháu không tin, bây giờ ba cháu đã rất ít khi quản lý chúng cháu, tương lai nếu là có một cô giành với chúng cháu, vậy ông ấy lấy đâu ra thời gian để quan tâm đến chúng cháu đây? Đến lúc đó không phải là càng đẩy chúng cháu ném cho bà nội chăm sóc sao??”

Tô Tranh ngơ ngẩn, những năm gần đây, Mạc Phong đúng là không quá quan tâm đến bọn nhỏ, cô biết điều này, Mạc Yên Nhiên nghĩ như vậy, cũng là có nguyên nhân.

Mạc Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn Tô Tranh, chợt trực tiếp hỏi: “Dì Tô, có phải cô cũng muốn gả cho ba cháu à?”

Tô Tranh nghe câu hỏi thế, cười khở, nhìn về phía Mạc Yên Nhiên, nghiêm túc trả lời: “Yên Nhiên, cô không thể gả cho ba các cháu được.”

Mạc Yên Nhiên có chút không tin: “Vậy làm sao có thể như vậy, cô xem bây giờ cô lấy được cơ hội mà rất nhiều người khác không lấy được! Cháu thấy ba đối với cô rất tốt, làm sao cô lại không thể nào gả cho ông ấy?”

Tô Tranh nhìn Mạc Yên Nhiên đang ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn mình, đôi mắt trong suốt, rõ ràng là có sự phồng bị đối với cô, cô thật sự rất muốn nâng tay lên khê vuốt mái tóc của bé, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là không nên, nghiêm túc nói với bé: “Yên Nhiên, có lúc chính mắt cháu thấy cũng không phải sự thật. Nhưng có một số việc cháu không cần hiểu, cháu chỉ cần biết, bất kể cô và ba của cháu có quan hệ như thế nào, cô cũng sẽ không gả cho ông ấy, có được không?”

Mạc Yên Nhiên nghe những lời này có chút mê hoặc, nhưng câu nói sau cùng kia bé nghe hiểu, vì vậy vui vẻ đưa ra một đầu ngón tay nói: “Được rồi, cô không phải gả cho ba cháu, cháu liền yên tâm, chúng ta có thể ngoắc ngón tay được không?”

Tô Tranh nhìn Mạc Yên Nhiên đưa đầu ngón tay út bé xiu ra, không khỏi cười, vì vậy cũng vươn ra, hai đầu ngón tay, một lớn một nhỏ, nhẹ nhàng ngoắc vào nhau.

Ngoắc tay ngoắc tay, một trăm năm không cho đổi ý.

27. Q.11 - Chương 29

Khi Tô Tranh đi vào căn phòng kia của Mạc Phong lần nữa, cô phát hiện tượng gỗ ở trên bàn đã không thấy đâu.

Cái tượng gỗ đó, là một cô gái, đang để tay lên ngực, ánh mắt hướng về phía chân trời.

Tô Tranh không biết cô gái đó nhìn gì, nhưng cô biết cái tượng gỗ đó đã ở trên bàn này rất lâu rồi, nhưng giờ không còn thấy nữa.

Mạc Phong thấy ánh mắt của Tô Tranh đang nhìn về lên trên bàn, tự nhiên cũng nhớ cái tượng gỗ để ở đó, anh nhẹ nhàng “Khụ” một tiếng hỏi: “Không phải em muốn đi tắm sao?”

Tô Tranh nhìn về phía Mạc Phong, cô cảm thấy trong con người Mạc Phong có chút không được tự nhiên, vì vậy cười, không nói gì, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Đời trước Tô Tranh cảm giác Mạc Phong quá mức lạnh nhạt, lạnh nhạt đến mức làm cho người ta không dám đến gần.

Đời này, khi trái tim đã nếm qua mùi tang thương nhìn người đàn ông trước mắt này, đột nhiên Tô Tranh cảm thấy người đàn ông này có lẽ cũng như vậy, thật đáng thương.

Nếu Tô Tranh không xuất hiện trong cuộc đời của Mạc Phong, có lẽ anh sẽ đính hôn cùng với một người phụ nữ có gia thế ưu việt, sau đó hai người sẽ có một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc hoặc không, cùng nhau sát cánh đi hết cả đời.

Nhưng Tô Tranh lại đến, Tô Tranh dùng một loại phong thái cao ngạo xen lẫn với thấp hèn, đã đến bên cạnh anh rồi.

Mạc Phong, anh nói anh là không có khả năng tha thứ cho Tô Tranh, như vậy anh đang nghĩ như thế nào? Trong lòng anh, lại muốn có kết quả như thế nào?

Chiều nay, hai người dùng nhiệt độ lạnh lẽo sưởi ấm cho nhau, nhưng dường như lòng lại cách xa nhau vạn dặm. Tâm sự của cô anh không biết, tâm tư của anh, cô cũng sao có thể nghĩ ra?

Khi anh rút khỏi cơ thể cô, khi nhắm mắt, cô dường như nghe được trong cổ họng anh có một chút rên rỉ khổ sở. Vì vậy cô mở mắt ra nhìn xuống bản thân đang nằm trong lòng anh, lại nhìn anh cũng đang nhắm mắt, cau mày, hình như vừa thỏa mãn vừa khổ sở.

Một đêm này, hai người chỉ làm một lần, không ai nói gì nữa, chỉ lạnh lẽo mỗi người chiếm nửa giường, sau đó ôm tâm sự riêng chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một mạch tới nửa đêm, Tô Tranh gặp phải ác mộng. Trong giấc mơ cô nhìn chằm chằm vào bức tượng gỗ trẻ con nhuộm đỏ. Trước mắt đều là một màu đỏ tươi. Cô liều mạng giãy dụa muốn ngồi dậy, nhưng không thể nào nhúc nhích. Vì vậy chỉ có thể cố hết sức liều mạng giãy dụa. Trong lúc giãy dụa cô sợ hãi nghĩ, thì ra mười năm trước đều là nằm mơ. Thật ra cô vẫn là Tô Tranh lúc đó, bất đắc dĩ đã qua đời?

Trên đời này làm gì có cơ hội thứ hai? Làm gì có Trọng sinh?

Vì thế, khi nghĩ đến chuyện này, cô lại mất hết cam đảm, không còn hy vọng, nước mắt lăn lăn rơi.

Đúng lúc ấy, trong cơn mơ hồ cô chợt nghe thấy có một âm thanh lo lắng gọi tên mình ở bên tai, sau đó thân thể cô bị lay.

Trong tiếng gọi ấy cô từ từ mở mắt, trước mắt không phải là màu đỏ mông lung đó, mà là đen thui. Nhưng trong đen thui vẫn nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của một người đàn ông.

Là Mạc Phong, Mạc Phong đang lay thân thể cô, lo lắng gọi tên cô.

Mạc Phong thấy cô mở mắt, sờ vàng trán ướt mồ hôi của cô nói: “Em sao vậy?”

Trong ánh trăng mờ của đêm tối Tô Tranh nhìn gương mặt ân cần của Mạc Phong, lại quay đầu nhìn bìa biện xung quanh một chút, lúc này mới hồi tưởng lại tất cả. Lúc này cô mới chợt nhận ra mười năm trọng sinh của mình không phải là giấc mộng, màu đỏ không thể nào trốn thoát mới thật sự là mộng.

Thì ra tất cả là cũng không hẳn là giả, cô vẫn có thể đền bù, cứu vãn sao?

Vì vậy trong chớp mắt này, nước mắt lại rơi xuống.

Mạc Phong nhìn gương mặt cô, đầu tiên là sợ hãi cuối cùng là đau thương, vươn tay, dùng đầu ngón tay nhẹ lau nước mắt đang rơi của cô, nhẹ giọng hỏi: “Em gặp ác mộng sao?”

Tô Tranh chợt không muốn anh thấy nước mắt của mình. Vậy nên cô quật cường lật người lại, xoay mặt đi, làm cho tay Mạc Phong rơi vào trong khoảng không.

Tay Mạc Phong dừng lại trên không trung. Anh chỉ cảm thấy đầu ngón tay mình có chút lạnh lẽo. Là do bị nước mắt của cô gái kia làm ướt.

Anh thu tay lại, tiếp tục nằm xuống giường, nghe tiếng thút thít mà người phụ nữ kia cẩn thận che giấu. Sau đó gần như cảm thấy cô im lặng lau sạch nước mắt, sau đó nửa nửa giường bên kia yên tĩnh lại.

Mạc Phong cảm thấy chắc hẳn cô chưa ngủ. Bởi vì giường bên đó đặc biệt an tĩnh, ngay cả tiếng thở của một người ngủ bình thường cũng không có.

Anh thở dài một tiếng, muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy giữa họ dù cho có thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói rõ được.

Người phụ nữ này, sau mười năm gặp lại, càng ngày anh càng không hiểu cô.

Không, có lẽ từ mười năm trước anh đã không hiểu cô. Nếu không chuyện cũng không phát triển đến nông nỗi này.

28. Q.11 - Chương 30

Tô Tranh vẫn im lặng nằm nghiêng ở một bên giường. Cô ngỡ ngác nghĩ, cũng không biết qua bao lâu mới chậm rãi chìm vào trong giấc ngủ, lần này thật sự không có mộng mị gì. Nhưng giống như đến một thời khắc định mệnh, cô tỉnh lại. Cô giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ trong bóng tối. Trời tối quá cô nhìn không rõ lắm. Nhưng cô biết hiện tại là năm giờ sáng.

Bởi vì chuyện ác mộng nửa đêm, cô không muốn quấy rầy đến Mạc Phong ở bên cạnh, vì vậy chịu đựng không đứng dậy, cũng không hút thuốc, chỉ là yên lặng nằm ở đó, trợn tròn mắt đợi trời sáng. Đối với Tô Tranh mà nói đây đúng là khoảng thời gian gian nan. Dù sao đây cũng là thói quen gần mười năm nay.

Cô đang nhìn chằm chằm trần nhà nhưng thật ra cũng không nhìn rõ, chợt nghe người bên cạnh mở miệng hỏi: “Em tỉnh rồi?”. Là âm thanh của Mạc Phong, trầm thấp khàn khàn, nghe có vẻ như vừa mới tỉnh ngủ.

Thân thể Tô Tranh cứng đờ, nhỏ giọng nói: “Ừ. Tỉnh rồi.”

Không ngờ Mạc Phong chợt duỗi tay, trực tiếp đem cô lật sang, để cô trực tiếp nhìn vào mắt anh.

Trong phòng đã có chút sáng sáng. Cô có thể nhìn thấy dáng vẻ anh cau mày trầm tư nhìn mình.

Anh nhìn cô một lúc, nhỏ giọng nói: “Em ngủ không được ngon giấc.”

Tô Tranh không nhịn được cười. Vấn đề này quá mức không cần nói ra, Vì vậy xoay người lại lần nữa.

Mạc Phong không để cô quay lại, tiếp tục hỏi: “Tô Tranh. Hai đêm chúng ta ở bên nhau, em đều tỉnh lại vào một thời điểm.”

Tô Tranh bị anh nói thẳng ra, nhú mày hỏi dứt khoát: “Đúng vậy, Mạc Phong. Tôi chính là ngủ không được. Sở dĩ tôi gặp phải ác mộng là vì đã làm sai. Nhưng sao anh phải bận tâm vấn đề giấc ngủ của tôi?”

Mạc Phong nghe vậy trầm mặc, xoay mặt đi lạnh lùng nói: “Em không cần phải nói như vậy. Giữa chúng ta cần bản không ai quan tâm đến ai.”

Tô Tranh lặng lẽ cười. Không tệ, lấy danh nghĩa giao dịch, giữa bọn họ không ai quan tâm ai! Vì vậy cô vịn mình, nhắm mắt ngủ lại.

Hôm đó khi trời sáng rõ, lúc Tô Tranh rời giường, Mạc Phong trợn tròn mắt, lặng nhìn cô đứng dậy, mặc quần áo, sau đó đi vào phòng tắm rửa mặt.

Khi cô ra khỏi phòng tắm, thấy Mạc Phong còn nằm trên giường lẳng lặng nhìn mình, cô không khỏi tức cười: “Anh còn muốn nhìn đến khi nào?”

Mạc Phong giống như lơ đãng lại nhú mày, mím môi, có chút nghiêm túc, lại giống như chưa tỉnh ngủ hẳn, nghe được câu hỏi của cô cũng không trả lời.

Tô Tranh bất đắc dĩ nhún vai một cái, đi tới bên cạnh anh cúi đầu nói: “Anh ngủ tiếp đi, tôi phải đi làm.”

Mạc Phong cúi đầu “Ừ” một tiếng, vẫn không nói gì.

Tô Tranh càng cảm thấy sáng nay Mạc Phong có chút kì lạ. Vậy nên cầm túi xách lên, đứng dậy mở cửa rời đi.

Sau khi cô rời đi, Mạc Phong nhìn cái cửa bị đóng đó thật lâu, sau đó mới từ từ xuống giường.

29. Q.12 - Chương 31

Mạc Vân chưa đi làm. Đây là chuyện rất hiếm khi xảy ra.

Thư ký Mạc Vân chạy tới báo cáo, nói là Tổng giám đốc hôm nay không có mặt. Mọi chuyện không có người để ý. Gọi điện thoại di động thì ngoài tắt máy. Nghe xong, Tô Tranh cau mày suy nghĩ một chút, gọi đến số điện thoại cố định nhà Mạc Vân.

Tiếng chuông chỉ vang một chút liền có người bắt máy. Bên kia, một âm thanh khàn khàn đê mê nhẹ nhàng vang lên “Alo” một tiếng, còn mang theo niềm vui mừng cùng mong đợi.

Tô Tranh nghe ra giọng Mạc Vân, lập tức nói: “Mạc Vân. Tôi là Tô Tranh.”. Bên kia nghe xong, nhẹ nhàng “Ừ”, giống như rất thất vọng, sa sớt “Là cô à...”.

Âm thanh này cực kỳ chán chường bắt đắ dĩ, điều này khiến Tô Tranh càng thấy không ổn. Mạc Vân là một người đàn ông vĩnh viễn sẽ luôn giữ nụ cười thản nhiên mà đối mặt với người khác, làm sao anh lại không đi làm, sao lại buồn bã như vậy?

Nghĩ đến lời nói lúc cùng Mạc Vân ăn cơm mấy ngày trước, trong lòng Tô Tranh có đoán ra, nhưng vẫn hỏi: “Anh sao vậy?”

Mạc Vân thật lâu không trả lời. Tô Tranh mơ hồ nghe không ra tiếng hít thở bên kia. Thật lâu sau, Mạc Vân mới cười vô lực nói: “Tôi đã ký rồi.”

Ký? Ký đơn ly hôn sao?

Mấy ngày trước anh mới nói là vợ muốn ly hôn, giờ đã thật sự phải ly hôn sao?

Âm thanh Mạc Vân cô đơn không diễn tả được, rõ ràng không còn đủ sức xoay chuyển cả đất trời, nhưng vẫn cười như cũ. Nụ cười này lại càng khiến Tô Tranh cảm thấy đau lòng.

Tô Tranh là bạn rất thân của Mạc Vân. Nhưng đối với đời sống tình cảm của Mạc Vân, cô lại biết rất ít. Đây cũng không phải Tô Tranh không quan tâm tới cấp trên kiêm bạn tốt của mình chút nào, mà là Mạc Vân đối với tình cảm của bản thân và gia đình vẫn kín như bưng. Tô Tranh vẫn cảm thấy, đối với Mạc Gia, có lẽ con họ đều như vậy đi. Bất luận là nhiệt tình hay là lạnh lùng, thật ra trong lòng họ đều có một bức tường, người ngoài rất khó có thể vượt qua.

Mạc Vân ở bên ngoài mà nói, hình như đối với bạn bè là nữ quan hệ cũng không tệ. Nhưng phải nói là không có gì gọi là đặc biệt tốt. Biết người duy nhất sánh vai xuất hiện cùng Mạc Vân là mình, nhưng Tô Tranh biết Mạc Vân và mình rất trong sạch, chỉ là, trong sạch đến mức hai người ở chung một chỗ cũng rất ít nói loại chuyện kia...

Còn về vị phu nhân Mạc gia kia, Tô Tranh chưa từng gặp qua. Trước kia cũng chưa từng nghe Mạc Vân nhắc qua. Giống như trong thế giới của Mạc Vân, người phụ nữ này căn bản không hề tồn tại. Cũng chính là thời gian gần đây, Mạc Vân dường như luôn có một sự sầu lo với hôn nhân. Vì vậy Tô Tranh nhắc nhở anh bên ngoài luôn phải chú ý. Có một số việc truyền đến tai phu nhân trong nhà cũng không tốt. Nhưng Mạc Vân nghe không vào, ngược lại anh cảm thấy có lẽ người kia căn bản không hề để ý.

Tô Tranh thờ ơ lạnh nhạt, càng cảm thấy người đàn ông này nhìn qua thì mặt nào cũng thành thực, nhưng đối với phương diện tình cảm có lẽ thực sự không thành thực. Vì vậy, anh mới ký tên ly hôn. Ly hôn rồi, Tô Tranh mới bắt đầu chân chính nhìn ra, người đàn ông này thật ra để ý vị phu nhân kia đến mức nào.

Lúc này cô có thể nói gì chứ? An ủi hình như cũng vô dụng. Cô cũng chỉ có thể cùng anh thở dài. Dù sao chuyện tình cảm, người ngoài không cách nào nhúng tay vào. Chính chuyện của cô còn đang như mớ bòng bong đây.

“Nếu như anh thực sự để ý cô ấy, chỉ bằng thử hạ mình tìm cô ấy về đi?”. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Tô Tranh cũng nói ra một đề nghị không thể coi là đề nghị.

Mạc Vân cũng rất sa sút, cười nhẹ nói: “Bỏ đi. Dễ dàng gì bắt được tôi ký tên. Chắc là đang vui mừng rồi. Tôi cần gì hạ mình như vậy? Quân tử có cái tốt riêng của mình. Tôi chúc cô ấy hạnh phúc là được.”. Lời nói này của anh có chút đứt quãng, cảm giác không được lưu loát.

Nghe vậy, Tô Tranh hoàn toàn im lặng, còn định nói tiếp, nhưng chẳng biết nói sao. Chỉ là cảm thấy lời nói vừa rồi của anh có chút không đúng, liền hỏi:

“Anh đang ở đâu?”

Mạc Vân chán chường nói: “Trong nhà tôi thôi.”

Tô Tranh thấy anh hơi nín thở, rồi cuộc nghĩ ra tại sao cảm thấy giọng điệu của anh có gì không đúng :
“Anh ở nhà uống rượu?”

Mạc Vân tiếp tục cười: “Bị cô đoán được rồi.”

Tô Tranh nhất thời vô trí kích động, người đàn ông này, là người luôn trầm ổn bình tĩnh, nay lại uống rượu giải sầu trong nhà? Cô thở dài, có lẽ chỉ có thể nói bất cứ người đàn ông nào rơi vào vòng xoáy tình cảm đều không có lý trí đứng lên sao?

Vì đã ở bên cạnh nhiều năm, Tô Tranh tốt bụng hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”. Theo Tô Tranh biết, dạ dày Mạc Vân không tốt lắm. Mà bình thường đàn ông mà say sẽ uống rượu quên hết mọi thứ. Bụng rỗng uống rượu đối với dạ dày sẽ gây thương tổn rất lớn.

Mạc Vân ở bên kia dường như lắc đầu một cái: “Chưa.”

Tô Tranh nhìn đồng hồ một chút. Giờ là 12h trưa. Cô tiếp tục, “Là chưa ăn sáng hay chưa ăn trưa?”

Sau khi nghĩ một chút, Mạc Vân trả lời: “Tôi quên mất, phải là chưa ăn tối.”

Tô Tranh nhún mày, nói vậy nghĩ là ngày hôm qua cơm tối cũng không ăn sao? Vậy nên cô chỉ có thể tiếp tục hỏi: “Người hầu trong nhà đâu? Trước anh ăn chút cơm đi đã.”

Mạc Vân dường như lại lắc đầu lần nữa: “Không có người hầu. Cô ấy không thích trong nhà có người ngoài.....”. Trong lời nói cuối cùng, giọng có chút mơ hồ.

Tô Tranh nghe vậy cau mày lần nữa, nhìn đồng hồ. Mười hai giờ trưa. Ngược lại thì cô lại có thời gian. Nhưng mà quan họ giữa hai người họ vẫn là bị người ngoài suy đoán, lúc này lại chạy tới an ủi một người đàn ông mới ly hôn, khó tránh khỏi có chút tình ngay lý gian. Nhưng nghĩ lại người nhà Mạc Vân rất bận rộn. Hình như rất ít quan tâm lẫn nhau. Suy nghĩ một chút có lẽ vẫn là tự mình tìm cách. Vì vậy liền nói với Mạc Vân: “Anh có muốn đi ăn với tôi không?”

Mạc Vân trầm mặc, nhỏ giọng nói: “Tôi không muốn ra ngoài. Tôi chỉ muốn nghỉ ở thời gian thôi”

Tô Tranh lần nữa bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói: “Được. Trước cứ vậy đi đã.” Nói xong liền cúp điện thoại. Đối với đàn ông say rượu, cô cũng lười chào tạm biệt.

Cúp điện thoại xong, Tô Tranh nhanh chóng gọi cho thư ký của Mạc Vân, hỏi thăm lịch trình ngày hôm nay thế nào. Cô phát hiện rõ ràng việc Mạc Vân phải lo ôm nay rất nhiều, chỗ nào cũng có vấn đề cần xử lý...lại gọi cho Đinh Hiểu, nói sợ rằng Mạc Vân hôm nay không thể nào đi làm, chuyện gì khẩn cấp có thể làm nhờ Đinh Hiểu xử lý. Nếu có chuyện gì có thể gặp thư ký Mạc Vân hỏi thăm.

Đinh Hiểu nghe vậy vội hỏi Mạc Vân làm sao. Tô Tranh suy nghĩ một chút, vẫn là tạm thời giữ bí mật cho Mạc Vân đi. Chắc là Mạc Vân cũng không muốn cho nhiều người biết. Vậy nên chuyện của mình bây giờ mới không được rõ ràng. Ứng phó xong Đinh Hiểu, cô liền một mình rời khỏi công ty, lái xe đến nhà Mạc Vân, giữa đường còn gọi điện đặt mua đồ ăn bên ngoài, giao phó họ đem đồ ăn bên ngoài đến nhà Mạc Vân.

Chỗ ở của Mạc Vân, cô chưa đến, chỉ là có biết địa chỉ. Bấm chuông thật lâu, Mạc Vân mới chậm chạp ra mở cửa. Thấy là cô, anh cảm kích cười gượng: “Tôi ko sao?”

Tô Tranh dĩ nhiên là không cảm thấy Mạc Vân không sao. Thực ra tay anh đỡ khung cửa cũng không quá chắc chắn. Vậy nên cô trực tiếp đi vào, phát hiện trong phòng nồng nặc mùi rượu. Chai rượu đầy xung quanh. Vì vậy càng cau mày thêm: “Rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu rượu?”

Mạc Vân thần trí vẫn rất tỉnh táo nói: “Không có nhiều lắm, có mấy chai thôi.”

Tô Tranh đối với vị cấp trên uống rượu say này, không chút khách khí, khoanh tay cau mày, trực tiếp dọn dẹp nhanh chóng những chai rượu uống dở kia, bỏ vào trong tủ rượu. Sau đó thấy bên cạnh cô khóa, cô lập tức khóa lại, thuận tay đem chìa khóa thả vào túi mình.

Mạc Vân động tác cuồng thế này của cô, bất đắc dĩ buông tay: “Tôi không say mà.”

Tô Tranh quay đầu nhìn kĩ anh, ra kết luận: “Lòng của anh đã say bết nhè rồi.”

Mạc Vân vốn còn miễn cưỡng cười, trong con người nhất thời ảm đạm hẳn, nhưng vẫn là tựa như vô tình nói: “Không sao. Mặt trời vẫn sẽ mọc thôi.”

Tô Tranh nhìn người đàn ông trước mắt này. Cô lén lút nghĩ rằng họ tới tình trạng này Mạc Vân cũng có trách nhiệm, nhưng hôm nay nhìn Mạc Vân cô nghĩ có lẽ sẽ có rất nhiều người đau lòng vì anh không phải sao?

Có một người đàn ông, có bề ngoài rất giống anh. Khi người đàn ông kia mất đi người mình yêu cũng sẽ sa sút như vậy sao?

30. Q.12 - Chương 32

Bên ngoài đồ ăn cũng nhanh chóng đưa đến. Tô Tranh ra mở cửa trả tiền, trở vào để lên bàn, chỉ vào đồ ăn này nói: “Ăn cơm đi đã.”

Mạc Vân cúi đầu nhìn túi đồ ăn, có thể là do thực sự đói bụng, nên anh cũng ngồi xuống ăn, nhưng theo cái nhìn của Tô Tranh, hình như anh ăn không phải thoải mái gì?

Anh đang ăn, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại ngoài cửa. Tô Tranh bấm nút, thấy trên màn hình hiện lên gương mặt của một người đàn ông.

Là Mạc Phong.

Cô cười bất đắc dĩ, nói với Mạc Vân: “Anh trai anh, Mạc tiên sinh tới.”

Mạc Vân ngẩng đầu nhìn về phía màn hình, cười khổ nói: “Anh tới làm gì? Chẳng lẽ luật sư Trần nhiều chuyện vậy sao?”

Tô Tranh thấy anh đang ăn cơm, nên đứng dậy mở cửa.

Mạc Phong vào nhà, thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời nhíu mày.

Trong phòng mùi rượu hỗn loạn, điều này cũng khiến cho anh ... Đối với đời sống tình cảm của em trai, dù anh rất ít can thiệp. Nhưng với em trai anh vẫn có ảnh hưởng tương đối lớn đối với chuyện ly hôn này. Vậy nên tất cả đều đã trong dự liệu, nếu không anh cũng không vội vã tới đây.

Nhưng tại sao, em trai anh đang cúi đầu ăn cơm, tại sao người mỉm cười lạnh nhạt bên cạnh lại chính là người phụ nữ quen thuộc kia?

Ai có thể nói cho anh biết, tình huống này là sao?

Tô Tranh đứng ngay trước mặt Mạc Vân, lịch sự gật đầu chào hỏi Mạc Phong: “Mạc tiên sinh.”

Mạc Phong lạnh lùng liếc cô một cái, không cười đáp lại.

Tô Tranh không ngần ngại nhún vai. Không sao, người đàn ông này chính là như vậy, nên cô thật sự không sao.

Cô nhìn hai người đàn ông trước mắt này. Nếu anh trai đã đến rồi, mình có thể về chưa? Vì vậy cô cười nói: “Nếu vậy tôi đi trước đi. Trong công ty còn có rất nhiều chuyện phải xử lý.”

Mạc Vân lúc này mới nhớ ra còn có công việc, nên anh ngẩng đầu gật đầu với Tô Tranh: “Được. Vậy cô đi trước đi. Mọi chuyện làm phiền cô rồi.”

Tô Tranh mỉm cười gật đầu. Hai người cười cười cực kỳ ảm đạm. Sau đó Tô Tranh xoay người rời đi, không nhìn Mạc Phong lấy một cái.

31. Q.13 - Chương 33

Khi Tô Tranh lái xe quay về công ty thì đã ba giờ rồi, thấy thời gian không còn sớm, cô gọi cho Đinh Hiểu để biết tình hình, sau đó bắt đầu xử lý nốt số công việc còn lại.

Vùi đầu đến 6 giờ chiều, Đinh Hiểu mới gọi điện hỏi cô buổi tối có phải tăng ca không? Nếu có tăng ca, thì cùng ăn cơm tối.

Tô Tranh nhớ tới ý tứ trong lời nói của Đinh Hiểu, bắt đầu mơ hồ cảm thấy anh đối với cô còn có ý khác. Tô Tranh hiểu rõ, một người từng chết một lần, những thứ tình yêu kia đã sớm thành khói mây. Hôm nay sao cô còn có thể có loại tình cảm kia? Đinh Hiểu là một người đàn ông tốt, nhất định sẽ có một người phụ nữ thích hợp. Nếu giờ đã biết anh đối với mình có ý khác, dĩ nhiên nên sớm kết thúc cho thỏa đáng tránh làm trễ nải tương lai của anh. Vì vậy lập tức dứt khoát từ chối, nói là mình mua đồ ăn ngoài được rồi.

Đinh hiểu nghe Tô Tranh không chút do dự lịch sự lạnh nhạt cự tuyệt, thì hơi do dự một chút. “Vậy cũng tốt. Cũng vừa lúc tôi phải gọi đồ ăn ngoài. Có cần tôi mua cho không?”

Tô Tranh lịch sự cảm ơn, nhưng vẫn cự tuyệt: “Không cần. Lỗ Hân giúp tôi mua bữa tối rồi.” Lỗ Hân là thư ký của Tô Tranh, là một cô gái sắc sảo chu đáo tỉ mỉ.

Đinh Hiểu nghe vậy, bắt đầu dĩ thử dài: “Được rồi. Vậy cô làm nhanh, nhớ ăn cơm sớm chút.”

Đối với sự quan tâm này, Tô Tranh rất cảm kích, nhưng trong lòng lại hi vọng anh không như vậy. Họ ở bên cạnh nhau nhiều năm như vậy, không thể tiến thêm một bước nào nữa. Cũng trong lần tiệc sinh nhật đó, lần đầu tiên Tô Tranh nhận ra người đàn ông này có lòng với mình. Vì vậy bắt đầu nghĩ cách kéo giãn cự ly.

Đinh Hiểu cũng cảm thấy sự xa cách của Tô Tranh, tâm trạng có chút sa sút, ko nói thêm gì liền cúp máy.

Tô Tranh lập tức gọi điện cho Lỗ Hân, hỏi chuyện mua đồ ăn. Quả nhiên Lỗ Hân biết Tô Tranh phải làm thêm đã mua đồ ăn rồi. Tô Tranh gật đầu hài lòng, tiếp tục vui đầu vào công việc.

Đồ ăn tới, cô vội vàng ăn cơm, tiếp tục làm việc. Trong lúc này Đinh Hiểu cũng không gọi điện tới. Chắc là thái độ lạnh nhạt vừa rồi của Tô Tranh đã làm anh hiểu được một chút.

Tô Tranh làm xong việc, nhìn đồng hồ đeo tay, đã 9h. Cô đẩy cửa nhìn ra ngoài, phát hiện người trong phòng làm việc đều đã về cả. Phần lớn đèn các phòng đã tắt. Cả phòng làm việc to như vậy rất âm u, chỉ có chút ánh sáng Tô Tranh chấm dứt công việc, nâng đồng hồ lên vừa nhìn, đã chín giờ, cô đẩy cửa ra nhìn bên ngoài, phát hiện người trong phòng làm việc đều đi hết sạch, phần lớn đèn chiếu sáng trong phòng làm việc cũng đã tắt, phòng làm việc to như vậy nhưng chỉ còn là sự âm u, chỉ có chút ánh sáng, là của những người cũng làm thêm giờ như Tô Tranh.

Tô Tranh trở lại phòng làm việc, vươn vai. Nhớ tới hôm qua ở cùng với Mạc Phong không được ngủ ngon. Tối nay làm đến đây thôi, về nhà ngủ một giấc.

Cô đang định gọi điện cho thư ký Lỗ Hân báo là cô về sớm một chút. Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Tô Tranh nghĩ chắc là Lỗ Hân, đoán chừng có chuyện lười gọi điện nên tới. Vì vậy cũng không ngần ngại đầu nói: “Vào đi.” Cửa khép hờ, người đến có thể trực tiếp mở cửa.

Cửa bị đẩy ra trong im lặng, một mình đi vào, đi tới trước bàn làm việc.

Tô Tranh đột nhiên cảm giác không đúng, bóng dáng người kia rất cường tráng và cao lớn, không phải Lỗ Hân, cũng không giống Đinh Hiểu.

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện có một người đàn ông đứng trước mặt cô, đôi mắt thâm trầm khó dò.

Là Mạc Phong!

Cô giấu đi tia kinh sợ, nhíu mày lạnh nhạt hỏi: “Sao anh lại đến đây?”. Công ty có hệ thống an ninh. Anh ta không có thể ra vào làm sao vào được?

Mạc Phong cũng rất mất hứng, lạnh giọng hỏi ngược lại: “Sao? Tôi không thể đến sao?”

Tô Tranh ghen lời. Đúng vậy, công ty này là công ty của em trai Mạc Phong, nên Mạc Phong đương nhiên có thể đến, tại sao không thể đến? Hơn nữa cô lập tức nghĩ ra, nếu là Mạc Phong, chắc là hệ thống an ninh cũng không làm khó được anh.

Cũng đúng lúc Tô Tranh muốn về, dọn dẹp đồ bỏ vào túi, vừa dọn vừa hỏi: “Tùy ý anh. Nhưng tôi đang định về.”

Mạc Phong đưa tay chặn động tác thu dọn đồ đạc của cô, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm cô: “Tô Tranh. Chờ chút đã.”

Tô Tranh nhìn bàn tay sạm màu đang giữ tay mình thật chặt kia, tay của cô bị tay của người nọ nắm chặt đến nỗi cả khớp xương cũng nhìn rõ, dĩ nhiên không thể nhúc nhích. Cô cười lạnh, nâng mắt hỏi anh: “Mạc Phong, anh muốn làm gì?”

Mạc Phong nheo mắt, thấp giọng hỏi đầy ngu hiểm: “Tô Tranh, tôi chưa từng biết, bây giờ em lại có cái sở thích tệ hại như vậy.”

Tô Tranh nhún mày không hiểu: “Sở thích tệ hại?”

Mạc Phong thấy cô ra vẻ không biết, mặt anh càng tỏ vẻ tức giận hơn: “Nhiều năm không gặp. Giờ em còn học được cách chia rẽ gia đình của người khác sao?”

Chia rẽ gia đình người khác? Bị nói oan như vậy, Tô Tranh càng thêm im lặng. Nhưng ngay sao đó, cô cũng nghĩ ra hiển nhiên là vì chuyện hôm nay khiến Mạc Phong hiểu lầm, vì vậy chỉ có thể hạ mình kiên nhẫn giải thích: “Mạc tiên sinh, nếu anh chỉ là vì chuyện ngày hôm nay, vậy khẳng định là anh hiểu lầm rồi. Tô Tranh tôi không có quyền quản lý hôn nhân của Mạc tổng.”

Mạc Phong cười lạnh, dĩ nhiên không tin: “Tô Tranh, em dám nói quan hệ giữa em và Mạc Vân đơn thuần là quan hệ cấp trên cấp dưới sao?”

Tô Tranh nghe vậy, mỉm cười giải thích: “Giữa tôi và anh ấy không phải chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới đơn thuần. Nhiều năm như vậy, nhất định chúng tôi cũng có chút giao tình. Nhưng tuyệt đối không phải như anh tưởng tượng.”

Mạc Phong nghe vậy, trong mắt như nổi lên bão táp. Anh nhìn Tô Tranh đang mỉm cười hồi lâu, chợt từ trong túi lấy ra một phong bì thả lên bàn, sau đó nói từng chữ: “Tô Tranh, tự em xem đi.”

Tô Tranh càng thêm nghi ngờ, cầm phong bì đó lên mở ra, phát hiện bên trong toàn là hình. Có hình Tô Tranh và Mạc Vân cùng nhau ăn cơm, lúc Tô Tranh vỗ vai Mạc Vân an ủi, còn cả lúc hai người tay trong tay cùng nhảy trong vũ hội, dĩ nhiên còn có buổi tối hai người cùng rời khỏi công ty rồi cùng lên xe rời đi.

Những chuyện này xem ra cũng rất bình thường. Tô Tranh luôn quang minh chính đại. Bởi vì xác thực cô và Mạc Vân không có gì mập mờ, hơn nữa chuyện lúc ấy không phải chỉ có mình cô và Mạc Vân, thậm chí còn có người thứ ba người thứ tư ở đó mà.

Thế nhưng mấy hình hai người đó, sau khi lấy ra nhiều tấm đặt cùng một chỗ thì lại có chút kì lạ, thật đúng là họ có gì đó mập mờ.

Xem xong những thứ này, Tô Tranh mỉm cười nhìn về phía Mạc Phong: “Mạc Phong, anh đem mấy tấm hình này đến, rốt cuộc muốn nói gì?”

Mạc Phong thấy cô vẫn đang mỉm cười, trong lòng lại càng tức giận, cắn răng nói: “Tô Tranh, em không muốn giải thích một chút không?”

Tô Tranh tiện tay đem phong bì này thả lại trên bàn, sau đó ngồi làm việc trên ghế, không chút để ý nói: “Cần phải giải thích sao? Giải thích có hữu dụng sao? Hôm nay anh tới không phải là muốn nghe tôi giải thích, mà là đến hỏi tội tôi đấy chứ?”

Mạc Phong nhìn về mặt không chút để ý của cô, càng đau lòng hơn, lạnh lùng ép hỏi: “Tô Tranh, cứ coi như những hình này là có người cố ý chụp. Nhưng chuyện ngày hôm nay là tôi tận mắt nhìn thấy.”

Tô Tranh nhớ tới chuyện buổi trưa, xác thực, nhìn từ góc độ của Mạc Phong quan hệ giữa cô và Mạc Vân đúng là rất mập mờ! Một người thì vừa mới ký đơn ly hôn, người kia thì là một người phụ nữ độc thân lại không đợi được đến mai mà lập tức chạy đến tận nơi quan tâm chăm sóc, nói không mập mờ ai tin?

Nhưng, chuyện này có liên quan đến Mạc Phong sao? Giao ước giữa cô và anh, có liên quan tới những thứ này sao?

Cho nên cô ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Phong lắc đầu cười: “Mạc tiên sinh, anh tới đây để thay em dâu anh hỏi tội, hay là tới đòi công bằng cho chính mình?”

Về mặt Mạc Phong nặng nề, ngay sau đó xoay mặt đi, lạnh nhạt nói: “Em còn dám hỏi ngược tôi? Vậy là em đã thừa nhận?”

Tô Tranh cố ra vẻ không biết, cười vô hại: “Tôi thừa nhận gì?”

Mạc Phong đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nhìn cô, cúi đầu hỏi: “Có phải em thừa nhận quan hệ giữa em và Mạc Vân là không đứng đắn?”

Quan hệ không đứng đắn? Tô Tranh tiếp tục lắc đầu cười bất đắc dĩ. Cười xong cô nhìn Mạc Phong lúc này đã tràn đầy tức giận, lạnh nhạt nhắc nhở: “Mạc Phong, anh không được quên. Người cùng tôi có quan hệ không đứng đắn là anh, chứ không phải em trai anh.”

32. Q.13 - Chương 34

Quan hệ không đứng đắn? Tô Tranh tiếp tục lắc đầu cười bất đắc dĩ. Cười xong cô nhìn Mạc Phong lúc này đã tràn đầy tức giận, lạnh nhạt nhắc nhở: “Mạc Phong, anh không được quên. Người cùng tôi có quan hệ không đứng đắn là anh, chứ không phải em trai anh.”

Một câu nói này nói ra, giống như lập tức khơi dậy sự tức giận mà Mạc Phong nhẫn nhịn đã lâu. Tô Tranh có thể cảm thấy, trong mắt người đàn ông trước mặt này như có bão táp cuồng phong. Nhưng anh vẫn áp chế được sự tức giận này.

Mạc Phong nghiêng người đầy nguy hiểm, đưa tay nắm cầm cô, nheo mắt cọt nhả: “Tô Tranh, em đang nhắc nhở tôi, quan hệ giữa chúng ta sao?”

Tô Tranh bị buộc ngẩng đầu. Qua bàn làm việc, anh cúi đầu cô ngửa mặt. Hô hấp hai người trong nháy mắt quấn quít lẫn nhau. Không khí nóng mập mờ như hơi men dâng lên.

Cô cảm thấy một vài sợi tóc ngắn của mình rủ xuống, hơi che lấp mi mắt. Qua vài sợi tóc ngắn, Mạc Phong ở trước mắt dường như có chút mơ hồ, mơ hồ đến mức cô không nhìn rõ trong mắt anh rốt cuộc là ngăm nhìn nhiều hơn hay tức giận nhiều hơn.

Cô khép hờ mắt, nghĩ thầm nên tỉa bớt tóc đi.

Trong cái nhắm mắt chớp nhoáng này, vội vàng không kịp chuẩn bị, nụ hôn của anh chợt rơi xuống mặt cô.

Mấy sợi tóc vốn che lấp lông mày cô giờ che khuất đi nụ hôn nóng bỏng mạnh bạo kia. Nụ hôn mãnh liệt này mang theo khí thể tương nhà trời, như bão táp mưa sa ập xuống, dọc theo mặt mày cô đi xuống, tới môi cô.

Cầm cô bị anh giữ chặt, không cách nào nhúc nhích. Vì vậy anh mạnh mẽ đẩy môi cô ra, tiến quân thần tốc, lưỡi anh mạnh mẽ xâm chiếm miệng cô, mang theo hơi thở cực nóng cùng ham muốn giữ lấy, lại tỏ rõ quyền sở hữu lãnh thổ của mình.

Hơi thở trên người anh mãnh liệt như vậy, mãnh liệt từ cách biểu lộ, khiến cho người khác phải mơ ước.

Tô Tranh vì sự xâm chiếm mạnh mẽ này mà có chút khó chịu, nhíu đôi mày thanh tú muốn đẩy anh ra. Nhưng tất nhiên anh không cho phép. Sao có thể cho phép chứ?

Mạc Phong đưa tay ra, cách cái bàn, đem nửa người trên của cô ôm vào ngực, ôm thật chặt vào ngực, sau đó ép cô ngẩng đầu hé môi, hứng chịu nụ hôn cuồng loạn của anh.

Sức của Mạc Phong rất lớn, đứng ở sau cái bàn trước mặt cô ép buộc cô, không thể không thuận theo anh. Vì vậy phần hông bị mép bàn đè ép tới phát đau. Bàn tay to của anh ở bên eo cô mang theo sức lực phát tiết nặng nề vuốt ve, khiến cho ngang lưng cô cũng đau, mà cô bị buộc ngẩng mặt lên và chịu đựng sự xâm nhập của anh, tư thế cực kỳ khó chịu.

Chỉ là cô cũng chỉ cau mày, không nói tiếng nào thừa nhận, đồng thời để tâm khảm khấp chặt nâng không lưu một khe hở.

Cô đã trải qua hai kiếp người, lòng cô xác thực đã hoang vu từ lâu. Cho dù là lửa tình cảm nóng nhất cũng không cách nào khiến cho cô đẩy lên lửa cháy cũng như đục hỏa. Còn về khổ sở, khuất nhục, cũng chỉ là nhất thời.

Trong lúc cô đang toàn lực chuẩn bị tâm tư chịu đựng, Mạc Phong chợt dừng lại, cúi dừng ngưng mắt nhìn cô bình tĩnh nhắm mắt lại, mang theo khổ sở chất vấn: “Tô Tranh, rốt cuộc em muốn thế nào?!”

Tô Tranh mờ mịt mở mắt, lại thấy bộ mặt khổ sở của Mạc Phong nhìn mình, căng răng nghiêng lợi thống hận.

Bị ôm trong ngực anh, cô ngỡ màng mơ hồ nâng tay lên, nhẹ nhàng sờ qua bờ môi bị ẩm ướt của mình, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười: “Vậy anh muốn sao?”

Mạc Phong ngưng mắt nhìn cô, hô hấp nặng nề mà dồn dập. Anh đưa mắt nhìn cô thật lâu rồi mới chậm rãi nhưng kiên định nói: “Tô Tranh, em là của tôi, có biết không?”

Tô Tranh không nói gì, tiếp tục nhắm mắt, coi âm thanh này giống như gió thổi bên tai, bay tới nơi xa.

Bởi vì nhắm mắt, trước mắt là âm thanh hắc ám mông lung. Vì vậy tiếng hít thở trầm trọng nơi này, cô giống như nhớ lại rất nhiều năm trước.

Khi đó Tô Tranh, mỗi ngày đều rất bận, ban ngày thì đến trường chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học, buổi tối phải đi bệnh viện chăm sóc mẹ phải phẫu thuật. Vì vậy thời điểm về khách sạn của Mạc Phong luôn là rất khuya. Nhưng lúc đó Mạc Phong vẫn sẽ không bỏ qua cho cô. Sau một phen dây dưa, anh ôm cô vào lòng, lặng lẽ hắc ám nhìn cô, nhẹ nhàng chậm chạp mà kiên định nói cho cô biết, em là của tôi.

Em là của tôi.....Âm thanh này ở bên tai cô phiêu đảng.....lại chỉ khiến cô thở dài từ tận đáy lòng.

Sau đó, cuối cùng cô cũng không phải của anh, mà anh cũng phải rời khỏi.

Cô ở trong vườn trường đại học, một mình cẩn thận che giấu bụng đang dần dần lộ ra của mình, chăm sóc bản thân và đứa bé, chờ anh trở lại.

Qua lâu thật lâu, anh thật sự trở lại. Cô đã sớm bán đứng tất cả những gì trân quý nhất, mà tình cảm của họ cũng vạn kiếp bất phục.

Tô Tranh càng nhắm chặt hai mắt. Cô có thể cảm giác sự ướt át kia lại lan ra lần nữa, nên càng nhắm chặt hơn.

Mạc Phong thấy cô nhắm mắt lại không thèm nhìn mình lấy một cái, như đột ngột nổi giận, ẩn nhẫn nói: “Cho dù tôi không muốn em, dù là không có cách nào tha thứ cho em...nhưng em vẫn là của tôi đấy, có biết không?”

Đúng, anh vĩnh viễn không có cách tha thứ cho cô, rất nhiều năm trước anh từng nói qua như vậy.

Trong lòng Tô Tranh lạnh lùng cười, nhưng trên mặt vẫn không có chút gợn sóng nào, chỉ là ở lòng mi cảm giác ướt át bắt đầu lan ra.

Mạc Phong chợt luống cuống, bàn tay to vốn đang hung hăng ôm chặt cô vào mình, sau đó lại lần nữa hôn lên môi cô.

Môi cô, bởi vì vừa bị giày xéo càng thêm đỏ thắm, lấp lánh ánh sáng lộng lẫy, khe hé mở, giống như anh đào sau cơn mưa chờ đợi anh hái.

Đôi mắt Mạc Phong âm trầm, hô hấp cũng ngày càng dồn dập, vì vậy hai bàn tay to vịn bên eo cô, đột nhiên ôm cô lên.

Đôi mắt Mạc Phong âm trầm, hô hấp cũng ngày càng dồn dập, vì vậy hai bàn tay to vịn bên eo cô, đột nhiên ôm cô lên.

Tô Tranh nhắm lại con ngươi đột nhiên mở ra, cô cảm thấy mình hoa mắt trời đất quay cuồng, đợi đến cô mở ra con ngươi thời điểm, Mạc Phong đã nhanh chóng đặt cô ngã ở trên bàn.

Tô Tranh bị buộc nằm ở mép bàn, phía trước là cạnh bàn rõ ràng, phía sau là cái nhìn cứng rắn giận dữ hết sức gần mình của phái nam. Cô khẽ hít thở một cái, chống tay trên bàn đứng vững lại, nhỏ giọng mở miệng: “Mạc Phong.”

Mạc Phong bên dưới giữ cô thật chặt, bên trên cúi tựa vào quai hàm cô, hơi thở nóng rực phả lên mặt cô, cúi đầu lẩm bẩm bên tai cô: “Tô Tranh, em là của tôi.”

Tô Tranh chống tay, mím môi không nói gì, sau chỉ “Hừ một tiếng.

Cô là Tô Tranh, cho tới bây giờ đều không phải là của bất cứ ai.

Là người của hai thế giới, đủ loại lão luyện, đã làm hao mòn ấn ký người kia khắc vào linh hồn cô. Ngẩng đầu lên để nước mắt ướt át không rơi xuống, bởi vì cô là Tô Tranh.

Thân thể Tô Tranh từ từ trầm luân trong thế giới này, nhưng nội tâm linh hồn Tô Tranh vẫn lơ lửng trong không trung, lạnh lùng nhìn thế giới này, nhìn cái thế giới bao nhiêu năm sau vẫn khiến cô bất lực như cũ này.

Cô lấy thân thể gầy yếu, lấy ý chí kiên cường, dùng một đôi tay, ngoan cường mà sống trên thế giới này; từng bước một bò lên; bò đến mức ngón tay chảy máu; bò đến lúc sức cùng lực kiệt, cuối cùng đã tới cạnh họ.

Tô Tranh như vậy, sẽ là của ai chứ?

Mạc Phong cố chống đỡ thân thể, bàn tay nắm eo của cô, móng trớn làn da mềm mại của cô. Nhưng thật ra Mạc Phong cảm thấy chán nản và bất lực như cũ. Tô Tranh như vậy, không phải anh có thể nắm trong tay, giống như tối hôm qua vậy, khiến cho anh không thể mạnh tay.

Nhìn cô chìm vào giấc ngủ, nhìn cô rơi lệ giã giụa, thế nhưng anh lại ép cô đến bất tỉnh. Anh muốn an ủi cô, muốn đi vào thế giới của cô, ôm cô. Nhưng thế giới đó anh không vào được. Trước mắt của anh tối sầm, không có cửa ra, mà cô lại đang giấu mình ở nơi tăm tối mà anh nhìn không thấy, là khóc thút thít ở nơi không có tiếng động đó.

Mạc Phong khổ sở nhắm mắt, gương mặt kiên nghị ghé sát vào gò má cô, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Tô Tranh, em là của tôi, em biết không.”

Tô Tranh mở mắt, mờ mịt nhìn cái bàn, tài liệu trên bàn vì động tác của anh mà tán loạn. Cô nghe giọng nói trầm của anh, nhưng không cách nào nghe được tiếng trong lòng anh.

Mạc Phong vốn ghé sát má cô từ từ đến gương mặt cô, sau đó ép cô quay mặt sang, hôn môi của cô, lại dọc theo môi của cô đi xuống, ở cằm có chút máu ứ động của cô, sau đó đến cằm cổ trắng nõn của cô.

Cô giống như một con thiên nga bị bắt. Cô thẫn thờ đứng đó, ngửa cổ lên, mặc cho anh giày xéo, trong mắt là đau thương mờ mịt nói không nên lời.

Cô không có nước mắt, sẽ không có nước mắt. Nước mắt của Tô Tranh đã sớm chảy hết từ kiếp trước.

Nụ hôn của Mạc Phong ngày càng nóng bỏng, tới trước ngực cô, bàn tay nhẹ nhàng cởi áo khoác của cô, tháo nội y ra, lộ ra vẻ đẹp của cô.

Vẻ đẹp của cô, cũng không phải loại rất đầy đặn, nhưng nắm trong tay, là vừa đủ. Khéo léo mà đầy đặn, giống như thân thể cô là do tạo hóa tạo ra giành cho anh.

Loại đầy đặn vừa phải đó, dù là nằm mơ anh cũng khó mà kiếm ra được cảm giác quen thuộc đó, là tư vị mềm mại mà anh đã đánh mất tưởng chừng không tìm lại được nữa.

Anh đã từng quen thuộc thân thể cô. Anh cũng rất nhanh phát hiện dù đã nhiều năm như vậy cô vẫn là cô gái năm đó, anh không khó khăn gì tìm đến chỗ mẫn cảm của cô, khiến cô và anh cùng dâng lên một cổ khát vọng khó tả. Anh muốn lôi kéo cô cùng nhảy vào vòng xoáy kích tình, để cho cô chìm đắm trong ngọn lửa mình tạo ra. Anh muốn đánh vỡ kiểu gió thổi nước trôi đáng hận đó trên mặt cô, khiến cho cô vì mình sụt sùi rên rỉ, để cô bất lực trong lòng mình.

Nhưng đương nhiên anh không dừng lại, chỉ cúi đầu bên tai cô nói: “Tôi muốn em.....”

Bàn tay của anh đưa xuống bên dưới cô, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, nhìn cô vì mình run rẩy, cũng nhìn cô vì mình tiết ra chút nước, làm ẩm ướt nơi u kín đáo hoang vu lạnh lẽo, ẩm ướt nằng nề.

Anh nhẹ nhàng hà hơi bên tai cô, giống như si như mê: “Ôi Tranh, em chính là của tôi. Đều là của tôi.”

Tô Tranh cau mày nhắm mắt, ngẩng cổ lên, đôi môi đỏ tươi khẽ mở ra, gấp gáp thở hổn hển.

Mạc Phong cúi thắt lưng ra, giải phóng cự vật đã sớm kêu gào của mình, sau đó bàn tay đưa đến sau lưng cô, nhẹ nhàng cọ sát tiến vào cơ thể cô.

Vào thời khắc tiến vào kia, anh giống như người khách du lịch nơi sa mạc gặp được một hồ nước chờ đợi đã lâu, cổ họng không kìm hãm được phát ra một tiếng thở dài hài lòng. Tiếng thở dài ở bên tai Tô Tranh, khẽ truyền vào màng nhĩ của cô, kích thích cơ thể nóng ran khó nhìn của cô.

Đầu tiên Mạc Phong nhẹ nhàng luật động, nhưng trong lúc anh cảm thấy thỏa mãn vô hạn, chợt phát hiện Tô Tranh theo bản năng đang cắn môi, nhắm chặt hai mắt, rõ ràng là vứt đi tất cả cảm giác trong lòng.

Anh bất mãn, nhẹ nhàng lui khỏi nơi u kính ướt át kia, lại lùi lại hơn nữa, một mực lùi lại đến khi cơ hồ anh và cô đã tách ra, chỉ còn một sợi tơ mỏng ướt át ở giữa bọn họ thì anh cúi đầu, gặm nhấm vành tai khéo léo ướt mà của cô, khiến cô run rẩy một chút, nghe tiếng hít khí không kìm hãm được của cô.

Đúng lúc cô đang hít khí, anh đột nhiên lần nữa xông vào. Lần này, cửa động còn chưa đóng hẳn, anh lại tiến quân thần tốc vượt mọi chông gai đi thẳng đến chỗ sâu nhất, khiến cho cô cảm thấy đau đớn, mãnh liệt đến mức khiến cô không kìm lòng được thét lên một tiếng.

Tô Tranh cau mày, hai tay siết chặt mép bàn, nắm chặt đến mức đầu ngón tay trắng bệch.

Sau khi đi vào chỗ sâu nhất, Mạc Phong biết hai chân cô đã vô lực, vì thế nên đặt cô nằm lên trên bàn. Lúc này Tô Tranh đã hoàn toàn mất hết sức lực, chỉ có thể để mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Thân thể tiếp xúc với hơi lạnh của mặt bàn lập tức bị kích thích, haitrong nháy mắt dừng đứng.

Cô khó chịu muốn giãy giụa, nhưng Mạc Phong ở sau lưng lại không cho phép, tiếp tục đè cô trên bàn, chỉ để lại đôi chân thon dài, lơ lửng phía ngoài bàn. Vừa lúc cô muốn nhích lên anh đã tranh thủ mà ấn vào.

Cái tư thế này, khiến cho cô giống như một con dê nằm trên bàn đọi làm thịt, khiến cho cô hoàn toàn không có khả năng trốn tránh, mặc cho người kia hưởng thụ, nên cô lại cảm nhận được sự khuất nhục lần nữa.

Dù vậy Tô Tranh cũng không kháng cự, cô nhìn cái bàn lạnh lẽo trơn bóng, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong đó, lẳng lẽ mỉm cười.

Trong lòng Mac Phong, đối với Tô Tranh có bao nhiêu hân ý?

Ở kiếp trước, cả đời Tô Tranh đều không có bất cứ quan hệ gì với Mạc Phong. Ở kiếp này, Tô Tranh lại cố gắng từng chút một, từng chút từng chút tích góp để đạt gấp lên đến 10 lần, chỉ để có được dũng khí để đến bên cạnh anh, nhưng cô lại im lặng mỉm cười chịu đựng sự tức giận của anh?

Ánh mắt của Tô Tranh bắt đầu mờ lung. Sau đó cô nhìn thấy một giọt chất lỏng trong suốt rơi xuống bóng người trên mặt bàn. Giọt chất lỏng kia óng ánh nhẹ lặn trên mặt bàn, cuối cùng cũng vì tác dụng của trọng lực, liền lan ra, trở thành một vũng chất lỏng nhỏ, lan tỏa trên mặt bàn ẩm ướt.

Loại chất lỏng này, cũng không phải nước mắt, vì suốt kiếp này Tô Tranh sẽ không để nước mắt rơi xuống nữa.

Mac Phong rất thỏa mãn, anh cảm nhận được sự sung sướng mà trước nay chưa từng có.

Đó là một nơi thần bí mà ướt át, ẩm áp bao chặt cự vật của anh, nơi đó vẫn rất chặt chẽ. Anh thậm chí còn cảm thấy, nơi bao bọc cự vật của mình kia chính là lối vào mà anh đã bỏ lỡ suốt mười năm đối với Tô Tranh.

Nhất định ở trong lòng Tô Tranh cũng sẽ có một cửa động sâu hẹp như thế mà cô cũng đang đứng ở đó, một mình, run rẩy mà khóc.

Cô nhất định sẽ cô đơn đứng ở đó, giống như hình ảnh của cô mười một năm về trước cô đơn lạc lõng đứng dưới cột đèn đường, mái tóc dài phiêu tán, đau đớn đến tận cùng, chờ anh trở về, chờ anh dẫn cô về nhà.

Em đừng khóc, cũng không cần sợ, tôi sẽ trở về tìm em, dẫn em về nhà, đặt trong vòng tay tôi, lặng lẽ yêu thương, quý trọng em.

Vì vậy anh như nghe được tiếng khóc của cô. Nhưng anh cũng biết nhất định chỉ là ảo giác, vì Tô Tranh bây giờ sao có thể khóc? Thế nhưng anh lại bắt đầu có chút phiền não. Anh nhất định phải nhanh một chút, nhanh một chút kéo mình ra khỏi giấc mộng Tô Tranh má lúm đồng tiền kia, Tô Tranh đang khóc thút thít kia, vì vậy động tác của anh bắt đầu kịch liệt hơn.

Anh cảm thấy mình đang chạy trong một con đường u tối chật hẹp đến mức không cách nào vượt qua, ở trong đó trở ngại nặng nề, hai bên mềm mại cọ cọ vào anh, khiến cho anh lâm vào cảnh tù đày khó khăn. Nhưng anh không sợ, anh rất cố gắng kiên cường cũng rất nỗ lực, bởi vì phía trước còn có một người con gái đang chờ anh.

Anh cảm thấy có mồ hôi từ trán mình chảy xuống, cản trở tầm mắt anh. anh cũng nghe thấy tiếng gầm điên cuồng của chình mình, tiếng Tô Tranh nhỏ giọng đè nén tiếng rên rỉ, anh thậm chí còn nghe được tiếng cọt kẹt của bàn làm việc, nhưng anh không thể dừng hay chậm lại. Bởi vì phía trước có một người con gái đang chờ anh dẫn về nhà.

Tô Tranh chịu lực thật mạnh này, thân hình mảnh khảnh thon dài run rẩy. Hai chân thẳng dài du đưa trong không trung tạo ra đường cong mê người. Phía sau cô là khoảng không, chỉ có thể dựa vào anh cố chống đỡ cho thân trên của mình nằm trên mép bàn chắc hơn nữa. Tay bám chặt trên mặt bàn để bản thân không bị trượt. Bởi vì chỉ hơi trượt một cái, sẽ chỉ làm anh tiến vào sâu hơn.

Cô chau mày lại, hình như vừa thống khổ vừa vui sướng. Thân thể của cô bị anh trầm luân công kích, nhưng lòng của cô lại bay giữa không trung, lặng lẽ nhìn mọi thứ. Môi của cô phát ra tiếng rên mê người, nhưng lòng cô lại đang cười lạnh lùng.

Cô mông lung nhìn người phía trên, không khỏi tự hỏi, vào thời khắc tôi hoàn toàn rời khỏi thế gian kia, anh vẫn không có cách nào tha thứ cho tôi sao?

34. Q.13 - Chương 36

Phòng làm việc của Tô Tranh vẫn luôn rất gọn gàng không nhiễm một hạt bụi. Cô không thích hoa cỏ, cũng không thích tranh chữ, nên trong phòng làm việc chỉ có thể thấy, bàn ghế, những tập tài liệu hỗn độn và các trang thiết bị lạnh lẽo.

Mỗi lần cấp dưới đến phòng làm việc của Tô Tranh, người phụ nữ này chỉ cần đưa mắt đã làm ọi người không tự chủ được cảm thấy hô hấp khó khăn. Cấp dưới hoặc đồng nghiệp cùng cấp nếu như có chút quen biết với cô, khi tới phòng làm việc này cũng chỉ cảm nhận được sự lạnh lẽo, ngay đến đàn ông cũng cảm thấy không thể làm việc nổi ở nơi này.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, ngay cả Tô Tranh cũng không thể tưởng tượng được, trong căn phòng làm việc này lại có thể mang đậm hơi thở điên cuồng như vậy, cô lại bị người khác áp đặt trên bàn làm việc như vậy, tư thế kiêu diễm, lại vô dụng bị đàn ông đàn áp.

Đôi chân của cô phải mặc quần tây, đứng nghiêm trước mặt mọi người, chứ không phải để cho người khác nâng lên ở trên hông. Mặt bàn bóng loáng đến mức là để đặt các loại tài liệu, chứ không phải là để giữ lại những giọt mặt sau cơn hoan ái.

Ở trong phòng làm việc này, Tô Tranh luôn là một vị chỉ huy kiên cường vượt qua mọi chông gai, chứ không phải khốc lốc, sụt sùi, rên rỉ bất lực như vậy.

Nhưng hôm nay, trong phòng làm việc này, không có tiếng gõ bàn phím lạnh lẽo cũng không có tiếng điện thoại vang reo, mà chỉ có tiếng bàn nặng nề do bị va chạm, hòa cùng nước trơn trượt nơi giao thoa, tiếng đàn ông thở dốc và âm thanh rên rỉ của người phụ nữ.

Đúng lúc đó, một âm thanh không hề phù hợp vang lên phá vỡ cảnh tượng kiều diễm này, điện thoại trên bàn vang lên.

Tiếng nhạc vang lên, vang vọng trong phòng, hòa cùng âm thanh rên rỉ ở bên trong, có vẻ cực kỳ chói tai.

Tô Tranh giùng giằng gờ tay lên, đưa tay cúp điện thoại, mà Mạc Phong sau lưng hiển nhiên bất mãn vì cô phân tâm, nên động tác càng thêm đùa cợt, tiến vào dưới các góc độ khác nhau, thể công chín phần nông một phần sâu, khiến cô càng thêm cau mày khó nhịn.

Ai ngờ sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, và có lẽ sẽ không có ý định dừng lại. Hơn nữa hết điện thoại cố định lại đến điện thoại di động đổ chuông, thay nhau vang lên.

Mạc Phong cúi đầu ở bên tai cô khàn khàn hỏi: “Là ai tìm em mà vội như vậy. Hả?” Lúc đó giọng của anh mập mờ vô hạn, đồng thời thắt lưng dùng sức đột nhiên tiến vào, khiến cho cô lại thét chói tai ra tiếng lần nữa.

Nhưng những âm thanh này cũng đồng thời nhắc nhở cô. Tô Tranh bỗng nhiên nhớ ra, thư ký của cô và Đinh Hiểu vẫn chưa rời công ty. Có lẽ họ tìm cô có việc? Điện thoại liên tục như thế, nếu như không bắt máy chỉ sợ họ sẽ tới phòng làm việc, đến lúc đó thì thật sự là.....

Vì vậy cô thở khê nói: “Mạc Phong. Hãy để tôi nghe điện thoại trước đã. Nếu không bọn họ. Sẽ tới.”

Thân hình đang vận động mãnh liệt của Mạc Phong bỗng dừng lại, quay đầu nhìn cửa phòng làm việc đã khóa một chút, dừng lại nói: “Được, em nghe đi.”

Tô Tranh xoay người muốn tránh khỏi anh, nhưng anh lại chôn trong cơ thể cô không cách nào tránh được, vì vậy không thể làm gì khác hơn ngoài nhắc nhở anh: “Anh ra ngoài trước đi, đợi tôi gọi điện thoại.”

Nhưng Mạc Phong căn bản bất động, vững vàng như núi dựa vào cô nói: “Em gọi đi, tôi không động là được.”

Tô Tranh cau mày, nhưng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nghe điện thoại.

Điện thoại nổi thông, quả nhiên là Đinh Hiểu. Đinh Hiểu lo lắng hỏi: “Sao cô không nhận điện thoại? Tôi còn tưởng cô đã rời công ty rồi đấy.”

Tô Tranh nắm chặt mép bàn giữ thân thể thẳng bằng, đồng thời một tay còn lại chống đỡ thân thể mềm mại của mình không để tựa lên mặt bàn lạnh lẽo. Cô kiềm chế lại thở khê, cố gắng bình tĩnh nói: “Tôi còn đang ở công ty, đang chuẩn bị về.”

Đinh Hiểu nghe xong, lập tức nói: “Vậy thì tốt, cũng vừa lúc tôi muốn về, chúng ta cùng đi.”

Mạc Phong nghe vậy, nhú mày bất mãn, nhỏ giọng hỏi sau tai cô: “Là ai thế? Đàn ông? Theo đuổi em à?”

Tô Tranh sợ Đinh Hiểu nghe được tiếng Mạc Phong, vội bịt ống tai nhẹ nói với Đinh Hiểu: “Không cần, tôi tự về được. Hơn nữa tôi còn phải ở lại chút nữa mới về.”

Đinh Hiểu nghe vậy dừng lại, do dự hỏi: “Tô Tranh, cô là cố ý né tránh tôi sao?”

Tô Tranh không dự định được, Đinh Hiểu lại hỏi câu này vào lúc này, chỉ có thể đáp bừa: “Đinh Hiểu, anh hiểu lầm rồi. Chúng ta là bạn tốt. Tôi sao phải tránh né anh chứ?”

Đinh Hiểu hiển nhiên còn nghi ngờ, chỉ là vẫn trầm mặc, không nói gì.

Lúc này Mạc Phong đã cực kỳ bất mãn, anh nhẹ nhàng luật động cự vật chôn trong cơ thể Tô Tranh, khiến cho Tô Tranh cảm thấy vật thể kia giống như sinh vật sống nhẹ nhàng thở trong cơ thể mình, chọc cô không

kìm lòng được muốn rên rỉ. Mà Mạc Phong hiển nhiên không có ý định buông tha cho cô như vậy, lại từ từ rút cự vật ra. Âm thanh trơn trượt “Bạch bạch bạch bạch” lại lần nữa vang lên trong phòng làm việc.

Tô Tranh lần nữa kìm lòng không được hít sâu, cắn răng nói: “Mạc Phong, anh thật quá đáng!”

Mạc Phong ở sau lưng cô cười lạnh: “Quá đáng? Quá đáng bằng em sao Tô Tranh? Em dám tán tỉnh người đàn ông khác trước mặt tôi!”

Tô Tranh bắt đắc dĩ, nhưng sức lực của người đàn ông sau lưng khá lớn không cách nào chống lại, vì vậy chỉ có thể vội vã nói với Đinh Hiểu: “Đinh Hiểu, tôi cúp máy trước. Tôi còn có việc.”

Đinh Hiểu dĩ nhiên đã phát hiện giọng nói Tô Tranh không ổn, nóng nảy hỏi: “Tô Tranh, có chuyện gì sao? Âm thanh chỗ cô rất kỳ quái!”

Lúc này thế công của Mạc Phong sau lưng càng thêm rõ ràng, Tô Tranh đã không cách nào chống đỡ, chỉ có thể nói qua loa: “Không có gì, là tôi có việc thôi. Tôi cúp máy đây.” Nói xong không đợi Đinh Hiểu nói gì liền cúp điện thoại.

Mạc Phong hiển nhiên càng thêm bất mãn, đợi cô cúp máy rồi, không hề thương tiếc kiên quyết mãnh liệt tiến vào, khiến cho cả thân thể cô nằm trên bàn, rên rỉ liên tiếp không kiềm chế được.

Thế công của Mạc Phong mang theo tức giận như mãnh hổ hạ sơn, lại thêm lúc trước anh đã làm cả nửa buổi, vì vậy thế tấn công mạnh mẽ này lại càng mạnh mẽ tiến công vào trong cơ thể cô.

Sau khi Mạc Phong phát tiết xong, vẫn không muốn lui ra, vẫn ở trong cô như cũ, mặc cho nơi này đã ướt nhẹp, chất lỏng từ bọn họ chỗ kết hợp chảy xuống, lan tràn dọc theo bàn làm việc sạch sẽ.

Tô Tranh vô lực nằm ở mép bàn, hiểu ra tất cả mọi việc tối nay, vô lực cười.

Đúng lúc ấy, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, thêm cả âm thanh ân cần mà lo lắng: “Tô Tranh, cô có ở trong không?”

Trong lòng Tô Tranh hốt hoảng, dù sao bộ dáng của cô bây giờ, tuyệt đối không thể cho Đinh Hiểu thấy.

Mạc Phong lại thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô kinh hoảng, cười lạnh hỏi: “Thế nào, em sợ bị người đàn ông kia biết? Em sợ bị anh ta biết em không còn trong trắng thuần khiết sao?”

Sau một lúc hoảng hốt, Tô Tranh lại nhanh chóng tỉnh táo lại, nhíu mày hỏi lại Mạc Phong: “Anh muốn để cho anh ta nhìn thấy bộ dáng của tôi bây giờ sao?”

Quả nhiên, Mạc Phong vừa nghe xong lời này, con ngươi hạ xuống nhìn Tô Tranh lúc này, bộ tây trang vốn dĩ gọn gàng giờ đã trở lên xốc xếch, để lộ ra cơ thể sinh đẹp của cô, mái tóc ngắn ôm gọn vào khuôn mặt giờ đã bị xõa ra, để lộ đôi môi đỏ thắm, và ánh mắt mờ mịt, bất kỳ người đàn ông khi thấy cô như vậy cũng sẽ biết cô vừa rồi làm gì.

Mạc Phong đương nhiên sẽ không để cho bất kể người đàn ông nào nhìn thấy Tô Tranh như vậy.

Bộ dáng này của cô, chỉ mình anh- Mạc Phong mới có thể thấy.

Vì vậy Mạc Phong nhanh chóng đi ra khỏi cơ thể cô, ôm cô cẩn thận đặt trên mặt đất, vì cô mặc lại quần.

Tô Tranh cự tuyệt Mạc Phong giúp mình, nhanh chóng mặc lại quần áo, sau đó lấy mặt bàn làm gương để sửa sang lại đầu tóc, sau đó mắt lạnh hướng về phía Mạc Phong nói: “Loại chuyện mất mặt xấu hổ này, tôi không muốn để cho người khác biết, anh mau trốn đi.”

Mạc Phong ngẩn ra, cau mày nói: “Trốn?” Trốn ở nơi nào?

Tô Tranh nhìn xung quanh phòng làm việc, cả căn phòng chỉ có bốn bức tường không có chỗ nào để trốn, vì vậy mắt nhìn xuống chiếc bàn làm việc rộng rãi, chỉ chỉ phía sau nói: “Anh hãy trốn sau cái bàn này đi.”

Mạc Phong lập tức hừ lạnh một tiếng, nhìn con ngươi kiên quyết của cô mà cự tuyệt.

Anh là ai, anh là Mạc Phong, sao anh có thể trốn sau cái bàn mặt này được? Thật là muốn anh chết mà!

Lúc này Đinh Hiểu lại gõ cửa lần nữa, âm thanh càng thêm nóng nảy: “Ôi Tranh, rốt cuộc cô có ở đó hay không? ” Vừa nói chuyện, lại vừa muốn xô cửa mà vào .

Đôi mắt Ôi Tranh mang theo lạnh lẽo nhìn chằm chằm Mạc Phong, lấy một tay đẩy anh về phía sau bàn làm việc: “Không được, thấy anh xuất hiện ở nơi này thì anh ta nhất định sẽ hoài nghi, anh phải trốn! Nhanh lên một chút!”

Mặc dù giọng nói của Ôi Tranh giống như ra lệnh, nhưng không biết làm sao khi rơi vào tai Mạc Phong nó lại mang theo âm hưởng ngọt ngào, bắt đầu dễ làm nũng. Nhưng thành phần nũng nịu cực ít cực ít, nhưng Mạc Phong cảm nhận được, vì vậy trong lòng như có từng giọt, từng giọt mật chảy vào, tuy ít ngọt ngào nhưng có thể thấy rõ.

Ôi Tranh cắn môi, nhìn anh bắt đầu dễ nói: “Anh phải trốn!”

Mạc Phong chinh lăng ngưng mắt nhìn cô, suy nghĩ trong lòng đang lúc một cổ Nhu Tình đang kích động, anh cảm thấy vào giờ khắc này vì chính cô có thể phó thác đạo hỏa không chối từ, anh có thể về cô chết một trăm lần một ngàn lần một vạn lần!

Cho nên thân thể Mạc Phong cứng ngắc, cúi người xuống trốn phía sau cái bàn kia.

Khi Ôi Tranh thấy đã hoàn toàn không nhìn thấy Mạc Phong , thì mới hít một hơi thật sâu mở cửa ra.

Đinh hiểu thật sự rất muốn xô cửa hoặc gọi an ninh tới, thấy Ôi Tranh đột nhiên mở cửa, lại bị giật mình, lập tức bước lên trước hỏi: “Ôi Tranh, cô không sao chứ, có chuyện gì không ?” Nói xong bàn tay đã cầm thật chặt hai cánh tay của cô.

Thân thể Ôi Tranh vừa mới hoan ái xong nên còn tương đối nhạy cảm, hôm nay Đinh Hiểu lại cầm tay cô như vậy, không khỏi có chút ghét, liền lạnh nhạt thoát khỏi anh hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Đinh Hiểu thấy cô bình tĩnh như không, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Ôi Tranh, vừa rồi có chuyện gì, tôi gọi cửa mãi mà cô không ra.”

Ôi Tranh bắt đầu dễ nhún vai: “Không có việc gì, tôi chỉ mệt một chút thôi, nên nằm ngủ một chút.”

Đinh Hiểu cau mày lần nữa: “Nhưng tôi vừa gọi điện thoại cho cô mà.” Không thể nào vừa nhận điện thoại xong lại có thể ngủ ngay như vậy? Hơn nữa cô vừa rồi cô ấy còn nói lập tức sẽ đi .

Ôi Tranh làm như không có việc gì, cười , bắt đầu dễ nói: ” Vừa rồi tôi đột nhiên cảm thấy mệt chết đi.”

Đinh Hiểu nhìn kỹ cô một vòng, nhìn cô dưới mắt có quầng thâm, không khỏi thở dài một cái: “Ôi Tranh, cô phải chú ý sức khỏe của chính mình một chút.”

Ôi Tranh gật đầu: “Cảm ơn anh, Đinh Hiểu, tôi hiểu rõ .” Đinh Hiểu đối với cô luôn luôn không tệ, cô cũng luôn coi Đinh Hiểu là bạn tốt .

Đinh Hiểu nhìn một chút cô, đề nghị: “Đi bây giờ sao? Chúng ta cùng đi?”

Ôi Tranh nghe vậy cười , cự tuyệt lần nữa: “Không, tôi có chút mệt mỏi, muốn ngủ thêm một chút, sau đó sẽ về nhà ngay thôi.”

Đinh Hiểu vốn còn muốn nói thêm nữa, Ôi Tranh sợ đêm dài lắm mộng bị Đinh Hiểu phát hiện cái gì, liền mau nói: “Đã trễ thế này, anh cũng nên về sớm một chút.”

Đinh Hiểu thấy cô có ý đuổi khách, vội lại xem cô thật sự rất mệt mỏi, ngay cả con người cũng có chút mệt mỏi, liền không nói thêm cái gì, xoay người định rời đi.

Nhưng đúng lúc anh định đi thì lại quay người lại , mắt lơ đãng nhìn đến bàn làm việc rộng rãi.

Trên bàn làm việc, có những dòng chất lỏng, từ từ chảy xuống, chất lỏng màu bạc sáng, nhìn có chút sền sệt.

Đinh hiểu biết Ôi Tranh là một người luôn yêu thích sạch sẽ, trên bàn của cô sao tự dưng lại như vậy? Trong lòng Đinh Hiểu trầm xuống, con người nhất thời ảm đạm xuống, nhưng mà anh không dám hỏi, chỉ nhìn người phụ nữ này một lần cuối cùng thật sâu, rồi lặng lẽ xoay người rời đi.

35. Q.13 - Chương 37

Vào buổi tối, Tô Tranh và Mạc Phong đi chung với nhau ngày càng nhiều.

Nếu như bây giờ lại nhắc đến giao dịch kia, có lẽ ngay cả Mạc Phong cũng không tin.

Mạc Phong biết mình cần người con gái này, rất nhiều năm trước đã cần, sau bao nhiêu năm vẫn cần như cũ. Thời gian 10 năm trước đây, vào lúc thấy hai đứa bé, anh luôn nghĩ sẽ trân trọng cô, liền sau đó lại đau lòng, sau đó không tự chủ được mà muốn thoát khỏi nơi gọi là nhà đó. Anh bỏ nhà đi, đi quân đội, nơi mà họ không xuất thân như anh, ở một tầng lớp gian khổ. Những chiến sĩ vẫn luôn ở bên nhau, chịu đựng thời tiết cùng sự nghiêm khắc của quốc gia này.

Ở đó lần lượt có sương gió rét căm căm, anh cảm giác như mình sẽ không nghĩ nữa, sẽ không nghĩ cái gì mà tình yêu, cái gì mà phản bội, càng không nghĩ tới người con gái này rốt cuộc là gì trong lòng mình.

Đợi đến một ngày anh cảm thấy đủ kiên cường để quên hết mọi thứ, anh trở lại. Thấy bọn trẻ cũng không nghĩ đến người con gái kia như anh, anh cảm giác mình đã thoát được. Anh đã tưởng mình là Mạc Phong chưa từng gặp Tô Tranh đó.

Nhưng rồi, đến một ngày anh lại gặp được người con gái kia một lần nữa.

Người con gái kia cứ nghênh ngang bước vào tầm mắt của anh như vậy, bước vào tầm mắt bọn trẻ, cũng bước vào tầm mắt người nhà của anh.

Rất nhiều năm trước, lấy khí thế hung hăng đi chất vấn, anh đã từng hi vọng lấy được một lý do, ví như cầu huyết nhất, có lẽ cô là bất đắc dĩ, có lẽ mẹ anh giữ trò gì bên trong, vào lúc đó anh thà cho là mẹ của mình có lỗi với mình, chứ không phải Tô Tranh đó!

Nhưng Tô Tranh lại thừa nhận, cô thừa nhận là lỗi của cô, cô thừa nhận là cô bán đứng bọn trẻ và anh.

Tại sao vậy chứ? Vì tiền.

Tô Tranh nói, không có ai bức bách, đây là lựa chọn của chính cô.

Nghe được câu này, Mạc Phong không có cách nào vì Tô Tranh mà tìm ra được bất kỳ lý do nào nữa.

Mạc Phong dĩ nhiên nhớ, vào lúc nghe được câu nói này, ánh mắt trời tháng tư thoát nhìn rất ấm áp, trước mắt anh lại hóa đen.

Anh cơ hồ không tuân theo quân lệnh chạy đến tìm cô, lại để lấy một đáp án như vậy sao?

Mạc Phong cả đời không thể quên thời khắc đau lòng kia, anh cứ dờ xoay người rời đi, không bao giờ muốn gặp người con gái này nữa, anh cũng không cách nào tha thứ cho người con gái này!

Về sau hình như trong những năm tháng vô tận, anh cũng thỉnh thoảng nhớ tới, ôm một tia hi vọng mà nghĩ, có lẽ chuyện này thực sự là có nguyên do?

Nhưng mà, ngày đó sau khi Tô Tranh xuất hiện, Tô Tranh mang theo nụ cười thản nhiên xa lạ đối mặt với mẹ mình như vậy thì Mạc Phong biết cảm giác này thật ra chính là sai lầm.

Nếu quả thật từng trải qua chuyện gì bất đắc dĩ, mẹ có thể nở nụ cười thản nhiên như vậy, Tô Tranh thực sự không hề để tâm sao?

Vì vậy anh biết tất cả đều do anh suy nghĩ quá nhiều, mẹ chính là mẹ, cô cũng chưa từng nói qua bà có làm gì, tất cả giống như Tô Tranh năm đó đã nói, đó là lựa chọn của chính cô mà thôi.

Mạc Phong nhắm mắt, anh biết mình đã không còn cách nào tha thứ cho cô gái kia, dù cô có bao nhiêu khổ tâm cũng không cách nào tha thứ.

Anh không thể tha thứ cho sự phản bội, bất luận là lý do gì.

Nhưng Mạc Phong cũng biết, anh chưa từng quên cô.

Cho đến giờ, nếu nói quên, cũng chỉ là anh tự lừa gạt chính mình thôi.

Hôm nay, người con gái cạnh Mạc Phong đây, anh không hiểu được, nhưng khát vọng của Mạc Phong vẫn như cũ.

Cho dù người con gái này đã không còn là một thiếu nữ trong trắng trong đêm tối nữa, nhưng Mạc Phong vẫn khao khát cô.

36. Q.13 - Chương 38

Tô Tranh mở mắt nhìn Mạc Phong bên cạnh. Rõ ràng Mạc Phong cũng đang không ngủ. Anh đang mở to mắt nhìn trần nhà, không biết đang nghĩ gì.

Tô Tranh đang định nhắm mắt lại giả bộ ngủ, Mạc Phong cũng cảm thấy động tác của cô, duỗi tay ôm cô vào lòng.

Tô Tranh đẩy cánh tay kiên cố hữu lực của anh ra. Trước kia Tô Tranh cũng không thích tựa vào cánh tay kia, có chút khác người, nhưng Mạc Phong lại thích.

Mạc Phong thích ôm Tô Tranh vào lòng, để cho cô nằm trong vòng tay anh.

Nhưng Tô Tranh thấy, chẳng thể làm gì khác ngoài nằm đó. Được rồi, hôm nay Tô Tranh đột nhiên cảm thấy, thật ra thì nơi đó cũng có chút thoải mái, cũng không còn có cảm giác cứng rắn giống như trước kia nữa.

Hai người lẳng lặng nằm đó, trong đêm tối nhìn không thấy rõ, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở và nhịp tim của đối phương.

Tô Tranh hạ tay xuống, đặt tay lên ngực Mạc Phong, nơi đó ấm áp, nhịp tim có quy luật mà hữu lực. Đó là nhịp tim của Mạc Phong.

Mạc Phong đưa tay ra, nắm lấy bàn tay cô đặt trên ngực mình, dùng ngón tay có vẻ hơi thô cứng của mình vuốt ve tay Tô Tranh.

Tay Tô Tranh nhu nhược mảnh khảnh, giống như chỉ hơi dùng sức sẽ bẻ gãy được.

Mạc Phong đột nhiên cảm thấy người con gái mềm mại nằm đây mới chính là Tô Tranh của mười năm trước.

Mười năm trước, mặc dù Tô Tranh có dáng vẻ của thiếu nữ quật cường, nhưng lại xinh đẹp thanh tao, đối với anh uyển chuyển nhu tình.

Mười năm trước, Tô Tranh chính là một con sóc con được anh nâng niu trong lòng bàn tay. Nhìn cô vì thế mà phải chịu đủ mọi chuyện phiền lòng, nhìn cô khẽ nhú đôi mày thanh tú mang theo nét ưu thương. Anh vừa lạnh nhạt, vừa vươn tay trao cô chút ấm áp, cũng không phải nhiều lắm, nhưng lại vừa đủ để cho cô không mất đi lòng tin trong cuộc sống.

Mạc Phong cảm thấy, lúc đó Tô Tranh vừa quật cường, vừa yếu ớt nên cần phải có một người che chở, giống như che chở một món đồ sứ tinh tế.

Nhưng sau đó Mạc Phong lại hoàn toàn thất vọng về Tô Tranh, anh rời bỏ cô. Vì vậy sau mười năm này, Mạc Phong chợt nghĩ, mười năm này, Tô Tranh sống như thế nào?

Tô Tranh nhìn Mạc Phong, thanh âm khàn khàn hỏi: “Anh đang nghĩ gì?”

Mạc Phong nghiêng đầu nhìn cô một lúc, từ từ nói: “Tôi đang nghĩ đến chuyện sắp tới.”

Tô Tranh nhú mày: “Sắp tới?”

Mạc Phong nhìn lên trần nhà lần nữa: “Đúng vậy, chẳng bao lâu nữa sẽ nghĩ hè. Vì muốn làm một ông bố gương mẫu, tôi quyết định cho bọn trẻ đi xa nhà một thời gian, ra ngoài nghỉ ngơi.”

Tô Tranh nghe vậy mặt không hề đổi sắc, lẳng lặng chờ câu nói kế tiếp của anh.

Quả nhiên, Mạc Phong không nghe được câu trả lời của cô, thở dài một tiếng nói: “Dĩ nhiên, không thể thiếu em.”

Tô Tranh vẫn không nói gì, nhưng tay đặt trên ngực Mạc Phong, nhẹ nhàng thăm dò, vuốt ve.

37. Q.13 - Chương 39: Bắt Đầu Kỳ Nghỉ Hè Vui Vẻ

Tô Tranh không biết Mạc Phong dùng phương pháp gì thuyết phục Mạc lão phu nhân cố chấp trong truyền thuyết kia, mà có thể thuận lợi cho bọn trẻ đi du lịch vào kỳ nghỉ hè.

Khi Tô Tranh dọn dẹp hành lý đi tới trạm xe lửa thì phát hiện, ngoài hai đứa trẻ và Mạc Phong, còn có thêm một vị bảo mẫu.

Tô Tranh dĩ nhiên biết rất rõ lai lịch vị bảo mẫu này.

Miêu bà bà, tên đầy đủ là Miêu Tĩnh Nghi, là bạn cũ của Mạc lão phu nhân. Sau đó Miêu gia suy yếu, chồng Miêu Tĩnh Nghi bất hạnh bỏ mình trong tai nạn xe, Miêu Tĩnh Nghi đem theo đứa con gái duy nhất tìm bạn cũ Mạc lão phu nhân ngày xưa, từ đó ở lại Nhà họ Mạc cúc cung tận tụy.

Rất nhiều năm trước, Tô Tranh từng gặp qua Miêu bà bà. Nhưng khi đó Tô Tranh vừa mới sinh xong, lại trải qua thời gian dài điều dưỡng nên tinh thần mệt mỏi, người nằm ở trên giường giống y như là một khúc xương gãy yếu, so với Tô Tranh lão luyện chính tề hôm nay đương nhiên là cách biệt một trời một vực.

Khi Tô Tranh đứng trước mặt Miêu bà bà, thấy Miêu bà bà đứng xa khách sáo gật đầu một cái thì Tô Tranh khẳng định phỏng đoán của mình. Không tệ, người này đã không còn nhớ rõ người con gái năm đó nữa rồi, người con gái mà vừa sinh xong đã bị bà ôm con đi.

Như vậy cũng tốt, trước giông bão sắp ập tới, Tô Tranh có thể có thêm thời gian.

Lần này mục tiêu nghỉ mát chính là N thị – thành phố gần bãi biển. Phương tiện đi lại là tàu hỏa, bởi vì hai đứa trẻ nói chưa từng được đi tàu hỏa.

Sau khi ngồi vào chỗ trên xe, Mạc Yên Nhiên vẫn lấy ánh mắt nghi ngờ nhìn Tô Tranh chột há mồm hỏi: “Di Tô, cô trước kia từng làm gia sư à?”

Tô Tranh nghe vậy hơi ngạc nhiên, ngay sau đó phản ứng kịp. Cái gọi là “Gia sư” chính là lý do Mạc Phong tìm ỉnh hả?

Tô Tranh dĩ nhiên chưa từng làm gia sư. Nhưng mà chắc giáo trình học sinh tiểu học cũng không quá khó đấy chứ? Vào lúc này nói chưa từng làm thì có chút luống cuống, vậy nên cô gượng cười nói: “Đã từng, cô đã từng dạy mấy bạn nhỏ đáng yêu như Yên Nhiên vậy.” Chẳng qua là đã thật lâu, từ kiếp trước rồi.

Mạc Yên Nhiên gật đầu một cái: “Được rồi. Nếu đã như vậy, hi vọng di Tô có thể giúp cháu làm bài tập.” Lúc nói lời này, cô hiển nhiên không chút vui vẻ, giống như trên lưng đang vác gánh nặng ngàn cân.

Mạc Cách Ly ngồi bên cạnh không nói một lời liếc qua chị gái.

Mạc Yên Nhiên cảm thấy ánh mắt của em trai, bất mãn liếc em trai một cái, quệt mồm nói: “Cách Ly luôn là tự làm được bài tập của mình. Nhưng cháu thì không làm được! Trước kia Cách Ly còn giúp cháu, giờ bà nội không cho em ấy giúp cháu nữa.”

Nhìn bộ dáng như đưa đám của Mạc Yên Nhiên, Tô Tranh đột nhiên cảm thấy rất bất đắc dĩ, đưa tay khẽ vuốt mái tóc quăn của cô bé, an ủi: “Không quan trọng. Yên Nhiên cũng có thể tự làm được.”

Không ngờ lời này vừa dứt, trong mắt Miêu bà bà mới vừa bước phòng xe lửa toát ra vẻ không đồng ý, nhìn chằm chằm Tô Tranh khách khí mà lạnh nhạt nhắc nhở: “Tô tiểu thư. Cô là gia sư Mạc tiên sinh mời tới đúng không?”

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn Miêu bà bà mỉm cười, gật đầu nói: “Vâng.” Sau đó lẳng lặng đợi bà nói tiếp.

Căn cứ tài liệu Tô Tranh nắm giữ, địa vị của người giúp việc Miêu bà bà ở nhà họ Mạc không hề tầm thường. Bà được đưa đến nhà họ Mạc để chăm sóc hai đứa trẻ sinh đôi, nên đương nhiên đối với hai đứa trẻ có tình

cảm như che chở cháu mình. Nhưng không biết câu nói kia của cô có phạm vào kiêng kỵ của Miêu bà bà không?

Miêu bà bà tiến lên, đem mâm đựng trái cây đặt lên bàn ăn, lạnh nhạt nhìn Tô Tranh lần nữa, chậm chạp mà không khỏi hoài nghi nói: “Tiểu thư không thích người lạ đụng vào tóc mình.”

Tô Tranh nhất thời hiểu ra. Miêu bà bà đây là đang nhắc nhở cô, dù cô là gia sư dạy kèm, nhưng chẳng qua là một người xa lạ do nhà họ Mạc thuê mà thôi. Cử chỉ vừa rồi có chút quá mức thân mật. Miêu bà bà không muốn thấy vậy.

Cô cúi đầu mỉm cười, nhìn tay mình, mảnh khảnh trắng nõn. Ở đây ngay cả bàn tay cô thôi mà cũng bị ghét bỏ sao?

Mạc Cách Ly cúi đầu không nói, tiện tay lấy một quả anh đào thả vào miệng, giống như mọi việc ở đây đều không liên quan đến cậu.

Mạc Yên Nhiên nhìn dì Tô một chút, lại nhìn Miêu bà bà một chút, đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp, cái miệng nhếch ra không để lại dấu vết, cách xa Tô Tranh một chút.

Miêu bà bà tiến lên, sửa sang tóc tai cho Mạc Yên Nhiên, thay đổi khuôn mặt lạnh nhạt vừa rồi, cười hiền: “Yên Nhiên không cần lo lắng, lần này vì là đi xa nghỉ mát, bà nội quy định bài tập cũng không nhiều mà.”

Mạc Yên Nhiên vẫn không vui, bĩu môi nói: “Mọi người cứ nói không nhiều. Cháu lại thấy rất nhiều. Đến lúc đó không làm xong, chẳng phải cháu lại bị phạt sao?”

Miêu bà bà vuốt lưng cô bé an ủi, đem giỏ trái cây để trước mặt Mạc Yên Nhiên: “Yên Nhiên ngoan, đừng nghĩ những chuyện này vội, ăn chút trái cây đi.”

Mạc Yên Nhiên liếc nhìn anh đào trong tay em trai mình, càng thêm bất mãn: “Chị thích ăn anh đào nhất. Thế mà Mạc Cách Ly em lại cướp của chị.”

Miêu bà bà vội vàng cười ha ha thương lượng với Mạc Cách Ly: “Trước cháu nhường chị đã nhé, sau đó bà bà cho cháu thêm.”

Mạc Cách Ly cúi đầu tiếp tục cầm một quả anh đào khác lên không thèm để ý đến Miêu bà bà, dĩ nhiên cũng không thèm liếc Mạc Yên Nhiên.

Mạc Yên Nhiên hoàn toàn mất hứng, một tay kéo giỏ đựng trái cây anh đào kéo tới trước mặt mình, sau đó hầm hừ nhìn Mạc Cách Ly phía trước.

Mạc Cách Ly nhìn giỏ đựng trái cây trước mặt đã bị lấy mất, cũng không mất hứng, tiếp tục ngồi đó không nói một lời.

Mạc Yên Nhiên thấy vậy càng thêm tức giận, bởi vì Mạc Cách Ly dù là em trai mình, nhưng trước giờ luôn chăm sóc chị gái này, hôm nay không biết vì sao lại kì quái thế này, bảo sao bé chẳng tức giận.

Miêu bà bà vội vàng dỗ Mạc Yên Nhiên vui lên, vừa dỗ Mạc Yên Nhiên vừa nhìn sắc mặt Mạc Cách Ly.

Môi hở răng lạnh, hai đứa nhỏ này hôm nay không biết làm sao đây? Sao lại gây nhau kỳ cục vậy?

Đúng lúc ấy, Mạc Phong đi tới, thấy gương mặt ửng đỏ của Mạc Yên Nhiên, cau mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Tranh ngồi một bên vẫn thờ ơ lạnh nhạt cười, tiếp tục giữ im lặng.

Miêu bà bà vội vàng đứng dậy, cười cười giải thích với Mạc Phong: “Không có gì, trẻ con cãi nhau mà thôi, tôi đi lấy cho bọn trẻ thêm trái cây.”

Mạc Phong gật đầu một cái, Miêu bà bà vội ra ngoài lấy nước quả. Mà Mạc Yên Nhiên nhìn thấy ba đi vào, mặc dù trong lòng vẫn không vui như cũ, nhưng cũng không dám quát phạt, quẹt nhanh cái miệng đỏ tươi, cúi đầu cầm anh đào lên vuốt vuốt.

Mạc Phong nhìn Tô Tranh ngồi bên đang cười lạnh nhạt, nghi ngờ cau mày.

Tô Tranh lại đưa mắt nhìn sang hai đứa trẻ.

Hai đứa trẻ này mười năm nay đều là được nuôi bằng bảo mẫu bên cạnh. Mà vị Mạc lão phu nhân kia là một người cố chấp và kỳ quái thế này, Tô Tranh đương nhiên biết rõ.

Cách dạy dỗ của Mạc lão phu nhân đối với bọn trẻ, thật sự thích hợp sao?

38. Q.13 - Chương 40

Hôm nay, lại một lần nữa Tô Tranh tỉnh dậy lúc 5h sáng. Cô xuống giường, men theo lối nhỏ bên ngoài, nhìn qua cửa kính tàu hỏa nhìn vào cảnh sắc vụt qua trong đêm tối.

Tiếng xe lửa xình xịch vang lên, đầu óc cô lại tỉnh táo khác thường.

Mười một năm rồi, bao nhiêu lần rạng sáng, nhưng chưa bao giờ cô gần gũi với họ như vậy, gần trong gang tấc.

Tô Tranh nhắm mắt lại, cô dĩ nhiên vĩnh viễn không thể quên, cũng thời khắc này vào rất nhiều năm trước, cô đã trải qua đau đớn hành hạ, sinh ra hai đứa bé.

Nhưng cô lại không có cơ hội nhìn chúng một lần, thì đã phải cách xa.

Một người lạnh lùng mà cố chấp như vậy đứng ở đầu giường Tô Tranh, từ trên cao nhìn xuống nói: cô có hai lựa chọn.

Một là vĩnh viễn ở lại bên cạnh chúng, hai là cầm một khoản tiền buông tay.

Tô Tranh vẫn nhớ rõ ràng như cũ, loại cảm giác mờ hồ ươn ướt nhẹ quấn chặt mái tóc vào cổ, cũng nhớ rõ ràng, khi cô nghe được hai lựa chọn tuyệt vọng này.

Ở lại bên cạnh họ, từ đó vĩnh viễn quên thân phận của mình, trọn đời không nhắc lại thân thế thật của bọn trẻ nữa.

Giống như Miêu bà bà đó một lòng chăm sóc bọn trẻ, làm một bảo mẫu đúng mực mến yêu của bọn trẻ, sau này nhìn thấy Mạc Phong tìm được người mình yêu, nhìn bọn trẻ gọi người phụ nữ khác là mẹ.

Đối với bọn trẻ, vĩnh viễn cũng không biết mẹ của chúng còn sống trên thế gian này.

Đây là lựa chọn duy nhất.

Tô Tranh mở mắt, nhìn bóng đêm mênh mông đang nhanh chóng lui về phía sau.

Mười một năm trước, cô bỏ qua, bỏ qua cơ hội ở lại bên cạnh bọn trẻ.

Cô thấy được ánh mắt kiên quyết của người đàn bà kia, trong đó thậm chí còn có loại dung dữ của quân nhân.

Giống như một loại trực giác, Tô Tranh yếu đuối khi đó biết, người phụ nữ này nói được là làm được.

Tô Tranh cũng không muốn cứ thế từ bỏ quyền lợi của mình.

Cô tình nguyện chịu tương tự khắc cốt, cũng muốn từng bước đến bên chúng, ôm một phần vụn hi vọng, chờ chúng gọi cô một tiếng mẹ!

39. Q.13 - Chương 41

“Em dậy rồi à?”. Mạc Phong khuôn mặt xinh đẹp trong bóng đêm đó, lạnh nhạt nói.

Tô Tranh không ngờ Mạc Phong lại ra ngoài vào lúc này, thu lại tâm tư của mình, cười gượng nói: “Không phải anh cũng dậy rồi sao?”

Mạc Phong nhìn theo ánh mắt Tô Tranh hướng ra ngoài: “Trời đêm lúc rạng sáng rất đẹp, nên tôi ngắm một chút.”

Tô Tranh cười trào phúng, cô biết Mạc Phong không phải một người thích thưởng thức bóng đêm, chỉ là cô không có vạch mặt, lấy từ trong túi ra một bao thuốc lá, rút một điếu châm lửa.

Mạc Phong lại nhanh hơn cô một bước, đưa tay đoạt lấy bao thuốc lá.

Tô Tranh nhìn tay trống rỗng, bất đắc dĩ buông tay: “Anh muốn làm gì?”

Mạc Phong “Hừ” nhẹ, nhìn bầu trời trắng dần phương Đông: “Bắt đầu từ hôm nay, tôi không cho em hút thuốc nữa.”

Vào thời điểm trời vẫn chưa sáng hẳn này, anh khoanh tay đứng ở lối đi nhỏ ngấm nhìn phương xa, giống như một vị đế vương hạ lệnh không ai được xía vào.

Tô Tranh dĩ nhiên cũng không tuân theo. Cô cau nhẹ lông mày, cũng “Hừ” một tiếng. anh quả cũng quá nhiều rồi!

Mạc Phong nhìn được Tô Tranh bất mãn, có thể cũng cảm thấy vừa rồi mình nói có quá mức cứng rắn, nghĩ vậy liền hạ giọng định nói cái khác. Nhưng im lặng một hồi, cuối cùng cũng giải thích được một câu: “Sau này em còn gần gũi bọn trẻ. Tôi không thể để cho bọn trẻ học hút thuốc!”

Thật ra Tô Tranh hút thuốc chẳng qua là một loại tập quán, dùng loại thói quen này để làm mình tê dại, cũng đuổi đi sự cô đơn khó có thể chịu đựng lúc rạng sáng. Nếu nói là không hút thì cũng chẳng có gì, chỉ là hôm nay bị Mạc Phong cứng rắn cấm đoán như vậy, hơn nữa mới một phen nhớ lại kia khiến cô tâm tình buồn bực, vì vậy sắc mặt rất khó coi nói: “Anh không biết kẻ nghiện là kẻ khó bỏ nhất sao? Tôi hút thuốc gần mười năm rồi, cứ muốn liên hút? Hơn nữa tôi chưa từng hút thuốc trước mặt bọn trẻ.”

Mạc Phong nghẹn lời, lấy bọn trẻ làm cái cớ hiển nhiên cũng không phải lý do sáng suốt.

Ánh mắt của anh từ ngoài cửa sổ từ từ chuyển đến mặt Tô Tranh, lúc này bộ dáng Tô Tranh rất giống thiếu nữ quật cường năm đó, trực tiếp biểu đạt sự bất mãn của cô, tố cáo sự bá đạo của anh.

Đúng lúc này anh chợt bật cười.

Khuôn mặt kiên nghị của anh, bình thường luôn là bộ mặt nghiêm nghị, đứng ở đó giống như một ngọn núi cao và dốc. hôm nay nụ cười này, lại khiến cho người ta nhất thời cảm thấy như áp áp như gió xuân, thậm chí còn mang theo mấy phần cưng chiều người ngoài khó thấy được.

Tô Tranh chợt cảm thấy rất không tự nhiên, con người trong sáng ở trong bóng đêm mờ lung nhìn anh thật lâu, mới đột nhiên hỏi: “Anh cười cái gì?”

Nụ cười của Mạc Phong đã dần dần nhạt đi, nhưng đôi mắt nhìn Tô Tranh vẫn mang theo ôn hòa cùng bất đắc dĩ như cũ.

Vì vậy ở nơi ẩm áp mơ hồ này, Tô Tranh nghe được Mạc Phong nói: “Em lúc này, có điểm giống Yên Nhiên hôm qua.”

Tô Tranh nhất thời đỏ mặt.

Hết đỏ mặt, cô từ từ cúi đầu trầm tư. Một cổ phiền muộn xen lẫn ngọt bùi xông lên.

Rất nhiều năm trước Tô Tranh thích ăn nhất cũng là anh đào, hơn nhiều năm sau Tô Tranh giống như một đứa bé nổi cáu đòi hút thuốc.

Thì ra Yên Nhiên và cô vẫn có điểm tương tự.

Cho dù có cách xa bao nhiêu, đứa bé kia vẫn là con cô hoài thai mười tháng hạ sinh.

Đó là cốt nhục của cô.

40. Q.13 - Chương 42

Trời hửng sáng, xe lửa đã tới N thị. Từ trên xe lửa đi xuống, Mạc Yên Nhiên nhỏ giọng than với Miêu bà bà là quá mệt. Mạc Cách Ly lặng lẽ đeo balo của mình.

Miêu bà bà vừa an ủi Mạc Yên Nhiên, vừa dắt tay cô, lại thảnh thơi quay đầu lại nhìn Mạc Cách Ly không đi cùng bên cạnh, thật là rối ren.

Ngược lại, Tô Tranh nhàn nhã định thần đi theo phía sau, mỉm cười nhìn mọi chuyện trước mắt.

Lúc này có mấy người mặc tây trang bước tới. Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên có chút ngốc, thấy Mạc Phong liền lịch sự chào hỏi. Sau khi được anh xác nhận liền tình gọi họ.

Người đàn ông trung niên ngốc chỉ huy người phía sau cầm hành lý và đồ vật cho họ, sau đó dẫn họ rời bến. Dọc đường căn bản thuận lợi, đi lối đặc biệt ngay cả xét vé cũng không thấy.

Ra khỏi đó, đoàn người trực tiếp lên xe. Họ có 5 người, không thể cùng ngồi trên một chiếc xe, vậy nên nảy sinh vấn đề.

Mạc Yên Nhiên cẩn thận nhìn ba, cười híp mắt nói: “Ba, con muốn đi cùng ba.”

Miêu bà bà cũng chiều nhìn Mạc Yên Nhiên, dùng ánh mắt bảo Mạc Phong. Miêu bà bà mặc dù là người giúp việc, nhưng địa vị không phải bình thường. Bình thường Mạc Phong cũng rất tôn trọng bà ấy.

Mạc Phong nhìn lướt qua Mạc Yên Nhiên, nhàn nhạt phân phó Miêu bà bà: “Vú Miêu, hai người đi chung xe với họ đi.”

Nói xong liếc nhìn Tô Tranh, ý bảo Tô Tranh đi cùng anh.

Mạc Yên Nhiên kinh ngạc, trong nháy mắt nhìn ba mình dẫn theo vị gia sư sư dạy kèm này bỏ lại mình mà đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mất mát.

Mạc Cách Ly rũ mắt, chỉ điềm đạm liếc qua hai bóng lưng dần đi xa này.

Miêu bà bà cũng sốt một chút, liền lập tức trấn an Mạc Yên Nhiên: “Yên Nhiên, đi, cùng bà bà lên xe đi.”

Mạc Yên Nhiên mặc dù còn chưa chịu bỏ cuộc, nhưng với quyết định của ba cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể ủy khuất cùng Miêu bà bà lên xe.

Rất nhanh họ đã đến biệt thự. Đây là biệt thự ven biển. Tầm mắt cực kỳ trống trải. Kiến trúc xung quanh cách nơi này tương đối xa, khiến cho tòa biệt thự này giống như một hòn đảo đơn độc nơi bãi biển mở rộng này.

Tô Tranh nhìn nơi này trời xanh mây trắng, hít một hơi thật sâu, cảm giác tâm tình nhất thời trống trải. Cô quay đầu lại chú ý đến Mạc Yên Nhiên, phát hiện cô bé này vốn là có chút uất ức đã lại tươi cười rạng rỡ, hân hoan mà ngạc nhiên nhìn xung quanh, thảnh thơi phát ra âm thanh than thở: “Thật tốt quá, chúng ta có thể ở nơi này nghỉ hè sao?” Nói xong vừa tươi cười vừa chạy nhảy! Thanh âm cô bé như tiếng chuông vang lên khắp căn biệt thự xinh đẹp tuyệt trần này.

Miêu bà bà thấy Mạc Yên Nhiên vui vẻ, cũng rất vui vẻ. Bà tận tâm tận lực chăm sóc hai đứa trẻ này nhiều năm như vậy, loay hoay đến không còn thời gian đi du lịch. Hôm nay thật vất vả mới có thể cùng bọn trẻ ra ngoài một chuyến, tâm tình cũng tự nhiên tốt lên.

Ngay cả Mạc Cách Ly luôn luôn đứng ở một bên không biến sắc, cũng không nhận được nhìn xung quanh, con mắt mang theo tò mò.

Tô Tranh thu hồi tầm mắt, cô biết vị Mạc lão phu nhân này tính tình cổ quái, dạy con rất nghiêm, lại coi hai đứa trẻ này như trân bảo, sợ chúng ra ngoài gặp gì ngoài ý muốn, ngay cả ra cửa cũng phải cẩn thận. Thực ra lần này Mạc Phong có thể đưa hai đứa trẻ ra ngoài, Tô Tranh có chút bất ngờ.

Mạc Phong nhìn thấy con hăng hái, trên mặt anh cũng ít đi mấy phần nghiêm túc. Nhưng khi nhìn trời thấy không còn sớm, liền giục bọn trẻ nhanh tìm một phòng ổn định. Mạc Yên Nhiên hân hoan chạy vào biệt thự trước. Bên cạnh đã sớm có nhân viên phụ vụ mở cửa cho cô bé. Cô vọt vào nhìn. Đồ đạc mang theo phong cách châu Âu, mang theo gió biển lạnh mướt đập vào mặt. Cô chạy tới nhìn kỹ một chút quầy hàng bên cạnh, phát hiện ở đó có treo ít trang sức làm bằng ốc biển. Mạc Yên Nhiên không tìm được hưng phấn sờ sờ, phát hiện đây đúng là thật, liền quay đầu vui vẻ kêu lên: “Con thích nơi này!”

Tô Tranh đứng bên nhìn nụ cười sáng rõ của Mạc Yên Nhiên, trong lòng giống như được ánh nắng ấm áp chiếu sáng, cực kỳ thoải mái.

Sau một hồi hưng phấn, mọi người tự lựa chọn phòng mình thích. Phòng của Miêu bà bà tự nhiên cũng sát hai đứa trẻ. Mà Mạc Phong cũng không chút dấu vết an bài phòng mình và Tô Tranh thật gần nhau.

Tô Tranh thấy an bài này, không nói gì, chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong cảm thấy ánh mắt của cô, lại không nhìn về phía cô, chỉ là nghiêm túc ra lệnh cho bọn trẻ: “Đi tắm trước đi, xong đến phòng ăn ăn điểm tâm.”

Mạc Yên Nhiên nghe vậy, liền chào tạm biệt ba, sau đó kéo tay Mạc Cách Ly lên lầu.

Miêu bà bà ở phía sau vừa kêu to cẩn thận chút, vừa vội vàng theo lên.

Mạc Phong quay đầu nhìn Tô Tranh bên cạnh: “Đi thôi. chúng ta cũng lên lầu.”

Tô Tranh lúc này mới nhớ ra một chuyện: “Con gái anh không muốn thấy chúng ta thân mật đâu.” Mạc Yên nhiên không thích Tô Tranh làm mẹ kế của mình, cho nên Mạc Yên Nhiên dĩ nhiên không thích thấy sự thân mật của Tô Tranh và Mạc Phong hôm nay.

Mạc Phong nhíu mày: “Vậy thì sao?”

Tô Tranh nhếch môi cười: “Anh hẳn tâm nhìn con gái yêu thất vọng sao?”

Mạc Phong nghe vậy, nhưng cũng cười: “Tô Tranh, tôi nghĩ, em mới là người không đành lòng thấy con bé thất vọng”

Tô Tranh nhất thời ngơ ngẩn.

Hôm nay cô cố ý gần gũi, nếu như Mạc Yên Nhiên biết tất cả mọi việc thì sẽ thế nào?

Hơn nữa cái gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn, Tô Tranh biết, so với bất cứ ai cô mới là người quan tâm đến đứa bé nhiều nhất.

41. Q.14 - Chương 43

Năm giờ sáng, Tô Tranh tỉnh lại.

Bên cạnh vẫn là người đàn ông kia, sau khi bọn trẻ đi ngủ sau, người đàn ông đó lặng lẽ đi tới trong tới phòng cô.

Căn biệt thự Lâm Hải này được xây, dưới lầu chính là cảnh biển xanh rì bát ngát. Cô mở cửa sổ ra, chỉ thấy mặt nước gợn sóng cách đó không xa. Mà ở phương Đông mơ hồ lộ ra màu trắng, đường chân trời có mấy cánh buồm đang chậm rãi lướt sóng, chắc là ca-nô dạo hành.

Ngẩng đầu, bầu trời có chút ánh sao, giống như rất nhiều năm trước kia cô lặng lẽ nhìn chăm chú vào cái thể gian lạnh lẽo này.

Tô Tranh châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, ở đây hút thuốc, từ từ nghĩ tới năm đó.

Năm đó cô từ chối lựa chọn thứ nhất, lựa chọn cái thứ hai.

Trước mắt cô như lại hiện ra lời nói của lão phu nhân lần nữa. Bà nói, cầm số tiền kia, tránh xa con trai bà, tránh xa con của cô, không được để cho họ gặp lại cô.

Đây là chuyện tàn nhẫn cỡ nào, Tô Tranh sao có thể đồng ý?

Nhưng lão phu nhân lại từ từ nói tới: thứ nhất, tôi biết rõ cô cần số tiền kia. Cô Nhi Viện của cô sắp phải đóng cửa. Bọn trẻ chỗ đó sắp không còn nhà. Mà mẹ viện trưởng của cô vừa khỏi bệnh căn bản không làm gì được. Hiện tại cô có một cách giúp họ. Chính là cầm số tiền kia, buông tay con cô. Dĩ nhiên cô có thể từ chối, nhưng từ nay cô phải nhớ. Là cô vì con mình mà bỏ qua cơ hội giúp họ.

Đôi mắt lão luyện đã sớm nhìn thấu tình đời của lão phu nhân nhìn chăm chăm cô chậm rãi nói: từ nay, lương tâm của cô vĩnh viễn sẽ trách cô. Bởi vì cô vì tình riêng mà bỏ qua cơ hội giúp họ.

Thời điểm đó Tô Tranh dùng tất cả sức lực, giùng giàng ngồi dậy trên giường, đứng cảm nhìn lại lão phu nhân, lại chỉ có thể đưa ra một kết luận. Bà đang bức bách, đang dụ dỗ, đang ép mình chủ động buông tay!

Hơn nữa người phụ nữ có thể một tay che trời trước mắt này đã chặn tất cả đường lui của cô. Chỉ cần một câu nói của người này, cô nhi viện vốn có thể cầu xin trợ giúp xã hội sợ rằng cũng sẽ tan thành bong bóng! Người phụ nữ này chính là muốn bức mình đến đường cùng, chính là muốn buộc mình phải chủ động đi vào ngõ cụt không lối thoát đó!

Tô Tranh cắn răng, tuyệt vọng mà quật cường ngẩng đầu nhìn trời, nước mắt lại cứ như vậy từ từ rơi xuống.

Con cô, cô chỉ nghe được tiếng khóc mơ hồ, còn chưa được nhìn lấy một cái.

Nước mắt từ từ chảy xuống khoe miệng, cô nếm được mùi vị thật mặn, không nhận được suy nghĩ. Mạc Phong, anh đang ở đâu? Sao giờ anh vẫn chưa về?

Lão phu nhân ngồi ở một bên, nhìn nước mắt cô, thở dài nói: “Tô Tranh tiểu thư, cô đừng trách tôi ý thế hiếp người. Thật sự là Mạc gia chúng tôi không lấy nổi cô về làm vợ! Về phần Mạc Phong, Tô tiểu thư cũng không cần trông chờ. Nó phải đi xuất ngoại, năm nay chắc không trở về.”

Tô Tranh cúi đầu, Mạc Phong năm nay sẽ không về nữa? Lúc anh rời đi đã nói sau mấy tháng sẽ trở lại. Anh nói trước khi bọn trẻ ra đời sẽ trở về.

Lão phu nhân như có điều suy nghĩ nhìn cô một lần nữa, chợt mở miệng hỏi: “Tô Tranh tiểu thư, cô có thể cảm thấy lão bà bà tôi cổ hủ. Nhưng tôi vẫn có mấy lời phải nói rõ ràng. Cô không cách nào tiến vào cửa chính của Mạc gia. Hai người muốn ở chung một chỗ, trừ phi Mạc Phong rời khỏi Mạc gia. Nhưng cô đừng có quên, Mạc Phong là một đứa có tiền đồ. Nếu như nó thực sự rời khỏi Mạc gia, có thể mất đi rất nhiều cơ hội.”

Tô Tranh nhớ lại thường ngày Mạc Phong nói qua đủ loại khát vọng, Tô Tranh dĩ nhiên biết Mạc Phong là một người có chí lớn. Tô Tranh cũng biết Mạc Phong rời khỏi chỗ dựa Mạc gia này, cho dù anh có tài giỏi cỡ nào, cũng là mất đi quá nhiều cơ hội!

Vào giờ phút này Tô Tranh không nhận được chua xót mà nghĩ, thật ra thì Mạc Phong chưa từng nói qua yêu cô, anh cũng chưa từng nói tương lai nhất định sẽ cưới cô. Không có gì bảo đảm trước, anh nhìn cô bằng quan như nhìn một sinh vật nhỏ, cũng giống như cưng nhiều một sinh vật nhỏ. Sau cô mang thai, anh rất tò mò trông chờ con, nói rất nhiều lời nói tương lai thế nào, nhưng duy chỉ chưa từng nói qua sẽ lấy cô, duy chỉ chưa từng nói qua anh yêu cô.

Muốn cho Mạc Phong giống như chỉ có trong phim như vậy bên ngoài vì một người con gái buông tha tất cả, Tô Tranh vốn là không tin. Hôm nay nghe được những lời này của lão phu nhân, cô cũng không đành lòng.

Cô cần gì phải khiến cho Mạc Phong phải đối mặt với sự lựa chọn giữa tiền đồ và tình yêu? Hay là thật ra giữa bọn họ ngay cả tình yêu cũng không có?

Tô Tranh cúi đầu nhìn chiếc khăn màu trắng, suy nghĩ thật kỹ.

Mẹ viện trưởng cô kích động bám tay, những đứa nhỏ bám lấy cô gọi cô là “Chị” kia, còn có dòng chữ thật to “Phá bỏ” bên ngoài Cô Nhi viện nữa. Nếu như giờ phút này Mới động lòng quá tôi bắt thuật viện trưởng mẹ, những thứ kia lệ thuộc vào mà kêu cô “Tỷ tỷ” bọn nhỏ, còn có Cô Nhi Viện bên ngoài cái đó bị vòng thật to”Hủy đi” chữ. Nếu như vào giờ phút này cô bỏ mặc họ, còn ai có thể giúp họ nữa?

Giữa con mình và những đứa em kia, cô chỉ có thể lựa chọn về sau.

Giữa Mạc Phong và viện trưởng, cô cũng chỉ có thể lựa chọn về sau.

Mạc lão phu nhân cúi đầu nhìn Tô Tranh đang suy ngẫm, nhàn nhạt bổ sung một câu: “Tô tiểu thư, cô có thể suy nghĩ thật kỹ, nhưng chỉ cần Tô tiểu thư lựa chọn, tôi không hi vọng Tô tiểu thư làm ra bất cứ chuyện gì không đúng lúc.”

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn Mạc lão phu nhân, trong con ngươi nghiêm nghị này đầy tính cảnh cáo.

Bà là đang cảnh cáo cô, không cần cố gắng thì hoãn ư? Đang cảnh cáo cô, đừng tưởng sau khi Mạc Phong về có thể tính toán thêm gì sao?

Rất lâu sau đó, Tô Tranh cười suy yếu, hỏi vô lực: “Tôi còn có thể lựa chọn sao? Cái tôi có thể chọn, không phải chỉ có về sau sao?”

Mạc lão phu nhân nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Tranh, thở dài: “Tôi tiểu thư, tôi cũng không phải người có tâm địa sắt đá. Dù sao cô cũng đã vì Mạc gia chúng tôi sinh một đôi long phượng thai. Nên tôi có thể ban cho cô một cơ hội.”

Vừa nghe thấy “long phượng thai”, Tô Tranh đầu tiên giật mình, ngay sau đó cười khổ. Thì ra cô hạ sinh là một nam một nữ mà chính mình cũng không biết. Sau lại nghe thấy hai chữ “Cơ hội”. Cơ hội gì chứ? Cô lại ngẩng đầu lên nhìn Mạc lão phu nhân.

Cô còn có thể có cơ hội gì sao?

42. Q.14 - Chương 44

Cô còn có thể có cơ hội gì sao?

Mạc lão phu nhân nhìn đôi mắt đầy kì vọng của cô, bên trong trong veo như nước mà lại động lòng người, chỉ là mang theo nước mắt cùng quá nhiều đau thương, có chút quá mức khổ sở. Vì vậy bà lắc đầu, một người con gái như thế, làm sao có thể giúp đỡ con trai mình? Làm sao có thể trở thành con dâu trưởng của Mạc gia?

Mạc lão phu nhân ra hiệu, đưa cho Tô Tranh một cái áo da khủng bố.

Tô Tranh thần thờ nhận lấy, mở ra, phát hiện bên trong là một tờ chi phiếu, một tờ chi phiếu có thể giúp cô vượt qua cảnh khốn cùng trước mắt.

Mạc lão phu nhân nhìn Tô Tranh, chậm rãi nói: “Cô thấy đấy. chỉ cần cô rời khỏi con trai tôi, rời khỏi cháu tôi, những thứ này sẽ là của cô.”

Tô Tranh ngây ngốc nhìn tấm chi phiếu kia, đây đúng là thứ cô cần. có những thứ này chân mày của viện trưởng có thể giãn ra. Những thứ kia có thể giúp cho nụ cười mang theo rầu rĩ của những đứa trẻ kia cuối cùng cũng có thể cười vang chứ?

Nhưng mà, cái giá này đối với cô là quá mức cao rồi đấy chứ?

Cả đời, cô không thể gặp lại con mình sao? cũng như, cả đời cô không thể gặp lại Mạc Phong sao?

Mạc lão phu nhân chậm rãi nói thêm: “Về phần làm thế nào để con trai tôi chết tâm với cô, cô chắc biết phải làm sao rồi.”

Tô Tranh thần thờ gật đầu, nếu muốn người con trai kia vĩnh viễn từ bỏ ý định với mình, cô không nắm chắc. nhưng nếu muốn anh hoàn toàn chết tâm với mình, hình như đơn giản quá mức.

Nhưng không có Mạc Phong, không có các con, hạnh phúc của Tô Tranh ở đâu?

Nhìn Tô Tranh bi thương đến chết tâm trước mắt, Mạc lão phu nhân lại thở dài lần nữa: “Tôi tiểu thư, tôi nói rồi. Tôi có thể cho cô một cơ hội. Chỉ cần cô hoàn thành điều kiện của tôi, vậy tôi có thể đồng ý cho cô được gặp lại bọn trẻ.”

Đôi mắt Tô Tranh vốn âm trầm không có ánh sáng nghe vậy trong nháy mắt thoáng qua một tia sáng. Cô đột nhiên ngẩng đầu, kích động nhìn Mạc lão phu nhân.

Mạc lão phu nhân nhìn dáng vẻ mong đợi của cô, nhàn nhạt cười nói: “Nếu Tô Tiểu thư có thể làm cho số tiền tôi cho cô kia tăng lên gấp mười, chỉ cần cô trong thời gian tôi còn sống trả lại gấp mười lần số tiền kia. Vậy mọi gò bó hôm nay có thể được xóa bỏ.”

Gấp mười lần?

Đôi mắt Tô Tranh vốn đang sáng lên lại dần dần trầm xuống.

Mạc lão phu nhân giống như đã sớm dự liệu được phản ứng của cô, cười nói: “Tô tiểu thư, hôm nay chúng ta chẳng những làm một vụ giao dịch, mà tôi còn cho cô một cơ hội. Chỉ hi vọng Tô Tiểu Thư không cảm thấy Mạc gia chúng tôi ỷ thế hiếp người.”

Tô Tranh nghe vậy, trong nội tâm không biết là tư vị gì. Lúc này, cô chỉ có thể từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm lão phu nhân có chút định thần rảnh rỗi trước mặt, cắn răng từ từ nói: “Được, tôi sẽ rời xa con bà, cũng buông tha cho con tôi. Nhưng tương lai tôi cũng sẽ đem khoản tiền kia trả lại cho bà gấp mười lần.”

Mạc lão phu nhân không nói gì gật đầu một cái, ung dung đứng lên nói: “Được, chúng ta đi được rồi.”

Nói xong, một nhóm người, nữ có nam có, có bảo mẫu có vệ sĩ, vây quanh đưa Mạc lão phu nhân rời khỏi vòng sinh này.

Sau khi họ rời đi, Tô Tranh siết thật chặt chiếc túi da trâu đỏ trong tay, ngây ngốc nhìn trần nhà, nhìn cực kỳ lâu.

Cô vĩnh viễn nhớ, một giờ sau khi cô hạ sinh bọn trẻ kia, cũng là đúng sáu giờ sáng.

Bao nhiêu năm rồi, cô sẽ luôn vào lúc cô sinh hạ bọn trẻ tỉnh lại, sau đó từ từ nhìn thời gian trôi qua, lần lượt trở về rạng sáng hai mươi năm đã qua kia.

Cả một đời người, cô bỏ lỡ mười năm. Nhưng sau lưng cô lại luôn có một đôi bàn tay hắc ám mặc ý xoay vần cô. Cô là một cô gái yếu đuối, tay không tác sát, giãy giụa chống lại số mạng này, càng không đấu lại thế gian lạnh lùng này.

Cả đời cô cũng không hoàn thành được điều kiện gấp mười lần Mạc lão phu nhân nói qua, cuối cùng chỉ có thể lặng lẽ chết dưới bánh xe.

Kiếp sau, cô rốt cuộc làm được. vì vậy rốt cuộc có thể quang minh chính đại đi đến trước mặt bọn họ. Chỉ là buồn cười nhất chính là, Mạc lão phu nhân đã sớm không nhớ rõ Tô Tranh này rồi.

Có lẽ cái điều kiện gấp mười lần tiền đó, chỉ là bà thuận miệng nói ra một câu đùa giỡn. Trước mặt Tô Tranh yếu ớt nhỏ bé, Mạc lão phu nhân chính là thần đế, tùy ý cười nhạo cô gái có số mạng như con kiến hôi này!

Mạc lão phu nhân có làm thật hay không, cũng chẳng liên quan, nhưng Tô Tranh vẫn nhớ.

Hôm nay Tô Tranh đã làm được điều kiện đó, cho nên rốt cuộc cô không cần tuân thủ thệ ước đó, rốt cuộc có thể tới trước mặt bọn trẻ rồi.

Tô Tranh khép hờ mắt, âm thầm nghĩ. Chỉ là trước khi lão phu nhân bà phát hiện ra sự tồn tại của tôi, tôi còn phải làm một số việc trước đã.

43. Q.14 - Chương 45

Mạc Phong chợt ôm lấy Tô Tranh từ phía sau, đưa tay đoạt điều thuốc trong tay cô, cau mày dập tắt. Sau đó anh ném nó vào cái gạt tàn.

Tô Tranh đột nhiên thức tỉnh khỏi ký ức khổ sở, cau mày quay đầu, rất không vui nhìn Mạc Phong, hỏi từng chữ: “Anh đang làm gì?”

Mạc Phong nhìn thẳng vào cô: “Tô Tranh, tôi đã nói. Tôi không cho em hút thuốc.”

Nghe vậy Tô Tranh cười châm chọc, “Hừ” nhẹ, sau đó lấy một điều từ bao thuốc bên cạnh. Nhưng chưa kịp lấy đã bị Mạc Phong tịch thu.

Mạc Phong đứng trước mặt cô, cướp lấy bao thuốc lần nữa, sau đó nhanh chóng mở cửa sổ.

Thấy thế, Tô Tranh hiểu ý đồ của anh, vội ngăn cản: “Không được!”

Mạc Phong vừa nhìn cô, vừa đem bao thuốc lá nhẹ nhàng ném ra ngoài cửa sổ.

Tô Tranh đưa tay muốn cướp, nhưng căn bản không kịp. Vì vậy cô chỉ có thể trơ mắt nhìn hộp kim loại trắng tạo ra một đường vòng cung tuyệt đẹp, cuối cùng rơi xuống chỗ nào đó trên bãi cỏ.

Cô bất đắc dĩ nhún vai, tuy có chút buồn bực nhưng cũng rất nhanh khôi phục.

Nhưng, lúc này Mạc Phong chợt vòng tay ôm lấy cô, sau đó hạ môi lạnh áp phủ lên môi cô.

Hơi thở có vẻ dồn dập phun lên mặt cô. Đôi bàn tay nóng ấm ôm cô thật chặt. Chiếc lưỡi kiên định tách đôi môi đỏ tươi của cô ra, bá đạo thăm dò, như rắn bò trong miệng cô, thưởng thức tư vị nơi đó.

Tô Tranh nhú mồm. Đôi mắt trong sáng như cũ có chút không nhận được, giùng giàng xoay mặt đi, thở hồng hộc nói: “Mạc Phong, tôi vừa mới hút thuốc xong.”

Mới hút thuốc xong, trong miệng nhất định có mùi thuốc lá. Mà Mạc Phong ghét mùi thuốc lá. Anh sẽ không chịu được!

Mạc Phong cau mày, lãnh đạm nhìn dáng vẻ quật cường của cô, hiển nhiên rất không vui. Sau khi nhìn một lúc lâu, cứng rắn nói: “Bây giờ tôi thích mùi thuốc lá, không được sao?” Nói xong tiếp tục cúi đầu hôn.

Lần này môi của anh có chút gấp gáp không kiên nhẫn, mang theo gấp gáp thật sâu xâm nhập vào miệng của cô, làm cho cô gần như không còn cách nào chỉ có thể thở dốc, mà bàn tay to của anh lại nhanh chóng tiến vào bên trong áo ngủ rộng thùng thình của cô, vuốt ve lưng cô, lại từ từ đi xuống, đi tới nơi khe dưới kia.

Từ trước đến giờ nơi đó của Tô Tranh vô cùng nhạy cảm, huống chi cô lại là ở trong lòng bàn tay của Mạc Phong, cô thở hổn hển muốn tránh thoát nụ hôn, nhưng anh vẫn cường thế, không chịu buông ra, chặt chẽ xâm nhập vào trong bờ môi của cô, không để cho cô thoát ra ngoài.

Lúc này Tô Tranh nhớ lại chuyện cũ, tâm tình vốn dĩ đã không tốt, vì vậy nhất thời càng khó chịu hơn, tay vốn là bất đắc dĩ bám vào cánh tay của anh nay liền nhẹ nhàng sử dụng một chút tiểu xảo đẩy anh ra, đồng thời cả người thuận thế lui về phía sau đi, chỉ trong chốc lát liền thoát khỏi sự kiềm chế của Mạc Phong.

Trong ngực Mạc Phong bỗng nhiên có cảm giác thất bại, lại có phần không dám tin nhìn Tô Tranh.

Dù sao Mạc Phong cũng ở trong quân đội nhiều năm, quyền thuật, võ thuật, các kiểu kỹ năng, cái gì cũng đều hiểu một chút, vào lúc này một cô gái yếu đuối như Tô Tranh làm sao có thể dễ dàng thoát khỏi ngực của anh như vậy?

Sau khi Tô Tranh thoát khỏi anh, nhất thời cũng cảm thấy mình quá mức phóng túng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đó sao lại có thể không kiềm chế cảm xúc rồi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Mạc Phong nhìn chằm chằm mình, cô cũng chỉ có thể tỉnh táo đứng ở nơi đó, giơ tay lên lau môi của mình, nơi đó do bị người khác xâm phạm mà rất là trơn bóng.

Mạc Phong nghi ngờ nhìn chằm chằm cô, cuối cùng rốt cuộc thử dò xét hỏi: “Tô Tranh, em”

Tô Tranh ra gần cửa sổ mà đứng, nhìn ra biển ngoài cửa sổ, như không để ý mà cười nói: “Mấy năm này, thỉnh thoảng tôi sẽ học một chút công phu quyền cước phòng thân.”

Mạc Phong nhìn bóng lưng của Tô Tranh, thấy mái tóc ngắn của cô tung bay trước gió cửa sổ, áo ngủ rộng thùng thình màu xanh dương cũng nhẹ nhàng đu đưa, ánh sáng sáng sớm như hòa một màu xanh biếc của biển rộng, nhìn cô thậm chí có mấy phần cảm giác không chân thực, giống như chỉ cần một sơ sót, cô sẽ theo ngọn gió kia biến mất ở trong màu xanh dương bất ngạt này.

Mạc Phong đi lên trước, từ phía sau ôm trọn lấy cả người cô, còm râu lùn phún khê cọ trên mái tóc của cô. Cả người Tô Tranh cứng đờ lại, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, tựa vào trước ngực anh.

Mạc Phong cúi đầu thở dài: “Tô Tranh, tại sao tôi luôn cảm thấy em ở rất xa tôi?”

Tô Tranh giữ yên lặng nhìn những cánh buồm trên mặt biển.

Khoảng cách giữa bọn họ vốn là rất xa xôi, cách mười năm, hai mươi năm, cách một lần sống chết, cũng cách hai đời tang thương.

Mạc Phong thấy Tô Tranh không đáp lời, trong lòng vị chua cay xông lên, bàn tay ôm thật chặt ở bên eo cô, nhìn xuyên qua tấm thủy tinh, theo tầm mắt của cô, nhìn biển ở phía ngoài, sau khi nhìn thật lâu, anh nhỏ giọng trầm thấp nói: “Tô Tranh, tôi không bỏ được em.”

Tô Tranh nghe anh nói như thế, thân thể lại cứng đờ lần nữa, sau đó cô cười lạnh, giống như không để ý chút nào nói: “Nhưng anh lại càng hận tôi hơn.”

Lần này Mạc Phong không nói gì, đúng, anh đã từng nói, vĩnh viễn không thể tha thứ cho cô.

Tô Tranh ngưỡng mặt lên, để cho tóc mình tựa vào sau lưng của anh, con ngươi híp lại, lạnh nhạt nói: “Anh không cách nào tha thứ cho tôi, bởi vì cho dù tôi có nỗi khổ tâm như thế nào, tôi cũng không nên bỏ rơi anh, bỏ rơi đứa bé. Anh cho là tôi phải kiên quyết cự tuyệt khoản tiền kia, sau đó ôm đứa bé chờ anh trở lại cứu vớt chúng tôi, không phải sao?”

Mạc Phong nghe đến mấy câu này, trong con ngươi thâm trầm xẹt qua một tia khổ sở phức tạp, anh trầm thấp mà bất đắc dĩ thở dài nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Em đã từng tin tưởng tôi?”

Tin tưởng? Tô Tranh cười khổ, trên cái thế giới này không có duyên vô cớ mà tin tưởng sao? Vào lúc đó Tô Tranh, có những thứ gì để cô tin tưởng đây?

Mạc Phong khổ sở cúi đầu, đem mặt cả chôn vào trong mái tóc cô, mơ hồ không rõ nói: “Tô Tranh, thật ra thì tôi không cách (nào)... tha thứ cho em, nhưng sao em lại không thể tuer bỏ món tiền đó, mà lạo bỏ rơi bọn trẻ, sao không đợi tôi thêm mấy ngày? Tại sao em lại không tin tưởng tôi? Tôi thật sự phải không hiểu, nếu như em là người không quan tâm đến chúng tôi, thì tại sao hôm nay em lại xuất hiện trước mặt chúng tôi lần nữa?”

Tô Tranh mở mắt ra, nhìn bên ngoài, mặt trời đã xuất hiện rồi, ánh mặt trời màu vàng chiếu phủ đầy cả mặt biển, trên biển mặt trời mọc rất đẹp.

Nhưng trong lòng cô lại bất đắc dĩ cười khổ, khi đó trước mặt Tô Tranh là tiền bạc và đứa bé, nhưng cô chỉ có thể chọn lấy lựa chọn đầu tiên. Nếu như bỏ qua tất cả những ánh mắt mong mỏi kia mà chọn đứa bé của cô, thì cả đời cô sẽ ăn ngủ không yên!

Sau khi Mạc Phong trở lại, không nóng không vội, chỉ lạnh lùng nhìn cô, hỏi cô có phải lựa chọn bỏ lại đứa bé hay không, hỏi cô có phải cầm một khoản tiền rồi rời đi hay không. Tô Tranh không giải thích, chỉ có thể lặng lẽ gật đầu.

Cô đã biết, tình cảm của người đàn ông trước mắt này đối với cô yêu còn chưa phải là yêu, thật ra thì anh cũng vẫn chưa đủ bản lĩnh để bảo vệ cô và hai đứa bé, nếu không anh cũng sẽ không chột rời đi khi cô đang mang thai sau tháng.

Mạc Phong dưới sự thất vọng và thống hận mà rời đi, mà người ở lại là Tô Tranh, trong lòng cô chỉ có một mong manh hy vọng, hi vọng sẽ có một ngày cô có thể dựa vào chính hai tay của mình gom một khoản nhiều hơn cả số tiền kia, sau đó có thể quang minh chính đại đi đến trước mặt Mạc lão phu nhân đoạt lại con của mình.

Nhưng đáng tiếc, cái thế giới này quá lớn, vận mạng trên người cũng quá nhiều, mà khả năng của cô còn quá thiếu sót. Cô sống trên thế giới này mà không có tiếng tăm gì, ở trong đêm khuya âm thầm nhớ nhung hai đứa bé chưa từng gặp mặt.

Trong đêm tối cô không hề ngủ mà nhẹ nhàng dùng dao khắc lại hình hài hai đứa bé do cô tưởng tượng ra, khắc thấy không giống lại phá hủy, rồi lại khắc lại.

Cuối cùng cũng có một ngày, cô cảm thấy cô đã khắc hoàn thành hai đứa bé rồi, Bé trai có nét giống Mạc Phong, bé gái có nét giống cô, hai bé đang cười híp mắt thật đáng yêu nhìn cô.

Cô đặt tình cảm vào hai tượng gỗ, khắc phục trở ngại nặng nề, mò tìm được nơi hai đứa bé tổ chức tiệc sinh nhật, sau đó dùng hết biện pháp, để có thể tận mắt nhìn bọn họ một lần.

Nhưng là bọn chúng lại không hề biết cô, bọn họ phòng bị, nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ, cự tuyệt quà tặng của cô.

Sau đó cô nghe thấy tin tức Mạc Phong đính hôn.

Nghĩ đến đây cũng là phải, thật ra Mạc Phong đến tận bây giờ mới đính hôn mới lag kì lạ.

Trong một phút đó Tô Tranh mới biết thì ra cô thất bại như thế nào, suốt mười năm này cô cứ mặc cho tự nhiên, không có chí tiến thủ, liên tục gặp rắc rối, ông trời một mực trêu chọc cô, cuối cùng cô cũng hiểu rõ, thì ra mười năm nay người anh vẫn nhớ thương, vĩnh viễn không phải là của cô.

Tất cả kết thúc, mất mạng dưới bánh xe, máu nhuộm tượng gỗ.

Tô Tranh che tim, cô đột nhiên cảm thấy rất đau, đau đến bản thân bất lực.

Đời này cô không bị tai nạn, cũng không tràn máu, tại sao còn có thể đau, đau thế này, đau giống như nỗi đau của ngày đó.

Mạc Phong cũng cảm thấy thân thể của Tô Tranh đang run rẩy, anh vội vã ôm chặt cô, gấp giọng hỏi cô: “Thế nào?”

Sắc mặt Tô Tranh tái nhợt, cắn chặt môi dưới, hô hấp từ từ dồn dập, trong con người đau đớn khổ sở, cái trán thậm chí có mồ hôi rịn rỉ ra.

Mạc Phong ôm cô thật chặt, vội vàng kéo người cô lại để kiểm tra, lại thấy thân thể cô cũng có chút co quắp, liền vội xờ lên đầu của cô, nhỏ giọng quát nói: “Tô Tranh, nhintôi, hít thật sâu.”

Tô Tranh bị chìm vào trong nỗi đau sau vụ tai nạn của kiếp trước nên cả người đau đớn, lúc này nghe thấy tiếng Mạc Phong quát khẽ, cũng liều mạng lắc đầu một cái, cố gắng thoát khỏi tâm trí đó, vì vậy làm theo mệnh lệnh của anh hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra.

Mấy lần hít thở, sắc mặt Tô Tranh từ từ khôi phục, thân thể cũng không cứng ngắc như vậy nữa.

Mạc Phong đau lòng nhìn cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, cẩn thận từng li từng tí bảo hộ ở trong ngực.

Mi mắt Tô Tranh tựa vào trước ngực anh, cúi đầu lẩm bẩm nói: “Mạc Phong, nếu như tôi muốn chết, tôi nên làm như thế nào?”

44. Q.14 - Chương 46

Mi mắt Tô Tranh tựa vào trước ngực anh, cúi đầu lẩm bẩm nói: “Mạc Phong, nếu như tôi muốn chết, tôi nên làm như thế nào?”

Lần này cả người Mạc Phong cứng đờ, hô hấp của anh giống như ngừng lại, sau đó chợt ôm lấy cô thật chặt, dùng sức mà ôm, ôm chặt đến mức cánh tay cô cũng cảm thấy đau.

Tô Tranh vô lực tựa vào bờ ngực kiên cố của anh, ở trong ngực anh nhẹ nhàng rung mình một cái.

Mạc Phong ôm lấy cô thật chặt, khổ sở nhắm mắt lại, vùi mặt đến trên vai cô hít lấy mùi vị trên người cô, nhỏ giọng thì thào nói: “Em không được nói bậy, em phải sống cho thật tốt.”

Tô Tranh cười khổ, anh đương nhiên không thể biết, mà cũng không ai biết ở trong một không gian khác, thật ra Tô Tranh đã không còn ở trên nhân thế này rồi.

Ngày đó, Tô Tranh chết ở trong ngực Mạc Phong.

Trong lòng đau xót, một giọt nước mắt từ bên quai hàm chảy xuống, im lặng rơi trên ngực anh, xuyên vào trong áo ngủ của anh.

Lòng Mạc Phong như bị ai đó nhéo chặt, giống như có một loại sợ hãi đang đến gần anh. Anh chợt lắc đầu một cái, bỏ qua cảm giác sợ hãi không biết tên kia, sau đó ôm lấy cô thật chặt, kiên định, giống như nói cho cô biết, cũng giống như tự nói với mình: “Tô Tranh, em sẽ không có chuyện gì, làm sao em biết có chuyện đây? Người đang ở bên cạnh tôi!”

Tô Tranh cố kéo ra khoảng cách, ngẩng đầu lên, thì thấy trong con người luôn luôn kiên định lãnh khốc của Mạc Phong lại thoáng qua một tia hốt hoảng.

Trên quai hàm của cô có một chút nước mắt trong suốt, cười chua xót, anh đang đau lòng sao, thì ra anh cũng sợ, không phải sao?

Như vậy Mạc Phong, khi anh nhìn thấy Tô Tranh mau me đầy người trong ngực anh, khi đó Mạc Phong, anh nghĩ gì, khi đó anh muốn nói cái gì?

Tô Tranh mấp máy môi dưới, cô muốn mở miệng hỏi, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy bây giờ không còn cần thiết.

Khi cô trong sinh thì tất cả mọi thứ đã thay đổi, lúc này làm sao Mạc Phong có thể biết anh nói cái gì khi đó chứ?

Mạc Phong cúi đầu nhìn cô gái trong ngực, cô đang cười nhưng trên khuôn mặt cô lại vương nước mắt, bắt đầu dĩ như vậy, tang thương như vậy, điều này làm cho tim của anh như bị anh đó cắn xé, đau một cách tê tái.

Giờ phút này Mạc Phong chợt hiểu ra, thì ra bất kể cô làm sai chuyện gì, cho dù không thể tha thứ, thì anh cũng không thể hận cô!

Bởi vì qua tất cả mọi chuyện nhưng Mạc Phong chưa từng nghĩ đến, anh nên làm thế nào để có thể bảo vệ, che chở, thương yêu, cưng chiều, người phụ nữ mà anh yêu nhất này! Tất cả mọi việc anh đều quá nghiêm khắc!

Anh cảm thấy mặc dù Tô Tranh xuất thân bản hàn nhưng phải có cốt khí nên mới có thể bình tĩnh ung dung cự tuyệt hấp dẫn của tiền bạc mà kiên trì với tình yêu của mình! Anh cảm thấy Tô Tranh nên kiên trung không nên bỏ qua ý định của mình mà phải luôn tin tưởng ở chính mình!

Khi đó, khi đó anh còn trẻ tinh thần nóng nảy, không hiểu thế nào là cho, chỉ luôn đòi nhận, đòi lấy tình yêu. Khi đó anh luôn là cho là, người anh yêu phải là một người phụ nữ, kiên cường dũng cảm, toàn tâm tin tưởng, không sợ hãi, cho nên anh khảo nghiệm tâm tình, thờ ơ lạnh nhạt, nhìn cô giãy giụa.

Nhưng khi đó anh lại có thể quên, năm đó cô cũng chỉ là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi .

Cô là người, là tự nhiên có trách nhiệm, tự nhiên sẽ sợ hãi, mà anh vào lúc cô bất lực nhất lại không cho cô một điểm tựa vững trãi để tin tưởng.

Lòng của Mạc Phong càng đau hơn, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên gò má cô, dịu dàng thì thầm nói: “Đừng khóc.”

Thật ra thì Tô Tranh cũng không khóc, chỉ là trong con người của cô chảy ra một loại chất lỏng mà thôi, cô thực sự không khóc . Nhưng nghe thấy lời nói dịu dàng an ủi của Mạc Phong ,cô không cảm thấy khổ chua xót, nước mắt càng chảy càng nhiều, cô lại có thể khóc thực sự, cô không nhận được khóc sụt sùi ra tiếng.

Bao nhiêu năm rồi lần đầu tiên, cô nằm ở đầu vai anh, đau khóc thành tiếng.

Mạc Phong nhẹ nhàng an ủi cô, cúi đầu hôn cô, hôn xong gương mặt của cô, hôn đến cổ của cô .

Từ phía đông mặt trời chậm rãi nhô lên, hàng vạn tia sáng lấp lánh chiếu lên mặt biển, hòa với màu xanh của biển cả, vàng óng ánh cả một vùng. Lúc này có một cơn gió biển thổi qua, tấm màn màu xanh dương bên cửa sổ nhẹ nhàng tung bay, nước mắt của cô từ từ ngừng trong gió biển, nụ hôn của anh lại như triều thủy, không tiếng động tự động lan tràn.

“Cho dù chết đi, tôi vẫn sẽ trở về, trở về tìm anh.”

Mạc Phong từ từ thở ra, nghiêm túc nhìn cô, đưa tay lau trán đầm mồ hôi của cô, sau đó lặng lẽ mở miệng: “Tôi vẫn luôn chờ em.”

Nụ hôn này mang theo mùi vị bảo vệ, từ khóe mắt cô nhẹ nhàng đi xuống, lướt qua chóp mũi của cô, đi tới bờ môi của cô. Anh nhẹ nhàng dò xét, dịu dàng tiến đến, giống như nâng niu một bảo vật dễ vỡ, chậm rãi xâm nhập khoang miệng của cô, như thủy triều không để lại dấu vết nhẹ nhàng lan ra, nhẹ nhàng an ủi khoang miệng cô.

Tô Tranh nhắm mắt lại, ngửa cổ lên, để mình cảm nhận được sự dịu dàng an ủi, ấm áp và bảo vệ trước đây. Gió biển thổi qua, hong khô nước mắt trên mặt. Khóe mắt mang theo chút khô khốc. Khi anh dịu dàng hôn bên trong cô, cô từ từ thả lỏng mình bên dưới anh, sau đó được anh ôm, nhẹ nhàng dựa sát vào cửa sổ, mặc cho rèm cửa sổ mơn trớn bên người, mặc cho tiếng sóng biển vang vọng bên tai.

Môi Mạc Phong nhẹ nhàng rời khỏi môi cô, cúi đầu nhìn cô thâm tình, thở dài một cái, nhẹ nhàng nỉ non bên tai cô. Dù nhắm mắt cô cũng không nghe được quá rõ ràng, chỉ mơ hồ cảm thấy trong âm thanh đó có tiếng nuối và an ủi.

Trong lòng cô tê tái. Cô biết lời nói an ủi gì đối với mình mà nói cũng là quá muộn, nên chỉ có thể nhắm chặt mắt lại lần nữa.

Nếu như nói kiếp trước kết cục của cô nhất định bi thảm như vậy, nếu như nói kiếp này cô cố hết sức vẫn là hai bàn tay trắng, vậy ít nhất hãy để giờ phút này cô được đắm chìm trong sự giả dối dịu dàng này, để cô tạm thời không cần tỉnh lại, để ít nhất trong sự chua xót vô tận đó cô có thể nếm được chút ngọt ngào.

Môi Mạc Phong đi xuống, nhẹ nhàng hôn lên cổ cô, nhìn cô vì nụ hôn nhẹ như gió thoảng có một tia run rẩy khó mà nhận ra được, tiếp tục đi xuống, đi tới nơi khe rãnh như ẩn như hiện kia.

Tô Tranh run rẩy tựa vào cửa sổ, ngửa cổ lên, bờ môi phát ra một tiếng rên rỉ vừa tựa như khổ sở vừa tựa như vui thích.

Mạc Phong nhẹ nhàng hôn lên khe ngực cô, dọc theo hai bên đẹp đẽ đi xuống. Bàn tay vững chãi đỡ lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, sau đó đôi môi kiên nghị chậm rãi hôn lên ngực cô.

Vóc người cô cao gầy và mảnh khảnh thường được che giấu dưới bộ tây trang, anh cũng không cảm thấy có gì không đúng. Nhưng hôm nay bỏ đi những thứ nguy trang kia, anh mới phát hiện, eo của cô không đủ một nắm tay của anh.

Bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt mà như có thể bẻ gãy bờ eo đó, da thịt trắng như tuyết gần như trong suốt, có trái tim đang chậm rãi đập, đó là mạch máu của cô.

Mạc Phong cúi đầu hôn lên nơi đó, anh có thể cảm thấy da thịt bong loáng trong suốt, yếu ớt mà mịn màng khẽ run.

Loại cảm giác đau lòng đan xen sợ hãi lại lần nữa ập đến với Mạc Phong. Anh từng có lúc hít thở không thông. Anh cảm thấy người con gái trước mắt thật là yếu ớt. Yếu ớt đến mức anh chỉ cần nháy mắt một cái, có lẽ cô cứ biến mất như vậy!

Vừa rồi cô dám nói, nếu như tôi muốn chết, tôi nên làm thế nào!

Nơi cổ họng trầm thấp của Mạc Phong thốt lên một tiếng rên rỉ: “Không cho phép em bỏ lại mình tôi. . . .”

Không cho không cho, chính là không cho, âm thanh không cho kia cùng với tiếng sóng biển, ở bên tai Tô Tranh vang vọng, vang vọng đến tận thâm tâm cô.

Tô Tranh nhắm mắt tựa vào ngưỡng cửa sổ, nhẹ nhàng mở ra đôi mắt mờ mịt, nhìn trần nhà, ngơ ngác nhìn rèm cửa sổ màu xanh da trời bên cạnh phát phơ tung bay trong gió biển.

Cô mỉm cười chua chát, lại nhắm mắt lại lần nữa, uốn thẳng lưng, để mình dán vào người kia chặt hơn, khiến đôi môi ấm áp kia dán vào môi mình chặt hơn.

Lòng Mạc Phong nhói lên. Anh không biết làm sao gạt bỏ nỗi đau khó nói trong lòng này. Nên anh lại cúi đầu, hung hăng hôn lên ngực cô.

Trong gió biển, màn cửa sổ bằng lụa mỏng tung bay. Tô Tranh kim lòng không được cau mày, ngẩng đầu.

Khi Mạc Phong tiến vào trong cơ thể cô, cô vẫn nhắm chặt mắt như cũ, tựa vào bên cửa sổ, lắng nghe âm thanh của biển bên tai.

Phía ngoài biển khi, khi gió biển làm cho những con sóng lớn xuất hiện. Tiếng sóng biển liên tiếp, giống như ngay bên tai, vỗ vào cửa sổ. Tô Tranh cảm giác giống như mình đang lắng nghe một bài hát động lòng người, lại giống như người đang lướt sóng, vừa hài lòng vừa sợ hãi, vừa vui thích vừa khổ sở.

Nhưng Tô Tranh lại nghi ngờ điều này chỉ là ảo giác. Không có gió biển, không có sóng biển, chỉ có Mạc Phong ở trong cơ thể cô luật động chiêm đóng. Một luồng sóng giống như sóng biển công kích cô, khiến cho cô không thể thở dốc, khiến cô gần như bị nuốt hết.

Cô muốn chạy trốn, nhưng vốn không có chỗ để trốn. Thế công này lần lượt đẩy cô về phía cửa sổ thủy tinh. Áo ngủ của cô đã cởi ra. Thân thể mảnh khảnh xinh đẹp của cô dưới làn sóng biển của người đàn ông đó mà đung đưa theo. Khi đầu sóng đánh tới, cô phải nín thật chặt tựa vào trên cửa kính, phát ra âm thanh bang bang. Khi sóng biển dâng lên thì thân thể cô lại bị hạ xuống, cơ thể gần như dính trên cửa kính mà lại muốn trượt xuống, sau đó nặng nề rơi trên đỉnh kiên đỉnh dững mãi mãi đó. Do sức nặng của chính thân thể, kiên đỉnh tiến vào quá sâu. Vòng eo cô cố cự quây muốn tránh đi, nhưng thân thể mệt mỏi không có cách nào để dùng sức, chỉ có thể tiếp tục đung đưa phập phồng theo thủy triều trước cửa sổ này.

Tô Tranh cảm giác mình như ngồi trên chiếc ván lướt kia đung đưa càng kịch liệt, nếu ban đầu là sóng nhẹ như mưa phùn, thì giờ chính là sóng to gió lớn. Sóng to gió lớn này điên cuồng như muốn nuốt chửng cô. Sức lực này cũng lớn kinh người, khiến cho thân thể mảnh khảnh của cô liên tiếp đụng vào cửa sổ. Vì vậy trên cửa kính kiên cố không ngừng vang lên những tiếng rầm rầm rầm. Âm thanh va đụng ư ớt át không dứt, kèm theo gió biển ập vào mặt này, kèm theo tiếng sóng biển bên tai, khiến người khác có một loại mộng tưởng đặc biệt.

Cô cảm thấy ẩm ướt giữa hai chân mình bắt đầu chảy xuống, dọc theo cửa sổ thủy tinh trong sáng này chảy xuống. Cô cũng có thể cảm thấy móng mình dính sát cửa sổ đã ướt một mảnh. Vì vậy trong ánh trăng mờ này, cô lại chợt nhớ tới, nếu có người cảm ống nhòm nhìn từ biển, thật ra có thể nhìn thấy gì không?

Nhưng cô lại không có ý định bảo anh dừng lại. Trải qua rất nhiều việc, thật ra có những thứ đã sớm coi nhẹ, nếu như anh muốn làm, vậy cứ để cho anh làm đi. Hơn nữa thật ra chính cô cũng khát vọng, không phải sao?

Cô khẽ mở mắt, lại thấy người đàn ông nâng đỡ mình thở hổn hển, hai mắt nhắm lại, nhỏ giọng rên rỉ. Trong đó vừa có vui thích vừa có khổ sở, lại có loại giây phút y hệt dã thú.

Nhìn thấy ánh mắt khổ sở của anh, cô cười.

Kể từ sau khi bọn họ gặp lại nhau, lần đầu tiên cô cười từ tận tâm.

Người đàn ông này, anh cũng không khá hơn cô.

Vào thời điểm cô mỉm cười, chợt Mạc Phong thở gấp giữ cô thật chặt. cơ thể nóng lên, anh và cô trong nháy mắt giống như bị ném lên đỉnh sóng.

Khi đầu sóng hạ xuống lần nữa thì cô vẫn còn đang mỉm cười suy yếu. Cô mỉm cười nói với Mạc Phong: “Cho dù chết đi, tôi vẫn sẽ trở về, trở về tìm anh.”

Mạc Phong từ từ thở ra, nghiêm túc nhìn cô, đưa tay lau trán đầm mồ hôi của cô, sau đó lặng lẽ mở miệng: “Tôi vẫn luôn chờ em.”

45. Q.14 - Chương 47

Trời sáng, Mạc Phong, Tô Tranh và bọn trẻ cùng ăn sáng.

Tô Tranh nhìn Yên Nhiên trên bàn ăn cứ càu nhàu chê nọ chê kia, và Miêu bà bà hết sức sủng ái và dung túng bên cạnh, trong lòng thầm thở dài, hạ mắt tiếp tục uống cốc sữa bò của mình.

Mạc Phong xuất thân là quân nhân, thấy con gái kiêu căng như vậy, hiển nhiên cũng không phải hài lòng. Nhưng đoán chừng nghĩ đến việc nhiều năm qua anh chưa từng có trách nhiệm nuôi dạy gì đứa con gái này, nên cũng chỉ nhủ thầm không nói gì.

Còn Mạc Cách Ly cúi đầu ăn cơm bên cạnh, mặc dù so với Mạc Yên Nhiên cong môi nũng nịu thì trầm mặc hơn nhiều, nhưng xem ra cũng phải rất cực kì ỉn nhẫn, cậu không thích ăn thịt, cũng không thích ăn mì phở, cũng không thích ăn canh, chỉ yên lặng ăn món chay, uống nước đun sôi để nguội.

Thấy vậy Tô Tranh rất kinh ngạc. Nghĩ kĩ lại thì, xác thực không sai, cậu gần như ngồi không. Nhớ lại lúc trước ở MacDonald, hình như cậu cũng ăn mặn, nhưng không phải thật thích.

Tô Tranh cười khổ nghĩ, hai đứa trẻ này không biết giống ai, không giống mình, cũng chẳng giống Mạc Phong. Còn bà nội Mạc gia, cũng chưa từng nghe qua có tính cách kỳ quái này!

Cô biết từ nhỏ đến lớn hai đứa trẻ này gần như không có cha mẹ, lại còn bị lão phu nhân Mạc Gia nuôi dạy theo một cách cố chấp, nên chắc chắn sẽ có một chút đặc biệt, nên lại nghĩ tới tâm sự của mình.

Lão phu nhân Mạc gia thực sự sẽ tuân thủ ước định mười năm trước sao? Sau khi cô hoàn thành món nợ năm đó thì có thể được cái gì? Chẳng lẽ cô trả được món nợ to lớn đó, Mạc lão phu nhân lại đồng ý cho cô vào cửa? Hay là Mạc Lão phu nhân có thể đồng ý cho cô dẫn bọn trẻ đi? Đừng nói tới việc bà cố chấp và yêu cháu mình sẽ không đồng ý, mà do là từ chính là con mình, chúng đã không còn là em bé vừa mới sinh ra năm đó nữa. Bọn chúng có suy nghĩ, có sở thích của mình. Muốn chúng mặc cho người lớn quyết định, sao có thể chứ?

Năm đó gần như đã không còn khả năng hi vọng, trong lúc Tô Tranh vội vàng cũng không thể vì chính mình mà đòi một chút quyền lợi. Nhưng hôm nay sau khi trọng sinh cô đã hoàn thành điều khoản năm đó. Mạc lão phu nhân có từng nghĩ đến việc xử lý chuyện này không?

Tô Tranh biết, có lẽ đây là một trò đùa thuận miệng của một người cao cao tại thượng thôi, giống như thợ săn đang trêu chọc động vật nhỏ đang khấn cấp chạy trốn. Nhưng Tô Tranh lại không thể không tin. Quả nhiên, đó là hi vọng của cô, cũng là cây Thập Tự Giá đè nặng lên người cô.

Cô biết Mạc Phong hận cô không những là vì ban đầu cô nói những lời kia, mà còn vì cô không đủ tin tưởng, vì trong lòng cô người khác so với anh còn quan trọng hơn. Nhưng Mạc Phong không hiểu, nếu như cô lựa chọn Mạc Phong, cô sẽ phải bỏ đi đạo đức trên lưng. Cô chọn Cô Nhi Viện, lại là nhục nhã chôn mình dưới tiền tài.

Nếu như không thể trả hết số tiền kia, cô sao có thể quay lại, nghe bọn trẻ gọi cô một tiếng mẹ?

Giờ cô đã trở lại. Cô lựa chọn tấn công từ một phía, từng bước một đến gần. Chỉ hi vọng trước khi Mạc lão phu nhân chú ý tới mình, trước mặt bọn trẻ có thể lấy lại được một chút tình cảm.

Cô nắm chặt tay. Nếu thực sự có ngày đó, chỉ cần bọn trẻ lựa chọn mình, cô sẽ bỏ ra bất cứ cái giá nào để đoạt lại chúng!

Mạc Phong chú ý thấy người con gái bên cạnh thất thần, ngược mắt liếc qua, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như cũ.

Tô Tranh không suy nghĩ nữa, ngẩng đầu mỉm cười với anh.

Ánh mắt Mạc Phong có chút nhu hòa. Thế nhưng nhu hòa rất nhanh bị thu lại, biến mất sau vẻ lạnh lùng thường ngày.

46. Q.14 - Chương 48

Đã đến nơi này nghỉ ngơi được buổi sáng đầu tiên, đoàn người quyết định đi chơi bãi biển trước.

Mấy năm nay dù Tô Tranh vẫn tìm mọi cách hiểu để rõ hơn về tính cách bọn trẻ, nhưng cũng không thể tìm hiểu được tất cả. Vậy nên cô thấy đáng vẻ vui mừng khi chơi trên bờ biển liền cảm thấy chút kì quái. Nhưng cô rất nhanh hiểu được, Mạc lão phu nhân cực kỳ cổ hủ kia chắc là không thích du lịch. Vậy nên chắc bọn trẻ không được ra ngoài nhiều, nghĩ đến phương diện an toàn, nên bọn trẻ hẳn là rất ít ra ngoài.

Sau khi hiểu được, trong lòng cô càng thêm nghi ngờ. Rốt cuộc cô nên làm thế nào? Làm sao mới là tốt nhất cho bọn trẻ?

Thế lực Mạc gia khổng lồ, qua nhiều năm như vậy chiếm cứ một phương đã là thế lực không nhỏ rồi. Riêng về mặt kinh tế thậm chí là ảnh hưởng đến quân đội không thôi, nhất cử nhất động của gia tộc họ đều cực kỳ gây chú ý. Mà sống trong một gia tộc như vậy, dù là tương lai bọn trẻ không có phiền não gì, nhưng thật sự là chúng được hạnh phúc sao?

Hơn nữa cái gọi là thụ đại chiêu phong(cây lớn không sợ gió làm đổ), Tô Tranh khép hờ mắt lặng lẽ nghĩ, hôm nay từ trong bóng tối muốn nắm bắt được nhược điểm của họ, cũng không phải là không có.

Trong lúc Tô Tranh cúi đầu suy nghĩ, dưới sự giúp đỡ của Miêu bà bà Mạc Yên Nhiên đã chuẩn bị xong, ôm phao cấp cứu, chạy vọt ra biển. Miêu bà bà thấy cảnh này, vội vàng gọi ngăn cô bé lại. Tiếng thét chói tai làm cho người khác tưởng là Mạc Yên Nhiên muốn tự sát.

Tô Tranh bất đắc dĩ cười nhìn mọi việc trước mắt, mà Mạc Phong chỉ đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt. Còn về Mạc Cách Ly, Tô Tranh mơ hồ thấy được đáy mắt cậu bé có chút cười nhạo, nhưng chỉ lóe lên chút rồi biến mất, Tô Tranh cảm giác có lẽ mình nhìn lầm rồi.

Tô Tranh hít sâu, cứ từ từ đi, cô tin tưởng tất cả rồi sẽ khá hơn.

Cô cầm lấy tuýp kem chống nắng bên cạnh . Sau lưng có nhiều chỗ cô với không tới, Mạc Phong thấy được, đi tới tiện tay nhận lấy....bôi kem chống nắng cho cô.

Mạc Phong chỉ mặc đồ bơi, lộ ra thân thể cường tráng cao lớn. Loại cơ bắp của quân nhân qua huấn luyện lâu dài mới có đó làm cho Tô Tranh cảm thấy muốn hôn mê dưới ánh mắt trời. Cô nghĩ đến sáng nay, hay tại anh cường tráng công kích, cô mới quên mình vậy chứ?

Mạc Phong cúi đầu, nghiêm túc giúp cô vẽ loạn, đầu ngón tay ấm áp nhẹ nhàng lướt qua sống lưng bóng loáng của cô, khiến cô run rẩy một chút. Vì vậy cô không nhìn được ngẩng đầu nhìn về phía biệt thự bờ biển. Từ vị trí này, cô có thể thấy được sự điên cuồng của họ ở cái cửa sổ đó. Cô cúi đầu nhìn cát dưới chân, thế mà cô lại đỏ mặt.

Mạc Phong lại giống như không phát hiện ra, tiếp tục bình tĩnh giúp cô bôi kem chống nắng.

Mạc Cách Ly lặng lẽ nhìn ba và người phụ nữ kia thân mật. Cậu dù tuổi còn nhỏ nhưng đã cảm nhận được sự mập mờ của đôi nam nữ này.

Chuẩn bị sẵn sàng rồi, Tô Tranh lặn đầu, xinh đẹp đi đến trên một khối đá, sau khi hít thở sâu, xinh đẹp mà tinh khiết nhảy một cái, lập tức đã nhảy xuống biển. Trong những bọt nước biển bắn lên, Tô Tranh giống như một mỹ nhân ngư ưu nhã bơi trong mặt biển thanh tịnh.

Ánh mắt Mạc Phong vẫn luôn dõi theo cô, lúc này càng nhìn kĩ hơn bóng hình xinh đẹp trong nước xa xa, đồng thời trong mắt như có chút cảm thán. Có lẽ nhiều năm không gặp, Tô Tranh thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Mạc Cách Ly và Mạc Yên Nhiên cũng không nhìn được nhìn về phía Tô Tranh. Mạc Cách Ly thì lạnh nhạt bàng quan, Mạc Yên Nhiên kinh ngạc khẽ nhếch miệng. Không lạ. Mạc Yên Nhiên là tiểu thư gia giáo nên kiến thức tương đối ít. Đây là lần đầu thấy cô bé thấy có người dùng tư thế đẹp như vậy mà có thể linh hoạt bơi trong nước như vậy. Cô cảm thấy đây chính là mỹ nhân ngư mà trên sách nói !

Sau kinh ngạc ban đầu, Mạc Yên Nhiên liếc nhìn Miêu bà bà bên cạnh, cong môi nói: “Bà xem đi Tô bơi rất đẹp nha. Cháu thì không bơi được.”

Miêu bà bà mặc dù cũng cảm thấy Tô Tranh bơi rất đẹp, nhưng nghe thấy tâm can bảo bối của bà oán trách, liền an ủi: “Biết bơi chẳng có gì ghê gớm. Yên Nhiên nhà chúng ta không cần học bơi. Dù sao cũng có thuyền là được. Hơn nữa, những người đi bơi thì mới chết chìm.”

Mạc Phong đứng từ xa nghe được câu này, không biết tại sao chữ “Chết” đó khiến lòng anh nhói lên, vậy nên đôi mắt hung hăng trợn nhìn Miêu bà bà một cái.

Miêu bà bà trước giờ vẫn được coi là được tôn trọng, bị Mạc Phong trừng như vậy, nhất thời không biết làm sao, không biết mình sao lại đắc tội vị đại thiếu gia bí ẩn trong nhà này.

Mạc Yên Nhiên hiển nhiên không để ý lời nói của Miêu bà bà, chỉ là nhìn Tô Tranh thêm thuồng. Sau đó ôm phao bơi chạy đến cạnh ba mình, nhỏ giọng xin phép: “Ba, con không biết bơi. Con muốn học bơi.”

Mạc Phong lạnh nhạt liếc một cái: “Được, vậy con học đi.”

Mạc Yên Nhiên được Mạc Phong cho phép, rất là không dám tin, vui mừng hỏi: “Ba, ai dạy con ạ? Ba thuê huấn luyện viên cho con ạ?”

Mạc Phong không nhìn cô bé, chỉ nhìn về bong bóng linh động trong biển nơi xa đó, lạnh nhạt nói: “Dì Tô là gia sư của con, không phải cũng có thể dạy con sao?”

Mạc Yên Nhiên nhất thời nhú cái mũi nhỏ: “À? Dì ạ?”. Đối với dì Tô bé có vẻ tương đối lạnh nhạt. Hơn nữa Miêu bà bà cũng không thích dì Tô. Dĩ nhiên Mạc Yên Nhiên cũng nhớ trước giờ mình cũng không có sắc mặt tốt với dì Tô này.

Mạc Phong dĩ nhiên biết con gái mình đang nghĩ gì trong lòng. Lúc này anh đột nhiên nảy sinh bất mãn với cô con gái mười tuổi của mình, tức giận nói: “Con không muốn học cùng dì, vậy thì đừng học!”. Nói xong anh sải bước ra biển, cũng tung người nhảy vào biển, rất nhanh bơi khỏi tầm mắt Mạc Yên Nhiên.

Mặc dù Mạc Yên Nhiên và ba cũng không quá thân mật. Nhưng dù gì cũng không tiếp xúc nhiều lắm. Về mặt ba đối với cô cũng có thể nói là ôn hòa, làm sao chịu nổi giọng điệu vậy? Bé ngơ ngác đứng đó, đôi mắt xinh đẹp rất nhanh chóng tràn ra nước mắt trong suốt. Cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất ngọ nguậy, trông có vẻ lập tức khóc òa lên được.

Miêu bà bà đau lòng chạy tới, vỗ lưng trấn an cô bé, lại giúp cô bé lau nước mắt, nghi ngờ nhìn Mạc Phong trên biển: “Ai, đại thiếu gia không biết làm sao nữa. Thật là không hiểu được.” Nói xong bà lại mềm giọng dụ dỗ Mạc Yên Nhiên: “Nhưng mà Yên Nhiên nhà ta phải nghe lời đây, không nên giận ba. Chuyện bơi lội nguy hiểm như vậy, Yên Nhiên nhà ta không cần học. Chúng ta lên bờ nghịch cát, sau đó tắm nắng, có được không?”

Mạc Yên Nhiên đang cảm thấy đau lòng, nào còn muốn chơi? Bĩu môi một cái, cô nghiêng đầu chạy tới bên cạnh Mạc Cách Ly, lớn tiếng nói: “Chị muốn về, em cũng về với chị đi! Không chơi nữa!” Nói xong lập tức kéo Mạc Cách Ly chạy về.

Mạc Cách Ly cũng không có gì bất mãn. Dù sao với cậu thì, chơi ở đâu, chơi hay không, cũng chẳng sao. Vì vậy cậu cũng theo chị gái chạy về.

Miêu bà bà nhìn hai tiểu tử tông của mình tức giận chạy về, dĩ nhiên cũng vội vàng chạy chậm chậm đuổi theo, vừa chạy vừa lo lắng kêu, chạy chậm chút kéo ngã.

Tô Tranh tựa vào tảng đá trên bờ biển, nhìn cô gái bé nhỏ đó vừa đau lòng vừa thất vọng bực tức chạy đi, thở dài nói: “Anh làm gì vậy chứ? Con bé còn nhỏ mà.”

Bàn tay xanh đen của Mạc Phong ôm chặt eo cô, không để ý con gái chạy đi, lạnh nhạt nói: “Con bé không còn nhỏ nữa.”

47. Q.14 - Chương 49

Ăn xong bữa trưa, Miêu bà bà đưa bọn trẻ đi ngủ trưa. Mạc Phong nhân cơ hội này mở máy tính ra xem email và tin tức gần đây. Xem một lát, Mạc Phong muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng nằm ở trên giường lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì. Lúc này anh mới hiểu ra, là không có Tô Tranh ở bên cạnh.

Anh đứng dậy đi ra cửa, lặng lẽ tới phòng Tô Tranh, đi vào lại nhìn thấy Tô Tranh cũng đang ngồi trước laptop, nghiêm túc nghiên cứu cái gì đó. Tô Tranh cũng rất cảnh giác, cảm nhận được bước chân của anh, quay đầu lại xem, sau khi biết là anh, lại tiếp tục nghiên cứu.

Mạc Phong đi vào nhìn thấy, không khỏi thấy buồn cười, thì ra là Tô Tranh đang nghiên cứu đề thi cho học sinh trung học trên web.

Anh đứng cạnh cô, tựa lên vai cô, cùng nhau xem đề thi, phát hiện những đề mục kia cũng hơi khó khăn. Nếu muốn làm được thì cũng phải là người có đầu óc. Không trách được Tô Tranh lại dụng công soạn bài như vậy.

Mạc Phong thấy ghế đệm cũng khá rộng rãi, nên dứt khoát ôm eo cô từ phía sau, tựa đầu trên vai cô cùng xem đề thi.

Tô Tranh vốn không thích mở điều hòa, trong phòng cũng có chút nóng, lúc này lại bị anh chen vào, không khí có chút không thoải mái, lạnh nhạt nói: “Anh đi ngủ trưa đi.”

Mạc Phong làm sao có thể chỉ vì một câu nói của cô mà rút lui? Anh dứt khoát ôm cô vào lòng: “Không được, em phải ngủ cùng tôi.”

Tô Tranh nghe vậy lập tức cau mày. Cô đột nhiên cảm thấy cách nói chuyện của Mạc Phong vừa bá đạo lại vừa không chứa đường thoát, cực kỳ giống anh trước đây.

Thật ra thì đã nhiều năm như vậy, trong lòng cô Mạc Phong trước đây đã có chút mơ hồ. Nhưng cô vẫn nhớ khi đó đang chuẩn bị chiến tranh thì cô thi tốt nghiệp trung học, rõ ràng vất vả muốn chết. Vậy mà còn bị anh đòi hỏi.

Loáng thoáng giống như, rất nhiều năm trước, anh cũng dùng loại giọng bá đạo này không cho phép cô cự tuyệt ép cô ngủ chung với anh.

Khi đó, trời còn chưa sáng Tô Tranh đã bò dậy nấu cơm, rồi cho vào bình cách nhiệt, vui vẻ tìm xe buýt đến bệnh viện đưa cơm ẹ viện trưởng. Nhìn mẹ viện trưởng ăn xong lại vội vàng đến trường học. Buổi tối sau khi tan lớp lại chạy đến bệnh viện với mẹ viện trưởng, phụng bồi ẹ viện trưởng xong lập tức đến Cô Nhi Viện an ủi những đứa em buồn tủi và lo lắng kia. Buổi tối trở về nhà trọ của Mạc Phong thì đã đến lúc Mạc Phong nghỉ ngơi. Nhưng cô sẽ tiếp tục ôn bài. Khi bắt đầu Mạc Phong còn ôm cô, cùng cô học tập. Nhưng về sau thấy cô học đến khuya, có chút không đành lòng, nên cưỡng ép cô đi ngủ.

Khi ấy thời gian học tập của cô có hạn, lại đúng vào kỳ thi tốt nghiệp trung học. Mặc dù không khi lên đại học có đủ tiền để học đại học không, nhưng cô vẫn muốn cố gắng vượt qua kì thi này, tranh thủ kiếm thành tích tốt cho bản thân. Vì vậy cô quật cường không nghe, tiếp tục thức đêm học tập, thường thường học một mạch đến tận hai, ba giờ sáng. Sau đó Mạc Phong không đành lòng, có thể là do bị cô bỏ rơi lâu dài cũng có chút giận, cho nên cứ đến giờ ngủ là kéo cô lên giường vận động.

Mà thể lực của Mạc Phong rất tốt, vận động với anh dĩ nhiên một chút hơi sức của cô cũng không còn. Vì vậy chỉ có thể mơ màng ngủ.

Mạc Phong tựa trên vai cô, hạ mắt nhìn gương mặt cô, nhỏ giọng hỏi: “Em nghĩ gì vậy?”

Tô Tranh lập tức tỉnh lại trong ký ức, nghiêng đầu lạnh nhạt nói: “Không có gì.”

Mạc Phong không tin, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có phải em nghĩ đến chuyện trước kia của chúng ta phải không?”

Trong lòng Tô Tranh run lên, nhưng trên mặt vẫn rất trấn định, coi như không có việc gì cúi đầu nhìn đề thi.

Bàn tay Mạc Phong vòng ra phía trước, sờ tới chỗ mẫn cảm của cô, nhẹ nhàng xoa nắn.

Tô Tranh không để ý tới anh, tiếp tục nghiên cứu đề mục.

Mạc Phong không được đáp lại, thở dài bên tai cô, giọng nói mang theo chút nhớ lại: “Tô Tranh, em còn nhớ rõ không? Khi đó em vừa học khi thi xong tốt nghiệp trung học, tôi đã ôm em lên ban công hóng mát.”

Trong lòng Tô Tranh hơi thất lại. Cô làm sao quên được? Mùa hè năm đó, cô vừa thi tốt nghiệp trung học xong, mẹ viện trưởng phẫu thuật cũng rất thành công. Khi đó được Mạc Phong ôm vào lòng, nhìn ánh sao sáng trên bầu trời, cô cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Mạc Phong nói với cô khát vọng của anh. Cô cũng nói cho Mạc Phong nghe kỳ vọng nho nhỏ của mình.

Vì vậy dưới ánh trăng, ánh sao, anh cầm đôi tay mảnh khảnh của cô đặt trong bàn tay của anh, kiên định nói cho cô biết, nguyện vọng của hai người họ sẽ cùng được trở thành hiện thực.

Tô Tranh ngẩng đầu lên, để lưng mình tựa vào cần cổ của Mạc Phong, cúi đầu thở dài.

Sau này, nguyện vọng của Tô Tranh trở thành hiện thực. Cô vào đại học, nhưng cự tuyệt ý muốn giúp đỡ của Mạc Phong. Cô muốn dùng học bổng toàn phần của mình phục vụ cho việc học.

Mặc dù hai người họ là dùng phương thức như vậy để bắt đầu, nhưng cô không hề muốn tiếp tục bằng phương thức như vậy.

Sau đó cô mang thai, anh rất hưng phấn, nói ra bao nhiêu ước vọng.

Cô cũng cảm thấy ngọt ngào, trong sự ngọt ngào đó còn có chút sầu lo. Anh nói rất nhiều, nhưng lại không hề nói đến tương lai của họ.

Nghĩ tới đây, Tô Tranh cười khổ. Việc đời khó liệu. Anh chưa từng hiểu rõ cô. Cô cũng không đủ tin tưởng anh.

Chuyện giữa bọn họ kia...Không biết có phải là tình yêu hay không, mà sao lại mong manh đến vậy?

Vì vậy tất cả chỉ là một giấc mộng. Mười năm chia lìa, lại đoàn tụ lần nữa, rồi lại sinh ly tử biệt!

Nhưng vào giờ phút này, cô còn có thể tựa vào lòng anh, nghe anh nhắc đến chuyện cũ, đó không phải là trời cao đối với cô đã không tệ rồi sao?

Chỉ tiếc, Tô Tranh rất tham lam, cô tham lam muốn có được nhiều hơn.

48. Q.14 - Chương 50

Nghỉ ngơi xong buổi trưa, đến chiều, Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly theo mệnh lệnh của cha, học bơi lội.

Mạc Yên Nhiên cảm thấy rất uất ức. Cô cảm thấy cha rất không nói đạo lý. Được rồi, cha không cho con tập, lại để con học theo dì Tô, cũng được. Nhưng cha phải nói rõ ràng với dì Tô nha. Không thể để tự cô chạy tới chỗ dì Tô cầu xin, dì dạy cháu đi đâu ! Mạc Yên Nhiên quyết không cúi đầu a!

Cái dì Tô đó lại cố tình không biết điều. Cô biết mình muốn cầu cạnh. Nhưng cũng không thể chủ động xin người ta dạy mình. Mà lại ở bên cạnh ra vẻ lạnh nhạt hoàn toàn không biết gì. Điều đó càng khiến cho Mạc Yên Nhiên không cách nào mở miệng! Mặc dù từ nhỏ Mạc Yên Nhiên bị quản cực kỳ cực nghiêm. Nhưng bé cũng chưa từng phải chịu loại uất ức này, trong lòng đương nhiên rất ủy khuất.

Mà Miêu bà bà mà bé yêu thương nhất bên cạnh, lúc này cũng đã mất đi hoàn toàn phép thần thông thường ngày ở Mạc gia, mà cha lại đang trợn mắt. Miêu bà bà muốn giúp mình cũng không có gan rồi!

Vì vậy chiều nay, Mạc Yên Nhiên không mở nổi miệng cầu xin người, ôm phao bơi trong tay, ở trong nước đập loạn một lúc, không tìm được uất ức. Mạc Phong kéo rèm cửa sổ ra, thấy Mạc Yên Nhiên chơi đùa xa xa như vậy, ra lệnh: “Bỏ phao ra bơi đi.”

Mệnh lệnh này rất nhanh được nhân viên trong biệt thự truyền tới tai Mạc Yên Nhiên.

Nghe thấy như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Yên Nhiên khó coi một hồi,. cuối cùng chợt đem phao cấp cứu liều mạng ném ra ngoài. Phao cấp cứu ướt nhẹp. Hơn nữa Mạc Yên Nhiên vốn là không có sức, nên dù cô dùng hết sức, phao cấp cứu này vẫn nhẹ nhàng rơi xuống cách cô không xa như cũ, ở trong nước lượn lờ tựa hồ cười nhạo cô vô lực.

Mạc Yên Nhiên càng thêm uất ức, đôi mắt to xinh đẹp có điểm ướt át. Cô lớn tiếng kêu lên: “Cha thật là quá đáng. Cha là cố ý mà!”

Nói xong cô càng có cảm giác uất ức, bẹt môi muốn khóc, nhưng vẫn quật cường nhin xuống, nén nức nở nói: “Cha căn bản không yêu con, cha không lo lắng cho con. Vậy con chết cho cha xem!”

Những lời này nói ra, làm cho nhân viên đứng đó sợ hết hồn, Miêu bà bà theo lệnh chỉ có thể đứng ở xa càng thêm kinh hãi không thôi.

Lại chỉ thấy Mạc Yên Nhiên chọt nhảy vào trong nước, giống như cây thông đổ xuống.

Tô Tranh đi tới cửa sổ, nhìn tình cảnh phía xa, cau mày nói: “Anh không lo lắng con bé sẽ gặp chuyện không may sao?”

Mạc Phong nhìn cô con gái bé nhỏ giẫy giụa trong nước, nhú mày hỏi Tô Tranh: “Đau lòng hả?”

Tô Tranh thở dài. Cho dù Mạc Yên Nhiên nhảy xuống nước, thì xung quanh đều là nhân viên cứu hộ thông thạo ở biển. Nên Mạc Yên Nhiên có thể xảy ra chuyện gì chứ? Không phải là chỉ đơn giản là bị uống vài ngụm nước biển thôi sao!

Tính tình của Mạc Yên Nhiên, xác định là cần rèn giũa đi.

Buổi tối hôm đó, đôi mắt Mạc Yên Nhiên sưng đỏ chật vật khó chịu xuất hiện ở bàn ăn, cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Mạc Cách Ly biết chị mình bị uất ức, nên rất chăm sóc giúp cô gấp thức ăn.

Mạc Yên Nhiên vẫn không hài lòng như cũ: “Con không muốn ăn!” Ăn xong đứng dậy trở về phòng mình.

Mạc Phong trầm giọng lên tiếng: “Đứng lại.”

Mạc Yên Nhiên nghe được tiếng của cha. Thân hình đang định rời đi cứng đờ, cũng không quay đầu lại.

Mạc Cách Ly lạnh nhạt nói: “Buổi tối chị nên học bài. Dì Tô sẽ kèm chị.”

Mạc Yên Nhiên nghe xong càng thêm thất vọng, tức giận nói: “Biết rồi!” Nói xong giận dữ chạy lên tầng.

Mạc Cách Ly thấy vậy không nói gì, cúi đầu ăn cơm.

Mạc Phong liếc qua Miêu bà bà. Miêu bà bà nhất thời tinh thần thấp thỏm, trong lòng bắt đầu tự hỏi không biết Đại thiếu gia muốn gì.

Ánh mắt Mạc Phong chuyển tới Mạc Cách Ly.

Mạc Cách Ly trầm mặc, tuấn tú, lạnh nhạt.

Mạc Phong đột nhiên cảm thấy, nếu Mạc Yên Nhiên đẹp dễ tính xảo cực kỳ giống Tô Tranh, thì Mạc Cách Ly chính là sự dung hợp về tính cách của Mạc Phong và Tô Tranh.

Đây là một bé trai ưu tú, nhưng tính tình lại có chút kỳ lạ.

Mạc Phong biết, mặc dù mình là cha đứa trẻ này, nhưng lại chưa từng hiểu được nội tâm của đứa bé này.

49. Q.14 - Chương 51

Buổi tối hôm đó, vốn dĩ là Mạc Yên Nhiên phải học bài. Nhưng Miêu bà bà nói tối nay Mạc Yên Nhiên không thoải mái, không muốn học, muốn nghỉ ngơi nên để ngày mai mới học.

Tô Tranh đã tính toán chuẩn bị chiến đấu thể hiện bản lĩnh cả một buổi chiều, chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai với Mạc Phong. Xem ra không phải thân thể Mạc Yên Nhiên không thoải mái, mà là trong lòng không thoải mái mới đúng?

Mạc Phong nghe thấy lời của Miêu bà bà nói, có chút khó chịu cau mày, lạnh giọng hỏi: “Nếu không thoải mái, vậy mời bác sĩ đến xem chút đi.”

Miêu bà bà vội vàng khoát tay ngăn cản: “Không phải là chuyện to tát gì lắm, chỉ là có chút mệt mỏi, ngủ một giấc là tốt thôi...Tiểu thư nhà ta không dễ ốm vậy đâu. Chút chuyện nhỏ này không cần mời bác sĩ đâu ạ.”

Mạc Phong đương nhiên biết bình thường hai đứa con của mình trong tay bà nội được coi như châu báu, đừng nói không thoải mái nhất định phải mời bác sĩ, mà dù không có chuyện cũng ba ngày hai bữa kiểm tra thân thể.

Nhưng mà anh cũng lười nói nhiều, chỉ là “Hừ” một tiếng không rõ ý tứ, ý bảo Miêu bà bà cứ đi chăm sóc Mạc Yên Nhiên đi. Miêu bà bà thấy thuận lợi vượt qua kiểm tra cũng thở phào nhẹ nhõm, vội đi ra cửa. Nhưng đến khi bà đi ra cửa định đóng lại, như là nghĩ gì, quay đầu lại nhìn Tô Tranh.

Tô Tranh biết thân phận mình của mình bây giờ, nên lập tức mỉm cười với Miêu bà bà.

Miêu bà bà không ngờ mình vừa quay đầu lại lại đúng lúc Tô Tranh nhìn bà, nên cũng không thể làm gì khác ngoài vội vàng cười đáp lại Tô Tranh, cười đến mức cực kỳ không tự nhiên.

Tô Tranh nghĩ tới Mạc Yên Nhiên, tuy nói rằng thân thể không có việc gì i, nhưng đoán có lẽ do ngoài trời nóng nực, mới tới biển, lại bị cha mình lãnh đạm như thế, thân thể có lẽ cũng có chút không thoải mái, nên cô định tới phòng bếp, định làm món gì đó giải nhiệt cho cô bé.

Tô Tranh suy nghĩ một chút, thấy hôm nay nóng bức, bên cạnh món gì cũng có sẵn, không bằng làm sinh tố dưa hấu ướp lạnh giải nhiệt đi. Thứ này thật ra làm rất đơn giản, chọn lấy dưa hấu đỏ mọng cắt thành miếng nhỏ xay ra lấy nước, sau đó bỏ chút bột rau câu vào nước dưa hấu khuấy lên là được. Tô Tranh vội vã vào bếp, điều này hiển nhiên khiến Mạc Phong bất mãn. Anh cau mày đi đến đằng sau cô: “Đã ăn tối xong rồi, em muốn làm gì?”

Tô Tranh xoa tay, quay đầu nhìn Mạc Phong cười: “Làm chút điểm tâm, để sáng mai ăn.”

Mạc Phong ôm lấy eo cô từ đằng sau, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Làm cho tôi sao?”

Tô Tranh nhú mày, đồng dạng chối bỏ: “Không phải.”

Mạc Phong hiểu rất nhanh, suy nghĩ một chút đã biết là vì con gái mình. Tô Tranh đau lòng làm sao anh không đau lòng: “Được rồi. Vậy em làm đi.”

Tô Tranh gật đầu: “Anh buông tôi ra đã. Không nên ôm tôi như vậy, khó chịu.”

Mạc Phong lại ôm chặt hơn: “Không buông. Em làm là chuyện của em. Tôi ôm là chuyện của tôi.”

Tô Tranh bất đắc dĩ, đưa tay đẩy tay anh ra: “Tôi làm rất nhanh thôi. Anh buông ra trước đã.”

Mạc Phong ầm ức nhưng vẫn buông ra, đứng một bên.

Tô Tranh nhanh chóng ép lấy nước dưa hấu bỏ thêm đường trắng rồi đun lên, lại bỏ vào một chút bột rau câu, khuấy đều rồi đổ ra khay, đem hấp trên bếp. Vừa xử lý xong, Tô Tranh quay đầu lại thì vẫn thấy Mạc Phong ở đó, nhìn mình không nháy mắt.

Tô Tranh thấy anh rất nghiêm túc, lập tức sững sờ, sau đó cười hỏi: “Mạc tiên sinh, anh đói bụng sao?”

Mạc Phong nghe vậy trên mặt có chút ửng hồng, nghiêng đầu nhìn chỗ khác, hỏi sang chuyện khác: “Định hấp bao lâu?”

Tô Tranh đưa tay lên: “30 phút.”

Mạc Phong gật đầu, trầm mặc hạ giọng: “Được lắm. Trước kia em nấu cơm cũng rất ngon.”

Trước kia Tô Tranh rất am hiểu về ẩm thực. Cô là người có thể sử dụng những món đơn giản nhất nhưng lại có thể khiến cho bọn trẻ ở cô nhi viện khen ngợi. Sau đó cô lại ở trong căn hộ của Mạc Phong chuẩn bị cơm hộp ẹ viện trưởng cô nhi viện, nhưng điều đó lại luôn khiến cho Mạc Phong bất mãn. Anh bất mãn vì cô nấu cơm cho người khác nhưng lại không nấu cơm cho anh. Chỉ là dù trong lòng bất mãn nhưng Mạc Phong cũng sẽ không nói ra. Ngay lúc đó Tô Tranh cũng không để ý đến, mặc cho chuyện đó qua đi như vậy. Sau nhiều năm sau, Tô Tranh đã thành thực rồi mới bắt đầu ý thức được rất nhiều hành động của Mạc Phong có mang theo nỗi ngu.

Hôm nay nghe Mạc Phong nói vậy, Tô Tranh đột nhiên cảm thấy gì đó trong lời nói của anh, nhưng lại cẩn thận nghĩ lại thì trong ánh mắt của Mạc Phong nhưng kỉ niệm trong quá khứ như đang muốn ủa ra ngoài.

Tô Tranh khẽ thở dài, giữa hai người bọn họ, có lúc như thân mật, có lúc lại xa cách như vậy.

Lựa chọn năm đó của cô, rõ ràng đã sớm đặt Mạc Phong ở vị trí có thể bị ruồng bỏ. chỉ sợ đây vĩnh viễn là mối thất trong lòng Mạc Phong.

Ba mươi phút sau, nước dưa hấu lạnh đã xong, Tô Tranh cẩn thận cắt khối, sau đó đặt trong tủ lạnh, để hôm sau dùng.

50. Q.14 - Chương 52

Năm giờ sáng ngày hôm sau Tô Tranh rời giường, nhìn mặt trời mọc trên biển ngoài cửa sổ, cảm thấy không có việc gì, nên mặc quần áo đi ra ngoài tản bộ trên bờ cát. Trước khi ra cửa, cô quay đầu lại nhìn Mạc Phong, thấy Mạc Phong vẫn nhắm mắt, xem ra chưa tỉnh, cô khẽ đóng cửa rồi đi.

Không khí ở bờ biển vào buổi sáng sớm thật trong lành, Tô Tranh đi từng bước, nhìn đôi giày xăng đan của mình bị cát tràn vào, cảm thụ cảm giác hạt cát khẽ mơn trớn lòng bàn chân, cô nhẹ nhàng nhắm mắt.

Lại chợt nhớ tới câu truyện cổ tích nổi tiếng đó – nàng tiên cá. Khi nàng tiên cá đi lên bờ biển, không phải những hạt cát mềm mịn, mà khổ sở như đi trên mũi dao. Nhưng bất luận khổ sở thế nào, cô vẫn mỉm cười hạnh phúc vì hoàng tử mà nhảy những bước nhảy đẹp nhất.

Cô đi dạo bên bờ biển thật lâu. Cho đến khi mặt trời lên dần, đến khi đến giờ ăn sáng, cô mới bắt đầu đi về.

Khi đi vào trong vườn, cô phát hiện có nhân viên đưa các món ăn tới. Có một người mặc đồng phục giúp việc ôm một cái hộp tinh xảo, đưa vào đại sảnh, cẩn thận bỏ vào tủ lạnh.

Đúng lúc này Miêu bà bà xuống nhà, thấy vậy lập tức hỏi đây là cái gì? Người giúp việc kính cẩn trả lời, đây là đặc sản anh đào mà Mạc tiên sinh cố ý sai người đem tới, là loại tươi mới nhất vừa đem xuống từ máy bay sáng nay.

Miêu bà bà nghe xong, khuôn mặt lập tức hưng phấn, lẩm bẩm nói đây nhất định là đại thiếu gia đặc biệt vì tiểu thư đem tới. Bởi vì tiểu thư thích ăn anh đào nhất. Tuy nói anh đào ở đâu chẳng có, nhưng việc đại thiếu gia có thể đặc biệt nghĩ tới mà cho người đưa anh đào tươi mới nhất đến, đó mới chính là điều bất ngờ đối với tiểu thư. Tiểu thư biết được nhất định rất vui vẻ.

Trong lòng Tô Tranh lại cảm thấy có gì đó không đúng. Bởi vì cô biết với tính tình Mạc Phong, anh biết rất rõ là không thể nuông chiều Mạc Yên Nhiên được nữa. Vào lúc này làm sao lại làm ra loại chuyện kinh người này?

Nhưng cô cũng không nói gì, gật đầu với Miêu bà bà rồi lên tầng.

Trở về phòng, Mạc Phong đã rời giường từ lúc nào, đang ngồi trước cửa sổ, ôm laptop không biết xem gì. Nghe thấy tiếng cô mở cửa đi vào, anh cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt nói: “Cuối cùng em cũng về rồi.”

Tô Tranh không đáp lại, đi thẳng vào phòng tắm rửa mặt. Lúc đi ra thấy Mạc Phong đã cất laptop. Vì vậy hai người xuống nhà ăn cơm.

Lúc xuống đó, Miêu bà bà đã đưa Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly xuống ăn. Tô Tranh quay đầu lại lấy dưa hấu ướp lạnh trong tủ lạnh ra, định cho bọn trẻ ăn.

Mạc Yên Nhiên thấy Tô Tranh bưng ra gì đó, quả nhiên tò mò. Cô cũng quên luôn sự việc không vui hôm qua, ngoẹo đầu nháy mắt hỏi: “Đây là cái gì ướp lạnh ạ?”

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn cô bé một cái, lạnh nhạt nói: “Dưa hấu ướp lạnh.”

Mạc Yên Nhiên nghiêng đầu quan sát, nổi lên hứng thú: “Dưa hấu ướp lạnh, cháu cũng từng ăn rồi. Chẳng qua có vẻ không ngon nhưng đẹp mắt.”

Tô Tranh cắt lát dưa hấu xác định trông rất đẹp. Tay cô trắng nõn như ngọc, bưng một cái đĩa trắng, trên đĩa có những miếng dưa hấu cắt lát màu đỏ tươi. Những miếng này vừa nhìn đã biết hương vị ngọt ngào, lại gần còn có thể cảm nhận được vị mát của dưa hấu.

Bộ dáng Mạc Yên Nhiên hiển nhiên là rất có hứng thú nếm thử một chút, còn Mạc Cách Ly bên cạnh cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn một cái.

Tô Tranh rất nhanh liền hiểu, mặc dù từ trước đến giờ Mạc Cách Ly luôn tỏ ra là không thích quá một cái gì, nhưng đứa trẻ này lại thích ăn đồ lạnh, hình như trái cây ướp lạnh chính là thứ mà cậu bé thích nhất.

Nhưng bọn trẻ vừa nhao nhao muốn thử thì một âm thanh già nua bất mãn vang lên phá vỡ kỳ vọng của bọn trẻ: “Ra ngoài ngày hè, không được ăn lung tung thức ăn bên ngoài. Chẳng lẽ các cháu quên lời lão phu nhân dặn dò?”

Mạc Yên Nhiên sững sốt một chút, ngay sau đó ỉu xiu, cong môi nói: “Không ăn thì không ăn.”

Mạc Cách Ly vốn cũng là có chút hứng thú. Nhưng cậu với việc gì cũng không đặc biệt nhiệt tình, lại nghe Miêu bà bà phản đối, nên lại cúi đầu ăn điểm tâm tiếp.

Tô Tranh cũng không vì vậy nổi giận. Cô đã biết từ trước, những chuyện như vậy không chỉ xảy ra một lần. Mẹ con xa cách lạnh nhạt không quen biết sẽ không vì trái cây ướp lạnh mà vui vẻ ngọt ngào được. Cô đem dưa hấu này nhẹ nhàng đặt trên bàn, dùng nĩa chia ra hai khay trắng, đặt trước mặt mình và Mạc Phong.

Miêu bà nội vẫn còn có chút bất mãn, tiếp tục phát uy của mình: “Tô Tiểu Thư, trẻ con Mạc gia không thể tùy tiện ăn đồ bên ngoài.”

Tô Tranh gật đầu mỉm cười: “Tôi biết rất rõ.”

Miêu bà bà nhìn lát dưa trước mặt Mạc Phong, nói tiếp: “Đại thiếu gia ở chức vị quan trọng.”

Vừa nói tới đây, Mạc Phong chợt đi tới từ phía sau, lạnh giọng chặn lời Miêu bà bà: “Bà Miêu, tôi không phải trẻ con.” Nói xong liền ngồi xuống, cầm đĩa lên, ném thử một miếng dưa hấu ướp lạnh.

Miêu bà bà bị chặn họng, đang muốn nói tiếp gì đó, lại thấy Mạc Phong đã ăn rồi, sắc mặt lập tức trở lên khó coi. Bà cũng được coi là người nhìn đại thiếu gia lớn lên nhưng nghĩ đến tình tình anh khó dò, đành phải nhẫn nại không nói gì nữa.

Bữa cơm này Mạc Phong rất nể tình, đem phần lớn dưa hấu ăn không còn chút nào. Thấy vậy Miêu bà bà nhíu mày, thiếu chút nữa nhắc nhở ăn sáng không cần ăn nhiều như vậy, nhưng khi nhìn thần sắc Mạc Phong không quá dễ nhìn, sững sốt nuốt xuống.

Mạc Cách Ly cúi đầu không để ý mọi người nữa, ăn xong lên lầu thẳng. Mà Mạc Yên Nhiên, ăn cơm vừa tẻ nhạt vừa vô vị, lại vừa nhìn tới cha, thấy cha mình đem toàn bộ dưa hấu ăn từng miếng hết sạch, thật là bực mình a!

Ai, cô bé nhỏ giọng thở dài cúi đầu, càng không được ăn bé lại càng thấy ngon. Dưa hấu đó, màu sắc rực rỡ như vậy, mềm ngọt như vậy, cha ăn hăng như vậy, không biết là mùi vị gì? Nhất định rất thơm ngọt a!

51. Q.14 - Chương 53

Ăn xong điểm tâm, Miêu bà bà dẫn bọn trẻ đi nghịch cát. Mạc Phong và Tô Tranh thấy không khí quanh bọn trẻ có chút không tốt, vì vậy không hện mà cùng nói là mình có việc không đi được, như vậy bọn trẻ có thể chơi thoải mái hơn.

Bọn nhỏ đi ra ngoài rồi, Mạc Phong và Tô Tranh cũng bận việc riêng của mình mất một khoảng thời gian, đến tận hơn bốn giờ chiều, hai người thấy thời tiết bên ngoài khá tốt, nên đi ra bơi. Mặc dù đã qua một ngày nóng bức, nhưng nước biển vẫn rất mát mẻ. Tô Tranh cảm thấy khá vui thích. Mạc Phong cứ ôm sát đằng sau cô.

Tô Tranh ngẩng đầu. Thủy triều đã xuống, cô cứ như vậy ngồi phiêu dăng trong nước biển, lại được tựa vào người anh, thật là thoải mái. Cô cảm thấy vai anh bóng loáng ẩm ướt, nhẹ nhàng cọ cọ, cảm nhận cánh tay kiên cố sau lưng mình cương cứng một chút, sau đó càng ôm cô chặt hơn.

Trong nước biển, bọn họ chỉ mặc một lớp đồ bơi thật mỏng. Tô Tranh nhanh chóng cảm thấy sau lưng có một vật cứng xuyên qua quần áo thật mỏng ngăn giữa họ. Cô tựa vào ngực anh, cúi đầu bật ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Lúc này ánh mặt trời đẹp như vậy, nước biển dịu dàng vỗ về thân thể cô như vậy, mà người đàn ông sau lưng ngấm biển cùng cô lại khiến người khác run sợ như vậy. Cô nhắm mắt lại. Lúc này cô cảm thấy ấm áp của mười năm trôi qua cũng chẳng bằng ấm áp trong nháy mắt thể này.

Mạc Phong một tay ôm cô từ từ tựa vào tảng đá bên cạnh, sau đó một tay khác mò xuống vùng bên dưới của cô. Ngón tay phác họa suy nghĩ muốn dọc theo thứ vật thật mỏng này tiến vào. Tô Tranh không phối hợp cũng không cự tuyệt, chỉ tựa trên ngực anh, để cho nửa người dưới của mình bay bổng trong nước.

Hô hấp của Mạc Phong ngày càng nặng nề, phía dưới cũng ngày càng cứng rắn chĩa vào bộ vị mềm mại của Tô Tranh, mà bàn tay kia vốn đang đỡ eo cô cũng dần lực lợi đi lên, thăm dò đến nửa trên đồ bơi của cô, vuốt ve sự đẹp để lấp ló trong nước.

Trong lòng Tô Tranh cũng đã nhộn nhạo lên như nước biển bên cạnh, cô ngược đầu nhìn lên xung quanh không một bóng người, nhất thời nổi lên ham muốn trêu chọc Mạc Phong, vì vậy cố tình động eo, động đậy dưới nước, thoát khỏi món đồ dán chặt kia.

Mạc Phong đương nhiên sẽ không thuận theo, bàn tay lớn vỗ một cái, muốn đem cô bắt trở lại. Nhưng ở trong nước Tô Tranh lại giống như cá trơn trượt, hai chân nhẹ nhàng đạp một cái đã lập tức trườn ra thật xa. Mạc Phong không thể làm gì khác là đưa hai cánh tay ra gạt nước đuổi theo cô. Ai ngờ mặc dù kỹ thuật bơi lội của anh cũng không phải là kém, nhưng cô còn linh hoạt hơn cả anh. Hơn nữa đồ bơi ướt nhẹ trên người khiến cô càng trở lên trắng nõn, anh lại sợ làm trầy da cô. Đành bơi qua bơi lại lượn quanh tảng đá này. Giằng co cả buổi, anh mới thừa dịp cô không chú ý đem cô giữ chặt trong tay, sau đó ôm chặt vào lòng.

Ôm cô gái tuyệt đẹp có bản lĩnh có thể so với mỹ nhân ngư này vào lòng, anh mới phát hiện cô đang cười với mình. Trong nụ cười đó có mấy phần kinh bỉ và hài hước, Mạc Phong vừa buồn cười vừa hiếu kỳ, cúi đầu hung hăng hôn cô.

Tô Tranh đưa hai chân trong nước, quần bên eo anh. Động tác này khiến Mạc Phong lập tức không kềm chế được, hô hấp ngày càng dồn dập, anh khàn khàn cảnh cáo: “Em đừng đùa với lửa!”

Tô Tranh nhìn xung quanh một chút. Tuy là bên cạnh không có ai, nhưng xa xa lại có người. Những người đó nếu như dùng ống nhòm là có thể nhìn rõ hai người bọn họ. Mạc Phong hiển nhiên là cố kỵ cái này, mới không dám có động tác gì.

Cô thấy lửa đang bốc lên trong mắt Mạc Phong mạnh đến mức đỏ cả mặt, bên dưới đã sớm dựng thẳng đứng chĩa vào mình, nhưng ngoài miệng còn đang cảnh cáo mình, không khỏi càng cảm thấy buồn cười, dứt khoát nâng nửa người trên dán vào lồng ngực anh. Hai lồng ngực ướt nhẹ. Một bình thân cứng rắn, một mềm mại đầy đặn, cảm giác áp sát vào nhau khiến hai người không nhận được liên bất ra một tiếng rên rỉ. Mạc Phong rốt cuộc không nhận được, gằm nhẹ một tiếng, để cho cô nằm tựa trên tảng đá. Sau đó thò tay xuống kéo đồ bơi của cô ra, lại lấy “chân thứ ba” cương cứng của mình từ trong quần bơi ra.

Tô Tranh thấy anh bị trêu chọc hẳn là nôn nóng sốt ruột muốn xông vào, liền cố ý uốn éo né tránh. Mạc Phong rất bất mãn giữ chặt thắt lưng cô, đặt cô lên tảng đá rồi tách hai chân cô ra. Tô Tranh nhìn ra ý đồ của anh, vội nhỏ giọng cảnh cáo: “Ồ xa có người kia.” Mạc Phong lúc này cũng không nghĩ nhiều như vậy, gằm nhẹ: “Không sợ” Nói xong lập tức tiến vào bên trong cô.

Ở trong nước biển, động tác tiến vào này dễ dàng hơn rất nhiều. Bên trong so với nước biển vây quanh bên ngoài còn ướt át trắng nõn hơn. Nhưng ấm áp và chặt chẽ hơn so với nước biển bên ngoài, loại tương phản này khiến cho Mạc Phong có cảm giác hưởng thụ khó nói nên lời. Anh trầm giọng rên rỉ, muốn thử thăm dò. Nhưng trong nước thì một động tác hơi nhỏ cũng gây chú ý như vậy. Hơi động đậy chút nước biển xung quanh lập tức bắt đầu dâng sóng lên, giống như đang chứng kiến đôi nam nữ mập mờ vùng trộm trong nước.

Tô Tranh nắm chặt cánh tay của anh, lại phát hiện cánh tay của anh vì ướt át mà trở nên trơn trượt. Ngón tay của cô gần như bầu chặt da thịt anh. Cô chau mày thở hổn hển nhỏ giọng nói: “Đừng nhanh quá. Nhỡ có người thấy.”

Thật ra nửa người dưới của họ đều ngấm trong nước biển, chỉ có nửa người trên mặc quần áo là lộ ra, do dù người ở xa có cảm thấy tư thể của đôi nam nữ này mập mờ, cũng không dám liên tưởng quá mức. Nhưng nếu động tác của anh quá lớn, người ta có muốn không liên tưởng cũng không được ! Nhưng Mạc Phong lại

tiếp tục hành động của mình, không nhanh không chậm, chậm rãi đâm vào rút ra. Đối với Tô Tranh mà nói, loại tư vị này rất đặc biệt. Cả người đều được nước biển vây đỡ. Loại cảm giác bị xâm nhập đó còn mang theo mấy phần nhu tình. Đây là chuyện chưa từng có.

Tô Tranh chỉ cảm thấy có cảm giác mềm mềm từ bên tai nhón nhạo dâng lên, sau đó từ từ khuếch tán toàn thân, điều này khiến cho hai chân cô không nhịn được kẹp chặt một chút, đồng thời thân thể giờ cao, nhích tới gần anh hơn. Động tác này của Tô Tranh khiến cho Mạc Phong hít sâu một hơi. Anh cau mày nhìn bốn phía một chút. Anh muốn tiếp tục dứt khoát dây dưa. Nhưng gần đây có người. Nếu quả thật bị người khác nhìn thấy, là một phiền toái rất lớn.

Ánh mắt Mạc Phong rất nhanh nhìn thấy chiếc ô che nắng bên bờ. Chiếc ô che nắng này buông nửa xuống nghiêng nghiêng dựa trên bờ cát. Khéo cái là nửa mở của ô đối mặt với biển rộng, lại vừa đúng chặn được tầm mắt du khách trên bờ biển phụ cận bên cạnh. Mạc Phong cử động, dứt khoát ôm Tô Tranh bơi lên bờ. Vật thể khác thường vẫn còn trong thân thể Tô Tranh, lại bị Mạc Phong ôm đi như vậy, nhất thời kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng vòng tay ôm chặt cổ Mạc Phong.

Thân thể Mạc Phong cường tráng, bắp thịt trước ngực rắn chắc. Khi anh đập nước, bắp đùi hữu lực đong đưa, khiến cho bờ hông hẹp mà chắc thịt chuyển động. Những động tác này sẽ dẫn theo nơi nào đó phía dưới động theo. Mà sự luật động này lại tác động đến bên trong thân thể Tô Tranh, chính là kinh hãi! Cô bám thật chặt người anh, không dám lộn xộn. Cô nhắm chặt mắt thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Cô thậm chí còn cảm thấy động tác khóa nước so với động tác trên giường còn khiến người ta điên cuồng hơn! Cô cảm thấy mình chính là khoảng nước kia. Mạc Phong khóa nước gì đâu? Rõ ràng là đang bơi trong cô a!

Thật may là khoảng cách từ tảng đá này đến bờ biển cũng không phải xa lắm. Động tác giầy vó khóa nước của người đàn ông này rốt cuộc tạm chấm dứt. Anh dùng tư thế đặc biệt ôm cô đặt trên tảng đá dưới ô che nắng. Mà trong quá trình đó từ đầu đến cuối hai người không hề tách ra. Điều này khiến cho Tô Tranh muốn hồng mắt, cô cảm thấy cả người mình đang run rẩy. Cô nóng lòng muốn được người đàn ông này an ủi. Nhưng đến khi được đặt dưới đất mới phát hiện, phía dưới không phải chỉ có cát, mà là một tảng đá. Tảng đá kia không lớn không nhỏ, vừa đủ đệm hạ bộ của cô. Làm miếng lót mềm mại cho cô, để cho hai chân cô vì bị tảng đá kia lót mà không thể không tách ra, cũng làm cho vẻ đẹp tự nhiên của cô hiện ra bên dưới anh, cho anh càng tự do thâm nhập hơn. Tô Tranh “Hừ” một tiếng kháng nghị, đôi tay đánh vào lồng ngực anh mấy cái.

Mạc Phong cúi đầu cười, cười đến mức ổ bụng chấn động, mà chấn động này cũng truyền đến chỗ họ kết hợp, lại từ chỗ kết hợp truyền tới tứ chi của cô. Tô Tranh lần này không còn muốn lộn xộn nữa. Cô chỉ mong, anh nhanh một chút, nhanh chút giúp cô Vì vậy hai chân cô hơi dùng sức hai chân kẹp chặt anh lần nữa. Quả nhiên tiếng cười của anh đột nhiên ngừng lại, hít thở dồn dập, cúi đầu nhìn chằm chằm cô một lát, bỗng nhiên thò tay ôm lấy eo thon của cô, bên dưới dùng sức động.

52. Q.14 - Chương 54

Động tác của họ rất kịch liệt, hạt cát xung quanh cũng bởi tác động này mà bay tứ tung. Mắt Tô Tranh nhắm lại, cổ ngửa cao. Cô biết thân thể mình lúc này như cánh cung, bên dưới phần eo bị khối nham thạch kia đẩy lên thật cao đón nhận sự công kích của anh. Bộ ngực tuyệt đẹp vì động tác của chính mình mà không nhịn được ưỡn lên, giống như đang mời mọc anh thưởng thức nơi tuyệt đẹp này.

Hạt cát tung bay, thân thể đong đưa, đôi môi cắn chặt rốt cuộc không nhịn được bật ra một tiếng ngâm nga. Mạc Phong vừa tiếng cung dững mãnh vừa ngẩng đầu nhìn bốn phía, vừa thở gấp vừa nhỏ giọng cảnh cáo: “Không nên ra tiếng...Sẽ có người...Nghe được...”. Tô Tranh cũng không có biện pháp, thể công của anh quá mạnh, cô chỉ có thể dùng sức cắn môi.

Mạc Phong nhìn hàm răng trắng mịn chính tề của cô cắn đôi môi đỏ tươi như vậy, chợt có chút đau lòng, vì vậy trong lúc vẫn đang vận động mãnh liệt chợt cúi đầu, phủ môi lên cô, đem toàn bộ tiếng ngâm nga khó nhịn này nuốt vào trong miệng.

Qua khoảng thời gian cực kỳ lâu, khi mặt trời lưu luyến từ từ rời xa nơi chân trời, Mạc Phong cuối cùng cũng lên đến đỉnh điểm. Anh gào nhẹ xuất ra, đồng thời cũng đưa cô đến nơi còn hoa mỹ hơn so với trời

chiều.

Sau khi anh đứng dậy đem cự vật của mình nhét lại vào trong quần bơi, mới phát hiện cô đang nằm cau mày trên bờ cát, rất bất đắc dĩ nhìn anh chằm chằm.

“Sao thế?”. Anh thắc mắc

Tô Tranh thở dài, bất đắc dĩ nói: “Đồ bơi của tôi đâu?”

Mạc Phong cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện ra, nửa người trên của cô còn mặc đồ bơi, nửa người dưới đồ bơi chẳng biết đã đi đâu.

Mạc Phong xoay người nhìn biển. Anh có thể tìm thấy mảnh vải thật mỏng kia ở trong nước biển mênh mông này sao? (ha ha ha)

——Giải phân cách “Đừng hỏi tôi họ làm sao trở về. Tôi không nói cho các bạn biết đâu”——

Sau khi tắm xong, mặc đồ ngủ nằm trên giường, anh ôm cô. Hai người cùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh vuốt ve da thịt bóng loáng bên eo của cô, hôn nhẹ lên mặt cô, nhỏ giọng nói: “Chờ chút rồi ăn anh đào.”

Cô không hề để ý, híp mắt nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Một lúc lâu sau, có người gõ cửa, là nhân viên phục vụ bưng đồ uống, hoa quả và điểm tâm đến. Trong đó có món chính là anh đào được rửa sạch sẽ, đầy đặn. Anh đào nhỏ hồng nhuận, ướm át kiêu diễm làm cho người ta không nhịn được muốn nhai nuốt luôn. Chờ nhân viên phục vụ đi ra ngoài, Tô Tranh đứng dậy, cầm một quả lên thưởng thức. Lúc này mới phát hiện anh đào này không giống anh đào bình thường. Hương vị ngọt ngào thuần khiết. Cô chợt nhớ tới chuyện sáng nay, liền hỏi Mạc Phong.

Mạc Phong nghe cô hỏi xong, không chút để ý nói: “Tôi nhớ em thích ăn anh đào nhất mà.”

Động tác cắn anh đào của Tô Tranh cứng đờ. Đúng, Tô Tranh đã từng thích ăn anh đào nhất, ăn hoài không chán. Cô dễ dàng phân biệt được mùi vị của từng loại anh đào, loại trồng ở các khu vực, thời tiết khác nhau, thậm chí anh đào này được trồng trọt có từng trải qua mưa gió hay không, tính chất đất trồng trọt cũng có thể nhận ra được.

Mà nửa quả anh đào trong miệng này, không chỉ là đặc sản mà còn được chăm sóc rất kỹ lưỡng, đều là anh đào cự phẩm, không hổ danh đặc sản.

Tô Tranh chậm rãi ăn anh đào trong miệng, ngược mắt nhìn Mạc Phong.

Lúc này ánh mắt của Mạc Phong nhìn cô có thể dùng từ cứng chiều để hình dung sao? Tô Tranh nhất thời không thích ứng, nhìn bầu trời bên ngoài một chút, cười trừ ghẹo: “Mạc Phong, giờ rồi cuộc anh cũng có đáng làm cha rồi.” Người cha này bắt đầu học cách cứng chiều con gái sao?

Mạc Phong rất nghiêm túc nhìn cô, lại phát hiện ánh mắt cô tránh né, lập tức dứt khoát xuống giường đi tới trước mặt cô, nghiêm túc nói với cô: “Em là cố ý giả ngu sao?”

Nụ cười của Tô Tranh biến mất, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh muốn làm gì?”

Mạc Phong bắt mồm cau mày, ngẩng đầu mơn trớn gương mặt cô: “Tô Tranh, tôi muốn thấy em vui vẻ. Em không phải không biết mà?”

Tô Tranh trầm mặc một hồi, mới lặng lẽ nói: “Mạc Phong, anh quên rồi sao? Anh đã nói vĩnh viễn không thể tha thứ cho tôi. Anh hận tôi.”

Mạc Phong nghe vậy, tạm ngừng, bàn tay vốn vuốt má cô từ từ dùng sức. Đôi mắt nhìn chằm chằm như muốn nhìn thấu lòng cô.

Tô Tranh như dự cảm được gì, đột nhiên lo sợ, yên lặng cúi đầu, né tránh ánh mắt của anh.

Thật lâu sau, trong ánh trăng mờ, cô nghe thấy anh khó khăn mở miệng: “Tô Tranh, chúng ta quên đi quá khứ, bắt đầu lại, có được không?”

53. Q.14 - Chương 55

Khi Mạc Yên Nhiên về thì sắc trời cũng không còn sớm. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn thấy rõ là bé chơi rất vui. Miêu bà bà vội vàng dẫn bé đi bôi thuốc, chỉ sợ khuôn mặt nhỏ bé tinh xảo sẽ bị nắng làm đen đi.

Bữa tối qua đi thì đồng hồ cũng điểm 7-8 giờ. Lần này Mạc Yên Nhiên không có cơ nào để chôn tránh việc làm bài tập nữa. Vì vậy cô bé mất hứng theo sát Tô Tranh đi vào phòng làm việc, bắt đầu làm bài.

Mạc Yên Nhiên mới mười tuổi, cũng đã lên lớp 4 rồi. Bé không chỉ phải hoàn thành bài tập ở trường, mà còn phải học thêm để vượt qua các bài kiểm tra khác. Theo Tô Tranh thấy, con cháu nhà họ Mạc ai ai cũng phải mang một gánh nặng không nhỏ. Tô Tranh cũng không phải dốt, nhưng muốn cô học một lúc nhiều thứ như vậy, cũng sẽ làm cô rất nhức đầu.

Vì là ngày đầu tiên, Tô Tranh chỉ đưa ra những bài tập này loại dễ và trung, chỉ là những bài tập cơ bản như cô giáo chủ nhiệm giao thôi. Mạc Yên Nhiên làm đề không có khó khăn gì. Tô Tranh vốn tưởng rằng mình sẽ phải sự phản đối của cô bé, nhưng không hề. Xem ra hôm nay Mạc Yên Nhiên chơi rất vui vẻ, dường như không suy nghĩ gì, chỉ mau chóng làm bài tập cho xong. Vì vậy không hề có ý gây khó khăn cho Tô Tranh.

Mạc Yên Nhiên cúi đầu nghiêm túc làm bài. Cô bé mặc một chiếc váy ngắn. Tóc xoăn xinh đẹp xõa trên vai trắng nõn. Đứa trẻ này đúng là xinh đẹp, tinh xảo như búp bê. Khi bé nghiêm túc làm bài, nhìn bé như một tiểu công chúa ưu nhã.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng soạt soạt khi Mạc Yên Nhiên viết chữ. Tô Tranh tiện tay lật vở bài tập của con, tùy ý nhìn một chút. Nét chữ của cô bé chính đề thanh tú, từng nét rất cẩn thận. Trong lòng Tô Tranh có chút cảm giác. Cô cảm thấy Yên Nhiên là một cô bé nghiêm túc đáng yêu. Cô nghĩ, có lẽ bây giờ cô bé vẫn thích chơi đùa hơn là phải học tập.

Vì vậy cô không ngăn được suy nghĩ mà tưởng tượng. Nếu như Mạc lão phu nhân vẫn còn khỏe mạnh. Hơn nữa vẫn luôn cố chấp dùng phương pháp của mình mà nuôi dạy bọn trẻ, tương lai của hai đứa trẻ sẽ thế nào đây?

Một bé trai trầm mặc có chút khép kín, một bé gái kiêu căng và có chút ích kỷ?

Dĩ nhiên mấu chốt nhất chính là, cô không khỏi suy nghĩ mông lung vấn đề này. Lúc này hai đứa bé thật sự hạnh phúc sao? Chúng muốn cuộc sống như bây giờ sao?

Tô Tranh đang trầm tư thì từ bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên.

Mạc Yên Nhiên không hề thích chuyện đang làm bài tập bị quấy rầy. Bé ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Tô Tranh bất mãn, ra lệnh: “Đi đi mở cửa đi.”

Đối với giọng nói không quá lễ phép của cô bé Tô Tranh cũng chỉ mỉm cười, đứng lên đi mở cửa. Bên ngoài là nhân viên phục vụ cô gặp vào buổi sáng kia. Người kia lễ phép cười, nói là thiếu gia dặn dò đưa trái cây tới cho Tô tiểu thư.

Tô Tranh cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ. Nhưng khi nhìn những hoa quả trên bàn kia, không khỏi mỉm cười.

Đó là anh đào, mùi hương thơm ngát xông vào mũi, hình như chính là đặc sản anh đào buổi sáng!

Tô Tranh nhận lấy khay trái cây, để lên bàn trong phòng. Mạc Yên Nhiên dường như cũng ngửi thấy mùi thơm, tò mò nhìn sang!

Tô Tranh cười thầm, từ nhỏ mũi cô đã đặc biệt thính. Đồ ăn đã là loại ưa thích cho dù là có ở xa cũng ngửi được. Có lẽ Mạc Yên Nhiên được di truyền đặc điểm này của cô? Nhìn dáng vẻ nhảnh nhảnh ưỡn cái mũi nhỏ ngạo nghễ nhìn nhìn, trông giống y như một con chó nhỏ thấy được đồ ăn.

Đương nhiên Mạc Yên Nhiên cũng nghe thấy câu nói vừa rồi của nhân viên phục vụ. Vì vậy sau khi nghe rõ, nhướn mày nghi ngờ giống như thắc mắc chuyện này là sao. Sau khi hiểu rõ, bé mở to đôi mắt ngập

nước, dùng ánh mắt ai oán nhìn Tô Tranh, giống như đang nói..., không phải là dì kia, ba nên đối tốt với mình mới đúng chứ?

Đúng vào lúc Tô Tranh đang ngắm nhìn dáng vẻ đáng thương của Mạc Yên Nhiên thì bên ngoài lại truyền tới tiếng gõ cửa, lần này Tô Tranh chủ động ra mở cửa, thì ra là Miêu bà bà.

Miêu bà bà bên ngoài thì cười với Tô Tranh nhưng trong lòng lại không vui chút nào, đi vòng qua cô tới chỗ Mạc Yên Nhiên, để xuống hoa quả và điểm tâm, cộng thêm một ly nước cây mát lạnh. Điểm tâm này có nho, có anh đào, có cỏ môi,... bất kể là loại hoa quả dù quý giá hay không đều có.

Mạc Yên Nhiên ủ rũ liếc mắt một cái, lại tiếp tục vùi đầu làm bài.

Miêu bà bà nhìn Mạc Yên Nhiên nói xong cũng không nói tiếp, nghĩ là cô bé quá mức nghiêm túc làm bài thôi, cũng không dám quấy rầy cô bé nữa, cười ha ha đóng cửa đi ra.

Tô Tranh nhìn kỹ lại, chỉ thấy Mạc Yên Nhiên nhìn qua như đang làm bài tập, nhưng bút để trên giấy nửa ngày cũng không viết ra chữ nào, hiển nhiên đã sớm không tập trung nữa. Vì vậy cô dịu dàng đi tới, đề nghị: “Yên Nhiên, Miêu bà bà đem trái cây tới cho cháu. Ăn đồ trước đã rồi làm bài tiếp.”

Mạc Yên Nhiên cong môi nhìn cô một cái, nhả ra hai chữ: “Không ăn.”

Tô Tranh nghe vậy rất vui, đi lên khích lệ: “Yên Nhiên đúng là một đứa trẻ ngoan. Làm bài tập tập trung như vậy, ngay cả trái cây cũng không muốn ăn. Tốt lắm. Bài tập của cháu sẽ làm xong sớm thôi.”

Mạc Yên Nhiên nghe xong, sắc mặt càng thêm khó coi, liếc nhìn đĩa anh đào bên cạnh chỗ đọc sách của Tô Tranh, muốn ới lại thôi. Cuối cùng chỉ đành hận hận cúi đầu làm bài tập. Nhưng lúc này cây bút trên tay dùng sức lớn, giấy sắp bị bé làm rách rồi.

Tô Tranh dù bận nhưng vẫn ung dung ngồi trên ghế đệm bên cạnh, ngón tay thon dài ngọc ngà tiện tay bóc một quả anh đào lên thả vào trong miệng. Anh đào này đỏ hồng tinh khiết, tinh xảo đặc sắc, kiểu điểm ướm ắt, cắn một cái lập tức nhận được mùi thơm ngát tỏa ra, thật là người khác mê say! Tô Tranh không nhận được nghĩ, anh đào này quả nhiên không phải loại bình thường, thế gian khó tìm!

54. Q.14 - Chương 56

Mạc Yên Nhiên đương nhiên là không thể làm bài tập tiếp. Cô bé cúi đầu tức giận suy nghĩ. Nhưng càng nghĩ càng phiền não. Cuối cùng không chịu được mà ngẩng đầu lên liếc nhìn Tô Tranh, lại đúng lúc thấy Tô Tranh cầm một quả anh đào đầy đặn kiểu điểm ướm cho vào miệng!

Mạc Yên Nhiên đáng thương cực kỳ uất ức. Thế này là sao? Tại sao ba chưa bao giờ đối tốt với mình, mà lại có thể đối với người phụ nữ này tốt như vậy? Tại sao từ nhỏ ba đã không quan tâm đến mình? Tại sao ba luôn hết lần này đến lần khác chủ động xin ra quân đi biên giới, mà không muốn ở nhà cùng mình và em trai?

Mình rốt cuộc có phải con ruột cả ba hay không? Tại sao từ nhỏ mình và em trai đã bị mẹ nhắm tâm bỏ rơi, mà còn bị ba đối xử thế này?

Đủ loại cảm xúc xông lên trong lòng Mạc Yên Nhiên. Bé cảm thấy thế giới này đối với mình quá không công bằng! Từ nhỏ, lớn lên bên cạnh bà nội. Mặc dù bà nội đối với mình rất tốt nhưng lại luôn làm cho người ta cảm thấy không dám gần gũi quá mức. Mà Miêu bà bà bên cạnh cũng thật lòng thương mình. Nhưng tình yêu thương này lại mang theo ý lầy lòng!

Bé và em trai không thể hoàn toàn tin tưởng người thân, cũng không thật lòng yêu thương cha mẹ. Tất cả những người xung quanh đều có mục đích. Họ căn bản không yêu bé và em trai.

Nước mắt từ đôi mắt xinh đẹp của Mạc Yên Nhiên tràn ra, một chút rơi trên giấy vở, tạo thành vết tích mờ hồ.

Bàn tay bóc anh đào của Tô Tranh dừng lại. Cô bình tĩnh nhìn nước mắt của Mạc Yên Nhiên, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nước mắt của cô bé, rơi vào tim cô.

Trong thư phòng vẫn yên lặng như cũ, chỉ có âm thanh nước mắt chậm rãi rơi xuống vở bài tập.

Thật lâu sau, Mạc Yên Nhiên chợt đứng lên, lau mặt, lớn tiếng tuyên bố: “Cháu không làm bài tập nữa!”. Nói xong liền chạy ra ngoài.

Ai ngờ cô chưa ra tới cửa, chỉ thấy cửa mở ra, Mạc Phong đẩy cửa đi vào, thấy tình cảnh này, cau mày hỏi: “Sao thế?”

Mạc Yên Nhiên tức giận quay mặt đi, không nhìn ba mình.

Tô Tranh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Yên Nhiên đỏ bừng, đôi mắt đỏ ngầu mang theo điểm ướt át. Cô tới bên Mạc Phong thở dài nói: “Cảm xúc của Yên Nhiên không tốt lắm. Cho con bé nghỉ ngơi đi.”

Mạc Phong nghiêm nghị nhìn qua bài tập trên bàn bị xáo trộn, cau mày nói: “Bài tập hôm nay làm xong rồi à?”

Mạc Yên Nhiên cong môi, tức giận lớn tiếng trả lời: “Chưa làm xong. Là không muốn làm nữa!”

Mạc Phong nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái đang giận giữ, lại nhìn sang Tô Tranh, thấy Tô Tranh bất đắc dĩ nhún vai nhìn sang chỗ khác.

Mạc Phong lại nhìn sang con gái lần nữa, lạnh nhạt nhưng không để cho cự tuyệt nói: “Yên Nhiên, quay lại làm bài tập.”

Mạc Yên Nhiên không thể tin được lúc này ba lại bắt mình làm bài tập. Cô tròn tròn mắt phẫn hận nhìn về phía ba, lại thấy gương mặt tuần tú của ba nguội lạnh. Đôi mắt lạnh lùng. Dáng vẻ hiển nhiên không cho phép mình tìm thêm bất cứ lý do gì!

Cô ủy khuất ngọ nguậy môi, run rẩy nói: “Ba. Ba. Ba khinh người quá đáng rồi!”

Mạc Phong không để ý tới uất ức của cô, nhắc lại lần nữa: “Đi làm bài tập đi.”

Nước mắt của Mạc Yên Nhiên lại lần nữa tí tách rơi xuống: “Bà nội, con sẽ mách với. Mách với bà nội.”

Mạc Phong lạnh nhạt nói: “Yên Nhiên, bà nội không có ở đây.” Nói xong anh xoay người rời đi.

Mạc Yên Nhiên dậm chân nhìn ba đóng cửa phòng, cắn cắn môi, nghiêng đầu đi tới bàn, hung hăng ngồi xuống, cầm bút lên siết thật chặt, bắt đầu làm bài tập.

Tô Tranh vẫn thờ ơ lạnh nhạt, trong tay cô còn cầm một quả anh đào đầy đặn tươi sáng, nhẹ nhàng xoa nắn, trong lòng lại không nhận được nghĩ đến động tác cắn môi kia của Yên Nhiên.

Mạc Yên Nhiên, bất kể lớn lên ở đâu, vẫn là con gái cô.

Động tác vừa rồi kia của cô bé giống mình cỡ nào!

Mạc Yên Nhiên, thật ra cũng không phải là một cô bé bướng bỉnh, cũng không giận dỗi sập cửa bỏ đi, mà là nhịn xuống làm bài tập, không đúng sao?

55. Q.14 - Chương 57

Mạc Yên Nhiên chính là một đứa bé quật cường. Bé vừa lau nước mắt, vừa siết chặt cây bút. Khi dừng khóc thì cũng là lúc dừng làm bài tập.

Làm xong bài tập, cô bé tức giận hét to với Tô Tranh: “Cháu viết xong rồi, cháu về được chưa?”

Tô Tranh gật đầu: “Được.”

Mạc Yên Nhiên hất đầu, bực tức rời đi. Mái tóc cong cong của cô bé bay bay trong không trung.

Tô Tranh ngồi ở trong phòng, cầm đĩa trái cây đó, bỏ từng quả anh đào vào trong miệng.

Từng viên anh đào trong suốt ước át, mới ăn thấy trong miệng có chút chua, nhưng khi thưởng thức cẩn thận thì vị chua được thay bằng vị ngọt, lan tràn trong miệng, dư vị còn lưu.

Lúc Tô Tranh về phòng ngủ của Mạc Phong đã muộn. Mạc Phong nằm trên giường đọc một quyển sách, hiển nhiên là đang chờ cô.

Cô vào phòng tắm rửa một chút, rồi thay áo ngủ nằm xuống bên cạnh Mạc Phong. Khi cô nằm xuống, Mạc Phong duỗi tay kéo cô lại.

Tô Tranh nhẹ nhàng hôn lên lồng ngực của anh, âm thanh khàn khàn ghé vào lỗ tai anh nói: “Anh đào anh đưa đến rất ngon, là vị mà em rất thích.”

Mạc Phong hình như rất vui mừng, ngẩng đầu hôn trả lên tai cô, lại dọc theo vành tai này đến bờ môi cô, giống như đang thưởng thức một thứ đồ tinh xảo, hôn môi cô, giọng trầm thấp: “Thật ra, anh cũng thích ăn anh đào.”. Nói xong, môi và lưỡi của anh không chút lưu tình công chiếm anh đào thuộc về anh.

Hai người kích tình như lửa, cháy đến rối tinh rối mù. Tô Tranh thậm chí cảm thấy họ chưa từng thân mật, ngọt ngào và nhiệt tình như vậy. Nhưng trong cơn mê mông lung, cô cũng tìm được một lý do, bất kể là trước đó hay sau khi gặp lại, hình như họ chưa từng nói ra những lời ngọt ngào như tối nay vậy.

Sau khi leo xong ngọn núi, hai người mệt mỏi ngã xuống giường, Tô Tranh ghé vào bên tai anh nhẹ nói: “Em còn muốn ăn anh đào!”

Mạc Phong lập tức bật cười, anh cảm thấy âm thanh yêu kiều của cô giống như đang làm nũng, âm thanh này khiến cho trái tim nguội lạnh của anh lập tức tan ra. Anh hôn vàng trán ướt mồ hôi của cô, cưng chiều nói: “Được.”

Thật ra Mạc Phong biết, chỉ cần cô nói một câu, anh nguyện ý giao tất cả của mình cho cô, chỉ cần cô nói một câu mà thôi.

Ngày thứ hai, bọn trẻ không đi đâu chơi, có lẽ là do ngày hôm qua chơi quá mệt mỏi hoặc có lẽ do tâm trạng của công chúa nhỏ Mạc Yên Nhiên không được tốt. Tóm lại chúng ở trong vườn chứ không đi đâu.

Tô Tranh phát hiện Mạc Yên Nhiên không chịu ra khỏi cửa. Điểm tâm là do Miêu bà bà bưng lên. Lúc ăn sáng Mạc Cách Ly liếc cô một cái. Cái nhìn kia không có ý đích ý, chỉ mang theo ý thăm dò không chịu giảng hòa.

Tô Tranh mỉm cười với Mạc Cách Ly. Mạc Cách Ly không phản ứng gì, tiếp tục cúi đầu ăn sáng.

Tô Tranh thích Mạc Yên Nhiên, vì cảm xúc của Mạc Yên Nhiên rất đơn giản. Mất hứng là mất, tức giận là tức giận. Cô bé tựa như thủy tinh trong suốt. Nhưng Mạc Cách Ly thì khác. Mạc Cách Ly giống như ngọc thạch, không ai biết bên trong ngọc thạch có sắc thái gì. Đối với đứa bé Mạc Cách Ly này, Tô Tranh không dám tự ý ra tay.

Tô Tranh lặng lẽ rửa anh đào được đưa tới từ buổi sáng. Cô hi vọng cô bé bị uất ức ngày hôm qua có thể vui vẻ một chút. Nhớ tới đôi mắt rưng rưng của con bé, thậm chí cô cảm thấy, có lẽ cô không nên làm cái gì nữa, nên yên lặng rời đi.

Tô Tranh cười khổ, cảm anh đào đã được rửa sạch sẽ để sang một bên.

Cô đã làm thì phải làm đến cùng, không được mềm lòng.

Đối với bọn trẻ không thể mềm lòng, đối với Mạc Phong cũng không thể mềm lòng.

56. Q.14 - Chương 58

Giữa trưa ánh sáng mặt trời càng trở lên gay gắt, Tô Tranh vào phòng Mạc Phong. Mạc Phong không có ở đây, anh có việc phải ra ngoài.

Trong phòng rất ngăn nắp, trên bàn có laptop. Mạc Phong có thói quen tốt. Dù có đi ra ngoài, máy tính cũng phải tắt cẩn thận.

Tô Tranh nhìn đồng hồ, cô biết dù là đi du lịch thì Mạc Phong vẫn luôn bận rộn. Cô cũng không hỏi những chuyện này, vì cô biết công việc của Mạc Phong có liên quan đến quân đội, tuyệt đối là cơ mật. Máy tính của Mạc Phong đương nhiên cũng đặt mật mã. Mà dĩ nhiên là Tô Tranh không biết mật mã này.

Tô Tranh đi tới bàn, mở laptop lên, nhấn nút mở máy. Khi máy tính không hiện lên hệ thống, Tô Tranh bấm nút khởi động. Máy tính như cô đoán tiến vào thư mục C:\WINNT\System3\Config. Tô Tranh dùng floppy disk tải liệu để phục chế. Sau đó rút floppy disk ra, tắt máy tính, lại đóng máy tính lại lần nữa. Lúc này không để lại dấu vết gì.

Mạc Phong về. Khi vào nhà anh thấy Tô Tranh đang đứng trước cửa sổ, trong tay là điều thuốc với khói lượn lờ. Mạc Phong chưa từng nhìn thấy Tô Tranh hút thuốc mà không phải rạng sáng. Anh đi về phía trước nhìn khói thuốc từ đôi môi đỏ tươi mỏng manh của cô phả ra, thở dài cứng chiều, tiến lên hôn đôi môi cô.

Mạc Phong nhẹ nhàng hít thở. Cảm giác làn khói này tiến vào hệ hô hấp của mình. Anh nhắm mắt thưởng thức tư vị thuốc về cô.

Tô Tranh vươn tay nhẹ vịn gáy anh, vô lực hỏi: “Mạc Phong. Anh yêu em thật sao?”

Mạc Phong hôn lên trán cô, thì thầm gọi: “Tô Tranh.”

Tô Tranh dường như không cần câu trả lời, nhỏ giọng cười: “Mạc Phong. Yêu là gì? Anh nói cho em biết được không. Tại sao em bắt đầu nghi ngờ, yêu rồi cuộc là gì?”

Mạc Phong mở mắt nghiêm túc nhìn cô, trông cô có vẻ mê man, nên anh vuốt gương mặt cô, dịu dàng nói: “Yêu, chính là vĩnh viễn nhớ đến một người mà thôi.”

Tô Tranh khép hờ mắt nghĩ một chút: “Cho dù chết đi, cũng vẫn nhớ sao?”

Mạc Phong dừng lại, anh vuốt từ gò má đến bờ môi cô, rất nghiêm túc nói: “Tô Tranh. Chúng ta đều đang sống. Đừng nhắc tới chữ chết này.”

Mạc Phong không sợ chết, anh cũng sẽ không kiêng kỵ từ này. Nhưng mỗi lần Tô Tranh nhắc đến chữ “chết” này, anh luôn đau lòng, không thể tránh khỏi.

Thế nhưng lần này Tô Tranh rất khéo léo, cô gật đầu nói: “Được. Em không nhắc đến chết nữa. Em muốn nói cho anh biết. Nếu yêu chính là nhớ thương, vậy em vẫn nhớ thương anh, vẫn nhớ thương bọn trẻ.”

Qua hai kiếp, cô vẫn một mực nhớ thương.

Dù Mạc Phong không được nghe Tô Tranh nói chữ yêu đó, nhưng anh đã hiểu ý của cô. Tô Tranh ngày trước đã từng quật cường và tự ái chưa từng nói qua vs anh. Tô Tranh xinh đẹp lạnh lùng sau này cũng chưa từng nói vs anh. Thế mà Tô Tranh trong lòng anh bây giờ lại mềm mại bày tỏ tình yêu của mình vs anh?

Mạc Phong thậm chí có chút ghen ngạo, càng ôm chặt Tô Tranh hơn, dường như muốn khảm cô vào ngực mình.

Anh cúi đầu thì: “Tô Tranh, anh sẽ bảo vệ em. Anh sẽ không để cho em rời xa anh nữa. Dù là xảy ra chuyện gì, em cũng không được rời xa anh.”

Lúc này, trong lòng Mạc Phong không có hận, cũng tìm cách để tha thứ. Chỉ trần ngập tình yêu, tình yêu mà mười năm trước anh vẫn chưa kịp bày tỏ!

Lúc này Mạc Phong, không nghi ngờ tại sao Tô Tranh lại không giống như xưa. Anh đã bị hạnh phúc làm cho đầu óc mê muội.

Đến giữa trưa, khi ngủ dậy Mạc Yên Nhiên nhìn thấy trên bàn mình để một đĩa anh đào đáng yêu, lúc đầu bé không thèm để ý. Sau khi động cái mũi nhỏ, cô phát hiện không bình thường. Anh đào này dĩ nhiên không phải loại thường ăn. Cái mùi kia, giống loại dì Tô ăn!

Cô bé xoay người nhảy dựng lên, chạy tới xem một chút. Vừa giống như chú chó con hít hà, rốt cuộc cũng xác định được suy đoán của mình! Đầu tiên bé vui vẻ cầm một quả lên định ném thử. Nhưng anh đào gần vào đến cái miệng nhỏ thì động tác của bé lại dừng lại.

Những trái anh đào này làm sao lại có ở đây? Là ai đem tới? Miêu bà bà, hay là ba đưa tới?

Ai nha, nhưng bé vẫn còn giận ba!

Mạc Yên Nhiên quyết định làm rõ nguồn gốc anh đào này trước đã rồi mới thưởng thức được. Bé nuốt nước bọt, đem khay anh đào bỏ vào trong tủ lạnh nhỏ trong phòng, sau đó chạy ra ngoài tìm Miêu bà bà.

Khi Miêu bà bà nghe Mạc Yên Nhiên nhắc tới anh đào, nghi ngờ hỏi: “Anh đào gì?”

Miêu bà bà đương nhiên biết uất ức của Mạc Yên Nhiên đêm hôm đó. Vì vậy từ hôm đó, đối với Tô Tranh bà càng không vừa mắt. Bà thậm chí định gọi điện nói chuyện này cho lão phu nhân. Chỉ tiếc là khi nhắc điện thoại lên mới phát hiện điện thoại đường dài đã bị khóa!

Mạc Yên Nhiên vừa nhìn vẻ mặt của Miêu bà bà lập tức khẳng định không phải bà đưa tới, vậy là ba sao?

Bé nhớ tới dáng vẻ hung hãn của ba đối vs mình vẫn còn có chút không vui. Vậy nên bắt đầu do dự. Nên giận dỗi sĩ diện không ăn, hay là ăn để mượn cơ hội hòa hảo với ba đây?

Bé vừa về phòng vừa nghĩ. Ai ngờ vừa về đến phòng thì thấy em trai đi tới, đang cúi đầu không biết nghĩ gì.

Bé không yên lòng liếc em trai một cái: “Em tới đây làm gì?”

Mạc Cách Ly lạnh nhạt nói: “Em tới nhắc nhở chị. Sau này ngủ đừng đạp chân lung tung.”

Đạp chân lung tung? Mạc Yên Nhiên cảm thấy không giải thích được.

Mạc Cách Ly thường không thích nói chuyện, nhưng đối với người chị sống nương tựa lẫn nhau này thì cũng cố gắng kiên nhẫn giải thích: “Mùa hè mở điều hòa mà đạp chân ra dễ bị cảm lạnh. Chị đá chân lung tung. Người khác phải đắp lại hộ.”

Mạc Yên Nhiên nháy nháy mắt. Mặc dù bé biết cậu em trai sống cùng mình này không tệ, nhưng không ngờ em trai lại quan tâm mình như vậy. Vì vậy trong đôi mắt nhỏ ẩn chứa chút nước mắt cảm động: “Cách Ly thật tốt. Cách Ly đối với chị là tốt nhất.” Bé ôm Mạc Cách Ly ô ô mấy tiếng.

Mạc Cách Ly nhẹ nhàng né tránh: “Buổi trưa dì Tô có đến đây. Dì đem anh đào cho chị, còn giúp chị đắp chăn, còn ôm chị nữa.” Nói xong, Mạc Cách Ly nhìn chị một cái, đẩy cửa bỏ đi.

Mạc Yên Nhiên đứng tại chỗ, vuốt mái tóc xoăn vì ngủ mà toán loạn, ngoẹo đầu nghĩ. Dì Tô? Lại là dì ấy?

Bé bắt đầu dĩ nhiên chân mày đẹp nhìn anh đào trên bàn, dùng dằng nghĩ, ăn hay không ăn đây?

Ai nha, đúng là một lựa chọn khó khăn!

Mạc Yên Nhiên khổ sở kêu lên một tiếng, xoay người thả mình xuống bắt đầu khổ cực suy nghĩ.

Ăn, thì mất mặt lắm.

Không ăn, lại khổ cái dạ dày mình.

Bé dùng một cước đá bay suy nghĩ đó, rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

57. Q.15 - Chương 59: Hảo Cảm Của Mạc Yên Nhiên

Buổi trưa, bọn trẻ đi chơi. Mạc Phong cũng đã ra ngoài vì bận việc.

Tô Tranh mở máy tính xách tay, cắm USB vào đọc. Mở một phần mềm đã chuẩn bị trước lên, mở ra đợi phần mềm đó giải mã tài liệu và công cụ đặc biệt LC4 tiến hành phân tích và phá mã.

Nửa tiếng sau, công cụ phá khóa này phát ra một tiếng báo. Tô Tranh vội mở ra xem. Mật mã đã phá thành công. Nhưng khi nhìn thấy mật mã này, Tô Tranh nhất thời ngây người

Mật mã đó, là ngày sinh nhật của cô.

Tô Tranh nhìn mật mã này trầm mặc thật lâu. Và suy nghĩ lại. Cô đã trải qua bao nhiêu việc, chẳng lẽ lại vì chút tình cảm này mà choáng váng? Cho nên phải tỉnh táo nhìn người mình yêu, tỉnh táo nghe những lời nói ngọt ngào đó và thậm chí tỉnh táo bang quan nhìn con mình đau lòng khổ sở.

Đương nhiên Tô Tranh cũng hoài nghi. Cô hoài nghi tất cả đều là giả. Cô là người từng trải qua bao khổ sở như vậy, lẽ nào lại dễ dàng tin tưởng hạnh phúc trong gang tấc này? Cô biết số phận sẽ không ưu đãi mình như vậy, sẽ không ỉn có được thứ mình mong muốn như vậy.

Thế nhưng trong một phút kia Tô Tranh lại biết, người đàn ông kia thật sự yêu mình, cô có thể tin đây là sự thật không?

Tô Tranh ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu. Cô biết yêu thật lòng là thế nào. Chuyện cô nên làm có nên tiếp tục không? Ước định mười năm trước kia. Bản thân cô không có gì bảo đảm. Vậy thì bây giờ làm sao cô có thể tin tưởng một cam kết hư vô không có thực như vậy? Cô cẩn thận, cầu toàn, chịu uất ức như vậy. Cô vì tất cả bỏ ra cái giá quá cao. Làm sao cô có thể đem tất cả kỳ vọng của mình ủy thác trên thân người khác?

Tô Tranh kiên định di chuyển con chuột, nhớ kỹ mật mã đó.

Cô biết, người đáng tin tưởng nhất trên thế giới chính là mình.

Trong cơn bão tố muốn bám chặt thì nhất định phải lấy được điểm yếu của đối phương.

Trước mặt Mạc lão phu nhân, cô không còn là người mẹ mặc cho người ta định đoạt, thậm chí ngay cả can đảm phản cũng không có.

Cô là Tô Tranh, cô phải nắm giữ vận mệnh của mình, cô muốn cho con của mình một cơ hội lựa chọn!

Mạc Yên Nhiên vừa làm bài, vừa cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Tô Tranh bên cạnh.

Mạc Yên Nhiên là ai chứ? Dĩ nhiên bé không thể vì vài quả anh đào mà vội vàng thân thiết với người vốn xa lánh mình được. Cô bé chỉ lặng lẽ quan sát Tô Tranh, trong lòng bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc là cô này xảy ra chuyện gì sao?

Tô Tranh đang cúi đầu xem một quyển sách bài tập, cảm thấy ánh mắt của Mạc Yên Nhiên, cô mỉm cười ngẩng đầu, thân thiết hỏi: “Yên Nhiên. Sao thế? Có việc gì không?”

Mạc Yên Nhiên nhìn trộm bị Tô Tranh bắt được, muốn tránh cũng không được, mặt bỗng nhiên đỏ đỏ. Chỉ là bé là Mạc Yên Nhiên đó. Làm sao bé có thể ngượng ngùng được? Vì vậy bé đỏ mặt lớn tiếng nói: “Cháu có một bài không biết làm. Dì dạy cháu đi!”

Sau khi nói xong cô suy nghĩ một chút, lại kiêu ngạo bổ sung: “A, không hẳn là cháu không làm được. Cháu muốn đố dì đấy!”

Tô Tranh không nhịn được phì cười: “Được rồi. Vậy dì tiếp nhận lời thách đố.” Nói xong lập tức đứng dậy đi đến, cầm tập bài tập lên xem.

Gần đây Tô Tranh dụng công không ít, tổng kết trên mạng các bài giảng của thầy cô giáo có tiếng và mấy trăm câu hỏi khóa giải đáp. Cô so với bất cứ ai cũng nghiêm túc hơn. Hôm nay xem đến bài này, cô liền lập tức biết, đây là đề mục trong đề thi Olympic số học một năm trước. Sau lại vì đề mục quá mức đánh đố mà bị rút ra khỏi phạm vi đề thi Olympic. Không ngờ bài tập của Mạc Yên Nhiên vẫn còn loại đề này?

Mạc Yên Nhiên thấy Tô Tranh cau mày nhìn đề mục này, không cưỡng nổi đắc ý nói: “Thế nào? Dì cũng không làm được sao?”

Tô Tranh cười, nhìn Mạc Yên Nhiên tràn đầy tự tin chờ cô thất bại hỏi: “Yên Nhiên biết làm thật sao?”

Mạc Yên Nhiên bĩu môi: “Đó là đương nhiên, nhờ cháu học rất lâu mới hiểu được đấy!”

Tô Tranh ngồi xuống, để tập đề xuống cười nói: “Được rồi, Yên Nhiên có thể chỉ cho dì một chút không?”

Mạc Yên Nhiên nháy mắt nhìn cô, kinh ngạc nói: “Dì Tô không làm được sao?”

Tô Tranh chỉ cười không nói, chỉ lẳng lặng nhìn Mạc Yên Nhiên.

Mạc Yên Nhiên thầm nghĩ, tôi là Mạc Yên Nhiên. Tôi không so đo với người tầm thường như dì. Xem như vì hôm qua cô đối tốt với tôi như thế, tôi sẽ dạy không cho cô đi! Cũng để cho cô biết rõ Mạc Yên Nhiên – tôi thông minh vô địch cỡ nào!

Mạc Yên Nhiên hưng phấn cầm giấy bút chỉ cho Tô Tranh cách làm đề này như thế nào. Đây đúng là một đề phức tạp. Tô Tranh vừa vẽ vừa chỉ, vừa nói vừa nhìn Tô Tranh có nghe rõ không.

Tô Tranh gật đầu liên tục, đến lúc mẩu chốt vấn đề có chút tính dẫn dắt. Vốn dĩ Mạc Yên Nhiên là người biết làm nhưng lại ngập ngừng vì cũng chưa hiểu rõ. Hôm nay Tô Tranh vừa hỏi, lại làm cho cô bé nghĩ kỹ một chút. Bé cũng thật thông minh, rất nhanh làm rõ suy nghĩ của mình, tiếp tục giảng giải cho Tô Tranh.

Tô Tranh con gái mình nhiệt tình giảng giải đề ình, một nửa suy nghĩ đang nghe đề mục, một nửa suy nghĩ đã bay lên chín tầng mây từ lâu.

Đứa bé này, cô vừa sinh ra đã chẳng được nhìn thấy một lần. Hai mươi năm nhớ mong, mười năm thứ đầu tiên cô chỉ dám đứng nhìn từ xa, lúc nhìn thấy con cũng là lúc chết, mười năm thứ sau vì không muốn để cho người khác hoài nghi chú ý, nên không dám xuất hiện trước mặt cô bé, lại cũng chỉ có thể lặng lẽ đứng nhìn từ xa.

Hôm nay lại có thể có lúc này. Cô bé vừa ngây thơ vừa kiêu căng ngồi trước mặt mình, nhiệt tình giảng bài ình.

Trong lòng Tô Tranh cảm thấy kiêu ngạo, lại có chút chua xót, lại có ngọt ngào.

58. Q.15 - Chương 60

Mạc Yên Nhiên nghe gia sư ở nhà, thậm chí là em trai mình giảng bài ình, nhưng tới giờ chưa từng giảng cho người khác nghe. Bé chưa từng hưởng qua cảm giác làm cô giáo giảng bài cho người khác. Bé phát hiện, cảm giác này thực không tồi! Mạc Yên Nhiên bé cũng không phải là cái gì cũng không hiểu, cần người khác phải dạy! Bé cũng có thể dạy người khác!

Giảng xong một bài, bé nói khô cả họng, nhưng vẫn kiêu ngạo tự đắc.

Cuối cùng nói xong, bé hả hê nhìn Tô Tranh: “Sao hả? Dì nghe hiểu rõ chưa?”

Tô Tranh gật đầu liên tục: “Hiểu rồi”

Mạc Yên Nhiên rất tốt bụng khích lệ: “Dì đúng là một học sinh giỏi!”

Tô Tranh lại phì cười: “Yên Nhiên, cháu nói rõ ràng lắm. Dì vốn không hiểu, nhưng nghe xong lập tức đã hiểu ra. Nhưng hiểu cách làm này xong, đột nhiên dì cảm thấy có một cách giải khác, hình như cũng được.”

Mạc Yên Nhiên vừa nghe còn có các cách giải khác, tò mò tròn tròn hai mắt: “Còn cách nào nữa ạ?”

Tô Tranh giả bộ sờ cằm cau mày: “Chắc là cũng không đúng đâu?”

Lòng hiếu kỳ của Mạc Yên Nhiên nổi lên thì đời nào để Tô Tranh bỏ cuộc giữa chừng, vội vàng thúc giục: “Chẳng lẽ không còn cách khác thật sao? Dì Tô mau nói đi!”

Tô Tranh mỉm cười nhìn dáng vẻ tò mò thúc giục của Mạc Yên Nhiên, cầm giấy bút nói: “Được rồi, để dì nói. Nhưng phiền cháu xem qua xem làm vậy có đúng không nhé?”

Mạc Yên Nhiên rất nghĩa khí: “Đương nhiên. Cháu phải giúp dì xem, xem gì nghĩ có đúng không chứ!”

Trong lòng Tô Tranh vừa buồn cười lại vừa cảm thán, vội vàng đem cách giải đơn giản hơn mà cô đã nghĩ ra trước đó giảng giải cho Mạc Yên Nhiên.

Cô nói về đề này từ lúc mờ ảo đến rõ ràng, sinh động thú vị, ý tứ rõ ràng, mạch lạc thích đáng, Mạc Yên Nhiên ngồi nghe lúc thì cau mày, lúc lại gật gật cái đầu, lúc không hiểu, lúc lại bừng tỉnh hiểu ra. Cuối cùng Mạc Yên Nhiên không cần cô nói tiếp, kêu to: “A. cháu hiểu rồi! Cuối cùng cháu cũng biết làm thế nào.”

Tô Tranh mỉm cười nhìn cô bé. Thấy cô bé kiêu căng không đủ thông minh này thật ra cũng suy nghĩ rất nhanh nhẹn đấy chứ!

Khi Mạc Yên Nhiên viết cách giải ra xong, thở dài nói: “Cách này so với cách của cháu đúng là hay hơn nhiều!” Nói xong cô bé nhìn Tô Tranh kính nể: “Dì Tô. Thật không ngờ trông cô như vậy mà đúng là thiên tài!”

Thiên tài? Dĩ nhiên Tô Tranh không dám nhận, cách giải này là do trong lúc tra tài liệu tìm được thôi!

Cô trầm ngâm một chút, giải thích: “À. Là do dì từng làm một bài tương tự như vậy rồi. Vốn là dì quên mất, nhưng khi nghe cháu nói về cách kia, dì bỗng nhiên nhớ ra, cảm giác cách giải đó cũng có thể áp dụng với đề này....”

Mạc Yên Nhiên giơ ngón tay cái lên: “Dì Tô, từ một suy ra ba, thật là lợi hại! Thầy giáo luôn khen em trai cháu thông minh, nói cái gì mà cháu không từ một suy ra ba được, hôm nay xem ra dì so với cháu còn giỏi hơn nhiều.”

Tô Tranh nhìn Mạc Yên Nhiên thật lòng tán dương, đồng thời nghe những lời này, nhin không được vươn tay, nhẹ nhàng vuốt mái tóc xoăn mềm mại của cô, nghiêm túc nói: “Yên Nhiên rất thông minh, là đứa trẻ thông minh nhất trên đời. Thầy giáo kia không hiểu là Yên Nhiên thông minh mới nói như vậy. Sau này Yên Nhiên không cần để ý những lời này.”

Mạc Yên Nhiên lập tức yên tĩnh trở lại, bé cúi đầu suy nghĩ một chút nói: “Cháu không đủ thông minh, thật ra thì cháu biết rõ mình không thông minh như em trai, nên bà nội yêu thương em trai hơn. Giống như ba cũng không thích cháu vậy. Họ đều không quan tâm cháu.”

Tô Tranh lập tức cảm thấy đau lòng, cô rất muốn ôm Mạc Yên Nhiên vào lòng, cẩn thận an ủi cô bé khiến người khác yêu thương này.

Nhưng cuối cùng cô không làm gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc xoăn của Mạc Yên Nhiên: “Yên Nhiên. Ba cháu yêu cháu mà. Chỉ là cháu chưa hiểu thôi.”

Mạc Yên Nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt có chút đau thương: “Không. Dì Tô không hiểu đâu. Cái gì bọn cháu cũng không có, không có ai thương bọn cháu. Họ chỉ giả vờ đối xử tốt với bọn cháu, chứ không hề yêu thương bọn cháu, họ chỉ yêu chính bản thân mình thôi.”

Bé nói xong lắc đầu, cổ cười gượng ra vẻ thờ ơ: “Nhưng cũng chẳng sao cả. Cháu chẳng thèm quan tâm tới họ đâu! Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày cháu rời khỏi cái nhà này, rời khỏi họ! Cháu vốn dĩ cũng không quan tâm họ!”

Bé ngẩng mặt lên, mỉm cười đứng lên, lại thấy dì Tô thất thần, trong mắt chứa lệ quang. Bé kinh ngạc hỏi: “Dì sao vậy ạ?”

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn cô bé, thật lâu sau mới mỉm cười: “Không sao. Chỉ là dì nhớ tới con gái mình thôi.”

Mạc Yên Nhiên không ngờ rằng dì Tô có con gái, không khỏi tò mò: “Con gái dì? Bạn ấy mấy tuổi ạ? Giờ bạn ấy đang ở đâu?”

Tô Tranh hạ mắt, chậm rãi nói: “Dì không những có một đứa con gái, còn có một đứa con trai, là sinh đôi.”

Mạc Yên Nhiên càng thêm ngạc nhiên: “Vậy không phải cũng giống cháu và Cách Ly sao?”

Tô Tranh gật đầu: “Đúng vậy. Dì đã tự tay làm một đôi tượng gỗ, muốn tặng cho bọn nó.”

Mạc Yên Nhiên cau mày nhớ lại: Ai ya, hình như trước đây dì Tô cũng từng tặng bọn cháu một đôi tượng gỗ nhỉ. Cháu nhớ hình như là một cặp sơ sinh?”

Tô Tranh gật đầu mỉm cười: “Không sai. Tượng gỗ là do dì tự mình dụng tâm điêu khắc, định tặng cho con mình, chính là hình dáng lúc nhỏ của bọn trẻ. Chỉ tiếc là dì không tặng được.”

Mạc Yên Nhiên cúi đầu nhìn người phụ nữ đang mỉm cười trước mặt này. Mặc dù cô ấy đang cười, nhưng trong mắt lại hàm chứa nhiều đau thương như vậy, điều này khiến cho lòng của Mạc Yên Nhiên không nhin được mà nhói đau, cũng khiến cho cô bé cảm thấy có chút không quen mắt. Thậm chí bé còn cảm nhận được hình như trong mơ mình từng nhìn thấy một người phụ nữ đau thương mà tuyệt vọng như vậy.

Tại sao dì không tặng tượng gỗ đó đi được? Tại sao sau này dì lại tặng tượng gỗ cho em trai và bé?

Tại sao bé lại cảm thấy quen thuộc như vậy?

59. Q.15 - Chương 61

Trong lòng Mạc Yên Nhiên có ngàn vạn câu hỏi, bé bắt đầu cảm thấy người phụ nữ trước mặt này thật thân thuộc, đây cảm giác mà trước kia bé chưa bao giờ có. Có lẽ là do từ trước đến giờ bé chưa từng nghiêm quan sát người phụ nữ này?

Bé không nhịn được ngồi xuống, lẳng lặng nhìn cô, nhỏ giọng khéo léo hỏi: “Dì Tô, con gái và con trai cô đâu rồi, bây giờ các bạn ấy như thế nào?”

Tô Tranh ngược mắt nhìn bé, bên môi mang theo một nụ cười bất đắc dĩ: “Cuộc sống bây giờ của bọn họ rất tốt.”

Mạc Yên Nhiên rất muốn hỏi nếu bọn họ đã rất tốt như vậy, thì tại sao cô lại đau thương như vậy? Nhưng bé lại không hỏi ra miệng, bé cảm thấy người phụ nữ trước mặt này tràn đầy bí mật, lòng của cô ấy bị đau đớn thê lương bao phủ, bé cảm thấy không khí xung quanh cũng trầm lắng theo, loại này cảm xúc phức tạp này làm cho bé không đủ dũng khí để mở miệng ra hỏi.

Bé cố gắng cười, muốn cho không khí nhẹ dịu hơn, nhưng bé lại nhớ đến lúc khi bé còn bé.

Bé rất nghiêm túc an ủi Tô Tranh: “Dì Tô, từ nhỏ cháu đã không có mẹ, nghe Miêu bà bà và bà nội nói mẹ đã độc ác từ bỏ chúng cháu, bà ấy không hề yêu thương chúng cháu. Nhưng cô thấy đó, dù không có mẹ thương yêu chúng cháu vẫn sống rất tốt!”

Tô Tranh nhìn vào ánh mắt an ủi của cô bé thật sâu, dùng ngón tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng sờ trớn gương mặt trắng nõn tinh xảo của bé. Gò má của Mạc Yên Nhiên nhai nhui nhai mịn, đó là sự mềm mại riêng biệt của bé.

Cô khàn khàn mở miệng, nhẹ nhàng hỏi: “Cuộc sống của cháu và Cách Ly thật sự rất tốt, thật sao?”

Mạc Yên Nhiên cảm nhận được sự lạnh lạnh từ ngón tay đang sờ trớn gương mặt mình của Tô Tranh, cảm giác thật thoải mái. Bé nghiêm túc nhìn Tô Tranh đang nhìn dáng vẻ của mình, lần đầu tiên bé cảm thấy cô ấy dịu dàng xinh đẹp động lòng người như vậy, nhưng sao cảm xúc này thật quen thuộc và thân thiết. Thậm chí bé còn cảm thấy một lần nữa, có lẽ bé thực sự đã từng gặp người phụ nữ này, không phải vào bữa tiệc sinh nhật mười tuổi đó mà hình như là từ trước đó? Mạc Yên Nhiên nghĩ, chẳng lẽ là ở trong mộng sao?

Bé nghe âm thanh mềm mại mà khàn khàn của Tô Tranh, cúi đầu suy nghĩ một chút: “Có hạnh phúc không, dù sao có bà nội cưng chiều chúng cháu, Miêu bà bà cũng cưng chiều chúng cháu.”

Tô Tranh nghe bé nói như thế cười nhẹ: “Ừ, vậy thì tốt.”

Mạc Yên Nhiên nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời có khổ sở: “Mặc dù bà nội cưng chiều chúng cháu, nhưng đó là bởi vì chúng cháu là con cháu nhà họ Mạc. Nếu như chúng cháu không họ Mạc, có lẽ bà cũng chẳng bao giờ đoái hoài đến chúng cháu. Bà chỉ yêu thích Cách Ly còn đối với cháu nhiều lúc cháu cho rằng cháu chỉ là một quà tặng được tặng kèm theo.”

Tô Tranh nhìn dáng vẻ khổ sở của cô bé, cảm thấy lòng như bị ai dùng dao cứa, dai nhói, cô nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Mạc Yên Nhiên an ủi nói: “Không, Yên Nhiên xinh đẹp như vậy như vậy, hiểu chuyện, lại thông minh như vậy, sao lại có thể là quà tặng kèm theo? Cháu là tiểu công chúa xinh đẹp nhất, nên sẽ nhận được nhiều nhất sự ái nhất ở trên đời này.”

Cô đã từng cảm thấy đứa bé này lấy được quá nhiều, cô cho là quá nhiều sự ái sẽ hủy hoại một đứa bé, cho nên dừng dừng nhìn đứa bé bị ba lạnh lùng. Nhưng một phút này Mạc Yên Nhiên non nớt, cô đơn lại làm cho cô cảm thấy không thể thở được, cô đột nhiên cảm thấy, cô nguyện ý đem tất cả sự ái trên đời này giao cho đứa bé trước mặt. Cho dù bé muốn trắng sáng, cô đều nguyện ý dốc hết tất cả sức lực mà lấy xuống, nâng đến trước mặt bé.

Mạc Yên Nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nhìn Tô Tranh, miệng tràn ra một nụ cười: “Dì Tô, dì không phải dùng an ủi cháu, dì còn không hiểu hết chuyện. Mặc dù cháu còn nhỏ, nhưng rất nhiều chuyện cháu đều hiểu.”

Tô Tranh giật mình, cô lồm bồm mở miệng: “A, cháu đều hiểu?”

Mạc Yên Nhiên đứng lên, đi tới cửa sổ sát đất nhìn cảnh biển phía ngoài, cố ý cười ra nụ cười sáng sủa: “Cháu đương nhiên biết bà nội không hề yêu thích cháu, cháu cũng biết là ba không thích nhìn thấy cháu. Lúc đầu cháu cũng không hiểu tại sao, nhưng sau này mới phát hiện, ánh mắt của ba luôn có ý thức né tránh không muốn nhìn cháu. Sau đó thì sao, trong lúc vô tình nghe thấy bà nội nói cháu rất giống mẹ. Vì vậy cháu đoán, có thể vì bọn họ ghét mẹ, bởi vì cháu lớn lên giống mẹ, cho nên bọn họ cũng ghét và không muốn nhìn thấy cháu.”

Lúc này Tô Tranh cảm thấy mình hoàn toàn không thể nói ra lời nào.

Đứa bé này lớn lên giống cô, cho nên tất cả mọi người không thích bé sao? Cho nên cuộc sống của bé không có một chút hạnh phúc sao?

Giờ phút này, Tô Tranh tình nguyện mình không tồn tại ở trên cái thế giới này.

Có lẽ chết đi như thế, cái gì cũng không biết, cô chết đi có lẽ sẽ tốt hơn cho bé một chút chứ?

Nhưng Tô Tranh không chết, còn sống so với chết còn khó khăn hơn không phải sao?

Cô khó khăn để sống, cô hi vọng có một ngày, có thể cho đứa bé này vui vẻ, để bù đắp một phần áy náy và đau lòng của cô.

60. Q.15 - Chương 62

Tô Tranh mang món điểm tâm mình tự làm cho Mạc Yên Nhiên.

Mạc Yên Nhiên nghiêng đầu cười: “Dì Tô, cháu rất muốn ăn !”

Tô Tranh dịu dàng mỉm cười nhìn cô: “Đây là món dì tự tay làm cho cháu mà.”

Mạc Yên Nhiên không tự nhiên: “Thôi đi, cháu không tin đâu.”

Tô Tranh cười quan sát cô bé: “Sao cháu lại không tin?”

Mạc Yên Nhiên cong môi nói: “Hừ, vô sự mà ăn cần thì không phải gian xảo tức là đạo chích(*), vì vậy mà cháu không thể tin là dì cố tình làm cho cháu.” Ánh mắt bé nháy một cái, nghịch ngợm mỉm cười: “Nhưng dù sao dì cũng đã mang lên rồi cho nên cháu sẽ không cự tuyệt đâu!”(*) kẻ trộm

Nói xong bé vội vàng chạy đến bồn rửa tay rửa sạch tay, lại nhanh chóng chạy lại ăn điểm tâm. Thật ra thì hai ngày trước khi bé nhìn thấy ba ăn, bé đã rất muốn rồi! Hôm nay mỹ vị đưa tới cửa, làm sao bé có thể cự tuyệt?

Tô Tranh cương chiều nhìn dáng vẻ ăn như hổ đói của bé, bất đắc dĩ lắc đầu: “Cháu có đói bụng đâu, sao lại ăn vội vã như vậy?”

Mạc Yên Nhiên vừa cảm nhận vị mát ngọt của viên thạch trong miệng, vừa cố gắng phát ra âm thanh: “Đó. cháu đã. Cảm thấy. Ăn ngon rồi.”

Được ăn thật là thích, Mạc Yên Nhiên ăn xong hết toàn bộ chỗ điểm tâm, rồi mới thỏa mãn cảm khăn giấy lên lau miệng: “Dì Tô, dì thật lợi hại! Quả nhiên là ăn thật ngon, không trách được ngày đó ba lại có thể ăn sạch sẽ tất cả.”

Tô Tranh cảm thấy thật buồn cười, xem ra Yên Nhiên còn hận Mạc Phong vì ăn sạch chỗ thạch của cô bé vào ngày hôm đó.

Tô Tranh cảm thấy đã đến thời gian đi nghỉ, nên dọn dẹp lại đồ dùng rồi kéo Mạc Yên Nhiên xuống tầng.

Hình ảnh hai người cầm tay nhau xuống tầng, thật sự đã làm cho nhiều người kinh hãi.

Mạc Cách Ly ngẩng đầu hồ hững hờ liếc mắt nhìn, rồi đi thẳng lên tầng, nhưng Mạc Yên Nhiên lại lớn tiếng gọi Mạc Cách Ly: “Cách Ly, sau đó nhớ xuống ăn cơm tối!”

Bà Miêu đang ở trong phòng bếp làm điểm tâm cho chị em Mạc Yên Nhiên, nghe thấy có tiếng nói liền thò đầu ra, nhìn thấy tâm can bảo bối của mình đang thân thiết nắm tay với Tô Tranh, lập tức cảm thất kinh ngạc. Nhưng bà cũng đã là người có tuổi rồi, chỉ là nghi ngờ nhìn Tô Tranh mấy cái sau đó cũng lặng lẽ quay lại phòng bếp.

Trước đây đối với Tô Tranh, trong lòng Mạc Yên Nhiên vốn có bài xích, nhưng sau lần thổ lộ tâm sự này bài xích ở trong lòng đã bị quăng lên chín tầng mây. Mà bản thân Mạc Yên Nhiên là một người rất khó giao tiếp với người khác, cho nên lần này thật sự được coi là kì tích, ngay cả khi còn bé muốn bé nói chuyện với hàng xóm cũng khó rồi.

Nói đến món mình thích ăn nhất Mạc Yên Nhiên lập tức nhớ tới chuyện ngày hôm qua, cô bé cong môi ủy khuất nhìn Tô Tranh: “Dì Tô, món cháu thích nhất chính là quả anh đào!”

Trong lòng Tô Tranh cảm thấy buồn cười, nhưng cô lại nghiêm túc nói: “Yên Nhiên, món dì Tô thích nhất cũng là quả anh đào.”

Mạc Yên Nhiên ngạc nhiên: “À? Thì ra dì Tô cũng thích!”

Vì vậy hai người bắt đầu trao đổi những vấn đề xung quanh quả anh đào, ngạc nhiên phát hiện họ chẳng những có sở thích giống nhau, mà ngay cả khẩu vị cũng giống. Mạc Yên Nhiên rất ngạc nhiên, thật đúng là hữu duyên, dì Tô lại có thể có nhiều điểm chung với mình như vậy. Mà Tô Tranh hiển nhiên cũng rất vui vẻ, đây thực sự là con gái cô.

Nói xong lời cuối cùng, Tô Tranh cũng đi lấy những trái anh đào ngon lịm mà sáng sớm người của Mạc Phong đem đến, tự nhiên có được món mình thích nhất đương nhiên Mạc Yên Nhiên rất ngạc nhiên, ánh mắt đầy vẻ cảm kích, vì vậy hai mẹ con cùng nhau khởi động, người này một quả người kia một quả, kết quả đem đĩa anh đào ăn sạch.

Từ phòng bếp đi ra bà Miêu cau mày nhìn này hai người, rất mất hứng nói: “Tiểu thư a, trái cây không thể ăn quá nhiều một lúc, sẽ đau bụng.”

Mạc Yên Nhiên phồng miệng lên, không để ý tới: “Vừa rồi cháu không ăn quá nhiều!”

Bà Miêu nghe nói như thế mất hứng, mất mặt nói: “Tiểu thư a, tôi nói rồi trước khi ngủ không thể ăn đồ, tối hôm qua đã muộn như vậy, tiểu thư vẫn ăn rất nhiều anh đào.”

Mạc Yên Nhiên nhất thời đuối lý, con người đen nháy đảo lại: “Nha. . . . cháu có ăn gì đâu?” Cô bé bắt đầu giả ngu, đồng thời trên gương mặt trắng noãn cũng xuất hiện đỏ ửng.

Anh đào, anh đào, tối hôm qua anh đào từ đâu mà đến? Đến tận bây giờ bé còn cố làm như không biết!

Tô Tranh nhìn đứa bé da mặt mỏng này, cũng không chỉ ra chỗ bé giả ngu, chỉ mỉm cười.

Bà Miêu nghĩ một lúc giả vờ như không nghe thấy lời Mạc Yên Nhiên, cũng không nói tiếp cái gì, âm ức đi lên tầng.

Chuyện cụ bị bà Miêu nhắc lại, làm cho Mạc Yên Nhiên ngại ngần không thôi, ngày hôm qua vào lúc bé lặn qua lộn lại suy nghĩ thì đã ăn hết cả đĩa anh đào từ lúc nào không rõ! Lúc ấy Mạc Yên Nhiên tự mình lý do là, không được lãng phí đồ ăn? Để đến ngày mai sẽ hỏng, lãng phí đồ ăn chính là đứa bé không ngoan!

Bé cẩn thận nhìn Tô Tranh, lại thấy Tô Tranh nhìn mình cười, dường như đã đem tất cả suy nghĩ của mình nhìn thấu vào trong mắt. Trên mặt bé càng thêm đỏ, mắt nhìn đồng nhìn tây, cuối cùng ngượng ngùng mớ hồ nói: “Dì Tô, cảm ơn dì.”

Tô Tranh vuốt tay, kinh ngạc cười nói: “Yên Nhiên, sao tự dưng lại nói cảm ơn?”

Mạc Yên Nhiên thấy Tô Tranh giả vờ như không hiểu chuyện, trong lòng nhất thời cảm thấy buồn lòng, hì hì cười nói: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Một lớn một nhỏ vì vậy mà cùng nhau cười, trong tiếng cười này, Mạc Yên Nhiên mơ hồ bắt đầu cảm thấy mình có thể kéo gần khoảng cách với dì Tô, có thể gần thể chút nữa.

61. Q.15 - Chương 63

Đây là một nhà hàng trên bờ biển, bên trong được trang trí bằng những con cá giả và lưới đánh cá. Cả nhà hàng được chia thành nhiều phòng ăn nhỏ. Trong phòng ăn không sử dụng đèn điện, mà dùng nến. Vì vậy dưới ánh sáng mờ ảo của ánh nến, hòa với phong cách trang trí riêng biệt, âm thanh thuần khiết của biển cả, nơi đây là một nơi hẹn hò lý tưởng của các cặp đôi khi đến đây.

Bên trong phòng ăn có hai người đang ngồi cạnh cửa sổ, đó chính là Mạc Phong và Tô Tranh.

Lúc này, Tô Tranh đang nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ có một cặp vợ chồng đang tản bộ, người vợ đang mang thai, người chồng dìu vợ đi, cẩn thận che chở trăm bề.

Mạc Phong theo nhìn theo ánh mắt của Tô Tranh, cũng nhìn thấy đôi vợ chồng kia. Bụng của người vợ kia cũng không nhỏ, người chồng nắm lấy tay của cô, đỡ hông của cô, giống như hận không thể đi bộ thay cô.

Mạc Phong thu cái nhìn lại, lại nhìn lên khuôn mặt Tô Tranh, ánh mắt của Tô Tranh có chút tản mạn, giống như đang đắm chìm ở đâu đó.

Mạc Phong đưa tay ra, nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt cô, Tô Tranh lập tức lấy lại tinh thần, mê mẩn nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong dịu dàng hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Tô Tranh mím môi cười, lắc đầu mà nói: “Không nghĩ gì.”

Mạc Phong ngừng tạm, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt người phụ nữ kia, trong lòng chợt dâng lên vô số phiền muộn. Rồi quay lại, nhàn nhạt hỏi Tô Tranh: “Có phải khi em mang thai Yên Nhiên Và Cách Ly rất vất vả?”

Tô Tranh nhìn đôi vợ chồng kia một lần cuối rồi quay đầu lại, nghiêm túc nhìn thức ăn trên bàn, nghe thấy Mạc Phong hỏi vậy chỉ cười, hời hợt nói: “Có vất vả, thế nhưng đều đã là chuyện đã qua.”

Đối với Tô Tranh mà nói những chuyện này, đều là những chuyện xảy ra quá lâu rồi. Khi đó cô vừa đi học, vừa chăm sóc mình, đồng thời còn chăm sóc các em gái, em trai ở cô nhi viện. Bụng Tô Tranh lúc đó cũng đã lớn, nhưng cô rất kiên cường, cô kiên cường không cần người khác giúp đỡ, luôn luôn tự tay mình làm tất cả.

Mạc Phong nhìn chằm chằm nụ cười trên môi Tô Tranh, lặng lẽ nhìn thật lâu, rồi mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa.

Ngoài cửa sổ, đôi vợ chồng kia đã đi xa.

Hai người bóng lưng ở rất gần, nâng đỡ lẫn nhau.

Mạc Phong biết, rất nhiều năm trước, khi Tô Tranh mang thai không có một ai giúp đỡ cô, quan tâm cô, chăm sóc cho cô.

Tình cảm giữa Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên càng ngày càng tốt, hai người thường ở bên nhau, nói chuyện với nhau. Dĩ nhiên, phần lớn thời gian là Mạc Yên Nhiên nói, Tô Tranh chỉ mỉm cười lắng lắng nghe.

Tình cảm của bọn họ nhanh chóng lớn lên, điều này làm cho bà Miêu rất kinh ngạc, thỉnh thoảng bà lại vụng trộm nhắc nhở Mạc Yên Nhiên cẩn thận Tô Tranh, nói người phụ nữ này có thể không phải là người tốt bụng, cũng mật mờ nói đến quan hệ giữa Tô Tranh và Mạc Phong không đơn giản. Mạc Yên Nhiên nghe mấy câu này, phản ứng đầu tiên là liếc mắt, rất khinh thường phản bác nói: “Bà Miêu a, những chuyện này đều là chuyện của người lớn, cháu vẫn còn là một đứa bé nên cháu không cần phải biết. Hơn nữa, nếu dì Tô là mẹ của cháu, cháu cũng sẽ rất hoan nghênh, dì ấy đối với cháu rất tốt!”

Bà Miêu nghe xong những lời này thì rất tức giận, muốn phản bác nhưng lại không có từ nào để nói, thật hận không thể đem tiểu tử tông này về biệt thự tránh xa nơi nghỉ mát này, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, đến lúc đó bà cũng khó có thể ứng phó!

Đối với chuyện Mạc Yên Nhiên bỗng nhiên thân thiết với Tô Tranh, Mạc Cách Ly cũng không có phản ứng gì, mà chỉ từ xa thỉnh thoảng quan sát Tô Tranh một cái.

Có một lần, xung quanh không có người, Tô Tranh nhìn thấy ánh mắt quan sát của Mạc Cách Ly, cô chỉ nhẹ nhàng cười với cậu bé.

Mạc Cách Ly trầm mặc, con người rữ xuống lại nâng lên, nói thẳng hỏi: “Cô muốn cái gì?”

Tô Tranh không ngờ Mạc Cách Ly sẽ trực tiếp nói ra như thế, chỉ cười cười nói: “Cháu nghĩ dì muốn cái gì?”

Ánh mắt Mạc Cách Ly lạnh lùng mà xa lánh, ánh mắt kia không phải là ánh mắt của một đứa bé. Cậu không nói rõ chuyện gì, nhưng tràn đầy cảnh cáo: “Tô Tranh, tôi đối với chuyện ai là mẹ kế thì không có hứng thú gì, nhưng tôi không hề thích người khác thương hại tôi và chị gái.”

Tô Tranh lập tức trầm mặc, cô nhìn đứa con trưởng thành sớm của mình, nhẹ nhàng hỏi: “Cháu cảm thấy dì sẽ thương hại Yên Nhiên sao?”

Mạc Cách Ly ngẩng đầu, ánh mắt kia sáng như đèn pha quan sát Tô Tranh, sau một lúc mới nói: “Bây giờ cô yêu thích chị ấy.” Mạc Yên Nhiên là một cô bé rất sợ người khác thương hại mình.

Tô Tranh nghiêm túc nhìn Mạc Cách Ly, trịnh trọng nói: “Cháu bé, dì rất thích Yên Nhiên, dì luôn hi vọng cô bé ấy có thể luôn vui vẻ.”

Mạc Cách Ly đột nhiên nhìn về phía Tô Tranh, sau một thời gian dài, hoài nghi ở trong lòng lên men, cậu mơ hồ ý hiểu ra được cái gì đó.

Tô Tranh không tiếp tục nói nữa, cô lẳng lặng nhìn Mạc Cách Ly. Cô biết lòng của đứa bé quá sâu, cô không thể dễ dàng bắt được, cho nên cô cũng không kỳ vọng gì thêm, chỉ hi vọng Mạc Cách Ly có thể bỏ lòng phòng bị xuống.

Mạc Cách Ly nhìn Tô Tranh thật kĩ, cuối cùng chợt đứng lên, dùng âm thanh non nớt nói một câu: “Thật ra đau khổ nhất, chính là lấy được rồi sau đó lại mất đi.”

62. Q.15 - Chương 64

Bờ biển, ánh mặt trời, bầu trời xanh, mây trắng, nước biển.

Tô Tranh dẫn Mạc Yên Nhiên đi học bơi, Mạc Cách Ly bị Mạc Yên Nhiên lôi đến, nhưng hình như Mạc Cách Ly không hề có hứng thú gì, chỉ đứng ở bên cạnh mà nhìn.

Mạc Yên Nhiên là một học sinh vô cùng thông minh, bé hoạt bát chăm học hỏi, dưới sự giảng giải quy tắc của Tô Tranh bé như một chú chim con tò mò lú rú hỏi, Tô Tranh luôn kiên nhẫn trả lời. Cuối cùng cũng nói xong, Tô Tranh cẩn thận thay cô bé chọn bàn đỡ, mặc áo phao, dẫn bé đến chỗ nước nông, dạy bé tập đạp nước.

Lần đầu tiên Mạc Yên Nhiên không phải dùng đến phao tròn, khi mới bắt đầu xuống nước còn có chút sợ, nhưng bé vô cùng ngạc nhiên, bé cảm giác sau lưng mình giống như có một lực chống đỡ, để mình không bị chìm xuống đáy biển, hơn nữa bên cạnh bé còn có Tô Tranh điều này làm cho bé an tâm hơn rất nhiều, vì vậy mà bé thoải mái giao thân thể mình cho nước biển.

Hai chân bé vui sướng đạp vào làn nước, làm như hướng dẫn của Tô Tranh rất nhanh bé đã nắm được điểm mấu chốt, giống như một con cá đang bơi lội trên mặt nước cô bé vui vẻ cười.

Bé vừa đạp nước, tiếng nước va vào nhau ầm ầm, vừa lớn tiếng, vừa cười, vừa gọi: ” Cách Ly, mau đến đây nhìn, chị đang bơi nè.”

Tô Tranh ở bên cạnh bật cười, rời chỗ đứng, Mạc Yên Nhiên còn chưa biết nổi vậy mà bé đã tự nhận mình biết bơi rồi.

Vốn dĩ Mạc Cách Ly cũng không hứng thú gì, chỉ thỉnh thoảng nhìn sang bên đó một lần, hôm nay nghe thấy Mạc Yên Nhiên vui vẻ như vậy, cũng đứng lên đi đến.

Mạc Yên Nhiên thấy Mạc Cách Ly tới đây, càng vui mừng hơn, vừa đập vừa thúc giục Mạc Cách Ly: ” Cách Ly nhanh lên một chút , mau mau xuống nước! Em còn không đến chị sẽ đến túm em xuống!”

Mạc Cách Ly nhìn Tô Tranh một cái, thấy Tô Tranh cười như hoa, thân thiết khích lệ mình: “Cạnh Ly có muốn tới đây thử một chút hay không?”

Mạc Yên Nhiên từ từ đi đến, thừa dịp Mạc Cách Ly một không chú ý hắt thẳng nước vào mặt Mạc Cách Ly, trong miệng còn lớn tiếng kêu: “Xuống, xuống!”

Mạc Cách Ly cúi đầu, lấy chiếc áo phao ở bên cạnh.

Cậu cũng chưa từng mặc áo phao vì vậy liền nhìn áo phao của Mạc Yên Nhiên bắt chiếc mặc vào.

Tô Tranh nhìn Mạc Cách Ly thấy cậu mặc không đúng cách, lập tức đi đến bên cạnh, giúp cậu mặc cẩn thận, lại nói cho cậu biết bước đầu tiên nên luyện thể nào.

Mạc Cách Ly nhìn Tô Tranh một cái, nhỏ giọng nói một câu: “Cám ơn.” Nói xong lập tức đi xuống biển tìm chị mình.

Tô Tranh ngơ ngẩn, cậu nói “Cám ơn” kia dù rất nhỏ, nhưng cô thực sự nghe được, đó là do Mạc Cách Ly nói.

Vào lúc ba người đang vui sướng tập bơi, thì đương nhiên không thiếu được bà Miêu.

Bà Miêu không dám tin vào mắt mình, hoảng tử, cách cách nhà mình sao lại giống như hai con vịt bơ vơ giữa biển vậy, bà bất mãn nhìn về phía Tô Tranh: ” Tiểu thư Tô, như vậy có nguy hiểm không? Cô không sợ ngộ nhỡ.”

Tô Tranh quay đầu cười với bà Miêu, chỉ vào đội tuần tra cách đó không xa nói: “Nếu bà Miêu không tin tưởng tôi, thì cũng nên tin tưởng bọn họ chứ?”

Bà Miêu còn muốn nói tiếp, nhưng Tô Tranh lại chặn lại: “Nếu bà Miêu không tin tưởng nhưng nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp kia thì cũng nên tin tưởng Mạc tiên sinh chứ?”

Bà Miêu muốn nói nhưng nói không ra, ở nơi nghỉ phép này, không có lão phu nhân, đương nhiên đại thiếu gia là lớn nhất.

Lúc này, Mạc Yên Nhiên đang đùa nghịch cùng với Mạc Cách Ly, vừa đập nước vừa hắt nước lên người Mạc Cách Ly, thấy Tô Tranh mãi không đến đây, không nhịn được lớn tiếng thúc giục: “Dì Tô, dì mau tới đây đi!”

Tô Tranh nhún vai một cái, cười với Bà Miêu nói: “Bà Miêu, tôi ra biển trước, nếu như bà muốn cùng đi, tôi có thể dạy bà bơi.”

Mặt bà Miêu đen lại thở dài, trơ mắt nhìn Tô Tranh đi ra biển, chơi đùa cùng với bảo bối nhà mình.

Ở cửa sổ sát đất cách đó không xa, Mạc Phong nhìn ba mẹ con vui đùa ở ngoài biển.

Trong tay anh nắm chính là tài liệu căn kē về Tô Tranh trong những năm gần đây.

Anh thở dài một cái, dùng sức nhắm mắt lại.

Rất nhiều năm trước, khi đó anh còn quá trẻ và ngu ngốc. Anh quá mức non nớt, không cách nào cho cô cảm giác an toàn, không cách nào che gió che mưa cho cô, nên đã để cho người mình yêu chịu quá nhiều uất ức.

Bây giờ, liệu anh đã đủ mạnh mẽ để bảo vệ cẩn thận người anh đang yêu?

Khi sóng biển đánh đến, không phải anh có thể bảo vệ bọn họ không bị thương tổn, anh có thể cho cô một tương lai, ỉnh một hạnh phúc sao?

63. Q.15 - Chương 65

Hôm nay, Tô Tranh nhận được một cuộc điện thoại. Sau khi cúp điện thoại xuống, cô rơi vào trầm tư.

Nhà họ Mạc đã chiếm S thị nhiều năm qua, với các mối quan hệ của họ S thị đã thâm nhập vào tất cả các thị trường, nào là kinh tế, quân sự, ngay cả chính trị.

Rất nhiều năm trước, khi tổ tiên nhà họ Mạc khai sáng giang sơn đã lập nên một nền móng vững chắc, khi mà chính trị hỗn loạn nhất nhưng với sự lựa chọn phương hướng chính xác nền móng ấy vẫn vững vàng không lay chuyển. Trong nền chính trị của quốc gia cụ tổ nhà họ Mạc vốn có một địa vị hết sức quan trọng, nhưng cụ tổ đó lại cực kỳ thông tuệ, bỏ tất cả quyền to xuống chỉ mong có thể phát triển các khía cạnh cho riêng mình, Cụ lập ra S thị nắm trong tay toàn quyền của nền kinh tế quốc gia.

Ngày hôm nay, đã qua bao nhiêu năm, vì có địa vị hiển hách nên nhà họ Mạc sẽ có một số người kiêng kỵ. Bọn họ có lẽ luôn chờ đợi một cơ hội để làm sụp đổ nhà họ Mạc

Mà gần đây Mạc Phong lại đưa các con đi du lịch vào đúng thời gian mấu chốt của công việc, Tô Tranh không thể không hoài nghi nơi này rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì. Là cố ý bảo vệ muốn hai đứa trẻ sao? Nhưng nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, thì làm sao Mạc Phong có thể khoanh tay đứng nhìn đây?

Thế hệ trước của nhà họ Mạc nay đặc hầu như không còn quan tâm đến S thị, bác trai của Mạc Phong mặc dù cũng có đề tâm, nhưng thành công cũng không có nhiều. Mà cùng với Mạc Phong thì có ba vị con trai, người lớn nhất- Mạc Phong tham chính, người thứ hai Mạc Vân trợ giúp, người thứ ba Mạc Cẩm mới về nước gần đây, trước mắt là thất nghiệp.

Mạc Vân tính tình luôn luôn hiền hòa tao nhã, những năm gần chỉ chuyên tâm với việc kinh doanh của công ty, chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện chính. Hơn nữa chuyện lớn nhỏ xung quanh Mạc Vân Tô Tranh đều biết, trước mắt anh là người không có tinh lực tới ứng phó nếu có thể xảy ra đột biến. Như vậy, trong thời gian Mạc Phong đi du lịch, người chủ trì cho nhà họ Mạc đương nhiên sẽ là Mạc Gấm, chẳng lẽ lại là khối bang trong truyền thuyết – tam thiếu gia sao?

Tô Tranh đang cầm trong tay một chút tư liệu bí mật địa U, chiếc đĩa này nắm giữ một vài bí mật mà người khác không thể biết.

Cô biết nếu như xảy ra chuyện biến gì. Thì một Tô Tranh như cô chỉ là một con kiến hôi trong phong ba rộng lớn. Nhưng con kiến hôi cũng biết sống trộm, con kiến hôi cũng biết giả chết.

Đây chính là một dàn sóng ngầm mãnh liệt, nếu như nhà họ Mạc có bất cứ biến động gì không tốt, cô nhất định sẽ không để cho hai đứa bé hăm sâu vào trong đó.

Nhưng nếu như nhà họ Mạc vẫn tiếp tục sừng sững không ngã, thì cô nên làm cái gì? Nếu như không tiếp xúc trước với bọn nhỏ có lẽ Tô Tranh sẽ trước sau như một mà thực hiện theo kế hoạch của cô, nhưng khi nhìn Yên Nhiên đáng yêu, đơn thuần, cô lại mềm lòng. Rốt cuộc cô cũng biết, thật ra thì mình và bọn nhỏ có được ở cùng nhau hay không cũng không quan trọng, điều quan trọng nhất là cô muốn Yên Nhiên hạnh phúc, cô muốn Cách Ly vui vẻ.

Tô Tranh nắm chặt đĩa U trong tay, nhìn biển rộng lẫn tằm sóng phía xa. Nếu như có một cơ hội được lựa chọn, có phải như có thêm một phần vận cơ hội nữa hay không, bọn nhỏ liệu có thể nguyện ý ở cùng mình ?

Đối với hai đứa bé này mà nói, phải đối với bọn họ như thế nào mới là tốt nhất đây?

Khi Tô Tranh đang chuyên suy nghĩ thì bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, Mạc Phong đi vào.

Mạc Phong ôm lấy cô từ phía sau, cầm tựa lên mái tóc mềm mại của cô.

Tô Tranh không quay đầu lại, cô biết người phía sau là ai. Cô đầy tâm sự, không biết nói gì, thậm chí còn không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Mạc Phong nhìn theo ánh mắt của Tô Tranh , một lúc lâu, anh chợt khàn khàn hỏi: “Chỉ cần đến 5h , em sẽ tỉnh lại.”

Tô Tranh không nói gì.

Mạc Phong thở dài, bàn tay xoay cô về phía trước, cọ mũi vào mũi cô, cúi đầu hỏi: “Nói cho anh biết tại sao.”

Tô Tranh hơi lạnh, mặc kệ anh nắm lấy tay mình, tùy ý nói: “Chẳng qua là thói quen mà thôi.” Nói xong , cô đẩy bàn tay to của anh ra, xoay người muốn đi vào phòng tắm.

Mạc Phong lại bá đạo không cho cô đi, bàn tay giam cô càng chặt hơn, hô hấp cũng dồn dập hơn.

Tô Tranh bất đắc dĩ nói: “Hôm nay anh sao thế?”

Giọng nói của Mạc Phong có chút khàn đục, giống như đã nhẫn nhịn thật lâu: “Nói cho anh biết, các con ra đời vào giờ nào?”

Tô Tranh cứng đờ, cau mày nói: “Tôi làm sao có thể nhớ được, đã qua lâu rồi.”

Mạc Phong giữ chặt lấy cô, bàn tay nắm chặt bả vai của cô, không nhịn được gầm nhẹ lên tiếng: “Không, em nhất định là nhớ! Chúng sinh ra lần lượt vào 5h2 và 5h 21 phút, phải không?”

64. Q.15 - Chương 66

Không hiểu sao em này lại ngẩn vậy ???

Tô Tranh cúi đầu cắn môi, mặc dù đã sống qua hai đời, nhưng những kí ức kia vẫn lưu giữ lại mãi không phai mờ, mặc dù cô rất không muốn nhớ lại.

Không muốn nhớ lại lúc một mình nằm ở trên giường yếu đuối, không nơi nương tựa, không muốn nhớ lại cảm giác bị người trên cao nhìn xuống, không muốn nhớ lại khung cảnh máu mủ chia lìa kia, càng không muốn nhớ lại cái cơ hội đánh mất, sự tuyệt vọng đau đớn.

Mạc Phong ôm lấy cô, vội vàng bắt lấy ánh mắt của cô, nhỏ giọng ép hỏi: “Có phải không, Tô Tranh?”

Tô Tranh cúi đầu, đó là vết sẹo ăn sâu trong tim, ăn mòn tâm trí làm cho cô không thể ngủ tiếp. Cái này vết sẹo cô vẫn luôn lưu trong lòng để từ từ thương thức, hôm nay lại bị anh đột nhiên vạch trần như vậy.

Tô Tranh luôn cho rằng mình đã tạo dựng được ình một sức mạnh vô địch, nhưng khi bị anh hỏi như vậy đôi mắt cô lại bắt đầu ướt át, giống như khi còn bé bị người khác bắt nạt uất ức cũng không khóc, nhưng ở trong lòng mẹ viện trưởng từ ái an ủi thì cô lại sẽ lệ rơi đầy mặt.

Thì ra không phải cô không yếu ớt nữa, mà bởi vì bên cạnh không có ai cho phép cô yếu ớt. Mà bất kể giữa bọn họ có bao nhiêu khe rãnh không thể vượt qua, thì bên cạnh người đàn ông này vẫn có thể đánh đến nơi yếu ớt nhất lòng cô.

Mạc Phong yêu thương ôm cô vào trong ngực, lại phát hiện cô chôn ở trong lồng ngực mình, im lặng khóc sục sùi. Tim của anh như quặn đau, bàn tay kèm chế mà run rẩy, dịu dàng thương tiếc nhẹ nhàng vuốt lưng cho cô.

Gió biển lặng lẽ từ ngoài cửa sổ thổi vào, thổi qua mái tóc của cô, lay động áo của anh. Tiếng sóng biển rì rào vỗ bờ, giống như vì cô, không muốn cho ai nghe thấy âm thanh khóc sục sùi kia .

Mạc Phong thì thầm bên tai Tô Tranh, giọng nói đó trầm nhẹ ôn hòa đến khó tin: “Thật xin lỗi.
Tô Tranh. anh thật sự xin lỗi em.”

Khi đó anh còn chưa hiểu chuyện để mặc một mình em một mình phải đối mặt với tất cả, tại sao anh có thể để cho em-một cô bé nhỏ bé, non nớt như vậy mà phải một mình chịu áp lực lớn như thế? Tại sao anh có thể tự ình tất cả các quyền để đẩy cái sai lầm của mình lên đầu em!

Hai tay Mạc Phong nâng gương mặt của cô lên , nhìn khuôn mặt xinh đẹp vẫn đọng đầy nước mắt, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của cô , cúi đầu an ủi nói: “Thật xin lỗi Tô Tranh, cho anh thêm một cơ hội nữa được không, để cho người một nhà chúng ta có thể cũng nhau chung sống hạnh phúc vĩnh viễn được không?”

Tô Tranh rưng rưng nâng ánh mắt nhìn Mạc Phong, môi dưới mấp máy khó khăn nói: “Thời gian đã qua lâu, tất cả đều đã thay đổi .”

Mạc Phong kiên định lắc đầu: “Không phải vậy, tất cả đều không thay đổi. Em ở đây, anh ở đây, bọn nhỏ cũng ở đây. Anh sẽ nhường sự yêu thích của bọn nhỏ cho em, chúng ta có thể hạnh phúc, nhất định vậy, tin tưởng anh.”

Nước mắt Tô Tranh trượt xuống lần nữa, cô biết, trên cái thế giới này có rất nhiều việc, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, đời đầu tiên, Tô Tranh và Mạc Phong là một bi kịch. Đến đời này, cho dù sống lại, nhưng thực sự có thể thay đổi tất cả sao?

Quần áo rách có thể vá lại, nhưng thương tổn trong lòng người thì không cách nào vá được. Đã từng chịu tang thương, sinh tử biệt ly, thì liệu Tô Tranh có thể làm như quên hết tất cả, nắm tay Mạc Phong đi về phía hạnh phúc sao?

Mạc Phong nhìn nước mắt của Tô Tranh, anh cảm thấy thật vô lực, anh nắm chặt đầu vai của cô, kiên định, dường như muốn Tô Tranh tin tưởng, hơn nữa dường như anh muốn để cho chính bản thân cũng tin tưởng: “Chúng ta, nhất định có thể làm lại từ đầu !”

Tô Tranh phát hiện hình như lòng mình đang mềm đi một chút.

Ánh mắt cô ẩn chứa một nụ cười dịu dàng, mềm mại vui vẻ.

65. Q.15 - Chương 67

Quan hệ giữa cô và Mạc Yên Nhiên ngày càng thân mật, thậm chí mỗi tối Mạc Yên Nhiên còn muốn ngủ với cô bằng được, hoặc nhất định phải tìm cô để tâm sự. Trong lòng Mạc Phong dĩ nhiên là rất bất mãn, nhưng anh cũng hy vọng Tô Tranh và Yên Nhiên có thể thân thiết hơn một chút , nên cũng chỉ mặt đen lại, không phản đối gì.

Mạc Yên Nhiên sẽ nói cho Tô Tranh tất cả tâm sự của mình, chẳng hạn như khi còn bé, bé rất thích con chó màu vàng ở bên nhà, bé gọi nó là A Hoa. Nhưng bà nội nói nuôi con chó không hề hợp với địa vị, nên kiên quyết phản đối bé mang A Hoa về nhà nuôi.

Trừ lần đó ra, Mạc Yên Nhiên còn nói ra những lúc bị uất ức, chẳng hạn như ba không thích mình, và bà nội hình như cũng không thích mình, còn nói sau này bé trưởng thành bé muốn rời khỏi nơi này, giống như Tam thúc tự tìm kiếm cuộc sống của riêng của mình.

Tô Tranh luôn lắng lắng nghe bé nói, thỉnh thoảng vuốt ve mái tóc xinh đẹp của Yên Nhiên.

Mạc Yên Nhiên hưng phấn ríu rít như chim non, nói xong ánh mắt ảm đạm xuống, bé làm nũng với Tô Tranh, tịch tịch nói: “Dì Tô, cháu không thích dì Phùng làm mẹ cháu.”

Đây là lần đầu tiên Tô Tranh nghe thấy Mạc Yên Nhiên nhắc tới Phùng Minh Nhi, nên thuận mồm hỏi: “Sao Yên Nhiên lại không thích dì Phùng?”

Mạc Yên Nhiên nhẹo đầu suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Dì ấy đối với cháu và Cách Ly cũng tốt vô cùng, nói ghét cũng không phải, nhưng so với dì, đương nhiên là cháu thích dì Tô hơn rồi !”

Tô Tranh cười, cô có được cái địa vị “Thích hơn” này làm cô cảm thấy thật thỏa mãn.

So với quan hệ ngày càng thân mật với Mạc Yên Nhiên thì quan hệ giữa Tô Tranh và Mạc Cách Ly lại chẳng có gì tiền bộ.

Bình thường khi Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên cũng nhau chơi đùa, hoặc tâm sự, thì khuôn mặt của Mạc Cách Ly đều rất nghiêm túc, nhìn về phía nơi khác. Mạc Yên Nhiên nói chuyện rất trực tiếp, khi bé có

chuyện gì tốt thì sẽ luôn chia sẻ cùng với cậu em trai sinh đôi của mình, vì vậy lúc này cô bé lớn tiếng vui mừng gọi cậu : “Cách Ly mau tới đây, cùng nhau chơi nào.”

Mạc Cách Ly cũng rất nghe lời Mạc Yên Nhiên, cậu sẽ từ từ đi tới, rồi lặng lẽ đứng ở một bên, khi Mạc Yên Nhiên chơi quá thời gian cho phép thì sẽ nhắc nhở. Tô Tranh chào cậu bé, cậu cũng sẽ chào lại, nhưng không có gì hơn.

Mỗi khi đến lúc này, Tô Tranh luôn cố gắng xua đuổi lỗi cô đơn ở trong lòng, cô tự nói với mình: Đã nhiều năm như vậy, mà không cho con một tình thương của người mẹ nào , thì giờ sao con có thể đối xử tốt với mà được? Cô cảm thấy mình không thể hiểu được suy nghĩ của đứa bé này, nhìn ánh mắt của cậu bé, nó giống như cái gì cậu cũng biết, nhưng cũng lại giống như cái gì cậu cũng không hiểu.

Gần đây quan hệ giữa Tô Tranh và Mạc Phong cũng ngày càng thân mật, hai người sẽ ôm nhau nói về tình yêu, Mạc Phong cũng sẽ tỉnh lại khi cô tỉnh dậy vào lúc sáng sớm rồi sẽ lặng lẽ ôm cô từ phía sau, cùng cô ngắm mặt trời mọc, ngắm thủy triều, nghe tiếng gió thổi, nghe tiếng sóng biển.

Những tưởng thời gian cứ thế trôi đi thì thật hạnh phúc. Nhưng mong ước cũng chỉ là mong ước thôi, khi có một người đến, thì cuộc sống của bọn họ bắt đầu xảy ra biến hóa.

Nhà họ Phùng , cũng giống như nhà họ Mạc là một đại gia tộc bậc nhất.

Phùng Khánh Tường , là một người rất được lòng của các quan nại trong trung tâm cả nước, ông được phái đến S thị để điều tra giám sát một số việc quan trọng.

Phùng Minh Nhi, là cháu gái của Phùng Khánh Tường, là thiên kim tiểu thư xinh đẹp nhất gia tộc họ Phùng, là vị hôn thê được dự đoán với Mạc Phong.

Cô cũng muốn đến nơi nghỉ phép rồi.

66. Q.15 - Chương 68

Từ nhỏ Phùng Minh Nhi đã là một người muốn gió được gió, muốn mưa được mưa so với Mạc Yên Nhiên cô là một thiên kim tiểu thư cực kì kiêu ngạo.

Dù gia thế Mạc Yên Nhiên như thế nào, nhưng đối với lão phu nhân cũng chỉ là một cháu gái thôi. Mạc Yên Nhiên không có mẹ thương yêu, cha thì luôn không ở bên cạnh, có thể nói, Mạc Yên Nhiên không có một tình yêu trọn vẹn , hoàn cảnh lớn lên của Mạc Yên Nhiên không hề hoàn thiện .

Mà Phùng Minh Nhi thì không như thế, Phùng Minh Nhi có người cha ghê cao chức trọng, có mẹ dịu dàng đoan trang, cô sống trong sự sủng ái yêu thương của họ.

Một Phùng Minh Nhi như vậy mà khi gặp Mạc Phong cô lại bị uất ức cầu toàn . Cô gặp phải Mạc Phong, giống như gặp phải khắc tinh trong cuộc đời, lấy kiêu ngạo của cô thu lại không còn một mống.

Bạn thân của Phùng Minh Nhi đã từng hỏi cô, Mạc Phong có cái gì tốt, mà đáng giá để cô uất ức cầu toàn như vậy, cam nguyện làm mẹ ghẻ của hai đứa trẻ? Phùng Minh Nhi lắc đầu mà nói không biết, yêu chính là yêu, yêu là không có lý do. Nếu Mạc Phong là ngọn lửa, cô chính là con thiêu thân rồi.

Chỉ tiếc, ở trước mặt Phùng Minh Nhi , Mạc Phong không nhiệt tình, Mạc Phong không phải là lửa, mà là hầm băng. Lòng tin và nhiệt tình của Phùng Minh Nhi gần như bị tòa hầm băng này tổn thương, đông lạnh thành tuyệt vọng, nhưng rốt cuộc Phùng Minh Nhi cũng có một thành quả: bọn họ cuối cùng cũng đính hôn.

Phùng Minh Nhi cũng biết, bọn họ đính hôn là do ý của lão phu nhân, nhìn từ đầu đến cuối Mạc Phong chưa từng thay đổi thái độ lạnh nhạt là đã biết. Vì vậy dù mừng rỡ, nhưng tỉnh táo suy nghĩ một chút, biết cách mạng chưa thành công, cô còn cần cố gắng thêm nữa.

Lần này Phùng Minh Nhi đã lấy được sự đồng ý của lão phu nhân , đi đến nơi nghỉ phép để làm bạn với hai đứa bé. Làm bạn đứa bé, đương nhiên chỉ là cái vỏ bọc thực chất là đến để thân cận với ba của đứa bé. Nhưng Phùng Minh Nhi rất thông minh, cô biết đạt được lòng của bọn nhỏ, thì ngày bước vào Nhà họ Mạc sẽ đến nhanh hơn rất nhiều.

Trong mấy năm qua, vì để lấy lòng hai tiểu tổ tông kia cô đã bỏ ra không ít công phu, hôm nay cuối cùng hai cái đứa bé kia đối với cô đã không có ý kiến gì. Phùng Minh Nhi tương đối hài lòng với việc này, cô biết có bao nhiêu phụ nữ khó khăn lấy lòng chúng. Cô rất hài lòng mà nghĩ, lợi dụng lần nghỉ phép này hãy phát triển tình cảm với hai đứa bé thật tốt, có lẽ cái ghế thiếu phu nhân của nhà họ Mạc Đại đã đến đến gót chân rồi chỉ còn một chút là cô có thể ngồi lên đó.

Ôm mục đích như vậy tới nơi này, khi nhìn thấy Tô Tranh không biết Phùng Minh Nhi sẽ có cảm giác thế nào!

Vườn hoa trong sân, cô và Tô Tranh nhìn nhau chốc lát, hiển nhiên hai người phụ nữ đều có ý định riêng. Đối với Tô Tranh mà nói, cô gái này cũng không làm gì sai, nhưng trí nhớ trước khi chết ấy khắc sâu, cô gái này mà lấy được Mạc Phong thì cả đời Tô Tranh cũng không lấy được. Vì vậy đối mặt với chính mình cô hoàn toàn không có tình thông cảm, lòng Tô Tranh vẫn luôn cực kỳ phức tạp.

Mà Phùng Minh Nhi thì sao, cô vẫn nhớ Tô Tranh, tiệc sinh nhật lần đó đã làm cho cô có phòng bị trong lòng với Tô Tranh. Nhưng cô vụn vụn không ngờ Tô Tranh lại có thể xuất hiện ở nơi này, hơn thế nữa cô không thể tưởng tượng được là Mạc Yên Nhiên lại có thể chen chúc trên một cái ghế với Tô Tranh để chơi game, rất là thân mật! Mà còn hơn thế, người luôn luôn lạnh lùng như Mạc Cách Ly lại có thể bình tĩnh ngồi ở bên cạnh nhìn họ chơi!

Cô há hốc mồm, cứng lưỡi một lúc lâu, nhìn Tô Tranh chăm chăm nửa ngày, cho đến khi Tô Tranh lễ phép lên tiếng chào hỏi cô, cô mới tìm được đầu lưỡi: “Yên Nhiên, dì rất nhớ cháu, dì cố ý tới đây để chơi với cháu!” Cô không để ý đến tiết giáo, hoa lệ bỏ qua Tô Tranh, làm như bản năng chào hỏi với Mạc Yên Nhiên trước, thử dò xét tình huống.

Mạc Yên Nhiên vốn dĩ cũng không hề ghét Phùng Minh Nhi, trong lúc cấp bách bé ngẩng đầu lên liếc nhìn Phùng Minh Nhi, cười ngọt ngào gọi một tiếng: “Dì Phùng, cháu dì ạ!” Sau đó bé lưu luyến taapk trung chơi game, không nhìn Phùng Minh Nhi thêm một cái. Cương thì còn đang ở phía trước hoành hành, bé còn phải chiến đấu tiếp.

Mạc Cách Ly ở bên cạnh làm đúng quy củ đứng lên, chào hỏi cẩn thận với Phùng Minh Nhi, nhẹ nhàng, ôn hoà.

Phùng Minh Nhi rất lúng túng, cô không muốn phải chịu lạnh nhạt như vậy, nơi này không ai kêu cô ngồi xuống. Cô đang lo không có gì dưới bậc thang thì bà Miêu xuất hiện. Bà Miêu thấy Phùng Minh Nhi thì rất kích động, đi tới kéo tay Phùng Minh Nhi, trực tiếp kéo Phùng Minh Nhi đi vào nhà, lên lầu nói chuyện.

Đối với Phùng Minh Nhi mà nói, đừng nói là bà Miêu nhà họ Mạc, mà ngay cả con chó nhà họ Mạc nuôi cô cũng phải đối xử thật cẩn thận, cho nên cô thân thiết kêu “Mẹ Miêu”, hoan hoan hỉ hỉ đi theo bà Miêu lên lầu, trước khi đi dĩ nhiên liếc nhìn lần cuối cô gái Tô Tranh kia.

Bây giờ cô không thể nóng vội, cô còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, Bà Miêu hiển nhiên là thí sinh tốt nhất.

Tô Tranh cùng chơi trò chơi với Mạc Yên Nhiên, suy nghĩ cũng đã đặt lên người vừa tới Phùng Minh Nhi.

Lần này Phùng Minh Nhi tới, chỉ đơn thuần là vì tình yêu của thiếu nữ, hay là còn có mục đích khác? Căn cứ vào những tin tức cô lấy được, tình thế hôm nay gần như là hết sức căng thẳng, Chuyện gì Phùng Minh Nhi cũng không biết sao? Mà khi hai nhà còn chưa rõ tình hình, hôn lễ của Phùng Minh Nhi và Mạc Phong sẽ đi về đâu?

Sau thời gian chung sống này, Tô Tranh càng ngày càng tin Mạc Phong yêu mình. Nhưng Mạc Phong, người như vậy, sẽ vì tình yêu bất chấp tất cả sao? Nếu muốn Mạc Phong lựa chọn một giữa nhà họ Mạc và Tô Tranh không biết anh sẽ lựa chọn ra sao?

Tô Tranh bắt đầu dĩ cười ở trong lòng, rất nhiều năm trước, Mạc Phong cũng đã từng lựa chọn giữa Tô Tranh và một thứ nào đó, nhất định anh sẽ chọn thứ kia. Tô Tranh là cái gì, cũng chỉ là một thiếu nữ bị lạc thôi, cô gái như thế khắp nơi đều có. Mười năm trước Mạc Phong sẽ không vì một khắc tâm động của chính mình mà buông tha nguyên tắc đã có từ lâu.

Hôm nay Tô Tranh bắt đầu dần dần tin tưởng, nếu như lúc này giữa mình và tiền đồ tương lai nhất định sẽ có một sự lựa chọn, thật sự là Mạc Phong có thể lựa chọn mình. Tuổi của anh cũng không còn nhỏ, những thứ như công danh tiền đồ đã bị coi nhẹ rồi, anh bắt đầu thành thực, biết xem xét trong cuộc sống của mình cái gì quan trọng hơn.

Nhưng lần này đặt ở đầu cân bên kia có lẽ không chỉ là tiền đồ của Mạc Phong nữa rồi, còn có cả tương lai của nhà họ Mạc, ở thành phố này nhà họ Mạc thịnh vượng huy hoàng, mấy chục năm từng từng không ngã.

Một mình Tô Tranh so với sức nặng kia thì có thể nào đánh đồng sao?

Mạc Yên Nhiên rất nhạy cảm cong môi làm nũng nhìn Tô Tranh,: “Dì Tô, không phải dì đã từng nói làm việc thì phải nghiêm túc sao? Vậy tại sao đánh cương thi có thể không tập trung vậy?”

Tô Tranh tỉnh hồn, nhìn đứa nhỏ nhú nhú lông mày, cái miệng nhỏ chu lên, thật là đáng yêu. Lòng của cô nhất thời mềm mại, dịu dàng cười , hạ thấp giọng cưng chiều nói: “Tốt, Dì Tô không mất tập chung nữa, chuyên tâm cùng Yên Nhiên đánh cương thi!”

Thật ra Mạc Yên Nhiên cũng chỉ là nhõng nhẽo , nghe thấy Tô Tranh nể tình như vậy, cười vui sướng, nắm quả dấm nhỏ đáng yêu nói: “Dì, nhất định chúng ta phải chơi qua cửa!”

Tô Tranh vội vàng nhận mệnh, bồi tiểu cô nương chơi trò chơi. Khi chơi nhìn Mạc Cách Ly an tĩnh bên cạnh, hỏi cậu: “Cách Ly không tới chơi cùng sao?” Mạc dù biết là không thể nào, nhưng vẫn có suy nghĩ muốn hỏi một chút.

Mạc Cách Ly còn chưa nói gì, trong lúc cấp bách Mạc Yên Nhiên liếc sang Cách Ly: “Dì à, dì không phải để ý đến Cách Ly đâu, anh ấy à, khẳng định là đang cười nhạo chúng ta chơi trò chơi dành cho người có trí thông minh thấp ở trong lòng !”

Trò chơi dành cho người có trí thông minh thấp? Tô Tranh nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Mạc Cách Ly ở bên cạnh, đột nhiên cảm thấy rất muốn cười. Nhưng cô vẫn nhịn được, cô quyết định tiếp tục nghiêm túc cùng Mạc Yên Nhiên chơi trò chơi ” Dành cho người có trí thông minh thấp ” này.

67. Q.15 - Chương 69

Phùng Minh Nhi đang nói chuyện phiếm với bà Miêu. Cô càng nghe Bà Miêu nói tỉ mỉ, lòng tin lại càng hạ xuống, nghe đến câu cuối cùng thì lòng cũng chạm đáy!

Chỉ mới qua mười ngày, tại sao mọi chuyện lại phát triển như vậy chứ? Cô trợn to hai mắt, không nhịn được hỏi bà Miêu: “Cô gái này xuất hiện thế nào? Tại sao không ai cho tôi biết? Phu nhân cũng không biết này chuyện sao?Sao bà lại không báo cho tôi?”

Ở trước mặt bà Miêu cô luôn luôn tỏ ra là một con người hào phóng, thỏa đáng, hiểu chuyện, nhưng hôm nay khi chợt nghe những tin tức này, cô không nhịn được mà lên giọng chất vấn. Nói liên tiếp các câu hỏi, cô mới phát hiện giọng của mình không được, vội vàng nhẹ giọng lại: “A, mẹ Miêu, cháu chỉ quá vội vàng muốn biết rõ mọi việc.”

Bà Miêu trách cô ta dùng giọng điệu chất vấn , nghe thấy những câu hỏi của cô, đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó lại thấy cô nhỏ giọng giải thích, áy náy, nghĩ thầm cô ấy chắc cũng chỉ là nhất thời nóng lòng thôi, vì vậy lập tức giải thích nói: “Mính Nhi, bác cũng không có cách nào, kể từ đi tới nơi này nghỉ phép, phương tiện đi lại không có, điện thoại cũng không có tín hiệu. Dù bác có muốn nói cho cháu cũng không được.”

Phùng Minh Nhi không hề ngờ đến lại còn có chuyện như vậy, ngạc nhiên hỏi: “Mọi người tới đây nghỉ phép à?”

Bà Miêu lắc đầu bất đắc dĩ: “Cũng chẳng phải là nghỉ phép, tôi chỉ đến đây để chăm sóc hai tiểu tử tông nhà họ Mạc cũng không ngờ đến lại bị giam lỏng tại đây!” ,

Phùng Minh Nhi nghe bà nói như thế, mím môi cúi đầu, rơi vào trầm tư. Bà Miêu nghĩ cô phiền lòng vì chuyện của Tô Tranh nên không suy nghĩ nhiều, vội an ủi nói: “Mính Nhi, cháu cũng không cần quá gấp.

Mặc dù theo bác thấy quan hệ giữa đại thiếu gia và cô Tô Tranh kia đúng là không được rõ ràng lắm, nhưng ít ra cũng không phải là quanh minh chính đại. Cháu đã đến rồi, bọn họ sẽ không dám tiếp tục nữa.”

Phùng Minh Nhi phiền lòng không chỉ vì Tô Tranh nhưng khi được an ủi, cô cũng chỉ có thể thuận miệng nói: “Không có việc gì, không vội, không nóng nảy”

Tô Tranh cảm thấy chuyện lần này thành ra như vậy càng hay, cô quyết định quan sát phản ứng của Mạc Phong .

Ngày đó khi Mạc Phong trở lại thì đã đến thời gian ăn tối, không ai biết hôm nay anh đi đâu, làm gì. Khi nhìn thấy Phùng Minh Nhi ở đây, dường như anh cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ gật đầu một cái coi như là chào hỏi.

Nghĩ lại nét mặt của Phùng Minh Nhi thì cô cũng rất có ý tứ rồi, có lẽ là cô rất muốn nhào ra ôm lấy Mạc Phong, dù sao đó cũng là chồng chưa cưới trên danh nghĩa của cô mà. Nhưng cô lại không dám làm càn như vậy, chỉ có thể là đi nhanh đến trước mặt Mạc Phong, uất ức lại như hiểu chuyện nói: “Gần đây em rất muốn gặp Yên Nhiên, cho nên đã hỏi thăm bác cho em qua đây một chút, cũng thuận tiện chăm sóc cho Yên Nhiên. Bây giờ anh mới trở về, cuối cùng em cũng được nhìn thấy anh.”

Mạc Phong lại gật đầu một cái lần nữa, lạnh nhạt nói: “Tôi thay mặt cho Yên Nhiên cảm ơn em.”

Phùng Minh Nhi vội vàng giải thích nói: “A, anh không phải cam ơn đâu, đây vốn là việc em nên làm.”

Phùng Minh Nhi nói ra lời này hiển nhiên là muốn nhắc Mạc Phong nhớ đến quan hệ của hai người, quan hệ vợ chồng chưa cưới. Mạc Phong nghe cô nói như thế thì ngừng lại, nhìn kĩ nét mặt của Phùng Minh Nhi một lúc lâu, nét mặt lạnh lùng cứng ngắc kia cũng mềm hóa ra một chút: “Ừ, tôi hiểu.”

Phùng Minh Nhi lấy được một câu nói như vậy, nhất thời trong lòng như được rót thêm mật, ngọt ngào . Mạc Phong sẽ không nói những lời đường mật, nhưng lúc này, chỉ một câu nói đó thôi đã làm xẹp đi hơn nửa lửa giận đang bùng cháy trong lòng cô.

Dù sao, Mạc Phong vẫn thừa nhận quan hệ giữa hai người ! Nét mặt Phùng Minh Nhi tươi cười như hoa, thử thăm dò kéo cánh tay Mạc Phong : “Đi rồi, bọn nhỏ đã chờ lâu rồi, cùng nhau ăn cơm đi.”

Lúc Mạc Phong bị cô kéo cánh tay thì cứng ngắc , nhưng lại không phản đối.

Vì vậy một màn này rơi vào mắt Tô Tranh.

Trong lòng Tô Tranh co rút đau đớn, nhưng trên mặt cô vẫn thật bình tĩnh như bình thường, cười với Mạc Phong, chào Phùng Minh Nhi, sau đó cô mới theo Yên Nhiên cùng nhau ngồi ăn cơm.

Ánh mắt Mạc Phong nhìn theo Tô Tranh, phát hiện ra hình như Tô Tranh không hề để ý, thậm chí ngay cả nhìn mình một lần cô cũng không nhìn. Anh bắt đầu không cảm nhận được tư vị trong lòng mình là gì rồi. Phản ứng của Tô Tranh làm cho áy náy trong lòng anh tạm thời bị ép xuống, mà mắt mác lại nhanh chóng tràn ra. Anh ăn cơm trong vô vị, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, Tô Tranh, em thật sự không để ý sao?

Chỉ cần cô tỏ ra mắt mác một chút xíu, thì anh nhất định sẽ giải thích thật rõ ràng cho cô. Thậm chí anh sẽ kích động mà nói tất cả cho cô biết, kể cả chuyện thật ra chuyến đi lần này họ ẩn cư dưới hình thức nghỉ phép.

Nhưng hôm nay cô lại không thèm để ý !

Trong phòng ăn, Bà Miêu vừa chăm sóc hai tiểu tổ tông của mình, vừa nhiệt tình chiêu đãi vị thiếu phu nhân tương lai mới đến. Mạc Cách Ly cúi đầu ăn cơm của mình, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu chăm sóc cho chị gái.

Mạc Yên Nhiên thì sao, cô bé rất vui vẻ, bé cũng không ghét Phùng Minh Nhi, cho nên bé vui vẻ kể chuyện về chuyến đi nghỉ mát này cho Phùng Minh Nhi nghe. Nhắc đến những chuyện này đương nhiên là không tránh được nói đến Tô Tranh, bé kiêu ngạo mà nói: “Dì Tô rất lợi hại, dì vừa dạy Yên Nhiên bơi lội, vừa có thể nấu ra những điểm tâm mùa hè tuyệt đẹp! Ăn ngon lắm a, đến buổi tối cháu sẽ nhờ dì Tô làm thử cho dì ăn.”

Phùng Minh Nhi ngẩng đầu cười nhìn Tô Tranh, Tô Tranh cũng gật đầu mỉm cười.

Hai người phụ nữ nhìn thẳng vào mắt nhau cười một tiếng, bao nhiêu ý vị không cần nói.

68. Q.15 - Chương 70

Phùng Minh Nhi đến làm cho bầu không khí vốn hài hòa lập tức bị phá tan, mỗi người đều ít nhiều cảm nhận được sự lúng túng.

Đầu tiên là từ Mạc Yên Nhiên, hôm nay bé thích nhất là ở bên dì Tô chuyện trò, để dì cùng bé học và chơi. Nhưng sau khi dì Phùng tới, luôn tha thiết bắt bé ở bên, bé muốn cự tuyệt lại không đành lòng, bởi vì trước kia dì Phùng đối với bé không tệ! Vì vậy Mạc Yên Nhiên nhanh chóng phát hiện sự tình là như vậy:

Mỗi khi bé cao hứng đùa giỡn với dì Tô cái gì, thì dì Phùng ngay lập tức dính vào, thân mật gọi “Yên Nhiên, dì chơi với cháu”, còn có bà Miêu ở bên cạnh góp lời: “Dì Phùng thích Yên Nhiên nhất, bình thường luôn hiểu rõ cháu nhất đấy, Yên Nhiên.”

Mạc Yên Nhiên nghe lời nói này, cũng nghiêm chỉnh không nỡ cự tuyệt, không làm gì khác được là ba người cùng chơi. Nhưng cô bé cảm giác không khí xung quanh là lạ, giữa hai người lớn này luôn có gì đó không hài hòa với nhau, khiến bé không thoải mái. Cô bé suy nghĩ một lúc mới chợt hiểu, bèn lên hỏi dì Tô: “Dì Tô, cháu thấy dì Phùng có vẻ không thích dì.”

Tô Tranh đương nhiên hiểu rõ, nhưng cô cũng không tiện nói thẳng, chỉ là ngạc nhiên cười hỏi Yên Nhiên: “Thật sao?”

Mạc Yên Nhiên rất nghiêm túc, nói nhỏ vào tai dì Tô: “Cháu cảm thấy dì Phùng đang ghen!”

Tô Tranh lần nữa ngạc nhiên nhú mày: “Ghen?” Trong lòng cô thật sự ngạc nhiên, trong lòng một cô bé như Yên Nhiên trưởng thành đến mức nào.

Mạc Yên Nhiên cười hả hê: “Đúng vậy, nhất định là ba thích dì, đối tốt với dì, nên dì Phùng ghen tỵ với dì, dì ấy vẫn luôn muốn gả cho ba mà.”

Tô Tranh không nghĩ tới mắt đứa bé này tinh nhạy như vậy, còn nhỏ đã nói được ra câu đúng lý, nhất thời có chút dở khóc dở cười: “Yên Nhiên, cháu đúng là hiểu rất rõ!”

Mạc Yên Nhiên gật gù hả hê hài lòng: “Đương nhiên! Nhưng dì Tô cứ yên tâm, cháu đương nhiên là về phe dì, dốc sức ủng hộ dì.” Nói xong cô bé suy nghĩ rồi bổ sung: “Cháu cũng sẽ bảo Cách Ly ủng hộ dì! Nó không muốn giúp dì cháu sẽ đánh nó!” Nói xong Mạc Yên Nhiên còn oai phong giơ lên quả đấm nhỏ mềm mại.

Tô Tranh thấy bộ dạng khả ái của cô bé, trong lòng cảm động vô cùng, không nhịn được đưa tay ôm bé thật chặt.

Mạc Yên Nhiên thấy động tác thân mật bất chợt này của dì Tô, đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng được dì Tô ôm trong lòng cảm thấy ngọt ngào làm sao, bé lập tức ôm lại dì Tô, mím môi cười, giọng điệu mềm mại nói: “Dì Tô, cháu muốn dì làm mẹ cháu, có được không ạ?”

Tô Tranh nghe vậy cũng sửng sốt.

Mạc Yên Nhiên đang nói..., muốn mình làm mẹ con bé sao?

Lòng của cô bỗng dâng lên chua xót, lúc này cô thật sự rất muốn nói cho bé, mình chính là mẹ của cô bé, là mẹ ruột của cô bé!

Nhưng mà, bây giờ phải nói sao? Có vẻ trong lòng Yên Nhiên đối với người mẹ đã vứt bỏ mình là ghét hận, mình nói ra kết quả sẽ thế nào? Còn cả Cách Ly không thể hiện rõ thái độ khiến Tô Tranh không nắm chắc.

Mà mấu chốt là, hôm nay cạnh họ còn có thêm người không rõ mục đích là Phùng Minh Nhi.

Trong khoảnh khắc Tô Tranh nghĩ lại, khi cô nghĩ đến chuyện giữa Mạc Phong và Phùng Minh Nhi mập mờ không rõ ràng thì bất đắc dĩ thở dài.

Mạc Yên Nhiên phát hiện tay dì Tô ôm mình run nhẹ một cái, liền ngẩng đầu lên mở to mắt tò mò hỏi: “Dì Tô, dì làm sao vậy? Dì lạnh à?”

Tô Tranh cười khỏ, yêu thương vuốt ve mái tóc quăn của Yên Nhiên, lắc đầu nói: “Yên Nhiên, dì không sao.”

Tô Tranh nghĩ rằng hôm nay mình cần quan sát thái độ Mạc Phong đối đãi với Phùng Minh Nhi.

Buổi chiều đầu tiên Phùng Minh Nhi đến đây, Tô Tranh quay về phòng mình, Mạc Phong đối với việc này không tỏ thái độ gì. Tô Tranh không nhịn được cười lạnh, mình quả nhiên chỉ là thứ phi tạm thời? Chính phi tới lập tức thoái vị?

Nhưng theo quan sát của cô, giữa Mạc Phong và Phùng Minh Nhi cũng rất trong sạch, đừng nói là buổi tối không ngủ cùng một phòng, ngay cả ban ngày thời gian Mạc Phong và Phùng Minh Nhi gặp nhau cũng rất ít.

Bình thường, khi Phùng Minh Nhi ăn sáng thì Mạc Phong đã ra ngoài rồi, về việc đi ra ngoài làm gì, cũng không ai biết.

Khi lần đầu tiên Phùng Minh Nhi phát hiện không thấy Mạc Phong đâu, thì rất bất mãn oán trách, còn hỏi thăm vệ sĩ bên cạnh. Bà Miêu thấy vậy, liền khuyên: “Phùng tiểu thư, ban ngày đại thiếu gia thường không có nhà.”

Phùng Minh Nhi nghe vậy liếc mắt một cái, kéo tay bà Miêu làm nũng: “Mẹ Miêu, không phải anh ấy cố ý tránh mặt cháu đúng không? Cháu xuống thì anh ấy đã rời đi rồi, mẹ Miêu nói vậy là để an ủi cháu phải không?”

Bà Miêu vỗ tay Phùng Minh Nhi an ủi: “Không phải vậy đâu, gần đây đại thiếu gia rất bận rộn.”

Phùng Minh Nhi lập tức quan tâm hỏi: “Mẹ Miêu, vậy anh ấy bận gì? Không nên mệt quá mới phải. Vất vả lắm mới được nghỉ phép sao lại phải khổ cực như vậy.”

Bà Miêu lắc đầu thở dài: “Mính Nhi, bác cũng không biết, gần đây tính tình đại thiếu gia lạ lắm.”

Phùng Minh Nhi liếc mắt một cái, thấy không hỏi ra được gì, liền cười thông cảm, chuyển sang nói đề tài khác.

69. Q.15 - Chương 71

Vào giờ này mấy hôm trước Tô Tranh thường dẫn hai đứa trẻ đi chơi ở ngoài bờ biển, hoặc là đi bơi. Hôm nay Phùng Minh Nhi đến, đương nhiên bà Miêu sẽ không để bọn trẻ chơi với Tô Tranh mà nhờ dì Phùng dẫn hai đứa đi ra ngoài bờ biển chơi.

Mạc Cách Ly nghe vậy mặt không chút thay đổi, cũng không tỏ thái độ. Mạc Yên Nhiên vừa nghe thấy lập tức khéo léo cười nói: “Hay quá, dì Phùng, chúng ta cùng ra ngoài chơi đi!”

Bà Miêu bỗng nhiên cảm thấy vui mừng. Đứa bé này quả nhiên là không phí công thương, cuối cùng cũng hiểu chuyện rồi. Phùng Minh Nhi ưu nhã cười cười, thậm chí còn nhìn Tô Tranh một cái tỏ vẻ khoe khoang không chút che giấu. Nhưng Mạc Yên Nhiên vừa mới dứt lời, lại đi đến chỗ Tô Tranh kéo tay cô: “Dì Tô cũng cùng đi nhé!”

Sắc mặt bà Miêu bỗng trầm xuống, Phùng Minh Nhi cười có chút miễn cưỡng, nhưng hai người phụ nữ này cũng rất có tài diễn xuất, không thể làm gì khác ngoài cười nói: “Vây cùng đi.”

Đến sân chơi, mặc dù Phùng Minh Nhi không vừa lòng, nhưng cũng rất tế nhị kéo bà Miêu và Mạc Yên Nhiên đi chơi xe điện đạp, bà Miêu vội ôm ngực nói mình già rồi, sợ rằng không được, bảo Mính Nhi đi với Yên Nhiên đi. Phùng Minh Nhi cung kính không bằng tuân mệnh, kéo Mạc Yên Nhiên đi.

Mạc Yên Nhiên quay đầu muốn gọi Tô Tranh, nhưng xe điện đung này chỉ có 2 chỗ ngồi, lúc này không tiện trực tiếp cự tuyệt dì Phùng để chơi cùng dì Tô, bé đành ầm ừc cùng Phùng Minh Nhi lên xe.

Trẻ con chính là trẻ con, chơi một lúc, Mạc Yên Nhiên lập tức quang sự phiền lòng đó lên chín tầng mây, được chơi vui mà cười ha ha.

Bà Miêu nhìn Mạc Cách Ly đứng bên cạnh một chút, đáng vẻ không nhúc nhích không nói tiếng nào, đi đến nói chuyện với Tô Tranh: “Tiểu thư Tô, cô cảm thấy tiểu thư Phùng thế nào?”

Tô Tranh biết rõ mục đích của bà nhưng làm lơ, gật đầu mỉm cười: “Phùng tiểu thư xinh đẹp hiểu chuyện, rất tốt.”

Bà Miêu gật đầu liên tục tỏ vẻ đồng ý: “Đúng vậy, Minh Nhi không chỉ xinh đẹp hiểu chuyện, còn có học thức, máu chốt nhất là xuất thân tốt, so với Mạc gia chúng tôi cũng coi như là môn đăng hộ đối.”

Trong lòng Tô Tranh cười lạnh, lại là rào cản xứng đôi, trong lòng cô không vui, đang muốn lên tiếng phản bác, ai ngờ Mạc Cách Ly đứng ở bên cạnh chợt đi tới, lạnh nhạt hỏi: “Dì Tô, đi chơi xe điện đung với cháu đi.”

Trong lòng Tô Tranh kinh ngạc, nhìn Mạc Cách Ly bình tĩnh đứng đó, khuôn mặt non nớt mà tuấn tú nhỏ nhắn khiến người ta không nhìn ra gợn sóng. Tô Tranh mỉm cười nói: “Được, cùng chơi nhé.”

Bà Miêu giật mình, bà chạy nhanh đến kéo tay Mạc Cách Ly thương yêu hỏi: “Cách Ly, bình thường cháu không thích chơi cái này mà, sao hôm nay lại.”

Mạc Cách Ly lạnh nhạt liếc nhìn Miêu bà bà: “Cháu muốn chơi với chị Yên Nhiên, không được sao?”

Lời bà Miêu đang nói được một nửa lại ngừng lại, trời đất bao la Mạc Cách Ly là lớn nhất, ai cũng không dám trêu chọc Mạc Cách Ly, lão phu nhân cũng không dám, cho nên bà Miêu lại càng không dám.

Khi Tô Tranh và Mạc Cách Ly xuất hiện ở khu trò chơi, thì Mạc Yên Nhiên hưng phấn thét chói tai: “Dì Tô, Cách Ly! Mau tới đây đi! Cháu muốn chơi cùng hai người!” Nói xong xe điện đung cũng lập tức lao thẳng về phía Tô Tranh và Mạc Cách Ly, Mạc Yên Nhiên kêu to tránh ra, nước bắn lên mặt cô.

Sắc mặt Phùng Minh Nhi có chút mất tự nhiên.

Mạc Cách Ly vốn là một đứa bé cổ quái, không thích thân thiết với người khác, đối người khác khác quả là một đứa bé quái dị, Phùng Minh Nhi vẫn không có cách nào để đến gần nhóc. Nhưng hôm nay, sao Mạc Cách Ly lại cùng chơi xe điện đung với Tô Tranh?

Vào lúc này Phùng Minh Nhi đã thực sự cảm nhận được sự uy hiếp.

Mạc Yên Nhiên đang chơi hăng hái, dù trong lòng mọi người ai cũng có tâm sự riêng, nhưng vẫn liêu mình mà chơi. Đặc biệt là Mạc Cách Ly, hôm nay thái độ lười biếng của cậu thay đổi, rất tích cực chơi cùng chị gái và hai dì. Tô Tranh rất ngạc nhiên, cảm thấy Mạc Cách Ly đối với mình có một kiểu chăm sóc khác lạ..., trong lòng kích động và vui mừng không nói nên lời.

Hôm nay bọn họ gần đã chơi hết số trò chơi ở khu này, nào là voi trắng nghịch nước, nào là sóng siêu tần. Rất nhiều trò bà Miêu chỉ đứng ở bên cạnh nhìn, Phùng Minh Nhi không có can đảm nhắm chặt mắt, Tô Tranh cười tủm tỉm cùng chơi với Mạc Cách Ly.

Mãi cho đến tối, Mạc Yên Nhiên vẫn không có ý về nhà, Bà Miêu bắt đầu thúc giục. Mạc Yên Nhiên không để ý tới, la hét đòi đi chơi người bay trong không trung, nói là khó lắm mới được đi chơi một lần, nhất định phải chơi thỏa thích.

Tô Tranh nhìn trời đúng là không còn sớm, lại thấy trò người bay trong không trung thực sự quá nguy hiểm, liền đi qua nhẹ nhàng khuyên Mạc Yên Nhiên về thôi hôm khác chơi. Mạc Yên Nhiên thấy Tô Tranh cũng nói như vậy, mặc dù trong lòng vẫn có chút không muốn, nhưng lại rất nghe lời không kiên trì đòi nữa. Một màn này lọt vào mắt Phùng Minh Nhi, sắc mặt đương nhiên lại càng thêm khó coi.

Trên đường về, Mạc Yên Nhiên ngẫu nhiên thấy bên đường có nhiều con cua nhỏ, cô bé ngạc nhiên ngồi xổm xuống nhìn, dùng ngón tay chọc chọc, không ngờ lại là cua đã chết. Tô Tranh thấy đáng vẻ thất vọng của cô bé, dứt khoát đề nghị sáng mai cầm xẻng đi đào cua nhỏ trên bờ cát. Mạc Yên Nhiên không hề biết

đến việc còn có thể đào cua, tưởng tượng niềm vui cùng Tô Tranh sáng sớm đào cua, quả nhiên rất mong chờ, mặt mày hớn hởi vỗ tay hoan hô, rất nhanh đem trò người bay trong không trung quăng lên chín tầng mây.

Về đến nhà không lâu thì Mạc Phong cũng về, thấy nhóm năm người họ cùng trở về, cũng không nói gì. Phùng Minh Nhi đi lên thoải mái khoác tay Mạc Phong, Mạc Cách Ly thờ ơ lạnh nhạt không nói lời nào, Mạc Yên Nhiên cong cong môi, cũng tiến lên khoác tay ba mình, kéo tay ba nói: “Ba, đi ăn thôi.”

Từ sau lần trước vì công việc mà đắc tội với Mạc Yên Nhiên, Mạc Phong đã sớm phát hiện Yên Nhiên có chút xa lánh mình, hôm nay thấy cô bé chủ động kéo tay mình, trong lòng thấy cảm động, ôn hòa cầm lấy bàn tay bé nhỏ nộn nộn xinh đẹp của cô bé, nở nụ cười hiếm hoi nói: “Được, cùng đi ăn cơm.”

Như vậy, Phùng Minh Nhi lại bị bỏ rơi ở một bên, mặt đỏ lên, có chút xấu hổ. May mà bà Miêu nhanh chóng tiến lên nhiệt tình mời cô, vậy là mọi người coi như thuận lợi đến bàn ăn.

Cơm tối rất phong phú, dĩ nhiên là không thiếu các loại hải sản, hơn nữa còn có đầu bếp nổi danh nấu, ngoài ra còn có các loại đồ ăn ngon, rau dưa trái cây quý giá bên ngoài. Chỉ tiếc trừ Mạc Yên Nhiên ra, ai cũng không để tâm đến thức ăn, ăn mà có tâm sự thì ăn cũng không biết ngon, chỉ muốn mau cho qua bữa ăn tối.

Buổi tối Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên có một hạng mục cố định là học bài và làm bài, sau khi Mạc Cách Ly về nhà không biết đã đi đâu. Tô Tranh dạy Yên Nhiên làm bài tập, giữa giờ ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Phùng Minh Nhi gõ cửa đi vào phòng Mạc Phong, Tô Tranh cười châm chọc. Có một số việc nói không thêm để ý là giả, nhưng cô cũng xác định phải học được cách không để ý.

Đến chín giờ tối, bài tập hôm nay của Yên Nhiên đã hoàn thành, cô trò chuyện vui vẻ với Yên Nhiên, rồi cùng Yên Nhiên về phòng. Ở hành lang lại thấy Phùng Minh Nhi đi ra từ phòng Mạc Phong, sắc mặt khó coi. Khi Phùng Minh Nhi thấy Tô Tranh và Yên Nhiên thì cố nở một nụ cười, nhưng tương đối miễn cưỡng.

Mạc Yên Nhiên muốn bắt chuyện, nhưng khoe miệng giật giật, cuối cùng không nói gì, kéo Tô Tranh về phòng mình.

Về phòng của Yên Nhiên, cô bé dùng giọng thần bí hỏi Tô Tranh: “Dì Tô, dì đoán xem sao sắc mặt dì Phùng lại khó coi như vậy?”

Tô Tranh lắc đầu cười.

Mạc Yên Nhiên nháy nháy mắt, rất há hê nói: “Hừ hừ, cháu biết rõ tại sao.”

33 Anh yêu em, anh không thích cô ta

70. Q.15 - Chương 72

Buổi tối Tô Tranh nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại mãi mà vẫn không cách nào ngủ được, suốt mấy ngày nay tâm trạng của cô không biết đã thay đổi bao nhiêu lần.

Lúc đầu kế hoạch của cô là trước khi lão phu nhân phát hiện ra sự tồn tại của cô thì cô sẽ lặng yên không một tiếng động mang hai đứa bé từ nhà họ Mạc đi, khi đó cô lạnh nhạt hùng hồn là chắc chắn sẽ làm được. Nhưng càng đến gần các con, tầm lòng sắt đá của cô cũng bị mềm, cô bắt đầu cảm thấy thật ra các con ở nơi nào cũng không quan trọng, chỉ cần nơi ấy làm cho bọn chúng hạnh phúc.

Cô bị ai nhận ra rằng, bọn nhỏ không còn là những đứa bé quẩn tã năm đó mặc cho người lớn quyết định. Bọn họ có chủ kiến, có tình cảm và cách suy nghĩ của riêng mình. Vì vậy cô bắt đầu nghĩ đến việc nên để cho bọn nhỏ tự mình làm chủ, ít nhất phải cho bọn họ một cơ hội để được lựa chọn.

Dĩ nhiên nếu như có liên quan đến nhà họ Mạc và sự an toàn của bọn họ, cô nhất định sẽ thực hiện tiếp kế hoạch ban đầu.

Tô Tranh suy nghĩ sâu xa, phát hiện vấn đề lớn nhất của cô bây giờ là: thời cơ và lựa chọn.

Nếu như trong tương lai nhà họ Mạc vẫn sừng sững không sụp, thì đương nhiên cô sẽ để thời gian cho bọn nhỏ lựa chọn. Nhưng nếu sau này nhà họ Mạc thất bại, thì nhất định cô sẽ dẫn chúng đi.

Tô Tranh có lý do tin tưởng, khi vào tình huống xấu nhất nhà họ Mạc nhất định sẽ vì gia tộc mà tạo đường lui ỉnh. Thế nhưng con đường này Tô Tranh không biết là gì, nếu như ngộ nhờ đến ngày đó, có thể Tô Tranh thật sự sẽ cả đời không thể gặp lại con mình.

Khi Tô Tranh đang nằm ở trên giường suy nghĩ lung tung, thì bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên rất nhỏ. Lúc đầu Tô Tranh còn tưởng đó là ảo giác của mình, nhưng sau khi nghiêng tai nghe kĩ thì mới phát hiện là thật sự có tiếng gõ cửa. Cô đứng dậy xuống giường đi đến trước cửa, từ mắt mèo nhìn ra bên ngoài, là Mạc Phong.

Tô Tranh do dự một chút, có nên mở cửa cho Mạc Phong.

Tô Tranh hé hé mở, lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì sao?” Người đàn ông này mấy hôm trước còn anh anh em em với cô, vậy mà bây giờ khi vị hôn thê xuất hiện, lập tức biến cô trở thành người dưng.

Về mặt Mạc Phong bình tĩnh, cánh tay khẽ chống đẩy khe cửa mở thêm: “Cho anh vào đi.”

Tô Tranh cười lạnh một tiếng, dùng sức đóng cửa, nhưng cánh tay Mạc Phong lại chắn ở nơi đó, đóng được một nửa là không thể tiếp tục khép lại nữa.

Tô Tranh nắm chặt tay nắm cửa, ngược mắt lạnh lùng nhìn Mạc Phong.

Con người Mạc Phong thâm trầm nhìn lại Tô Tranh, tay của anh cũng không có rút lại, cựa mạnh mà đẩy cửa đi vào, anh chỉ bình tĩnh nhìn Tô Tranh, hiển nhiên anh đang đánh cược Tô Tranh sẽ không độc ác như vậy.

Tô Tranh trừng mắt, nhìn cánh tay anh kiên cố chắn ở nơi đó, chỉ cần mình lại dùng sức, cánh cửa này nhất định sẽ kẹp cánh tay của Mạc Phong khi đó bị thương là không thể tránh được rồi.

Tô Tranh cũng không phải người xấu, bình thường khi gặp tình huống dĩ nhiên là cô sẽ không đành lòng cố ý tổn thương người. Nhưng vào giây phút này, nhìn thái độ chắc chắn của Mạc Phong, trong lòng cô chợt dâng lên một đám lửa bập bùng.

Cô không nói một lời, trên môi cười một nụ cười châm chọc nhìn chằm chằm Mạc Phong, kéo tay nắm cửa lại, khe hở lại khép lại một chút xiu.

Khi cánh cửa từ từ dè vào cánh tay của Mạc Phong thì Tô Tranh cảm giác như là mình có thể cảm nhận được sự đau đớn của cánh tay đó.

Mạc Phong ngược mắt nghiêm túc nhìn cô, vẫn không có ý định rút tay lại. Hiển nhiên Mạc Phong cũng không muốn đối nghịch với cô, anh chỉ muốn ngăn cho cô không đóng cửa lại mà cho anh vào trong thôi.

Trông mắt Tô Tranh đảo qua đảo lại, ánh lên tia độc ác, trên tay càng dùng thêm sức.

Cô như nghe được âm thanh gãy vụn của khớp xương trong cánh tay anh.

Lòng của Tô Tranh có chút co rút đau đớn, nhưng cô cảm thấy lửa giận trong lòng mình vẫn còn, những lửa giận đó cần phát tiết ra ngoài.

Vì vậy cô cắn răng dùng sức mạnh hơn nữa.

Tiếp đó, cô lập tức nhìn đến trên ván cửa có tia máu tràn ra, máu màu đỏ.

Mạc Phong không nhúc nhích chút nào, ngay cả lông mày cũng không nhíu một cái, xuyên qua khe hở ánh mắt anh bao dung mà nhìn cô, giống như Tô Tranh nói, thật ra thì cô có thể dùng thật nhiều lực, nhưng mà anh sẽ không rút tay của anh về.

Lòng của Tô Tranh bắt đầu co rúc lại, cô âm thầm cắn răng, tay lại dùng sức hơn, vì vậy lại có nhiều máu tràn ra hơn, dọc theo cánh tay Mạc Phong nhỏ xuống, theo khe cửa chảy xuôi.

Mạc Phong vẫn bình tĩnh nhìn chăm chú vào Tô Tranh, mặc áu từ trên cánh tay mình chảy ra, theo khe hở chảy xuống. Hình như anh không có bất kỳ cảm giác đau, giống như cánh tay kia không phải là của anh.

Nhưng Tô Tranh ngơ ngác nhìn máu nhiễm đỏ cánh cửa, cô dần dần cảm thấy chóng mặt, cảnh vật trước mắt mờ hồ, trong ánh trăng mờ dánh vật xung quanh dường như đều biến thành màu đỏ.

Cô giùng giàng vịn xuống cửa, không nhận được cười khổ.

Sau khi trải qua sống chết, cô luôn sợ thấy máu, thấy màu đỏ lập tức chóng mặt, nghiêm trọng còn có thể cảm thấy khó thở. Cô cũng đã từng đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ hỏi về quá khứ của cô, cô không dám nói rõ, chỉ nói khi còn bé đã từng nhìn thấy bạn học bị tai nạn xe qua đời, cũng nói hết sự thật về vụ tai nạn của mình thông qua người bạn đó cho bác sĩ nghe. Sau khi bác sĩ nghe xong, chẩn đoán bệnh của cô là do tâm lý, vì vậy đề nghị cô đến khoa thần kinh để khám lại.

Dĩ nhiên Tô Tranh biết vấn đề của mình ở nơi nào, cô cũng không muốn tìm thêm bác sĩ tâm lý để lại phải kể lại về chuyện cũ của mình, vì vậy cô cố ép mình vượt qua. Cô bức bách chính mình không được nghĩ đến cảnh tượng kinh khủng đó nữa, còn kiên trì đi luyện tập yoga, quyền đạo, tán đả, thậm chí còn bắt đầu học đi tìm hiểu Phật giáo.

Sau suốt thời gian mò mẫm đó, học đủ thứ cũng không biết là thứ nào có tác dụng mà thời gian sau cô không còn sợ khi nhìn thấy máu nữa.

Nhưng là hôm nay thấy máu đỏ tươi từ cánh tay của Mạc Phong chảy xuống, bệnh cũ của cô lại tái phát.

Cả người cô bắt đầu vô lực, cảnh tượng trước mắt bắt đầu mờ đi, căn môi dưới, vịn người vào cánh cửa, cố gắng ổn định hô hấp của mình, cố gắng làm mình khôi phục như cũ.

Mạc Phong căn bản không thèm để ý đến vết thương trên cánh tay của mình, thậm chí khi cánh tay của mình bị cánh cửa kẹp anh cũng không cảm giác gì. So với vết thương của mình điều anh để ý đến hơn cả là Tô Tranh.

Kể từ khi Phùng Minh Nhi đến, Tô Tranh đối với anh rất xa lánh, cái loại xa lánh đó mang theo sự tang thương, lạnh lùng và châm chọc. Điều này làm cho anh bắt đầu hoảng hốt, làm cho anh bắt đầu cảm thấy không nắm chắc được mọi chuyện, vì vậy anh bắt đầu vội vã muốn giải thích.

Khi anh thấy trong đôi mắt lạnh lùng của Tô Tranh có một tia hốt hoảng thoáng qua thì anh đã biết Tô Tranh đang đau lòng vì mình. Nhưng ngay sau đó anh lại phát hiện sắc mặt Tô Tranh bắt đầu tái nhợt, mắt cũng có chút tan rã, anh nhất thời hoảng hốt, đẩy cửa ra đỡ lấy cô.

Mạc Phong nhanh chóng đỡ cô đến ghế rồi đặt cô ngồi xuống, sau khi đóng cửa lại, thì đi rót cho cô một chén nước ấm.

Tô Tranh nhận lấy nước uống, khi chất lỏng vô vị đó chảy xuôi dạ dày thì đầu óc bắt đầu từ từ tỉnh táo, sắc mặt cũng dần dần khôi phục như cũ. Cô ngược mắt liếc nhìn sang bên cạnh Mạc Phong đang ân cần mà nhìn mình, đang nhìn mặt anh thì lại nhìn xuống cánh tay bị thương kia, tâm trạng xuống thấp nói: “Tôi không sao.”

Mạc Phong đứng ở bên cạnh cô, cúi đầu xem xét kỹ lưỡng sắc mặt của cô. Mạc Phong đương nhiên là sẽ không chịu tin lời cô nói, nhìn trên trán cô rỉ ra mồ hôi lạnh, anh ra lệnh: “Em cần phải kiểm tra tổng thể, mai anh sẽ sắp xếp.”

Tô Tranh kiên quyết lắc đầu: “Vô dụng thôi” Mặc dù học Y Tây Phương phát đạt, nhưng họ cũng chỉ có thể kiểm tra mấy bệnh vật vãn ngoài cơ thể, còn liên quan đến tâm linh e rằng những thứ lạnh lẽo kia không thể làm được.

Mạc Phong ngồi ngồi xổm xuống bắt lấy hai tay của cô ôm vào trong tay mình, lại phát hiện hai tay cô lạnh lẽo, gần như không có nhiệt độ gì. Anh nhíu mày rất không hài lòng: “Tô Tranh, ngày mai em phải làm một cuộc kiểm tra hoàn toàn.” Anh lập lại lần nữa, giọng nói rất là bá đạo, không cho cự tuyệt.

Tô Tranh nhăn lại mày, có chút không nhận được: “Tôi nói, thật sự không cần!”

Mạc Phong mấp máy môi, cau mày nhìn bộ dáng yếu ớt của cô, qua một lúc lâu bất mãn hỏi: “Vậy em có thể nói cho anh biết, chuyện vừa rồi là sao? Nếu như anh nhớ không lầm, thì đây lần thứ hai anh nhìn thấy em như vậy.”

Lần đầu tiên là ở trước cửa sổ sát đất, cả người cô lạnh lẽo gần như hít thở không thông. Dĩ nhiên Mạc Phong sẽ không quên những điều Tô Tranh nói khi đó, cũng sẽ không quên một giây kia, một giây trái tim anh quặn đau, một giây anh mơ hồ cảm thấy sắp hoàn toàn mất đi cô.

Sự đau đớn này, anh cảm giác mình đã từng được cảm nhận qua, cực kì đau rất khổ, để cho anh kiên quyết không muốn có lần sau nữa.

Tô Tranh ngược mắt nhìn Mạc Phong, lại bắt được nỗi đau đè nén trong mắt anh, cười lạnh vừa nói: “Tôi rất khỏe, anh không cần bày ra dáng vẻ quan tâm ấy!”

Tại sao khi cô chưa cưới bụng lớn sinh con thì anh không thương tiếc, khi một mình cô phải chống trọi với mẹ anh, gia tộc anh thì anh không đến? Tại sao cô ngu ngốc hơn mười năm, chịu không biết bao nhiêu đau khổ bập bênh cũng không có được một ánh mắt quan tâm của anh ? Tại sao cuối cùng cô lại tuyệt vọng mà chết ở dưới bánh xe?

Phải trải qua nhiều khổ đau như vậy, dù là cô gieo gió gặt bão, chẳng lẽ anh không cảm thấy một chút tội lỗi sao?

Nhưng sau khi trọng sinh cô ẩn nỗi đau xuống đáy lòng, lấy một con người hoàn toàn mới để đến bên anh, nhưng cô lấy được gì, một sự đùa giỡn về tình cảm, một thế cuộc đau lòng!

Anh có con, có nhà còn có thêm một vị hôn thê mềm mại, Tô Tranh lại không có gì cả! Tô Tranh chỉ có hai bàn tay trắng, còn có thêm một chút khát vọng có thể có được một chút ấm áp, nhưng anh đã cho cô cái gì?

Bây giờ anh biết đau lòng, bây giờ anh đã hiểu được thương tiếc rồi sao ? Nhưng có tác dụng sao? Đã muộn rồi!

Bây giờ Tô Tranh, một chân bước vào nước đục, một chân bước vào nước trong, ở đâu sẽ chỉ vì một ánh mắt thương tiếc đau lòng của anh mà chịu thu tay lại?

Mạc Phong không suy nghĩ trong lòng của Tô Tranh, anh chỉ nghe được sự giấu cột trong lời nói của cô, sắc mặt anh đen lại không rõ , nhìn chăm chăm Tô Tranh không biến sắc hỏi: “Tô Tranh, em có ý gì?”

Tô Tranh biết lúc này mình nên lý trí, nhưng lý trí của cô xẹp rồi. Cô cũng muốn tùy hứng một lần, dù là một lần cũng được! Cho nên chán ghét hất cánh tay Mạc Phong đang đỡ tay của mình ra, xa lánh mà châm chọc nói: “Mạc Phong, bắt đầu từ bây giờ giao dịch giữa chúng ta nên kết thúc đi, trò chơi này tôi không muốn chơi tiếp nữa, chắc hẳn rằng anh cũng không thể chơi tiếp?”

71. Q.15 - Chương 73

Mặt Mạc Phong không đổi sắc, nhìn chăm chăm Tô Tranh, một lúc sau anh mới từ từ hỏi: “Em biết mình đang nói gì không?”

Tô Tranh ngắc đầu lên, cũng học cách của anh, chậm chạp mà kiên quyết nói: “Tôi biết rõ, tôi muốn nhất đao lưỡng đoạn với anh.” Nói xong cô nhú mày cười lạnh: “Vị hôn thê của anh đã tới, cái trò chơi này chẳng lẽ anh còn muốn tiếp tục chơi sao?”

Ánh mắt Mạc Phong thâm trầm thoáng qua một tia áy náy: “Tô Tranh, chuyện của Phùng Minh Nhi anh sẽ giải quyết sạch sẽ, nhưng anh cần thời gian.”

Tô Tranh xoay mặt đi cười lạnh: “Anh cứ từ từ đi, chuyện này có quan hệ gì với tôi sao?”

Mạc Phong có chút không kiên nhẫn, nhưng anh đè nén xuống, cau mày hỏi Tô Tranh: “Rốt cuộc em muốn như thế nào?”

Tô Tranh bắt đầu dĩ nhún vai một cái: “Tôi muốn nhất đao lưỡng đoạn với anh, chẳng lẽ trí nhớ của Mạc tiên sinh kém như vậy, cần tôi nói hai lần sao?” Môi của cô tản ra hào quang mềm mại, mê người cực kỳ, nhưng lời nói ra miệng quả thật là tàn nhẫn cùng vô cùng.

Nét mặt Mạc Phong không đổi, nhưng trong mắt đã bập bùng lửa giận.

Anh lạnh lùng nhìn Tô Tranh thật kĩ, ánh mắt chậm rãi quét qua bàn tay đang vuốt ngực của cô, cuối cùng nhìn thẳng vào ánh mắt của cô nói: “Tô Tranh, em hãy thử đưa ra một lý do để giao dịch của chúng ta kết thúc?” Anh lắc đầu kiên định nói: “Anh sẽ không đồng ý.”

Tô Tranh dừng cảm nhìn lại anh, ánh mắt sắc bén như có thể xuyên thấu mình, trong lòng lại bắt đầu tính toán hành động tiếp theo.

Hôm nay Phùng Minh Nhi tới đây, nhất định là có mục đích. Nếu như mục đích của cô ta là cái khác thì cũng thôi đi, dù sao người của nhà họ Mạc sẽ tự đối phó, nhưng nếu như mục tiêu của Phùng Minh Nhi là hai đứa bé thì sao đây?

Cho dù Tô Tranh biết Mạc Phong sẽ đảm bảo an toàn cho tất cả, nhưng cô vẫn không yên tâm. Là một người mẹ, cho dù một người có thể tin tưởng đến đâu, thì cô cũng cảm thấy con của mình tự mình bảo vệ vẫn yên tâm hơn một chút. Hơn nữa mấu chốt, ngộ nhỡ nhà họ Mạc âm thầm đưa hai bé đến một nơi mà cô không biết, hơn nữa lại phong tỏa hết tin tức, thì không phải là cô sẽ mãi mãi không được gặp các con cô sao.

Nếu như lúc này nhân cơ hội này mà quyết liệt thoát khỏi Mạc Phong, nhìn các con từ góc tối thì liệu có sáng suốt hơn không?

Nhất định Mạc Phong sẽ không nghĩ đến cô gái trước mắt đang nghĩ đến điều này, anh chỉ yên lặng nhìn cô nói ra lập trường của mình lần nữa: “Tô Tranh, lần này nhất định anh sẽ không để cho em rời đi”

Tô Tranh suy nghĩ xong, tức giận đã qua, lý trí được lấy lại. Cô hít sâu, giọng điệu coi thường, làm cho vẻ mặt của mình hòa hoãn xuống, lạnh nhạt nói: “Tôi không rời đi sao, ở lại chỗ này làm cái gì? Xem anh và vợ chưa cưới của anh tình chàng ý thiếp sao?”

Mạc Phong nghe cô nói như thế, sắc mặt dịu đi rất nhiều. Anh cảm thấy nhất định là vì ghen nên Tô Tranh mới chột nộ ra những lời như vậy, vì vậy trong lồng ngực bắt đầu tràn ra đau lòng và dịu dàng. Anh tiến lên một bước ôm lấy Tô Tranh, cúi đầu hỏi cô: “Có phải em ghen không, em không thích cô ta, phải không?”

Tô Tranh cắn môi không nói, ánh mắt nhìn sang nơi khác.

Mười năm sóng gió, mười năm ẩn nhẫn, cô cũng đã hiểu, lúc nào nên mềm lúc nào nên cứng.

Mạc Phong nhìn ánh mắt đan xen giữa sự mất mát và quật cường của cô, bỗng nhiên như nhớ lại cô của mười năm trước. Một cô gái một mình đi trong đêm, ánh mắt ngậm tràn sự sợ hãi và quật cường.

Sau mười năm, anh đã đánh mất bảo bối trong lòng mình.

Mạc Phong nuốt chua xót dâng lên trong cổ họng xuống, đau lòng cau mày, đưa tay dịu dàng nâng cằm của cô lên, êm ái dịu dàng nói: “Tranh Tranh, đừng đau khổ nữa, có được không?”

Trong lòng Tô Tranh căng thẳng, Tranh Tranh, đó là cái tên mà Mạc Phong thỉnh thoảng mới dịu dàng gọi cô trong đêm.

Sau nhiều năm hình như cô đã quên đi cái tên này, ngay cả trong mơ cũng chưa từng nhớ. Mà từ khi gặp lại, anh cũng chưa từng gọi có như vậy nữa.

Giây phút này, một cái tên, cách thiên sơn vạn thủy, ngay tại bên tai vang lên như vậy.

Có nước mắt tràn ra, cô muốn lau đi, lại dừng tay lại, chỉ ngược mắt lên, khiến nước mắt ướt ngấm khóe mắt, để cho anh nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

Trong ánh trăng mờ dụi đôi mắt nhắm lệ nhìn người đàn ông này, cô cắn môi yếu ớt hỏi: “Mạc Phong?”

Mạc Phong ôm chặt lấy cô, chiếc môi ấm áp nhe nhàn hôn lấy lông mi ướt át run rẩy của cô: “Không sợ, tin anh, anh sẽ sắp xếp tất cả.”

Tô Tranh mềm mại nằm trong ngực của anh, nhẹ nhàng hỏi: “Sắp xếp thế nào?”

Vết chai trên ngón cái của Mạc Phong lướt qua làn môi mềm mại của cô, khàn đục nói: “An sẽ chăm sóc em và con thật tốt.”

Tô Tranh thấy anh vẫn cố ý tránh lễ, vì vậy cố tỏ ra lơ đãng nói: “Vậy còn tiểu thư Phùng thì sao?”

Mạc Phong dừng lại, vuốt lưng của cô nói: “Anh yêu em, anh không thích cô ta, bây giờ em chỉ cần nhớ câu này là được rồi.”

Tô Tranh cúi đầu không nói, đối với mình Mạc Phong còn có sự giấu giếm.

Là giấu giếm, hay phòng bị?

Mạc Phong thấy Tô Tranh không đáp lại, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên nói: “Tô Tranh, em phải tin tưởng anh.”

Tô Tranh mặc cho tay của mình bị anh cầm, mềm mại gật đầu.

Nhưng trong lòng cô vẫn đang suy nghĩ, người đàn ông này cô nên tin tưởng sao, đáng giá để cô tin tưởng sao?

Lần này, cô không thể cực sai, bởi vì trời cao sẽ không cho cô thêm một cơ hội khác.

72. Q.15 - Chương 74: Anh Muốn Nhìn Thấy Mái Tóc Dài Tung Bay Của Em

Xem ra đêm hôm đó Mạc Phong đã tạm thời trấn an được Tô Tranh, vậy nên Mạc Phong tỏ rõ thái độ phối hợp, nhìn những cử chỉ yêu kiều của vợ chưa cưới Phùng Minh Nhi này mà không biến sắc.

Phùng Minh Nhi thấy Mạc Phong cũng không phản đối. Lập tức có thái độ được voi đòi tiên. Thấy vậy Tô Tranh chỉ mỉm cười, nhưng Mạc Yên Nhiên ở một bên lại ngày càng không ưa nổi.

“Hừ, gì vậy chứ, trước kia dì Phùng không phải như vậy mà!” Mạc Yên Nhiên bĩu môi không vui, cũng không nói dì Phùng trước kia như thế nào, chỉ là hôm nay đối dì Phùng cực kỳ bất mãn.

Lúc này lại là Tô Tranh trấn an Mạc Yên Nhiên đang náo loạn, đưa cô bé ra tản bộ trên bờ cát, xây lâu đài cát, cũng là một trò chơi giết thời gian tốt. Lúc cô nhìn cô bé vui vẻ bên lâu đài cát dưới trời chiều đó, không nhịn được nghĩ, nếu có thể ở bên con như vậy cả đời thì tốt biết bao.

Cô biết tình yêu sâu thẳm bên trong thực tế lãnh lẽo trước mặt rất yếu ớt, cô đã qua cái thời vì tình yêu mà bất chấp tất cả từ lâu. Mà niềm vui gia đình trước mắt này cũng là khát vọng kiếp này của cô, lần này bất kể thế nào cô cũng không bỏ hai đứa bé xuống.

Mạc Yên Nhiên ngẩng đầu lên cười vui vẻ, cười đến rục rờ mà kiêu ngạo: “Dì, dì xem, đây là vườn hoa cháu xây này!”

Tô Tranh nhìn nụ cười ngây thơ của bé, nhìn mái tóc bị trời chiều nhuộm thành màu vàng nhạt của bé, mỉm cười gật đầu: “Yên Nhiên là cô bé thông minh nhất.”

Mạc Yên Nhiên nghiêng đầu mỉm cười, bé thích dì Tô, càng thích dì Tô khen mình, loại cảm giác đó so với cảm giác được ăn anh đào ngon nhất còn thích hơn.

Hạnh phúc ngọt ngào dày đặc lan tràn giữa hai người một lớn một nhỏ, Tô Tranh chìm đắm trong hạnh phúc này, nhưng dần dần cảm thấy một chút lạnh lẽo bao phủ.

Cô từ từ quay đầu, thấy cách đó không xa là Phùng Minh Nhi đang lâm vào trầm tư.

Phùng Minh Nhi đang ngồi trên bờ cát quan sát hai người, mang trên mặt vẻ suy tư đáng sợ.

Khi Phùng Minh Nhi thấy Tô Tranh phát hiện, hoảng hốt cười gượng, xoay người rời đi.

Mạc Yên Nhiên nhìn theo ánh mắt Tô Tranh, cũng phát hiện Phùng Minh Nhi. Cô bé có chút bất mãn bĩu môi nói: “Dì Phùng, sao dì lại lén lút đứng đó nhìn cháu chơi?”

Thật ra Mạc Yên Nhiên cũng chỉ thuận miệng nói, nhưng Phùng Minh Nhi lại như bị đập trúng chỗ đau, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Mạc Yên Nhiên hừ một cái, không để ý tới Phùng Minh Nhi nữa, kéo Tô Tranh muốn cô giúp mình xây một sân chơi cát phía sau lâu đài. Tô Tranh mỉm cười nhìn Phùng Minh Nhi, cúi đầu xây cát với Mạc Yên Nhiên.

Phùng Minh Nhi đi cũng không được, không đi cũng không xong, đứng đó sưng sốt nửa ngày rốt cuộc cũng nhấc chân đi đến bên cạnh họ.

Qua khoe mắt Tô Tranh thấy một đôi chân với móng chân sơn màu xanh dừng dừng lại trên bờ cát trước tòa lâu đài, nhưng cô vẫn làm như không để ý tới, tiếp tục đào chỗ cát ướt bên cạnh làm sân chơi. Mà Mạc Yên Nhiên hoàn toàn không thấy đôi chân đó, bé đang chơi vui vẻ, không để ý đến mọi thứ ở xung quanh.

Phùng Minh Nhi nở một nụ cười, quan sát vẻ mặt Tô Tranh từ từ nói: “Tô tiểu thư đúng là một mỹ nhân tinh xảo.”

Tô Tranh ngẩng đầu cười nhạt, cũng không đáp lời, mà Mạc Yên Nhiên ở bên cạnh nghe thấy đưa tay lau cái trán đầy mồ hôi của mình, hả hê nói: “Dì Tô đương nhiên là mỹ nhân rồi, cháu thấy dì ấy là người xinh đẹp nhất!”

Tô Tranh mặt không biến sắc, cô biết lời của Phùng Minh Nhi còn có ý khác.

Quả nhiên nghe xong câu trả lời của Mạc Yên Nhiên, cười bí hiểm, tỉ mỉ ngắm Mạc Yên Nhiên: “Đại tiểu thư Yên Nhiên của chúng ta cũng là tiểu mỹ nhân tinh xảo!”

Mạc Yên Nhiên nhất thời có chút không hiểu sao Phùng Minh Nhi lại nói đến đề tài này, nhưng bé cũng đã nghe vô số người khen mình, lập tức không để ý nói: “Còn cần dì phải nói sao? Con gái Mạc gia nhà cháu ai chẳng xinh đẹp!”

Nghe đến đó, Tô Tranh đã hiểu hàm ý trong lời Phùng Minh Nhi, cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm Phùng Minh Nhi, lại thấy ý lạnh trong mắt Phùng Minh Nhi.

Phùng Minh Nhi nhìn Tô Tranh lạnh lùng nói: “Hai dì cháu trông đẹp y như nhau, dáng dấp cũng giống nhau!”

Tô Tranh ôn hoà đáp lại: “Mỹ nữ trên đời này dáng dấp đều không khác nhau lắm.”

Mạc Yên Nhiên nghe được lời Phùng Minh Nhi, nghi ngờ ngẩng đầu nhìn dì Tô một chút, lại nghĩ đến bộ dáng mình, quả nhiên cảm thấy rất giống nhau, liền mở to mắt nói: “Ai nha, dì Tô và cháu thật sự có điểm giống nhau nha!”

Mặt mày cô bé hơn hớn nói: “Không trách được cháu vẫn cảm thấy như đã từng gặp dì Tô, thì ra là do dì Tô giống cháu, đúng là có duyên nha!”

Tô Tranh bỗng nhiên cảm thấy có rất rất nhiều cảm xúc đan xen, con gái của mình dĩ nhiên là giống mình rồi, đó không phải là trùng hợp cũng không phải duyên phận, mà là ý trời.

Phùng Minh Nhi lạnh nhạt hừ một tiếng, nhìn Tô Tranh một lần cuối cùng, sau đó đứng dậy bỏ về. Cô không muốn ở lại chỗ này nữa.

Tô Tranh khép hờ mắt nhìn tòa lâu đài hai mẹ con khổ cực đắp nên.

Tòa lâu đài yếu ớt, chỉ cần đập mạnh một cái là có thể chia năm xẻ bảy.

73. Q.15 - Chương 75

Hôm sau Phùng Minh Nhi rời đi, cô không nói muốn đi đâu, Mạc Phong cũng không ngăn cản.

Điều này làm cho Tô Tranh cảm thấy khó hiểu, cô bắt đầu cảm giác mình nên ra một quyết định cấp bách hơn.

Phùng Minh Nhi rời đi, có hai nguyên nhân đơn giản, thứ nhất là đã lấy được thứ mình muốn từ chỗ Mạc Phong, thứ hai là tự cô ta lấy được tin tức có giá trị.

Phùng Minh Nhi có hai lựa chọn, hoặc là giúp Phùng gia đối phó với Mạc gia, hoặc là cố gắng giúp hai nhà Mạc Phùng kết thân giữ gìn quan hệ.

Hôn nhân của Phùng Minh Nhi và Mạc Phong vốn đã rất mỏng manh, lão phu nhân nhà họ Mạc cũng không nhất định toàn lực ủng hộ, nhưng hôm nay Phùng Minh Nhi cảm thấy mình nắm giữ được một bảo bối có thể lấy lòng lão phu nhân.

Tô Tranh cười khở, căn cứ tin tức cô thu thập được, nghe nói phu nhân của nhà họ Mạc đã qua đời từ lâu, dựa vào lời nói vô tư của Mạc Yên Nhiên biết được tin tức, mẹ ruột của Yên Nhiên độc ác từ bỏ con mình, là một người phụ nữ xấu đáng ghét.

Hôm nay Phùng Minh Nhi rõ ràng đã phát hiện người phụ nữ xấu xa trong truyền thuyết đã qua đời nay lại xuất hiện bên cạnh hai bảo bối nhà họ Mạc, nên xúc động, nóng lòng muốn đi báo cho lão phu nhân.

====

Lúc này, Tô Tranh nên thực hiện kế hoạch ban đầu là đưa bọn trẻ rời đi, hay lựa chọn tin tưởng Mạc Phong ở lại chỗ này?

Nếu như cô lựa chọn về trước, bọn nhỏ sẽ đi theo cô sao? Sau khi biết sự thật bọn chúng có tiếp nhận mình hay không?

Đủ loại vấn đề, khiến Tô Tranh lọt vào khúc mắc trước nay chưa từng có. Trong khúc mắc này, cô nghĩ đến vấn đề tình cảm giữa mình và Mạc Phong, nhưng đến cuối lại chỉ thở dài một tiếng.

Không phải là không yêu, mà là yêu quá gian nan.

Không phải là không tin, mà là tin tưởng thì phải trả cái giá quá cao.

Làm sao cô có thể lấy lại một kiếp không dễ có được? Làm sao có thể lấy khát vọng tình thân để làm tiền đặt cược?

Cô làm sao có thể quên, kết cục bi thảm của kiếp trước?

Mạc Phong mở mắt trong đêm tối, nhìn người con gái ôm chăn bên cạnh ngán người, đôi mắt thâm trầm bình tĩnh nhìn cô.

Từ sau khi Phùng Minh Nhi đến, sắc mặt cô luôn không thay đổi khó nắm bắt, nhưng sau khi Phùng Minh Nhi đi khỏi cô chẳng những không vui mừng, ngược lại càng thêm trở nên trầm mặc.

Anh đứng dậy nâng tay, vuốt ve mái tóc ngắn vừa đến tai của cô, khàn khàn mở miệng: “Gần đây em có tâm sự.”

Tô Tranh quay đầu nhìn anh một cái, cũng không dối gạt anh, dứt khoát gật đầu nói: “Ừ.”

Giữa đêm khuya, Mạc Phong trầm mặc thật lâu rồi mới chậm rãi nói: “Không có chuyện gì, không cần nghĩ quá nhiều.”

Lúc này Tô Tranh cũng không có ý định trả lời anh, miễn cưỡng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mạc Phong thở dài, ôm cô vào lòng, dịu dàng nói bên tai cô: “Tóc của em đã chấm xuống dưới tai rồi.” Khi bọn họ mới gặp nhau, tóc cô mới chỉ đến tai.

Tô Tranh cố ý nói: “Ngày mai em sẽ đi cắt tóc ngắn, cắt thành tomboy.”

Mạc Phong cười âm trầm: “Không cho cắt.” Anh cúi đầu bên tai, phả hơi nóng sau đôi tai nhạy cảm của cô: “Anh muốn được nhìn thấy mái tóc dài của em, có được không?”

Nét mặt Tô Tranh vẫn không chút thay đổi: “Không được.” Tóc dài? Đó là chuyện kiếp trước, kiếp này Tô Tranh là tóc ngắn, không thích thì thôi.

Mạc Phong cũng không vì thái độ chống đối của cô mà mất vui, trên thực tế mấy ngày này anh ngày càng bao dung cô, anh nắm chặt bờ vai cô nhỏ giọng nghiêm túc nói: “Anh sẽ đưa em và bọn trẻ đến một nơi bí mật không ai biết, đến lúc đó anh sẽ cho người bảo vệ ba mẹ con em thật tốt.”

Anh khẽ vuốt ve tấm lưng có chút cứng ngắc của Tô Tranh, dịu dàng nói: “Đợi đến khi tóc em dài đến vai, chúng ta có thể cùng sống một cuộc sống hạnh phúc, có được không em?”

Tô Tranh nghiêng đầu nhìn anh, chỉ thấy trong đêm tối có một đôi mắt thâm trầm mà dịu dàng nhìn mình chăm chú.

Cô trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao anh không đi cùng mẹ con em?”

Mạc Phong ôm cô, cọ chiếc cằm cứng rắn lên mái tóc mềm mại của cô: “Anh có việc phải xử lý, chờ anh xử lý xong, tất cả sẽ tốt hơn.”

Tô Tranh cúi đầu không nói gì.

Kiếp trước, cô mang thai, anh cưng chiều cô, nhưng cuối cùng anh lại nhận mệnh lệnh, nói phải đi biên giới một chuyến. Khi đó anh cũng nói, sẽ sớm trở về, đợi đến khi anh trở lại, cô đã hạ sinh bọn trẻ, họ có thể sống chung hạnh phúc.

Hôm nay anh lại muốn rời đi, anh lại bắt cô chờ đợi.

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn Mạc Phong, cô quyết định vì tình yêu giữa hai người mà thử xem xét một lần cuối cùng xem sao.

“Mạc Phong, anh có thể bỏ lại tất cả đưa em và bọn trẻ đi được không?”

Cô nghe thấy lời của mình nói, hỏi xong, cô cười khổ quay đầu đi.

Cần gì phải hỏi, tại sao muốn hỏi, đáp án dĩ nhiên là không, Mạc Phong là trụ cột của Mạc Gia này làm sao có thể bỏ mặc cả gia tộc mình?

Trong bóng tối, cô chờ thật lâu vẫn không nghe được câu trả lời, chỉ cảm thấy đôi tay hữu lực kia nắm chặt tay mình, dùng sức, làm tay của cô phát đau.

Tô Tranh thở dài: “Em biết rõ đáp án của anh, em chỉ là tùy tiện hỏi thôi.” Không kỳ vọng gì, một chút cũng không dám kỳ vọng.

Mạc Phong đưa tay kéo cô vào lòng mình, ôm thật chặt.

Tô Tranh không giãy ra, giống như cá gỗ mà thuận theo.

Mạc Phong thở hổn hển, âm thanh bên tai cô run rẩy nói: “Tranh Tranh, tin tưởng anh có được không, lần này anh sẽ không để cho em thất vọng. Anh sẽ bảo vệ em thật tốt, bảo vệ bọn trẻ thật tốt.”

Tô Tranh mở to hai mắt, nghe tiếng thở dốc cổ đờ nén của người đàn ông kia, cắn môi gật đầu một cái, nhẹ nhàng nói: “Được.”

Cô đánh cược một lần, cược rằng lần này cô có thể tin tưởng Mạc Phong.

74. Q.15 - Chương 76: Gian Tình Lần Cuối Cùng

Tô Tranh đưa tay sờ chiếc đồng hồ cũ kỹ trên cổ tay bên kia. Đây là đồng hồ đeo tay năm cô lên trung học mẹ viện trưởng tặng cô làm quà sinh nhật, thứ đồ cũ kỹ như thế này ở trong cái xã hội coi trọng vật chất ngày nay không thể nào mua được. Mạc Phong đã từng cầm tay cô nhìn qua cái đồng hồ này, anh nhìn thật lâu sau nhàn nhạt nói: “Anh nhớ cái đồng hồ này.”

Cái đồng hồ này Mạc Phong có ấn tượng, bởi vì khi họ ở chung với nhau cô đều đeo, như hình với bóng.

Nhưng Mạc Phong tuyệt đối không nghĩ, hôm nay trong cái đồng hồ cũ kỹ này cất giấu một nỗi ưu phiền, nỗi ưu phiền đó được cất giấu để vào lúc thích hợp có thể hủy diệt cả tương lai nhà họ Mạc.

Những năm gần đây nhà họ Mạc chiếm cứ cả một địa bàn lớn như vậy, cũng coi đây là căn cứ điểm từ từ nhúng tay vào rất nhiều mạch máu kinh tế của quốc gia. Gia tộc đã tồn tại mấy chục năm tuyệt đối không thể là trong sạch, giống như xã hội tư bản phương Tây tích lũy vật chất nhất định thì cũng kèm theo tầng lớp nô lệ dưới cùng đầm máu và nước mắt vậy. Thời gian Tô Tranh theo cạnh Mạc Vân, sáu năm, một mực bí mật quan sát phương thức vận hành của tập đoàn lớn này, cũng cố gắng tiếp xúc được với những tin tức quan trọng của Mạc gia. Đáng tiếc lại thấy được rõ ràng ở chỗ Mạc Vân, Tô Tranh thậm chí không phát hiện được viên chức chính phủ đến công ty này, chứ đừng nói tới việc nhà họ Mạc này đã xâm nhập đến trung ương quan trọng nào rồi.

Tô Tranh đã từng nghĩ tới dùng thủ pháp không đứng đắn để từ chỗ Mạc Vân lấy được một chút cơ mật, nhưng sau Tô Tranh vẫn bỏ qua. Không vì gì, chỉ vì vào lúc cô nghèo túng Mạc Vân đã cất nhắc cô. Tô Tranh cũng không phải người vong ân phụ nghĩa, oan có đầu, nợ có chủ, mục tiêu của cô là nhà họ Mạc, Mạc Phong và lão phu nhân, chứ không phải Mạc Vân.

Tô Tranh nhẹ nhàng xoay đồng hồ đeo tay, nơi này cất giấu một chút đầu mối lấy được từ laptop Mạc Phong. Tô Tranh nhất định lấy được tin mình muốn có nhất. Mà những tin tức cơ mật kia chỉ cần tùy tiện tiết lộ cho nhà họ Phùng hoặc người nào có địch ý với nhà họ Mạc gia thì tất nhiên nhà họ Mạc sẽ gặp phải nguy cơ không nhỏ.

Cô và Mạc Phong đang rắc rối, đã không phân ra được ai có lỗi với ai. Chuyện đến lúc này cô lựa chọn tin tưởng Mạc Phong, và là thời điểm này cô đã động lòng, cũng là vì cho bọn trẻ một tương lai hạnh phúc hơn. Nhưng cô vĩnh viễn không bao giờ quên, cô không thể làm cây dương xỉ, cô phải độc lập kiên cường, cô không thể hoàn toàn lệ thuộc vào người đàn ông này, cho nên cô phải giữ lại ình một đường lui.

Tô Tranh gọi điện thoại, đã sắp xếp tất cả. Cuối cùng cô lựa chọn đưa bọn trẻ rời đi, vĩnh viễn rời khỏi nhà họ Mạc và Mạc Phong. Không cần tình yêu, chỉ vì bọn trẻ, cô cũng hi vọng mình sẽ không cần dùng đến đường lui cuối cùng này.

Bà Miêu đã bị Mạc Phong đưa đi trước, trước khi đi bà Miêu vẫn thắc mắc, tại sao bà phải rời đi? Bà rất thích hai chị em. Nhưng dù nói gì bà vẫn không được giải thích.

Mạc Yên Nhiên nhìn những chuyện này xảy ra, nhớ lại gần đây không thấy người cha thần long thấy đâu không thấy đuôi đâu, lặng lẽ hỏi di Tô có phải có chuyện gì lớn xảy ra không? Tô Tranh vuốt ve mái tóc xoăn của cô bé, trong lòng không khỏi cảm thán, đứa trẻ sinh ra trong gia đình chính trị, so với những đứa trẻ bình thường dù sao cũng miễn cảm hơn một chút. Điều này lại làm cô cảm thấy khổ sở. Cô sao có thể hi vọng một cô bé mười tuổi bắt đầu phải lo lắng chuyện tranh đấu của người lớn? Cô chỉ hi vọng Yên Nhiên đơn thuần có thể bình an lớn lên thôi!

Cảm giác này, khiến cho cô bắt đầu băn khoăn, cho Mạc Phong một cơ hội là đúng hay sai? Bọn trẻ ở lại nhà họ Mạc thực sự có thể hạnh phúc sao?

Mạc Cách Ly đương nhiên cũng chú ý tới khác thường xung quanh, nhưng cậu không hỏi gì. Đứa trẻ này so với Mạc Yên Nhiên ra đời muộn mười phút, nhưng lại tựa như thành thực hơn Mạc Yên Nhiên mười tuổi. Cậu thu tất cả vào tầm mắt, sau đó lặng lẽ cúi đầu làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh làm chuyện mình nên làm, thỉnh thoảng lại nhàn nhạt trấn an chị gái một chút.

Buổi tối hôm nay, sau khi bọn trẻ ăn tối xong, Tô Tranh dẫn bọn trẻ vào phòng sách học bài, mà bản thân cô lại tới phòng Mạc Phong. Mạc Phong chưa bao giờ hút thuốc, nhưng khi Tô Tranh vào phòng lại thấy

tay anh nắm một điều thuốc, làn khói lượn lờ.

Tô Tranh đi tới trước mặt anh, cầm lấy điều thuốc trên tay anh, cúi đầu nhẹ nhàng hút một hơi.

Mạc Phong thấy động tác của cô, nhàn nhạt cười: “Anh muốn nếm thử qua mùi vị em từng thưởng thức.” Là thuốc dành cho phụ nữ, từ bao thuốc lá của Tô Tranh.

Tô Tranh cầm điều thuốc trong tay, tỉ mỉ suy nghĩ, nghe Mạc Phong nói vậy liền cười buồn: “Anh nếm được vị gì rồi?”

Mạc Phong giật giật khoe miệng, khó khăn nói: “Đắng.”

Anh ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Tô Tranh: “Anh chỉ nếm được vị đắng, đắng đến lòng anh phát đau.”

Tô Tranh cúi đầu hút một hơi nữa, từ từ thở ra làn khói, sau đó nói nhỏ: “Thật ra thì khói cũng có thể có vị ngọt, chỉ là anh nhìn nhận nó thế nào mà thôi.”

Mạc Phong đưa tay vén tóc bên trán cô lên: “Vậy em nói anh nghe, làm sao mới có thể thấy được vị ngọt trong vị đắng?”

Tô Tranh lại cúi đầu nghiêm túc hút thuốc, cũng không trả lời anh.

Mạc Phong cũng không thúc giục, nhìn cô từng chút hút xong điều thuốc.

Thật ra Mạc Phong không thích hút thuốc, anh cũng không thích đàn ông hay phụ nữ hút thuốc, nhưng bây giờ anh phát hiện mình rất thích nhìn Tô Tranh hút thuốc. Dáng vẻ Tô Tranh hút thuốc ưu nhã, thông dong, lại tịch mịch thê lương. Tô Tranh cứ để anh ôm vào trong lòng như vậy, ôm chặt, sủng ái, không để cô chịu nửa phần uất ức.

Cuối cùng Tô Tranh cũng hút xong điều thuốc, dập điều thuốc vào gạt tàn, sau đó ngược mắt hỏi Mạc Phong: “Anh muốn nếm vị ngọt trong vị đắng thật sao?”

Mạc Phong không trả lời, cũng không phải không có câu trả lời, anh chỉ nghiêm túc nhìn cô, giống như cả đời sẽ không rời mắt.

Tô Tranh bước lên một bước, đưa tay ôm chặt cổ anh, ngẩng đầu nhắm mắt, dùng đôi môi mỏng tiến sát anh.

Mạc Phong bất ngờ, nhưng rất nhanh phản ứng kịp, cúi đầu hôn lên môi của cô. Ban đầu chỉ là lướt qua, sau lại hung hăng hôn, thậm chí bắt đầu gặm ăn, giống như muốn ăn cả người cô.

Lúc này Tô Tranh vẫn còn tỉnh táo, cô đưa tay lên đẩy anh. Phía sau Mạc Phong là giường, lúc Tô Tranh đẩy anh, anh hiểu được ý đồ của cô, liền thuận thế ôm cô lui về phía sau nằm lên giường.

Tô Tranh cười trên người anh, cúi đầu nhìn anh đầy quyến rũ. Đôi mắt Mạc Phong dưới ánh trăng tràn đầy khát vọng, lồng ngực khỏe mạnh bởi vì thở hổn hển mà kịch liệt phập phồng.

Tô Tranh vươn đôi tay mảnh khảnh, lướt từ gáy đến lồng ngực anh, vuốt ve từng điểm một. Cô mơn trớn nơi nào, nơi đó liền nóng lên, đợi đến khi tay cô vuốt ve đến vật của đàn ông nhô ra dưới cái áo sơ mi thật mỏng này thì lồng ngực kia đã giống như núi lửa sắp bộc phát.

Đôi mắt Mạc Phong đã tối lại càng tối, lồng ngực phập phồng kịch liệt, Tô Tranh còn có thể cảm thấy thân dưới mềm mại của mình có thứ gì đó đang mất thăng bằng đội lên trên. Tô Tranh cười êm ái, khàn khàn nói: “Mạc Phong, chắc anh nhớ em lắm.”

Trong đôi mắt Mạc Phong thoáng qua tia sáng, anh nặng nề mà bất đắc dĩ nói: “Làm sao anh có thể quên em!”

Tô Tranh cười dịu dàng: “Em muốn anh nhớ em cả đời.”

Nói xong lời này, liền ngồi thẳng lên, từ từ tụt quần anh xuống. Nhưng cô cũng không ngồi xuống như dự liệu của Mạc Phong, mà cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm, thổi mạnh thứ cao lớn giương lên kia, sau đó ngậm đỉnh cao nhất, dùng đầu lưỡi dây dưa.

Mạc Phong rên rỉ một tiếng khô khốc, từ cổ họng gọi một tiếng: “Tranh Tranh. . . .”

Tô Tranh cảm thấy Mạc Phong vội vàng, buồng vật nóng run rẩy này ra, lại cảm nhận nhịp đập của vật thể kia. Cô cười một tiếng thật nhỏ, tách hai chân ra ngồi xuống.

75. Q.15 - Chương 77

Rốt cuộc anh cũng gần như hoàn toàn ở trong cơ thể cô rồi, cô nhẹ nhàng luật động cái mông, cảm thấy nhịp đập của anh trong cơ thể mình, không nhịn được hít sâu một hơi.

Mạc Phong đưa tay ra, đôi tay vững vàng vịn vòng eo mảnh khảnh của cô, khàn khàn khô khốc nói: “Anh muốn em.”

Tô Tranh nhắm mắt ngửa cổ, sợi tóc nhu thuận theo động tác của cô như chảy xuôi trên mặt nước.

Thân thể cô cố ý dừng lại bất động: “Trên đời này, không phải cứ anh muốn thì nhất định sẽ có được.”

Bàn tay Mạc Phong nắm eo cô bóp mạnh hơn: “Nhưng anh muốn em, anh muốn em vĩnh viễn ở bên cạnh anh.” Cho dù có phải trả cái giá thật lớn, anh cũng sẽ không hối tiếc.

Tô Tranh hít một hơi thật sâu, cô biết chuyện tương lai khó có thể đoán được, sau tất cả mọi chuyện, tương lai của họ có tồn tại được hay không cũng rất khó nói, thậm chí có thể cả đời cũng sẽ không gặp lại nhau. Vì vậy lòng chợt mềm nhũn, thân thể thuận theo nguyện vọng của anh, nhẹ nhàng luật động.

Dưới ánh trăng, thân thể trơn bóng trắng nõn giống như tơ lụa, giống như nước chảy nhẹ nhàng khiến người khác rung động, đường cong xinh đẹp trước ngực cô nhẹ nhõm nhạo, vòng eo mảnh khảnh khiến cho cô giống như cảnh liễu yếu ớt đu đưa theo gió mong muốn được người ta yêu thương, mà sợi tóc ngắn ngắn ngửa ra sau, lại càng tăng thêm vài phần ý vị.

Cô giống như một yêu nữ, đang khuất động mặc cho người đàn ông muốn làm gì thì làm. Đáng tiếc yêu nữ này không hề muốn bị ép buộc, cô không nhanh không chậm, từ từ luật động, bất chấp cảm giác người đàn ông này mang đến, lại càng làm cho anh điên cuồng giày vò.

Rốt cuộc Mạc Phong cũng không nén được lửa nóng trong cơ thể sắp tuôn ra, bàn tay bên eo cô đi xuống, vuốt ve đôi chân thon dài bóng loáng của cô. Trong lúc chịu lửa nóng hành hạ, anh đưa ngón tay thô ráp sờ vào da thịt bóng loáng mềm mại của Tô Tranh, mà khi Tô Tranh còn chưa phát giác, đôi tay kia đã đi tới cánh hoa của cô. Tô Tranh ý thức được chủ quyền bị xâm phạm, đang nghĩ xem tiếp theo nên làm gì thì không ngờ Mạc Phong lại thúc eo lên, và hai tay đồng thời nhấn xuống một cái, Tô Tranh lập tức hoàn toàn ngồi xẹp xuống, lúc này khát vọng của Mạc Phong mới có thể hoàn toàn đi vào. Tô Tranh cau mày cả kinh, môi mỏng phát ra một tiếng “A” sợ hãi, ai ngờ động tác của Mạc Phong rất mạnh, còn chưa kịp kêu xong tiếng “A” trước, tiếng sau đã bị nhấn chìm, một lần lại một lần giống như thủy triều vĩnh viễn không dừng lại.

Tô Tranh hé mở môi, há miệng thở dốc, nơi này rung chuyển kịch liệt như đang ngồi trên sóng lớn. Cô nhỏ giọng rên rỉ, đôi tay vô thức bám chặt lồng ngực anh, lý trí từ từ trở lại trong kích tình, cô muốn đoạt lại quyền chủ động. Vì vậy vòng eo theo sóng lớn này nhảy múa, theo tiết tấu kích động này đung đưa, anh vào cô ra, anh ra cô chống xuống. Dần dần tiếng anh bắt đầu thở dốc, cô bắt đầu nhỏ giọng rên rỉ, hai người ở nơi này hợp tấu, múa ra điệu múa dụ hoặc nhiệt tình nhất.

Thật lâu sau, khi âm dương hòa và âm nhạc lên đến đỉnh cao nhất, khi điệu múa kịch liệt bắt đầu cuồng loạn thì giống như đàn đứt dây, giống như vỡ kịch cuồng loạn, anh tiết ra tất cả trong cơ thể cô.

Cô đứng dậy, mặc cho anh từ cơ thể mềm mại của mình rút ra, không chút quyến luyến.

Anh nằm trên giường, lồng ngực chưa thở được bình thường vẫn phập phồng như cũ, đôi mắt không rời khỏi cô.

Tô Tranh nở một nụ cười xán lạn: “Em qua với bọn trẻ nhé.”

Cô nói chuyện như bình thường, giống như bảo hôm nay trăng sáng rất đẹp.

Mạc Cách Ly cúi đầu nghiêm túc xem quyển sách, nhưng cậu nhìn một trang giấy đã rất lâu mà chưa lật. Mạc Yên Nhiên làm bài tập, đầu bút đã đâm vô số lỗ nhỏ trên đó.

Khi Tô Tranh mở cửa đi vào, Mạc Cách Ly ngẩng đầu lên gật đầu chào, còn Mạc Yên Nhiên trực tiếp nhảy dựng lên nhào qua.

“Dì Tô, sao cháu không thấy dì đâu? Dì đi đâu vậy?” Mạc Yên Nhiên làm nũng trong lòng Tô Tranh, phát hiện Tô Tranh mới vừa tắm xong, cả người tản ra mùi thơm ngọt ngào.

Tô Tranh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc xoăn của cô bé, ngược mắt nói: “Hiện giờ chúng ta lập tức đi.” Lúc nói lời này cô nhìn sang Mạc Cách Ly.

Mạc Cách Ly không ngạc nhiên, chỉ là nhú mày nhàn nhạt hỏi: “Đi đâu?”

Tô Tranh cười nói: “Không biết.”

Mạc Cách Ly suy nghĩ một chút, tiếp tục hỏi: “Ba đưa bọn cháu đi?”

Lần này Tô Tranh cười thật lòng, cô đối với cậu bé rất tán thưởng: “Đúng vậy.”

Mạc Cách Ly nghe được lời khẳng định, không nói hai lời, để quyển sách trên tay xuống nói: “Được, giờ đi luôn ạ.”

Mạc Yên Nhiên còn ngạc nhiên và nghi ngờ, mơ hồ hỏi: “Đi? Đi đâu?”

Tô Tranh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, dịu dàng nói: “Rồi cháu sẽ biết.”

Tô Tranh nói rồi sẽ biết, lúc này Mạc Yên Nhiên tuyệt đối không ngờ họ lại đi xa như vậy, càng không nghĩ tới sẽ đến một nơi hoang vắng như vậy.

Rất nhiều năm sau này Mạc Yên Nhiên cũng không quên đêm hôm đó, cô bé cũng không kịp tạm biệt căn biệt thự đã sinh sống mấy ngày, thậm chí còn không kịp tạm biệt ba mình.

Đêm hôm đó, dưới sự bảo vệ của mười vệ sĩ cải trang thành người bình thường, Tô Tranh đưa hai đứa trẻ ngồi lên chiếc xe hơi nhỏ, lên xe lửa, đổi xe, đổi xe, sau đó lên xe riêng, sau đó lại đổi xe lửa, đổi xe, cuối cùng là một chiếc xe bus bình thường đưa họ đến một thị trấn nhỏ bình thường.

Mấy ngày bốn ba, Mạc Yên Nhiên đã mấy lần muốn hỏi dì Tô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn em trai bình chân như vại, nhớ tới ba mình trước khi đi đủ loại khác thường, cô bé vẫn là im lặng.

Có lẽ Mạc Yên Nhiên cũng không phải một đứa trẻ quá thông minh, nhưng vẫn xuất thân trong gia đình chính trị. Lúc này cô bé mơ hồ cảm thấy, có lẽ cuộc sống của mình sẽ thay đổi.

Bé nắm chặt tay Tô Tranh, tò mò nhìn thị trấn nhỏ mới mẻ đó, chờ đợi cuộc sống mới thuộc về cô.

76. Q.15 - Chương 78

Đây là một thị trấn nhỏ yên tĩnh trong núi phương Nam, không khí trong lành, ánh nắng tươi sáng, hoa cỏ tươi đẹp. Không xa chỗ ở của họ cũng có người, nhưng cũng không phải là nhiều, nên một nhóm người bọn họ tới ở đây cũng không có gây chú ý gì.

Tô Tranh đi thu xếp cho hai đứa trẻ trước, sau đó cố gắng nói chuyện với vệ sĩ, hỏi rõ vị trí hiện tại. Vệ sĩ trẻ tuổi họ Nghiêm này, toàn thân đồ đen chỉnh tề, sắc mặt lạnh lùng, thái độ kính cẩn nghe Tô Tranh hỏi, vẫn luôn giữ miệng, cúi đầu thấp giọng nói: “Tiểu thư Tô, vô cùng xin lỗi, tôi không thể trả lời.”

Tô Tranh lại hỏi, phát hiện miệng vệ sĩ Nghiêm thật giống y chang vỏ chai, dù nói đi nói lại bao nhiêu lần thì cũng đừng nghĩ tới chuyện nạy ra câu nào từ miệng anh ta.

Cô lại mở điện thoại di động cố gắng dùng hệ thống định vị GRPS, lại chán nản phát hiện tín hiệu di động hoàn toàn không có.

Bất đắc dĩ, ở chỗ này đến ngày thứ hai cô đành mượn cớ ra ngoài đi dạo, thăm dò hoàn cảnh xung quanh. Đương nhiên vệ sĩ có chút do dự, Tô Tranh giận tái mặt chất vấn: “Sao hả? Chẳng lẽ tôi là tù nhân sao? Ngay cả chủ của các anh ở đây cũng không dám hạn chế tự do của tôi chứ?”

Cô nói xong, nhìn sắc mặt vệ sĩ không chút thay đổi nhưng trong mắt có chút dao động, thì lập tức nhún mi cười cười mà nói: “Hay là anh gọi điện cho tiên sinh Mạc xin phép một chút đi?”

Đương nhiên câu hỏi của cô đã làm người khác khó chịu đôi chút, điện thoại ở chỗ này vốn không hề có tín hiệu, thì sao có thể gọi điện? Thật ra thì Tô Tranh cố tình nói như vậy một là làm khó, hai là thử dò xét xem vệ sĩ Nghiêm này liên lạc với bên ngoài như thế nào.

Vệ sĩ Nghiêm trầm tư một chút, dứt khoát nói: “Tiểu thư Tô, tôi đi dạo cùng cô nhé?”

Tô Tranh không có ý tốt cười hỏi anh: “Anh đi theo tôi?” Cô cao giọng mang theo chút mập mờ.

Thị trấn nhỏ nơi núi sâu, cô nam quả nữ, đi dạo trong núi, có thể không mập mờ sao?

Gương mặt tuấn tú của vệ sĩ Nghiêm đỏ lên, chỉ mấp máy môi, quật cường trả lời như cũ: “Vâng”

Tô Tranh nhìn căn biệt thự nhỏ núp trong khu rừng đá đỏ lá xanh một chút, cười nhạo báng vệ sĩ Nghiêm: “Tiên sinh Nghiêm, anh đi cùng tôi thì ai sẽ bảo vệ Cách Ly và Yên Nhiên?”

Mặt vệ sĩ Nghiêm vẫn không chút thay đổi như cũ: “Thuộc hạ của tôi sẽ bảo vệ tốt tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư.”

Tô Tranh bất đắc dĩ nhún vai, xem ra, dù thế nào vệ sĩ Nghiêm này cũng sẽ không để một mình cô ra ngoài, nhìn đường núi không dễ nhận biết xung quanh một chút, cô cũng chỉ có thể đồng ý để vệ sĩ Nghiêm đi dạo với mình.

Hai người theo đường núi đi xuống, vệ sĩ Nghiêm không biến sắc nhìn xung quanh, xác định không có gì khác thường mới tiếp tục đi về phía trước. Tô Tranh như không có việc gì hết nhìn đông tới nhìn tây, giống như thật sự đang thưởng thức phong cảnh trong thị trấn nhỏ.

Cô đi dọc theo đường núi nửa giờ, thấy dưới chân đường núi từ từ rộng rãi hơn, biết đã tìm được đường từ thị trấn xuống núi rồi. Cô đang định tiếp tục đi xuống xem tình hình bên ngoài một chút, vệ sĩ Nghiêm bắt đầu ngăn cản: “Tiểu thư, đã không còn sớm rồi, chúng ta nên về thôi.”

Tô Tranh nhẹ nhàng khuyên bảo: “Anh thấy trong núi này có gì nguy hiểm không?”

Vệ sĩ Nghiêm ngoan ngoãn lắc đầu: “Không có.”

Tô Tranh gật đầu: “Có thể chứ, nếu không có nguy hiểm gì, tôi đi ngắm cảnh xung quanh một chút cũng không sao đúng không? Còn Cách Ly và Yên Nhiên thì anh đã phái thuộc hạ bảo vệ rồi, không cần lo lắng.”

Sắc mặt vệ sĩ Nghiêm đen lại, anh không ngờ Tô Tranh dùng lời nói lúc trước chặn đường lui của anh, nhưng anh biết Tô tiểu thư này là người tiên sinh cực kỳ coi trọng, vì vậy cũng không muốn làm cô chậm trễ, liền bất đắc dĩ đồng ý đi tiếp.

Tô Tranh lại đi xuống thêm nửa giờ, leo lên một đỉnh núi nhỏ, lúc này mới thấy thì ra bên dưới ngọn núi này chính là một con đường cao tốc, trên đường cao tốc này có rất nhiều xe chạy ngang qua.

Tô Tranh chợt hiểu ra, thì ra mình ở trong thị trấn nhỏ trong núi này nhìn có vẻ bí mật, thật ra chỉ cần qua một ngọn núi thì vẫn có hệ thống giao thông phát đạt. Ngộ nhỡ có gì xảy ra ngoài ý muốn, tin rằng các vệ sĩ bên cạnh này sẽ đưa ba người họ ra ngoài trước.

Vệ sĩ Nghiêm thấy Tô Tranh nhìn về phía đường cao tốc dưới chân núi như đang suy nghĩ, liền nhắc nhở: “Tiểu thư, mời trở về.” Lần này anh vẫn nói chuyện khách khí như cũ, nhưng lại có thêm phần cứng rắn.

Tô Tranh đã thấy được điều mình muốn thấy, nên cũng không nói nhiều lập tức quay về. Dọc theo đường đi cô vô tâm nhìn phong cảnh xung quanh, như đang thắc mắc thị trấn nhỏ này là nơi nào?

Vòng đi vòng lại làm cô muốn hoa cả mắt. Nhưng nếu Mạc Phong lựa chọn một nơi có vẻ bí mật nhưng thật ra giao thông phát đạt như vậy, dĩ nhiên là đã có sự đề phòng bất trắc. Theo suy nghĩ của Mạc Phong, sau khi họ lên đường cao tốc rồi, sẽ đi đâu nữa?

Trong lòng Tô Tranh chợt động, cô nhớ lại mình vì bọn trẻ đã lưu lại đường lui cuối cùng.

Cô ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng qua tán cây xung quanh một chút, nơi này là phía nam đất nước chứ? Phía nam, không phải là vị trí biên giới chứ?

Nghĩ tới đây, Tô Tranh mỉm cười. Cô lại có thể nghĩ tới chuyện ở chung với Mạc Phong sao? Một khi xảy ra bất trắc, trước tiên đưa bọn trẻ ra ngoài đã. Nếu đúng thật như vậy, Mạc Phong đã tạo điều kiện cho đường lui của Tô Tranh rồi.

77. Q.15 - Chương 79

Tô Tranh quay về căn biệt thự, cùng ăn sáng với hai đứa trẻ.

Mạc Cách Ly vẫn im lặng như trước, không biết tìm được một quyển sách từ đâu lôi ra đọc. Mạc Yên Nhiên thì đương nhiên có chút không yên lòng, bé vốn là một cô bé yếu ớt, qua đêm ở một nơi xa lạ, bé cần được dịu dàng che chở và an ủi.

Ăn sáng xong, Tô Tranh dắt tay bé ra ngoài đi dạo trên cỏ, trò chuyện với bé. Cô bé này đương nhiên là có rất nhiều tâm sự, hỏi Tô Tranh đây là nơi nào, bao giờ thì có thể gặp ba. Tô Tranh cũng không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể im lặng vuốt tóc cô bé.

Mạc Yên Nhiên cúi đầu cau mày không biết nghĩ gì, một lát sau chợt ngẩng đầu lên, nháy đôi mắt to lo lắng hỏi: “Dì Tô, dì có đột nhiên bỏ rơi bọn cháu không?”

Trong lòng Tô Tranh thương cảm, bé sợ cô bỏ rơi bé sao? Bé lo lắng bị bỏ lại nơi này sao? Đây là một đứa bé không có cảm giác an toàn đến mức nào?

Tô Tranh ngồi chồm hổm xuống, nhìn đôi mắt lo lắng của cô bé, nghiêm túc nói: “Yên Nhiên, dì vĩnh viễn không bỏ rơi cháu.” Trừ khi con không cần mẹ nữa.

Đôi mắt Mạc Yên Nhiên vốn là lo lắng bỗng có chút ướt át, cô bé mím mím môi, khóc nức nở nhỏ giọng gọi: “Dì Tô ——”

Tô Tranh nhẹ nhàng ôm cô bé vào trong lòng, cọ nhẹ cằm mình vào mái tóc xoăn của cô bé, nhỏ giọng nói cho cô bé biết: “Dì vĩnh viễn sẽ ở bên cháu, không phải sợ.”

Mấy ngày nay Mạc Yên Nhiên bồn ba mặt nhọc, uất ức đã sớm tích lũy, hơn nữa trong lòng lo lắng, đủ loại tâm trạng ở nơi đó không phát tiết ra được, để rồi hôm nay nằm khóc trong lòng Tô Tranh.

Sau khi khóc mệt rồi, Tô Tranh lại dẫn cô bé về nghỉ ngơi. Khi lên cầu thang, thấy Mạc Cách Ly đang đứng ở đầu cầu thang, lặng lẽ nhìn hai người một lớn một nhỏ.

Tô Tranh chợt ý thức được, cho dù Mạc Cách Ly thành thực cỡ nào, vẫn chỉ là đứa bé, cũng sẽ lo lắng. Mạc Yên Nhiên là con gái, không sao, muốn khóc thì khóc, muốn làm nũng thì làm nũng, nhưng Mạc Cách Ly lại không như vậy.

Tối hôm đó, Tô Tranh trông Mạc Yên Nhiên ngủ xong, tới trước cửa phòng Mạc Cách Ly.

Sau khi gõ cửa, bên trong truyền ra âm thanh lạnh nhạt của Mạc Cách Ly: “Mời vào.”

Khi Tô Tranh đi vào, Mạc Cách Ly vẫn còn đang cúi đầu đọc sách, giống như cậu không chút để ý đến người phụ nữ đang tiến vào. Nhưng Tô Tranh lại nhạy cảm nhận thấy, tay cầm sách của Mạc Cách Ly hơi rung lên.

Tô Tranh mỉm cười, ngồi cạnh cậu.

Mạc Cách Ly để sách xuống, cuối cùng vẫn ngược mắt nhìn cô.

Nếu như Tô Tranh nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên cô và Mạc Cách Ly nhìn nhau ở cự ly gần như thế. Tô Tranh lẳng lặng nhìn Mạc Cách Ly, phát hiện ngũ quan đứa bé này thật xinh xắn, rất giống mình. Mà đôi mắt lạnh nhạt thâm trầm của cậu, làm cho người ta nhìn không ra, điểm này thật giống ba cậu-Mạc Phong.

Tô Tranh từng không biết làm sao khi nhìn vào đôi mắt này, bởi vì cô không biết nên đối mặt với đứa bé này thế nào. Nhưng hôm nay cô chợt hiểu, dù trước mặt đứa bé có thông minh già đời đến đâu, thì vẫn chỉ là đứa trẻ, thậm chí chính là đứa bé mười năm trước cô hạ sinh.

Trên đời này bất cứ người nào cũng có thể luống cuống trước mặt đứa bé này, nhưng Tô Tranh thì không.

Trong lòng Tô Tranh đang suy nghĩ xem nên nói gì, không ngờ Mạc Cách Ly lại nói trước: “Chắc hẳn dì biết đang xảy ra chuyện gì chứ?”

Tô Tranh chỉ có thể mỉm cười gật đầu: “Dì biết rõ.” Cô lẳng lặng nhìn cậu, chờ cậu nói tiếp.

Mạc Cách Ly mím môi trầm mặc một phen, nói tiếp: “Cháu có một vấn đề không hiểu, dì có thể nói cho cháu không?”

Trên mặt Tô Tranh vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng trong lòng lại cuồn cuộn, cậu muốn hỏi gì? Cậu biết gì rồi?

Mạc Cách Ly không biến sắc quan sát nét mặt Tô Tranh, nhàn nhạt hỏi: “Dì Tô?”

Tô Tranh vội vàng cười che giấu: “Cháu hỏi đi.”

Mạc Cách Ly nhìn Tô Tranh, một lúc lâu vẫn không mở miệng, Tô Tranh để cho cậu hỏi, thế nhưng cậu lại không hỏi.

Tô Tranh thử thăm dò mở miệng: “Cách Ly, cháu có thắc mắc gì sao?”

Mạc Cách Ly nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói: “Cháu bỗng nhiên quên chuyện muốn hỏi rồi.”

Tô Tranh nói không ra trong lòng mình là mất mát hay yên tâm, cô đứng dậy, thở dài trong lòng nói: “Không quan trọng, khi nào cháu nhớ thì lúc nào cũng có thể hỏi dì.”

Mạc Cách Ly gật đầu một cái, lại không quay đầu lại nhìn cô, chỉ là lạnh nhạt nói: “Vâng. Cháu hiểu rồi.” Ngũ diệu cậu lạnh nhạt rất không có tinh thần, giống như lọt vào mặt trái của tâm trạng.

Tô Tranh không hỏi gì, xoay người ra khỏi phòng.

Cô biết tâm trạng đứa trẻ này không tốt, nhưng cô không có cách nào giúp cậu.

78. Q.15 - Chương 80

Hai ngày nay Tô Tranh đã suy nghĩ về vấn đề, làm thế nào để liên lạc được với bên ngoài.

Ban ngày, cô đi dạo cùng bọn trẻ, trong túi đem theo điện thoại đi khắp nơi thử, cuối cùng trời không phụ người có lòng, rốt cuộc ở đỉnh núi nhỏ nào đấy phát hiện tín hiệu. Cô đè nén tâm trạng mừng như điên ở trong lòng, tiếp tục đưa bọn nhỏ đi dạo một lúc rồi mới về.

Mấy ngày nay cô một mực quan sát tình hình các vệ sĩ thay phiên, phát hiện những thuộc hạ này của vệ sĩ Nghiêm đúng là được huấn luyện nghiêm chỉnh, 24h đều có người canh giữ trông chừng, cô thật sự không có cơ hội đi xuống đỉnh núi nhỏ kia mà không bị vệ sĩ phát giác.

Gặp phải khó khăn này, Tô Tranh cũng bắt đầu nghĩ, hà tất gì cô phải tự giày vò mình? Hoàn toàn tin tưởng Mạc Phong, ngoan ngoãn ở chỗ này chờ chẳng lẽ không được sao?

Nhưng khi nghĩ đến đủ chuyện ở kiếp trước, cuối cùng cô cũng chỉ có thể căn nhắc tự nói với mình, cô thực sự không phải Tô Tranh nhận nhận kiếp trước đó, cô không thể ngồi chờ chết ở đây, chờ tin tức thắng lợi của một người đàn ông.

Nếu như chuyện thật sự đến hoàn cảnh xấu nhất, bất luận thế nào cô cũng phải đưa bọn trẻ đi khỏi đây!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Tranh cũng bắt đầu mơ hồ có một sự nghi ngờ, tại sao Mạc Phong không để cho cô tiếp xúc với bên ngoài? Mạc Phong đang nghi ngờ cô sao? Nhìn anh thì dịu dàng trầm thiết nhưng sau lưng, rốt cuộc anh đang cất giấu ý định gì?

Tô Tranh giành cơ một lúc lâu, cuối cùng núp nhìn vệ sĩ canh gác trong núi, rốt cuộc hạ quyết tâm.

Một ngày sau khi vệ sĩ Nghiêm ăn tối xong bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, anh cảm thấy có thể là do mấy ngày nay anh khẩn trương thái quá. Nhìn các anh em bên cạnh vẫn phần chán một chút, anh đơn giản giao xuống mấy câu, rồi về nghỉ ngơi.

Nhưng anh không biết là, sau khi anh trở về nghỉ ngơi, thuộc hạ của anh ở cửa cũng dần dần mệt mỏi, vô tình chìm vào mộng đẹp.

Sau khi kiểm tra xong, xác định tất cả mọi người đều đã ngủ, Tô Tranh liền đem theo laptop và điện thoại đi tới đỉnh núi nhỏ.

Đến đỉnh núi nhỏ, việc đầu tiên là cô mở điện thoại ra, nhìn điện thoại từ từ có tín hiệu, vội vàng bấm một dãy số quen thuộc. Điện thoại rất nhanh có người nghe, giọng nói đối phương có chút khàn khàn, do dự hỏi: “Ai đấy?”

Tô Tranh nghe thấy âm thanh quen thuộc, vội vàng trả lời: “A Rượu, là tớ, Tô Tranh.”

A Rượu là bạn bè của cô ở cô nhi viện, là người cùng qua vượt qua khó khăn, người cô tin tưởng nhất.

A Rượu vừa nghe thấy là Tô Tranh, thì vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: “Cậu đi đâu mất tích mấy ngày nay thế hả? Tớ làm sao cũng không liên lạc được với cậu!”

Tô Tranh biết thời gian eo hẹp gấp gáp, vội vàng lời ít mà ý nhiều nói tình cảnh trước mắt, A Rượu nghe xong vội hỏi: “Vậy tiếp theo làm sao đây? Tớ cứ nghĩ là cậu đã xảy ra chuyện, nên đã sửa tư liệu rồi, định nặc danh gửi đến nhà họ Phùng.”

Tô Tranh vừa nghe thấy đã lập tức toát mồ hôi lạnh: “Cậu đã gửi chưa?”

A Rượu ở bên kia sờ sờ đầu, do dự nói: “Tài liệu trong tay tớ thì chưa gửi đi, nhưng vừa rồi tớ có dùng virus tấn công một máy tính trong nhà họ Mạc.”

Lúc này Tô Tranh chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng: “Máy tính của ai?”

A Rượu nhớ lại, rất mơ hồ nói: “Tớ cũng không biết, tớ chỉ muốn thêm nhiều chứng cứ đả kích nhà họ Mạc một chút, cho nên dùng Tửu Thần mới nhất mà tớ mới nghiên cứu ra để hack máy tính kia.” A Rượu chậm chậm nói tới đây, chợt lớn tiếng nói: “Ai nha, tớ nhớ ra rồi, là máy tính của em út nhà họ Mạc, bởi vì tớ có thấy qua có kí hiệu của anh ta trong tập tài liệu mà!”

Tô Tranh nghe đến đó, tâm trạng chùng xuống, mặt cũng trắng bệch.

Em út của Mạc gia, có hai bằng tiến sĩ về máy tính và kinh tế ở Mỹ. Mạc Phong là ưu tú, Mạc Vân là xuất sắc, nhưng Mạc Gấm, không ai có thể so sánh, anh ta là thiên tài, là thiên tài trong thiên tài!

Tô Tranh tuyệt đối tin tưởng, một người như vậy, sẽ không thể không nhận ra A Rượu dưới cái tên Tửu Thần đó!

Nếu như Mạc Gấm phát hiện Tửu Thần, anh ta sẽ làm gì? Sẽ tìm hiểu nguồn gốc tra được A Rượu, sau đó thì sao, từ A Rượu tra ra Tô Tranh sao?

Tô Tranh cười gượng, nếu thực sự là như vậy, tất cả những gì cô từng mưu tính sẽ lộ ra cả. Đến lúc đó nói gì đến tương lai của cô và Mạc Phong? Mạc Phong làm sao còn có thể tin tưởng cô? Mạc Phong còn có thể yêu cô sao? Cứ coi như Mạc Phong tha thứ cho cô, thì em út của anh có thể bỏ qua cho cô sao? Đường

đường là nhà họ Mạc, phát hiện sau lưng có một kẻ trăm phương ngàn kế muốn đối phó với họ, liệu họ có bỏ qua không?

Tô Tranh nghĩ tới tất cả hậu quả này, lòng trực tiếp chùng xuống. Cô khổ tâm kinh doanh, đã không được gì lại chôn vùi chính mình?

Tô Tranh khổ sở lắc đầu, không, cô không nên nhận được kết quả như vậy! Cho dù cô và Mạc Phong vẫn vô duyên như trước, cô cũng không muốn Mạc Phong hận cô, cô càng không muốn nhà họ Mạc lại một lần nữa tước bỏ trẻ khỏi tay cô!

79. Q.15 - Chương 81

Người định không bằng trời định, Tô Tranh ngàn vạn lần không ngờ cô chỉ mất liên lạc trong mấy ngày, mà người bạn A Rượu có thể bại lộ chuyện của mình!

Cô không thể có kết quả như thế, cô cũng không muốn Mạc Phong hận cô, cô càng không muốn lại nhận lại kết thúc như trước!

Đầu điện thoại bên kia A Rượu không nghe thấy Tô Tranh đáp lại, lo lắng hỏi: “Tô Tranh, cậu làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ cậu đang ở đâu?”

Tô Tranh lập tức bình tĩnh lại, vội vàng nói với A Rượu: “Tớ không sao, tớ sẽ gọi lại cho cậu sau.” Nói xong cô vội cúp điện thoại.

Sau đó Tô Tranh nhìn về vùng núi rừng rập rập trước mắt thật lâu, cô nên làm như thế nào đây? Làm như thế nào để đền bù lại tất cả đây?

Đúng lúc này, trong lòng cô lại nghĩ, mọi chuyện cũng chưa đến mức không thể nào cứu vớt, cô còn có thể bù đắp, không phải sao? Mặc dù tối nay A Rượu đã sử dụng loại vi rút kia, nhưng chưa chắc Mạc Gấm đã phát hiện mấy vi tính của mình bị xâm nhập. Chỉ cần cô có thể xóa đi được con vi rút kia trước khi Mạc Gấm phát hiện thì sẽ không hề để lại dấu vết.

Sau khi Tô Tranh nghĩ đến phương pháp này, mặc dù cũng biết cách làm này có nguy cơ rất lớn, nhưng việc đã đến nước này, cùng lắm thì sẽ bị nhà họ Mạc phát hiện ra thôi. Nếu cô thành công, tất cả mọi chuyện đều sẽ không bị phát hiện, khi đó cô chỉ cần ở với các con cùng chờ Mạc Phong là được rồi, còn nếu bị phát hiện thì..., nhưng tất cả cũng chỉ là nếu thôi.

Xác định được ý định, Tô Tranh vội mở wifi của di động để phát ra tín hiệu, đồng thời mở Laptop ra chuẩn bị kết nối. Khi laptop khởi động thì cô khẩn trương nhìn tín hiệu máy vi tính đang bắt, sóng bắt chậm chạp như sên bò, mãi một lúc lâu mới kết nối được mạng thành công!

Tô Tranh hít một hơi thật sâu bình tĩnh lại, mở Chat Messenger ra, nhìn thấy A Rượu đang on. Không còn kịp giải thích nữa, cô trực tiếp nói cho A Rượu là cô muốn xóa Tử Thần đi. A Rượu kinh ngạc rồi nói, anh cũng đang muốn thử xóa nó.

Tô Tranh gạt đầu một cái, tín hiệu Internet cực kỳ không ổn định, nếu như chuyện này không do A Rượu làm thì không thể tốt hơn. Cô do dự một chút, lại mở USB ra, đem tài liệu lấy được từ máy tính của Mạc Phong ra giao cho A Rượu. Nếu như một khi xảy ra chuyện gì bất trắc, trong tay A Rượu cũng có nhiều bằng chứng hơn.

Cô thấy thời gian đã không còn sớm, sợ những nhưng vệ sĩ kia đột ngột tỉnh lại nên vội vàng dặn dò A Rượu rồi tắt máy tính.

Đóng Laptop cầm điện thoại di động trở về phòng, những những vệ sĩ kia vẫn còn đang ngủ, trong lòng cô an tâm một chút, nghĩ tới tối nay gọi điện được cho A Rượu. Nếu như anh có thể lấy lại được con vi rút kia mà không để lại dấu vết thì tất cả đều còn kịp.

Ngày hôm sau, khi mặt trời chiếu vào căn phòng, cô nhìn thấy bóng dáng làm việc của những người vệ sĩ, bọn họ không có vẻ dị thường gì, có lẽ vệ sĩ Nghiêm cũng chưa phát hiện ra điều gì.

Cô len lén giấu điện thoại di động vào trong người, dẫn Yên Nhiên đi ra ngoài đi dạo đến đỉnh núi nhỏ kia. Điện thoại di động lại bắt được tín hiệu lần nữa, cô lặng lẽ nhắn tin cho A Rượu, sau đó lo lắng chờ đợi. Nhưng đợi mãi cũng không thấy A Rượu đáp lại.

Cô bắt đầu thấp thỏm, nhưng lại tự an ủi mình có lẽ là do A Rượu chưa nhìn thấy tin nhắn.

Khi cô quay lại biện thự, thì vừa đúng lúc vệ sĩ Nghiêm từ trong phòng đi ra, ánh mắt người vệ sĩ trẻ tuổi này nhìn cô có chút kỳ quái, giống như là đang quan sát gì đó. Có lẽ anh ta đã bắt đầu nghi ngờ chuyện tối hôm qua rồi? Tô Tranh cố tỏ ra thoải mái mà cười với anh ta, lại thấy vệ sĩ Nghiêm nghiêng đầu đi.

Thật ra Tô Tranh cũng không quá lo về phần vệ sĩ Nghiêm, anh ta chẳng có bằng chứng cụ thể thì nhiều nhất cũng chỉ là hoài nghi thôi. Cô làm như không có việc gì trở về phòng, nói chuyện đọc sách cùng với Yên Nhiên, cứ như vậy một buổi sáng đã qua. Buổi trưa, cô nghe thấy âm thanh ầm ầm ở phía xa, chạy ra ngoài hỏi xảy ra chuyện gì, vệ sĩ Nghiêm chỉ nhàn nhạt nói đã phái người đi xem. Lúc tối, vệ sĩ Nghiêm tăng vệ sĩ tuần tra quanh biệt thự, anh ta cũng không có nói cho Tô Tranh biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì.

Buổi tối, sau khi bọn trẻ ngủ say, cô tự mình đi ra ngoài đi dạo một mình. Lần này cô không dám dùng lại chiêu cũ, chỉ nói buổi tối mất ngủ muốn ra ngoài đi dạo một chút, dĩ nhiên vệ sĩ Nghiêm sẽ đi theo cô, Tô Tranh không có lý do gì phản đối, không thể làm gì khác hơn là sau lưng có thêm một cái đuôi.

Ai biết bọn họ đi không xa, vệ sĩ Nghiêm đột nhiên rút súng lục ra, cảnh giác nhìn xung quanh. Cũng lúc đó Tô Tranh đồng thời phát hiện, xung quanh có âm thanh người đi lại!

Bọn họ ở nơi này đã mấy ngày, chưa từng có phát hiện có người ở xung quanh, nhưng hôm nay vào đêm khuya là ai đến đây?

Vệ sĩ Nghiêm nhìn cô một cái, trong mắt chớp chớp một cái, nhỏ giọng dặn dò: “Cô ở yên ở đây đừng đi đâu, tôi qua đó một chút.” Nói xong anh đưa cho cô một vật rồi dặn: “Một khi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì hãy nhấn cái nút này.” Nói xong anh ta đi thẳng vào rừng.

Tô Tranh cười lạnh một tiếng, chẳng lẽ vệ sĩ Nghiêm lại không biết trên đời này có kẻ điểu hổ ly sơn? Anh ta bỏ cô lại tự mình đi xem xét xung quanh có lẽ là lo lắng có người hại đến Cách Ly và Yên Nhiên, anh ta tình nguyện bỏ cô lại không muốn để ý đến cô.

Nhưng Tô Tranh cũng sợ, còn có cái gì là đáng sợ đối với cô, cô cũng không phải là cô gái yếu đuối trời gà không chột! Vệ sĩ Nghiêm rời đi càng làm cho cô hành động tự do hơn, vì vậy cô lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng đi về phía đỉnh núi nhỏ kia.

Khi cô định leo lên đỉnh núi thì, bên cạnh lại vang lên tiếng bước chân chậm rãi.

Cô chợt dừng lại, nhanh chóng lùi về phía sau, trốn dưới một thân cây.

” Riều thư Tô.” Một tiếng gọi tên cô vang lên, trong rừng núi vắng vẻ của đêm khuya tiếng gọi này làm cô dựng cả tóc gáy.

Cô chợt quay đầu nhìn, chỉ thấy bóng một người đàn ông cao gầy, người nọ mặc áo sơ mi, từ trong bóng tối từ từ đi ra.

Cô cố gắng bình tĩnh, mở miệng hỏi: “Anh là ai?” Cô phát hiện giọng nói của mình trở lên khàn khàn run run, cô quá khẩn trương.

Mặt của người đàn ông kia ẩn trong bóng tối, cô nhìn không rõ, nhưng nghe thấy tiếng anh ta hỏi lại: “Tiểu thư Tô, không phải cô biết tôi sao?”

Người này, cô có biết không?

Nhìn vóc người cao gầy của người đàn ông, phong thái bình tĩnh, cô chợt nhớ tới một người.

Mạc Gấm, cô đã từng thấy qua ảnh, người này là Mạc Gấm sao?

Tô Tranh khó khăn mở miệng: “Anh là Mạc Gấm?” Cô khẳng định nói, tiếp theo lại hỏi: “Anh muốn gì?” Mạc Gấm từ trong bóng tối đi ra, nhờ ánh trăng chiếu Tô Tranh thấy rõ diện mạo của anh.

80. Q.15 - Chương 82

Nhìn anh thật giống qua ảnh, anh không đẹp theo kiểu của Mạc Phong và Mạc Vân mà khuôn mặt anh mang theo chút nét nữ tính. Nhưng anh lại không hề lưu luyến bụi hoa, mà rất sạch sẽ, nhìn anh người ta cảm nhận được mùi thơm ngát của rừng núi.

Nhưng bây giờ Tô Tranh không có bất kỳ tâm trạng gì để thưởng thức, cô cười lạnh khẳng định nói: “Quả nhiên là anh!”

Mạc Gấm nhẹ nói: “Vậy chắc cô cũng biết vì sao tôi lại đến đây rồi chứ?”

Tại sao Mạc Gấm lại xuất hiện ở nơi này, đương nhiên là Tô Tranh biết.

A Rượu đã thất bại, không xóa được Tử Thần trước khi Mạc Gấm phát hiện, thậm chí có thể là trước khi A Rượu hành động Mạc Gấm đã quăng lưới chờ đợi rồi. Mạc Gấm phát hiện ra A Rượu, sau đó từ A Rượu mà tìm ra cô sao?

Tô Tranh chợt nhớ tới tiếng ầm ầm vào buổi trưa, chẳng lẽ là âm thanh hạ cánh của máy bay trực thăng?

Hình như Mạc Gấm chưa nói gì với Mạc Phong, cũng không nói với nhà họ Mạc người, một mình anh ngàn dặm xa xôi chạy đến biệt thự giữa núi rừng này, dùng kế điệu hổ ly sơn đuổi vệ sĩ Nghiêm đi, mục đích của anh là gì?

Mạc Gấm nhàn nhạt mở miệng giải thích nói: “Cô nên đoán được, anh trai của tôi vẫn chưa biết những chuyện cô làm.” Quan sát nét mặt của Tô Tranh, anh nói tiếp: ” Đến bây giờ anh ấy cũng vẫn chưa biết cô làm cách nào lấy trộm được cơ mật trong máy tính của anh ấy.”

Tô Tranh cười lạnh nói: “Nhưng anh biết, anh chạy đến nơi đây chỉ muốn nói cho tôi biết là anh biết. Mục đích của anh là gì?”

Mạc Gấm lắc đầu, sử dụng dứt khoát nói: “Tôi không muốn làm gì cả, tôi chỉ muốn nhìn cháu trai và cháu gái của tôi an toàn, thuận tiện đến thăm cô.”

Tay Tô Tranh nắm chặt thành quyền, dĩ nhiên cô làm sao có thể tin, chỉ là thăm hỏi sao?

Mạc Gấm xoay người, từ từ đi về phía nơi xa, vừa đi vừa nói: “Cô có thể không tin.”

Khi bóng lưng Mạc Gấm biến mất, bàn tay Tô Tranh cũng buông lỏng ra, cô vô lực tựa lên thân cây, ngửa đầu nhìn trăng sáng trên trời .

Mạc Gấm đi đến nơi này, muốn cái gì? Anh có ý muốn cảnh cáo cô không nên gây bất lợi cho nhà họ Mạc sao?

Anh. Thật sự muốn sao?

Vệ sĩ Nghiêm dùng hết sức chạy tới, nhanh chóng nhìn thấy Tô Tranh trầm tư tựa vào thân cây, vội hỏi cô thế nào.

Tô Tranh ngược mắt nhàn nhạt liếc anh một cái, lắc đầu mà nói: “Không có việc gì, trở về đi thôi.”

Vệ sĩ Nghiêm đối với hành động bỏ đi của Tô Tranh hiển nhiên có chút băn khoăn, trầm mặc , ngồi xổm xuống liếc chết đờ người Tô Tranh.

Tô Tranh lạnh nhạt cự tuyệt anh, tự mình đứng dậy đi trở về.

Khi Tô Tranh đi lên lầu, nghe thấy vệ sĩ Nghiêm chợt gọi cô lại”Tiểu thư Tô.”

Tô Tranh quay đầu lại liếc mắt nhìn, lại thấy vệ sĩ Nghiêm đứng thẳng tắp cao lớn trong phòng khách, đang nhìn cô, trong ánh mắt có chút áy náy.

Anh trịnh trọng mở miệng nói: “Tiểu thư Tô , tôi sẽ bảo vệ cô thật tốt.”

Tô Tranh gật đầu một cái, anh cũng không cần thiết phải trịnh trọng như vậy, cô tin chắc rằng người này sẽ hết sức bảo vệ cô.

Vệ sĩ Nghiêm thấy Tô Tranh chỉ tùy ý gật đầu một cái, anh mấp máy môi nói: “Tiểu thư Tô , nghỉ ngơi sớm một chút.” Nói xong xoay người rời đi.

Tô Tranh tâm sự nặng nề, cũng lười để ý tới cảm xúc của vị vệ sĩ Nghiêm này, đi thẳng lên lầu.

Một đêm này, cô không thể ngủ ngon. Cô không ngừng nhớ sự xuất hiện của Mạc Gấm?

Chuyện này lạc quan mà nghĩ, có thể cho là Mạc Gấm biết việc làm của cô, nhưng là vì nghĩ đến hạnh phúc của anh trai mình, nên đã không nói ra chuyện này, mà chạy đến đây để cảnh cáo cô, cũng là cho cô một cơ hội. Nhưng là nếu như bị quan nghĩ, có lẽ Mạc Gấm có địch ý với anh trai mình, anh có mục đích khác.

Nghe nói Mạc Gấm không phải là do lão phu nhân nhà họ Mạc sinh, nhưng đối với Mạc Gấm lão phu nhân cũng không bạc đãi gì, vị tam thiếu gia của nhà họ Mạc này mấy năm trước đã đi du học ở Mỹ, bình thường rất ít trở về.

Cô không biết tình cảm giữa Mạc Phong và Mạc Gấm như thế nào, nên cô cũng không thể suy đoán được hành động của Mạc Gấm sẽ như thế nào.

Suy nghĩ cả đêm không có đầu mối, cô mãi vẫn không thể đi vào giấc ngủ, cho đến lúc 5h sáng của ngày hôm sau cô vẫn không ngủ được. Thôi thì, dứt khoát không cần ngủ, đứng dậy kéo màn cửa sổ ra hít thở không khí mới mẻ ở bên ngoài, tiện thể điều chỉnh lại tâm trạng.

7h sáng, sau khi rửa mặt xong, đang định đi ra xem Yên Nhiên đã rời giường chưa, thì cô lại nghe thấy có tiếng gõ cửa bên ngoài.

Cô đi ra mở cửa, vệ sĩ Nghiêm rất nghiêm túc đứng ở bên ngoài, cả người mặc đồ đen, dáng đứng thẳng tắp cao lớn.

Tô Tranh sững sờ, Vệ sĩ Nghiêm rất ít khi đi lên tầng, sao hôm nay anh ta lại có thể xuất hiện ở trước cửa phòng mình.

Vệ sĩ Nghiêm thấy cô, trong mắt lóe lên một tia khó có thể xác nhận là cảm xúc gì, nhưng vẫn cung kính nói: “Tiểu thư Tô , phu nhân Mạc cho mời.”

Phu nhân Mạc, phu nhân Mạc nào?

Vệ sĩ Nghiêm có lẽ đã biết trước là Tô Tranh sẽ kinh ngạc, nhàn nhạt bổ sung: “Mẹ của thiếu gia, bà nội của tiểu thiếu gia , lão phu nhân Nhà họ Mạc, có lời mời tiểu thư Tô .”

81. Q.15 - Chương 83

Ps: thực sự là tuần vừa rồi mình rất rất bận , nên mình sẽ ed dần nhé

Tô Tranh đi theo vệ sĩ Nghiêm đi ra ngoài.

Việc lão phu nhân đến hình như cũng không nói với hai đứa bé, cho nên lão phu nhân gọi cô đến biện thự bên cạnh.

Lão phu nhân nhàn nhã không lo lắng ngồi phía trên tấm thảm nhung dày, trước mặt bà để bàn ghê và một cốc trà màu xanh lục.

Bên cạnh bà có mấy chiếc xe việt dã, sau lưng có một vài vệ sĩ, còn có một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú có lẽ đó chính là thứ kí riêng.

Trong lòng Tô Tranh cười lạnh, lão phu nhân nhà họ Mạc quả nhiên không phải là người bình thường, cho dù đi tới một nơi chim không đẻ trứng này bà cũng phải suất hiện cho ra dáng một quý phu nhân sang trọng bậc nhất.

Khi lão phu nhân nhìn thấy Tô Tranh từ từ đi đến, ung dung cười: “Tiểu thư Tô , đã lâu không gặp.”

Tô Tranh đi đến bên cạnh bà, cười nhẹ: “Đúng vậy, đã mười năm không gặp.”

Lão phu nhân quan sát người phụ nữ đứng ở trước mặt mình, cười tủm tỉm không biết là đang nghĩ gì.

Tô Tranh không biết lão phu nhân đã biết được đến đâu, dịch ở ngoài sáng cô ở trong tối, vì vậy cô quyết định nói thẳng, trực tiếp hỏi: “Phu nhân, ngài còn nhớ ước định mười năm trước chứ?”

Lão phu nhân nhìn vệ sĩ bên cạnh một chút, ung dung ra lệnh: “Các cậu lui xuống trước đi.” Lời vừa nói ra, sau lưng lão phu nhân hai vệ sĩ nhìn nhau, rồi từ từ lùi đi cách đó không xa, nhưng vệ sĩ Nghiêm vẫn không động, anh vẫn đứng ở sau lưng Tô Tranh.

Ánh mắt lão phu nhân cao cao tại thượng quét qua vệ sĩ Nghiêm, nhàn nhạt chất vấn: “Thế nào, lời nói của ta không có uy quyền sao?”

Mặt vệ sĩ Nghiêm không đổi, cung kính cúi đầu nói: “Phu nhân, Nghiêm Lạc được lệnh của thiếu gia là phải bảo vệ tiểu thư Tô .”

Sắc mặt lão phu nhân trầm xuống: “Chẳng lẽ ta sẽ tổn thương đến tiểu thư Tô sao?”

Vệ sĩ Nghiêm không phản bác được, nhưng chân vẫn không nhúc nhích.

Tô Tranh quay đầu lại liếc mắt nhìn, cô biết vệ sĩ Nghiêm đối với chuyện tối hôm qua có chút áy náy, cho nên hôm nay đã tình nguyện đắc tội với lão phu nhân cũng không muốn bỏ mặc cô mà rời đi, nhưng cô cũng không có ý định để cho người khác vì mình hy sinh như vậy, dù sao vệ sĩ Nghiêm ở lại đây cũng vô ích.

Vì vậy cô quay đầu lại cười với vệ sĩ Nghiêm rồi nói: “Vệ sĩ Nghiêm, mời ngài trở về, tôi có chuyện muốn nói với lão phu nhân.”

Ánh mắt vệ sĩ Nghiêm nhìn lại cô, hiển nhiên có chút không yên lòng .

Tô Tranh gật đầu xác định với anh, môi mỏng vệ sĩ Nghiêm động , không thể làm gì khác hơn là nói: “Vậy tôi sẽ tạm thời lui xuống, có chuyện gì xin Tiểu thư Tô tùy thời nói.” Nói xong những lời này anh cung kính cúi đầu với lão phu nhân, lúc này mới xoay người đi xa, đi thẳng đến nơi cách nơi này mười mấy mét .

Tô Tranh đưa mắt nhìn lão phu nhân lần nữa, lúc này lão phu nhân cũng đang quan sát Tô Tranh.

Đối với Tô Tranh mà nói, vị phu nhân này luôn luôn không thay đổi, cho dù qua hai mươi năm, bà kiêu căng luôn từ trên cao nhìn người khác, trong trí nhớ của cô người phụ nữ này đã lạnh mặt quyết định vận mệnh của cô!

Mười năm đã qua, người phụ nữ này vẫn ung dung cao quý như trước, năm tháng dường như cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết.

Hai người phụ nữ nhìn nhau một lúc, cuối cùng lão phu nhân cũng đánh vỡ sự trầm mặc: “Ta biết cô đã làm đúng điều đó suốt mười năm.”

Trong lòng Tô Tranh căng thẳng, đúng, cô làm được điều kiện của bà, thế nhưng người phụ nữ này sẽ giao các con của cô cho cô sao? Điều này có thể sao?

Lão phu nhân nhàn nhạt liếc Tô Tranh một cái: “Tiểu thư Tô ,lúc đầu ta đã nhìn nhầm cô , sau mười năm cô lại có thể hô mưa gọi gió quả là một người biết dành cơ hội.” Lão phu nhân chậm chạp nói.

Tô Tranh không thèm để ý lời nói của bà ta..., Tô Tranh chỉ để ý mục đích cuối cùng của bà ta là gì.

Lão phu nhân nhìn mong đợi trong mắt Tô Tranh, tiếp tục ung dung nói: ” Người của nhà họ Mạc chúng tôi nói lời giữ lời , cho nên tôi sẽ trả hai đứa trẻ lại cho cô.”

Trong lòng Tô Tranh dậy sóng, lời của bà ta là thật hay giả?

Lão phu nhân biết Tô Tranh không tin, cười nói: “Tiểu thư Tô , Cách Ly là người thừa kế của chúng tôi, nên cô chỉ có thể đưa Yên Nhiên đi.”

Sống ngầm trong lòng Tô Tranh vốn cuồng loạn nhưng giờ đã bình tĩnh lại. Lão phu nhân làm sao có thể sáng khoái đồng ý cho cô mang các con đi. Lòng của cô đang cười lạnh, Yên Nhiên, cô bé Yên Nhiên khả ái, ở giây phút mấu chốt lại bị nhà họ Mạc vứt bỏ sao?

Lão phu nhân quan sát vẻ mặt của Tô Tranh, nói tiếp: “Nhưng ta để cho cô mang Yên Nhiên đi thì vẫn có một điều kiện.”

Tô Tranh nghe như thế, chằm chọc mà cười : “Mời nói.”

Lão phu nhân không để ý tới sự chằm chọc trong giọng nói của Tô Tranh, ung dung sửa tóc một chút, nói tiếp: “Ta biết thời gian vừa qua Mạc Phong luôn ở cùng cô, nó khờ dại muốn tiếp tục duyên phận cũ với cô. Nhưng cô phải biết, nhà họ Mạc chúng tôi tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra.”

Tô Tranh nhú mày: “Vậy thì sao?”

Lão phu nhân nhìn mặt trời ở nơi xa một chút, thở dài mà nói: “Tình hình của nhà họ Mạc lúc này, tiểu thư Tô chắc hẳn cũng biết, lúc này con trai trưởng của nhà họ Mạc chúng tôi tuyệt đối không thể buông gia tộc mình ra.”

Tô Tranh không thể tin, Mạc Phong thực sự có thể bỏ mặc gia tộc để chung sống cùng cô sao? Đương nhiên anh sẽ biết nhà họ Mạc sẽ không dễ dàng tiếp nhận cô, cho nên anh muốn chờ nhà họ Mạc vượt qua thời gian nguy hiểm này rồi sau đó bỏ đi cùng cô sao?

Trong giọng nói của lão phu nhân từ từ bi ai: “Tiểu thư Tô , chúng tôi không thể để Phong rời đi, cho nên chỉ có thể mời cô rời đi.”

Tô Tranh lạnh lùng nhìn chằm chằm lão phu nhân, hỏi ngược lại: “Phu nhân, tại sao ngài muốn tôi rời đi, thì tôi sẽ phải đi?”

Lão phu nhân sửa sang lại ống tay áo, thu hồi bi ai lại, như đã dự đoán được trước nói: “Tiểu thư Tô , cô là người thông minh, chắc hẳn biết được như thế nào là thiệt hơn.”

Giọng của lão phu nhân đanh thép, bà chắc chắn rằng Tô Tranh sẽ tiếp nhận đề nghị của bà.

Được mất hơn thiệt, tất cả là cái gì?

Nếu như Tô Tranh tiếp tục lưu lại, kiên trì muốn ở cùng Mạc Phong, như vậy nhà họ Mạc nhất định sẽ tìm mọi cách để ngăn cản, vậy chuyện Mạc Gấm xuất hiện vào tối hôm qua chính là một cảnh cáo sao? Vì vậy có khi cuối cùng Tô Tranh có thể chẳng được gì. Nhưng nếu như bây giờ Tô Tranh rời đi, ít nhất còn có thể mang được Mạc Yên Nhiên đi.

Tô Tranh nắm chặt bàn tay, rồi mới ngẩng đầu nhìn vẻ mặt chắc chắn của lão phu nhân , rớt cuộc gạt đầu một cái: “Được, tôi đồng ý.”

Dường như đối với sự sáng khoái đồng ý của Tô Tranh lão phu nhân cũng khá bất ngờ, nhìn kỹ Tô Tranh một lúc, cuối cùng hài lòng nói: “Rất tốt, so với mười năm trước, Tiểu thư Tô đã hiểu cách làm thế nào cho mình có lợi hơn rồi.”

82. Q.15 - Chương 84

Khi Tô Tranh đi về, nét mặt vệ sĩ Nghiêm không thay đổi vẫn đi theo phía sau cô, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại nghi ngờ liếc cô một cái.

Tô Tranh thật là sự không muốn giải thích, tiếp tục đi về.

Lão phu nhân đến tựa như Mạc Gấm, tới đột nhiên đi vội vàng, hai đứa bé không hề phát hiện.

Tô Tranh chợt dừng lại, hoài nghi nhìn sang nhưng bụi rậm dày đặc bao quanh khu vực, nhìn thị trấn nhỏ cách đây không xa một chút, bắt đầu hoài nghi, xung quanh có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chằm chú? Dĩ nhiên là cô sẽ không tin lão phu nhân và Mạc Gấm tin tưởng cô như vậy, bọn họ đi rồi, nhưng tai mắt nhất định sẽ ở lại.

Vệ sĩ Nghiêm ở bên cạnh xin phép nói: “Tôi sẽ báo việc này cho tiên sinh.”

Tô Tranh quay đầu nhìn vệ sĩ Nghiêm một chút, không nói gì. Cô biết vệ sĩ Nghiêm chỉ xin phép cô cho có lệ, quyết định của anh cô sẽ không thể thay đổi được.

Tô Tranh thở dài, hôm nay nghe được những lời nói của lão phu nhân làm cho cô có nhiều lòng tin với Mạc Phong hơn, có lẽ cô nên chờ một chút, xem Mạc Phong xử lý mọi chuyện nội bộ mâu thuẫn lần này như thế nào.

Nếu như anh có thể xử lý tốt, thì cô chỉ cần lặng lẽ chờ ở nơi này là được phải không?

Nhưng khi bọn họ trở về biệt thự, vệ sĩ Nghiêm không có được cơ hội báo cho Mạc Phong.

Một nhóm người mặc thường phục cầm súng, quang minh chánh đại xông vào, nhanh chóng chạy thẳng lên tầng hai. Khi Tô Tranh và vệ sĩ Nghiêm vào nhà, thì đã thấy những người đó đang đánh lại những vệ sĩ dưới quyền của vệ sĩ Nghiêm, mà có một số ít bọn họ đã xông được lên tầng trên, thậm chí Tô Tranh còn nghe thấy tiếng hét chói tai của Mạc Yên Nhiên.

Tô Tranh nghe thấy tiếng hét hoảng sợ của Yên Nhiên, trong nháy mắt lòng bị buộc chặt, lạnh lùng chất vấn: “Các người là ai?”

Trong đám người kia có một người bước ra, ước chừng ba mươi tuổi, đeo một chiếc kính đen, để đầu húi cua, gã đi đến trước mặt Tô Tranh và vệ sĩ Nghiêm giải thích: “Chúng tôi nhận lệnh của Mạc phu nhân dẫn tiểu thiếu gia về nhà.”

Tô Tranh không thể ngờ được lão phu nhân sẽ hành động nhanh như vậy, cô liếc mắt nhìn vệ sĩ Nghiêm, trước tình hình này có lẽ chỉ có vệ sĩ Nghiêm là có thể bảo vệ Cách Ly, nhưng không biết lần này anh ta muốn đứng ở vị trí nào.

Vệ sĩ Nghiêm tiến lên một bước, nhìn chằm chằm người đàn ông đầu húi cua này lạnh lùng nói: “Tôi nhận lệnh của Mạc tiên sinh đó là bảo vệ tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư, không được sự cho phép của ngài ấy, bất kể ai cũng không thể dẫn tiểu thiếu gia đi.”

Gã đầu húi cua và vệ sĩ Nghiêm liếc nhìn nhau một cái, đều hiểu đối phương tuyệt sẽ không buông tha nhiệm vụ. Bọn họ vốn cùng phục vụ một gia tộc, nhưng hôm nay bởi vì chủ của mình, mà buộc phải dẫn đến tránh chấp một sống một chết.

Tô Tranh nhanh chóng đánh giá tình hình trước mặt, người của vệ sĩ Nghiêm ở đây không tới mười người, còn gã đầu húi cua kia lại có đến mấy chục người dưới tay không những thế họ còn đến mang súng, nếu đánh nhau thật, chẳng những tự chuốc lấy phiền phức mà còn bị thiệt hại quân số nặng nề.

Trái tim cô chuyển một cái, nảy ra ý hay, dứt khoát thanh minh nói: “Tiểu thiếu gia, các người có thể mang đi, nhưng tiểu tiểu thư thì các người không thể.”

Vệ sĩ Nghiêm nghe xong lời này, sững sờ, kinh ngạc nhìn về phía Tô Tranh.

Nét mặt Tô Tranh không biến, nhìn chằm chằm gã đầu húi cua hỏi: “Thế nào?”

Gã đầu húi cua dường như cũng không biết thân phận của Tô Tranh, hần cau mày nhìn Tô Tranh hỏi: “Lời vị tiểu thư này nói có thể nghe theo sao?”

Vệ sĩ Nghiêm đang muốn phản đối, lúc này tại cửa cầu thang một âm thanh non nớt bình tĩnh nói: “Lời của cô ấy nói không thể quyết định, nhưng lời tôi nói có thể làm theo.”

Mọi người vừa nghe, mau chóng nhìn về phía cầu thang, thì thấy Mạc Cách Ly từng bước một từ từ đi xuống cầu thang, phía sau còn có thêm mấy người mặc thường phục đi theo.

Sắc mặt của Mạc Cách Ly có chút tái nhợt, sau khi lạnh nhạt nhìn Tô Tranh một cái, cậu lại quay ra nói với gã đầu húi cua: ” Chú Tổng, tôi đi với chú.”

Lòng của Tô Tranh bất chợt như bị kim châm.

Cái nhìn của Mạc Cách Ly dường như bình tĩnh như nước, nhưng lại giống như tích tụ hàng vạn ý niệm, cô chưa bao giờ biết một ánh mắt đơn giản như vậy lại có thể làm cho tim của cô đau như thế.

Vệ sĩ Nghiêm vừa thấy Mạc Cách Ly thực sự muốn đi theo cái vị” Chú Tổng “kia, đang định ngăn cản, lại thấy sắc mặt Tô Tranh ở bên cạnh tái nhợt nhìn theo Mạc Cách Ly, thì vội vàng hỏi: “Tiểu thư Tô , cô không sao chứ?”

Tô Tranh từ từ lắc đầu, nhịn đau lòng xuống, đi bên cạnh Mạc Cách Ly, lấy đồng hồ trên cổ tay mình xuống đưa cho Mạc Cách Ly: “Cạnh Ly, chúng ta cũng có có một thời gian sống bên nhau, cái này đưa cho cháu, giữ lấy làm kỷ niệm, có thể không?”

Mạc Cách Ly cúi đầu nhìn qua bề ngoài chiếc đồng hồ kia, rồi ngẩng đầu nhìn Tô Tranh, từ từ cười một chút như hư ảo. Cậu tự tay nhận lấy chiếc đồng hồ kia, nhìn Tô Tranh một lần cuối cùng, bình tĩnh nói: “Chăm sóc chị gái tôi cho tốt.” Nói xong cậu đi đến bên cạnh gã đầu húi cua, nhân nhạ ra lệnh: “Chú Tổng, chúng ta đi thôi.”

Vệ sĩ Nghiêm thấy vậy, muốn xông lên ngăn lại, lại thấy Tô Tranh đang ra hiệu bằng mắt với mình muốn anh đứng lại. Trên mặt vệ sĩ Nghiêm tuy có hoài nghi, nhưng vẫn dừng bước lại , hiển nhiên anh cũng cảm thấy tình hình trước mặt dù có liều mạng cũng không thể giữ được tiểu thiếu gia .

Đúng vào lúc Mạc Cách Ly chuẩn bị đi vào một chiếc xe việt dã, thì Mạc Yên Nhiên vội vã chạy xuống tầng, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy bóng dáng sắp rời đi của em trai, cô bé không khỏi lớn tiếng kêu lên: ” Cách Ly, đừng đi!”

Mạc Cách Ly quay đầu lại nhìn chị gái một cái, cậu không nói gì, bình tĩnh đi lên xe jeep.

Nước mắt của Mạc Yên Nhiên lập tức chảy ra, cô bé lắc đầu liều mạng kêu to: “Mạc Cách Ly, em đừng đi! Đừng bỏ chị lại!”

Tô Tranh ngẩng đầu nhìn đứng về phía bé gái ngồi giữa cầu thang, cô bé bé nhỏ này hiển nhiên sẽ không biết, vào thời khắc mấu chốt nhất cô bé là một con cờ bị ruồng bỏ.

Ý của lão phu nhân nhà họ Mạc, cũng chính là ý của nhà họ Mạc. Bọn họ tình nguyện bỏ Mạc Yên Nhiên để khiến cho Tô Tranh cam tâm tình nguyện rời đi.

83. Q.15 - Chương 85

Vệ sĩ Nghiêm bắt đầu cố gắng liên lạc với Mạc Phong, nhưng Mạc Phong giống như bốc hơi khỏi thế giới, bọn họ đã dùng hầu như hết tất cả phương pháp nhưng vẫn không cách nào liên lạc được với Mạc Phong.

Tô Tranh thấy vậy, biết thời gian không chờ ai cả, dứt khoát trực tiếp hỏi vệ sĩ Nghiêm định sẽ như thế nào. Vệ sĩ Nghiêm hơi chút trầm tư, nói thẳng là nhất định phải đem tiểu thiếu gia mang về.

Tô Tranh lại hỏi vệ sĩ Nghiêm, tại sao anh phải làm như vậy, tiểu thiếu gia bị gã đầu húi cua mang đi nhất định là do chị thị của các bậc tiền bối của nhà họ Mạc, anh muốn đoạt lại tiểu thiếu gia không phải là công khai đối đầu với nhà họ Mạc sao. Đối với cái vấn đề này, vệ sĩ Nghiêm trả lời không chút do dự, anh chỉ nghe theo chỉ thị của một mình Mạc tiên sinh, mà Mạc Phong đã ra lệnh cho anh là phải bảo vệ tiểu thiếu gia, không cho phép bất kể ai dẫn cậu ấy đi. Hôm nay không thể liên lạc với Mạc tiên sinh, anh cũng sẽ không để bất kể kẻ nào dẫn tiểu thiếu gia đi.

Giây phút này, Tô Tranh chỉ có một lựa chọn duy nhất là tin tưởng vào vệ sĩ Nghiêm, vì vậy cô nhanh chóng nói cho vệ sĩ Nghiêm công dụng của cái đồng hồ cũ kĩ đó. Ở bên trong cái đồng hồ đeo tay đó, còn có một ổ phát tín hiệu nho nhỏ, dùng điện thoại di động bình thường GPRS là có thể định vị được vị trí.

Vệ sĩ Nghiêm nghe nói như thế trong mắt mừng như điên, nếu như vậy, bọn họ hoàn toàn có thể theo dõi người này, sau đó nhân cơ hội bắt ngờ đoạt lại tiểu thiếu gia.

Mạc Yên Nhiên chớp một đôi đôi mắt đăm lệ, nghe dì Tô và chú Nghiêm thúc bàn luận, trong đầu bé cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, tội nghiệp hỏi: “Ông và bà nội không cần cháu nữa sao?”

Tô Tranh đi đến bên cạnh bé, nhẹ nhàng trấn an nói: “Yên Nhiên, đừng nghĩ như vậy.”

Mạc Yên Nhiên không chịu tin: “Tô A Di, dì không phải lừa cháu, cháu biết rõ là có chuyện gì đang xảy ra.”

Tô Tranh không phản bác được, cô muốn an ủi Mạc Yên Nhiên, nhưng đối với Mạc Yên Nhiên nhà họ Mạc bỏ bé là sự thật.

Lúc này Tô Tranh nghĩ, có lẽ khi vào thời điểm mấu chốt, biện pháp cuối cùng của nhà họ Mạc chính là giữ lấy người có giá trị nhất, đại gia nghiệp của nhà họ Mạc rộng lớn, con cháu đông đủ, dưới mọi tình huống sẽ yêu tiên giữ lại bé trai.

Mạc Yên Nhiên mở to hai mắt hỏi Tô Tranh: “Dì Tô , hai người muốn dẫn Cách Ly trở về sao?”

Tô Tranh nhìn chăm chú vào Mạc Yên Nhiên, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Mạc Yên Nhiên lau nước mắt đi, cười nhẹ: “Cũng tốt, bọn họ không cần cháu nữa, nhưng Mạc Cách Ly chắc chắn sẽ không thể không quan tâm đến cháu. Nếu cháu bị bỏ lại đây, nhất định em ấy sẽ vì cháu mà ở lại.”

Tô Tranh và đoàn người vệ sĩ Nghiêm bắt đầu bàn bạc các cứu Mạc Cách Ly, nhưng trong lúc bàn bạc Tô Tranh lại tự tính chuyện cho bản thân mình. Hôm nay chuyện đã đến mức này, giả sử có thể cứu được Mạc Cách Ly, thì Mạc phu nhân cũng sẽ tìm cách đoạt lại, như vậy cô sẽ lại trắng tay.

Có ý nghĩ này, cô lập tức đề nghị vệ sĩ Nghiêm và người của anh hãy đi cứu Mạc Cách Ly, còn Mạc Yên Nhiên thì sẽ ở lại biệt thự với cô. Vệ sĩ Nghiêm vốn định để hai người ở lại để bảo vệ Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên, nhưng lại bị Tô Tranh thuyết phục, nhưng đồng thời cũng lo lắng chuyện cứu Mạc Cách Ly không thành công, vì vậy cuối cùng quyết định xuất toàn bộ người để cứu tiểu thiếu gia.

Trước khi đi Tô Tranh yêu cầu vệ sĩ Nghiêm đáp ứng để lại cho cô một cây súng lục, để xử lý tình huống ngoài ý muốn. Khi mới nghe yêu cầu này vệ sĩ Nghiêm hoài nghi nhìn Tô Tranh, nhưng anh thấy vẻ mặt chắc chắn của Tô Tranh, lại nghĩ đến trong trận đánh lúc trước người phụ nữ không hề sợ nguy hiểm, cuối cùng cũng quyết để lại cho Tô Tranh một cây súng lục.

Lập tức trong biệt thự chỉ còn lại Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên, Mạc Yên Nhiên cắn môi nhỏ giọng hỏi Tô Tranh: “Dì Tô đã từng nói sẽ không bỏ lại cháu , thật sao?”

Tô Tranh ôm lấy đầu nhỏ của bé vào trong ngực, nghiêm túc nói: “Thật, dì sẽ không bao giờ bỏ rơi cháu.”

Mạc Yên Nhiên lại hỏi ngược lại: “Nếu như giống Cách Ly, có việc không thể không rời khỏi thì sao?”

Tô Tranh tức cười, hôm nay cô đã định rời đi, vốn dĩ là bắt buộc dĩ, nhưng cô không muốn bỏ qua ý muốn của Yên Nhiên, liệu cô bé- Mạc Yên Nhiên có muốn đi cùng cô không?

Trong chớp mắt, đôi mắt của Mạc Yên Nhiên ngấn nước: “Dì Tô , dì cũng muốn rời đi sao?”

Tô Tranh nghiêm túc nhìn Mạc Yên Nhiên, thử thăm dò nói: “Dì có thể thật sự phải rời đi.”

Mạc Yên Nhiên nghe xong lời này, trong mắt vốn chỉ ướt át nhẹ nhàng lập tức lại rơi nước mắt ra, cô bé đau lòng lắm lắm: “Các người đều bỏ cháu đi, Cách Ly đi, dì cũng muốn đi.”

Tô Tranh nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cô bé, đột nhiên cảm thấy mình thực sự quá buồn cười! Tại sao cô có thể thử dò xét đứa bé này, để cho cô bé đau lòng đây? Lòng của cô vì tự trách mà bắt đầu quặn đau, không nhẫn tâm nhìn dáng vẻ Yên Nhiên đau lòng nữa, một tay kéo lấy bé, có chút gấp gáp hỏi: “Nếu như dì muốn rời đi, cháu có đồng ý đi theo dì không?”

Mạc Yên Nhiên chưa từng nhìn thấy dì Tô ôm mình kích động như thế, trong khoảng thời gian ngắn cô bé sửng sốt, nhưng ngay sau đó cũng ôm chặt lấy dì Tô, tận hưởng sự ấm áp trong ngực dì Tô. Bé nghe thấy câu hỏi của dì Tô , vội vàng nói: “Dĩ nhiên là đồng ý.”

Ngoài em trai, Mạc Yên Nhiên chưa từng có cảm giác thân thiết như vậy với ai như với dì Tô, bé cũng chưa bao giờ có cảm giác ấm áp, an tâm như vậy như khi ở cạnh dì Tô, cho nên giờ phút này cô bé không chút nghĩ ngợi nói, cháu đồng ý.

Tô Tranh nhắm mắt lại, cô biết giờ phút này Mạc Yên Nhiên cũng không để ý trí đến lời nói này, cô cũng biết hành động dụ dỗ một đứa bé quả thực là không đúng, cô thậm chí không biết nếu như Mạc Yên Nhiên biết tất cả chân tướng thì sẽ như thế nào. Nhưng cô không có thời gian, nếu như có thể, cô nguyện ý dùng nửa đời sau của mình để đền bù tất cả những thứ cô thiếu cho con.

Bàn tay nhỏ bé của Mạc Yên Nhiên vuốt lên gò má trắng nõn của Dì Tô cảm nhận được trên đó ẩm ướt, bé ân cần hỏi: “Dì Tô sao cô lại khóc?”

Tô Tranh lau sạch nước mắt, lắc đầu một cái: “Dì không khóc, dì thật sự rất vui .”

Mạc Yên Nhiên không hiểu tại sao vui mà cũng khóc, nhưng bé nguyện ý ở bên cạnh người phụ nữ khó hiểu này. Ở trong lòng của Mạc Yên Nhiên, trực giác của bé tin tưởng người phụ nữ này có thể lấp đầy khát vọng ấm áp của mình.

Nghiêm Lạc, anh đã biết Mạc Phong từ lúc còn rất nhỏ, anh vẫn coi Mạc Phong là thần tượng của mình. Sau này anh có cơ hội đi theo ở bên cạnh Mạc Phong mặc cho anh ấy sai khiến, nhưng anh cam tâm tình nguyện. Lần này Mạc Phong đem nhiệm vụ bảo vệ ba mẹ con giao cho anh, nhất định anh sẽ không phụ lòng anh ấy .

Bất kể kể nào, kể cả lão phu nhân nhà họ Mạc, đều đừng mơ tưởng cướp hai đứa bé từ trong tay anh!

Ngày hôm nay, anh dẫn theo quân của mình dốc hết toàn lực, làm tất cả để đoạt lại Mạc Cách Ly. Anh làm được cực kỳ hoàn hảo, nhân cơ hội đánh bất ngờ, tất cả đều rất thuận lợi, mà Mạc Cách Ly nhìn tất cả mọi chuyện trước mắt, không nói hai lời lập tức đi theo bọn họ quay về.

Nghiêm Lạc cũng đã tinhhd trước, tho không phải có ba hang, căn biệt thự kia đã không còn an toàn nữa, nên khi quay về anh sẽ dẫn 3 mẹ con họ đi đến một nơi khác. Chỉ tiếc, khi anh mang tiểu thiếu gia trở lại biệt thự, không ngờ lại phát hiện Tô Tranh và tiểu thiếu thư mất tích!

Nghiêm Lạc ngăn người ra, anh tìm khắp tất cả mọi góc gác xung quanh biệt thự, nhưng không phát hiện ra bất kỳ dấu mối nào.

Mạc Cách Ly lại rất tỉnh táo, cậu bé sờ vào chiếc đồng hồ cũ kỹ mà người phụ nữ kia đeo ình, nhắc chân đi lên tầng vào phòng của Mạc Yên Nhiên. Lúc ấy Nghiêm Lạc đang tìm kiếm xung quanh không để ý đến tiểu thiếu gia, không để ý cậu nhóc đi đâu. Đây là một sơ sót, mà sau này sơ sót đó đã làm cho anh không thể đối mặt với Mạc Phong.

Buổi tối hôm đó, Mạc Cách Ly mất tích.

Lúc ấy Nghiêm Lạc xông lên tầng, phát hiện trên bàn học của Mạc Yên Nhiên có một sách bài tập.

Trong sách bài tập có một trang giấy bị xé đi, trang giấy sau có dấu hiệu mờ ảo do chữ viết được lưu lại tự trang giấy bị xé.

Nghiêm Lạc nhờ ánh đèn nhìn những ấn chữ viết mờ ảo còn lưu lại trên giấy, sợ ngây người.

Anh bắt đầu nhận ra rằng, mình đã phạm vào một sai lầm to lớn.

Sai lầm của anh ở đây là dù đã phát hiện ra người phụ nữ kia có vấn đề nhưng lại lựa chọn tin tưởng cô ta!

Chẳng những giao tiểu thiếu thư cho người phụ nữ này anh còn giao cho cô ta một khẩu súng lục!

84. Q.15 - Chương 86: Ba Mẹ Con Chạy Trốn

Khi gã đầu húi cua chạy về biệt thự tìm Mạc Cách Ly, Nghiêm Luật đang lục tung thị trấn nhỏ, thì Mạc Cách Ly ở trong rừng rậm rạp tìm kiếm, tìm mãi cuối cùng cũng tìm thấy chị gái của mình và Tô Tranh.

Mạc Yên Nhiên thấy Mạc Cách Ly xuất hiện, lập tức nhào tới, nước mắt ào ào chảy xuống: ” Cách Ly em quả thật là đại phôi đản, chị biết là em sẽ không bỏ chị lại một mình mà.”

Mạc Cách Ly đỡ Mạc Yên Nhiên dậy, bình tĩnh nói: “Chị không cảm thấy rất nóng sao?”

Mạc Yên Nhiên sửng sờ, nhưng ngay lập hiểu ra là cậu ta đang ám chỉ bị mình ôm nóng, trên gương mặt mang theo một giọt lệ giận dữ dậm chân nói: “Hừ, sớm biết vậy đã không để giấy nhắn cho anh, sớm biết vậy đã không chờ anh !!!”

Mạc Cách Ly lơ dềnh, trong tay nắm trang giấy trong sách bài tập, nhàn nhạt nhìn Tô Tranh bên cạnh nói: “Bọn họ đang tìm ở phía đông .”

Tô Tranh nhú mảy ngạc nhiên, trước đó cô đã bàn bạc với Yên Nhiên là sẽ chờ Cách Ly một ngày, nếu Cách Ly không thể trốn ra, thì cô chỉ có thể đưa Yên Nhiên đi trước. Sau đó sẽ quay lại nơi này đợi Mạc Cách Ly, cô không muốn nhận được cái nhìn lần trước nữa. Mạc Cách Ly nói những người đó đang tìm ngược hướng trốn của bọn họ điều này làm Tô Tranh ngạc nhiên.

Mạc Cách Ly đưa trang giấy trong tay lên, bình tĩnh giải thích nói: “Sau khi lấy trang giấy này đi, tôi đã viết thêm một trang giấy khác lên vở của chị, sắp xếp để bọn họ tìm kiếm lạc hướng.”

Mạc Yên Nhiên bĩu môi không tin: “À? Vậy bọn họ có thể tin được hay không? Bọn họ không phải ngu ngốc!”

Trong nháy mắt Tô Tranh đã hiểu ý nói của Mạc Cách Ly, sau đó giải thích với Mạc Yên Nhiên: “Cách Ly đã viết thêm một trang giấy khác để để lại dấu vết cho trang dưới nó, làm như vậy có thể để cho bọn họ nghĩ rằng chúng ta đã không cẩn thận lưu lại dấu vết, sẽ làm bọn họ không hoài nghi chúng ta.”

Mạc Yên Nhiên hiểu được, đoạt lấy trang giấy trong tay Mạc Cách Ly, không nhận được vở bả vai Mạc Cách Ly tán dương: “Cách Ly không hổ là em trai của chị, quả nhiên là rất thông minh!”

Mạc Cách Ly bắt đầu nhìn Mạc Yên Nhiên một cái, quay sang Tô Tranh hỏi: “Kế tiếp các người muốn đi đâu?”

Lòng của Tô Tranh hơi trầm xuống một chút, cô chú ý đến lời nói của Mạc Cách Ly: các người muốn đi đâu, chứ không phải là chúng ta muốn đi đâu. Cô trầm ngâm một chút, giải thích với Mạc Cách Ly: “Dì và Yên Nhiên định đi đến đường cao tốc kiếm một chiếc xe sau đó đi đến một nơi thật xa mai danh ẩn tích.”

Nụ cười vốn ở trên mắt Mạc Yên Nhiên giờ từ từ biến mất, cô bé đi đến bên cạnh cậu, nắm lấy tay cậu, nhỏ giọng nói: “Cách Ly, bà nội không cần chị nữa, bà cũng muốn em không quan tâm đến chị.”

Khuôn mặt luôn không có cảm xúc của Mạc Cách Ly từ từ hiện ra một tia bi ai, cậu cầm chặt lấy tay chị gái, bình tĩnh mà kiên định nói: “Không quan trọng, nếu bà không cần chị, em cũng không cần bà ấy, được chúng ta cùng đi.”

Nước mắt Mạc Yên Nhiên rơi xuống lần nữa, nhào đến ôm cổ em trai mình lần nữa, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Cách Ly, vẫn là em đối với chị tốt nhất!”

Lần này Mạc Cách Ly không có đẩy cô bé ra, sắc mặt trầm trọng nhìn về phía Tô Tranh.

Vào giây phút này lòng của Tô Tranh lại sôi trào lên, cô lại có thể chính mắt mình nhìn thấy sự uất ức của hai con mình khi lựa chọn rời khỏi nhà họ Mạc. Chuyện này đối với cô vốn là cơ hội rất tốt, nhưng cô tình nguyện vĩnh viễn không phải nhìn thấy cảnh này.

Trái tim của đứa bé rất yếu ớt, trái tim của Mạc Yên Nhiên rất nhạy cảm, có lẽ cô bé đã phần nào cảm nhận được sự không được yêu thích của mình ở trong nhà, nhưng khi sự thật đến, khi bé bị ruồng bỏ, cô bé lại càng đau khổ hơn.

Tô Tranh không biết tương lai của hai đứa bé sẽ như thế nào, nhưng giờ phút này trong lòng cô đã thề, cô muốn dùng tất cả tính mạng còn sót lại của mình để đền bù cho hai đứa bé. Cô sẽ dùng hết tất cả cố gắng để cho bọn họ hạnh phúc, không tiếp tục để bất kì kẻ nào có cơ hội làm tổn thương đến bọn chúng.

Nghĩ đến đây, Tô Tranh lặng lẽ cúi đầu, đối với cô mà nói còn có một cửa ải vô cùng khó đi. Hai đứa bé vẫn chưa biết thân phận thật sự của cô, bọn họ có thể tiếp nhận cô hay không?

Mạc Cách Ly là một đứa bé thông minh, Tô Tranh vẫn cảm thấy Mạc Cách Ly biết được chuyện gì đó, nhưng cậu bé cũng không nói gì, chuyện này thật sự phải làm như thế nào mới tốt?

Khi trong lòng Tô Tranh đang tranh đấu, Mạc Cách Ly đã trấn an được cảm xúc của chị gái, kéo tay cô bé đi đến bên cạnh Tô Tranh, rất trịnh trọng nhìn cô.

Trong lòng Tô Tranh trầm xuống, vẻ mặt của Mạc Cách Ly hình như là đang định nói ra một quyết định rất lớn.

Trong lòng Tô Tranh bắt đầu có một loại cảm giác sợ hãi, cô không biết khi một cô, cậu bé gặp phải tình huống này thì sẽ đưa ra quyết định gì.

Mạc Cách Ly ngửa mặt nhìn Tô Tranh thật lâu, rồi cuộc nhàn nhạt mở miệng nói: “Dì mang chúng cháu rời đi thôi.”

Giờ phút này, Tô Tranh ngây ngẩn cả người, trong óc của cô trống rỗng, cuối cùng chỉ có thể cà lăm hỏi: “Rời đi? Đi. Đi nơi nào?”

Trông mắt Mạc Cách Ly suy nghĩ một chút, bổ sung nói: “Chuyện này phải hỏi dì, không phải sao?”

Tô Tranh lập tức đỏ mặt, cô nhìn kỹ ánh mắt của Mạc Cách Ly, cuống quýt gật đầu một cái, nặng nề nói: “Được!”

85. Q.15 - Chương 87

Đối với lần chạy trốn này, mặc dù bất ngờ, nhưng thật may là Tô Tranh đã tìm hiểu vị trí trước rồi, và thật sự rất vui khi phát hiện bên cạnh nơi này là một thành phố mà cô đã từng biết đến.

Chỉ cần đi khỏi ngọn núi này đến được đường cao tốc chặn ngang biên giới, thì sẽ đến được thành phố Y. Tô Tranh đã bàn bạc xong với Mạc Cách Ly, bước đầu tiên cô định sẽ đến trốn tạm tại thành phố Y. Ngày trước Tô Tranh đã từng đến nơi này và cũng có bạn bè thân thiết ở đây, vì vậy việc ngụy tạo thẻ căn cước, lấy tiền để đến những quốc gia khác sẽ là chuyện rất đơn giản.

Vấn đề lớn nhất trước mắt bây giờ chính là có thể thuận lợi từ nơi này chạy đi qua mắt Nghiêm Lạc và gã đầu húi cua.

Ba người bắt đầu thảo luận bọn họ nên xuất phát từ hướng nào. Xét thấy đám người kia đuổi theo bọn họ từ phía tây, Mạc Yên Nhiên đề nghị nên đi về phía đông, đi vòng qua sườn núi phía đông rồi đi đến đường cao tốc. Tô Tranh trầm ngâm một chút, quay đầu nhìn Mạc Cách Ly.

Mạc Cách Ly suy nghĩ một chút nói, chúng ta nên nên trực tiếp xuống núi.

Mạc Yên Nhiên đương nhiên là sẽ phản đối, nói dưới chân núi chú Tổng nhất định đã chờ chúng ta rồi!

Mạc Cách Ly cũng giải thích là, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, cho dù có người canh giữ dưới chân núi, nhưng có lẽ sẽ có rất ít người, bởi vì bọn họ sẽ không thể ngờ được chúng ta đang trốn chạy mà lại quay lại nơi đó. Mà hôm nay mặc dù có thể tạm thời lừa bọn họ, nhưng nhất định họ sẽ phát hiện ra rất nhanh, lập tức sẽ tấn ra tứ phía để tìm kiếm, mà chúng ta chỉ là phụ nữ và trẻ con việc di chuyển sẽ khó khăn hơn so với bọn họ, vì vậy rất dễ dàng bị bắt lại.

Nghe Mạc Cách Ly phân tích đạo lý rõ ràng, Tô Tranh gật đầu liên tục trong lòng âm thầm tán thưởng, còn Mạc Yên Nhiên há to mồm, đứng hình ngạc nhiên. Cuối cùng bọn họ đã bàn bạc xong, từ nơi này đi thẳng hướng xuống chân núi, mục tiêu là trước khi trời sáng sẽ chạy được xuống dưới chân núi và đoạt được một chiếc xe.

Tay phải Tô Tranh nắm lấy tay của Mạc Yên Nhiên, tay trái dẫn Mạc Cách Ly, ba người cẩn thận đi xuống núi. Trong núi sâu, lúc nửa đêm, xung quanh khó tránh khỏi có những tạp âm, nghe rất khiếp người. Mà cũng bởi vì đêm hôm khuya khoắc, trong rừng rậm rạp tối tăm không thể nhìn rõ đường mòn, bên cạnh có vô số cỏ dại và nhánh cây, hơn nữa sợ làm cho chú ý ngay cả điện thoại thượng hơi yếu quang cũng không dám dùng, bọn họ đi lại rất khó khăn, thỉnh thoảng còn phải lấy la bàn ra để tìm phương hướng. Bình thường Mạc Yên Nhiên rất tiểu thư, thỉnh thoảng bị nhánh cây xuyên qua mái tóc quần, hoặc là bị tảng đá nhỏ lăn vào chân. Tô Tranh cứ nghĩ rằng Mạc Yên Nhiên sẽ không chịu được mà oán trách, ai biết tiểu cô nương này không nói hai lời, đi từng bước rõ ràng, tràn đầy hứng khởi thỉnh thoảng còn lấy tay nghịch nhưng nhanh cây dại đó.

Lúc trốn khỏi biệt thự Tô Tranh đã chuẩn bị sẵn một ba lô lớn, bên trong các loại băng gạc và thuốc men, dĩ nhiên cũng có nước và thức ăn. Khi đi được khoảng hai giờ, mặc dù Mạc Yên Nhiên vẫn không oán trách gì, nhưng cũng đã thở hồng hộc vì kiệt sức, nên đã đề nghị nghỉ ngơi một chút. Thẻ lực của Mạc Cách Ly vẫn còn tốt, nhưng nhìn lại hai người kia đều là phụ nữ nhất là chị gái mỏng manh kia của mình nên cùng đồng ý nghỉ ngơi một chút.

Tô Tranh lấy một ít củ khô ở bên cạnh mình trải lên trên đất, bảo Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly ngồi xuống đó , sau đó lấy socola từ trong túi ra phân ọi người ăn. Cô mang cũng không nhiều nước, chỉ có một bình, cô lấy ra cho Mạc Yên Nhiên uống trước..., Mạc Yên Nhiên uống xong vài ngụm rồi đưa cho Mạc Cách Ly. Mạc Cách Ly hình như không đói, chocolate chỉ ăn một khối, sau đó nhấp một ngụm nước rồi trả lại cho Tô Tranh ngay.

Tô Tranh thấy Mạc Cách Ly không ăn được mấy, suy đoán có lẽ là nó sợ tối hôm nay bọn họ không thể chạy ra khỏi đây, lại phải lán lại núi này một ngày, liền an ủi nói: “Nếu như ngộ nhờ phải ở nơi này một ngày, thì trong núi này còn có rất nhiều thứ có thể ăn.”

Mạc Cách Ly không đoán được là Tô Tranh sẽ hiểu tâm ý của mình, ánh mắt thâm trầm nhìn cô một cái, gật đầu nói: “Tôi hiểu, chẳng qua tôi không đói bụng.” Tô Tranh nhìn cậu , cũng không cưỡng cầu nữa, nhận lấy bình nước uống.

Sau khi ba người nghỉ ngơi một lát, Mạc Yên Nhiên giùng giàng đứng lên, đề nghị nói chúng ta nhanh chóng tiếp tục lên đường thôi. Mạc Yên Nhiên lần nữa làm Tô Tranh ngạc nhiên, phải biết Mạc Yên Nhiên vốn là đại tiểu thư ăn sung mặc sướng , cô biết Mạc Yên Nhiên thật sự đã rất mệt mỏi, nhưng lần này cô bé lại là người chủ động gọi mọi người lên đường.

Mạc Yên Nhiên thấy ánh mắt ngạc nhiên của Tô Tranh, ngượng ngùng cười nói: “Trước khi trời sáng chúng ta phải đi đến chân núi, cháu không muốn gặp phải chuyện ngoài ý muốn, nên hãy tranh thủ thời gian đi thôi!”

Tô Tranh vui mừng sờ sờ tóc của cô bé, cúi đầu đem mấy thứ dọn vào túi ba lô, chuẩn bị đeo lên để lên đường. Mạc Cách Ly ở bên cạnh bình tĩnh đề nghị: “Để tôi đeo giúp cô một đoạn.”

Mạc Yên Nhiên cũng nhận ra là cái ba lô đó rất nặng, nếu dì Tô vẫn phải đeo một mình thì sẽ rất vất vả, nhưng cô bé biết mình cũng không đủ sức để đeo giúp dì Tô nên đề nghị nói: “Không bằng để cháu và Cách Ly cùng xách, nhiều người sẽ đỡ nặng hơn!”

Tô Tranh nhìn hai đứa bé hiểu chuyện này, trong lòng cảm động vô cùng. Nhưng làm sao cô có thể để cho hai con của cô hai đứa bé còn chưa trưởng thành phải vác cái ba lô nặng nề này đây?

Cô cười lắc đầu mà nói: “Cái balo này cũng không nặng lắm, dì đeo không hề có vấn đề gì, nếu các cháu muốn giúp đỡ thì khi nào dì mệt các cháu có thể cầm giúp dì.”

Chờ mẹ mệt sẽ để cho các con, nhưng mẹ sẽ không mệt, vĩnh viễn sẽ không mệt.

86. Q.15 - Chương 88

Thời gian kế tiếp ba người không hề nghỉ ngơi.

Tô Tranh dẫn hai đứa bé, cẩn thận từng li từng tí đi xuống dưới. Có câu nói lên núi dễ dàng xuống núi khó khăn, huống chi hôm nay đường tối lại không quen, có đến vài lần Mạc Yên Nhiên thiếu chút nữa là bị ngã xuống, Tô Tranh lại phải dùng sức giữ cô bé lại, nhưng sau mấy lần như thế, Tô Tranh cũng mệt mỏi quá mức. Mạc Cách Ly thấy vậy , đề nghị để mình dẫn chị gái, Tô Tranh chỉ cần bảo vệ mình tốt là được. Tô Tranh nhìn Mạc Cách Ly một chút, thấy cậu bé mặt không đỏ hơi thở không gấp , cũng đành phải giao Mạc Yên Nhiên cho cậu chăm sóc.

May mắn là đoạn đường tiếp theo tương đối thuận lợi, ba mẹ con nhanh chóng xuống được chân núi, sau khi xuống đến nơi họ vội vàng núp sau cây đại thụ nhìn những chiếc xe hàng hay xe buýt to lớn phóng quá, không khỏi bắt đầu nghĩ, làm như thế nào lấy được một chiếc xe đây?

Đúng vào lúc Mạc Cách Ly không có kế hoạch nào khả thi, Tô Tranh hạ quyết tâm, trước tiên cô cứ để hai đứa bé ở phía sau cây chờ đợi mình, sau đó cũng để ba lô xuống. Từ trong ba lô lấy ra một túi nhỏ màu đen, sau đó lại giao ba lô cho Mạc Cách Ly, nói cho cậu biết ngộ nhờ nếu trước khi trời sáng mình chưa trở về, thì cậu hãy dẫn theo chị gái đi tìm Nghiêm Lạc hoặc chú hủi cua.

Mạc Cách Ly nhận lấy ba lô , nhỏ giọng nói một câu: “Tôi sẽ không về.”

Nhưng vào đúng lúc cậu nói, lại có một chiếc xe rú coi đi qua, Tô Tranh chỉ thấy môi Mạc Cách Ly mấp máy nhưng không biết cậu vừa nói gì. Đợi đến lúc yên tĩnh lại, Tô Tranh nhẹ giọng hỏi: “Vừa rồi cháu nói gì?”

Mắt Mạc Cách Ly khép hờ, lắc đầu một cái nói: “Dì trước đi đi, tôi và Yên Nhiên ở chỗ này chờ dì.”

Tô Tranh đồng ý, trước khi đi cô vội ôm chầm lấy Mạc Yên Nhiên đang khẩn trương lo lắng, rồi mới xoay người rời đi.

Tô Tranh đến bên đường xem xét tình hình thì phát hiện bên đường có một nhà trọ nhỏ, nơi đó sẽ có rất nhiều xe hàng nhỏ dừng lại để nghỉ ngơi qua đêm. Mục tiêu của cô là lấy được một chiếc xe từ nơi đó.

Đương nhiên Tô Tranh cũng không phải là cô gái yếu đuối tay không tác sát, cái túi đen cô vừa lấy trong ba lô ra là túi đựng súng lục, tay cầm chắc lấy súng. Trong đêm tối cô như một chú mèo đen, nhẹ nhàng nhanh chóng tìm đến mục tiêu của mình.

Đến bên cạnh quán trọ, nhìn lên kiến trúc đơn giản của cả tòa nhà, thấy tầng hai vẫn còn sáng đèn đối diện nó là nơi để xe. Cô quan sát xung quanh, tìm một chỗ góc tường để leo tường đi vào, nhanh như mèo đến chỗ để chiếc xe. Phần lớn những chiếc xe này đều là xe hàng cỡ lớn bên trong có rất nhiều hàng hóa, không thích hợp với điều kiện của Tô Tranh bây giờ, điều này làm cho cô có chút thất vọng, dù sao cô lái một chiếc xe tải hạng nặng như vậy rất dễ gây chú ý.

Đúng vào lúc cô thất vọng, bên ngoài sân bất chợt vang lên một tiếng coi, tiếp đó từ trong nhà trọ đã có người ngáp ngáp dài đi ra mở cửa.

Sau khi xe lái vào trong, Tô Tranh vui mừng phát hiện đây là một xe tải nhỏ không chứa hàng hóa gì, phía sau xe có một người phụ nữ và một đứa bé, người lái xe hình như là một người đàn ông. Tô Tranh đoán có lẽ đây là một gia đình, đến từ thành phố bên.

Tô Tranh đoán không có sai, những người này thật sự là một gia đình và họ cũng đến từ thành phố bên cạnh. Hôm nay đứa bé bị bệnh, bọn họ mượn nhà hàng xóm xe tải nhỏ để đi lên thị trấn tìm bệnh viện khám bệnh cho đứa bé. Hai người dẫn đứa bé xuống xe, vào nhà trọ đơn sơ, cơm cũng không ăn, trực tiếp đặt một gian phòng nghỉ ngơi.

Người cha đi trước, mẹ theo sau dẫn đứa bé, vừa đi vừa lấy mì tôm và xúc xích từ trong ba lô ra, dịu dàng nói với con: “Đợi lát nữa cho con mì ăn liền, thêm một cây xúc xích có được hay không?”

Đứa bé rất gầy, mắt to mà sáng, ở trong bóng tối lập lòe sáng lên, sau khi nghe thấy có thể ăn xúc xích với mì ăn liền cậu bé vui hẳn lên. Mà người cha ở trước mặt lại sầu lo, ông cũng không biết quán trọ này có nước hay không nếu không có thì việc, cho đứa bé ăn mì ăn liền sẽ không thể rồi.

Vào đến phòng, vừa định mở đèn thì bất chợt họ lại nghe thấy một tiếng nói phát ra từ bóng tối: “Không cần mở đèn.”

Hai người lớn sợ ngây người, một câu nói cũng không dám nói, đứa bé nhanh chóng được mẹ ôm vào trong ngực, mở mắt to ngạc nhiên mà sợ hãi nhìn về phía bóng tối.

Tô Tranh rất hài lòng với biểu hiện của họ, người như vậy dễ xuống tay hơn.

Cô nhỏ giọng nói tiếp: “Trong tay tôi có súng, các người nếu như có bất kỳ hành động nào, hoặc phát ra bất kỳ âm thanh gì, tôi đều sẽ nổ súng không chút do dự. Các người nghe rõ chưa?”

Lúc này hai người lớn đã kịp phản ứng, bọn họ sinh ra ở biên giới, cũng không phải là chưa từng thấy những chuyện như vậy, vì vậy rất nhanh hiểu được, gật đầu liên tục, che miệng không dám phát ra âm thanh.

Tô Tranh thấy mình đã trấn áp được hai người kia, tiếp tục nhỏ giọng nói: “Tôi không hề có ác ý gì với các người, chỉ muốn mượn xe của hai người một chút, nhưng tôi cũng không để cho các người thiệt thòi, ở chỗ này có một khoản tiền, chẳng những mua cái xe còn dư dả, lại còn có thể đủ cho đứa bé của các người khám bệnh, các người có đồng ý không?”

Cô dừng lại một chút để cho họ suy nghĩ, nói tiếp: “Nếu như các người đồng ý, bây giờ có thể mở miệng nói chuyện. Nhưng nhớ, không được hét to, súng lục của tôi tuyệt không xuống tay lưu tình!”

Hai người lớn quay mặt nhìn nhau, do dự một lúc, cuối cùng người cha cũng mở miệng: “Cô thực sự có thể cho chúng tôi một khoản tiền sao?”

Tô Tranh gật đầu: “Đúng, chỉ cần ông làm theo yêu cầu của tôi, tôi chẳng những bảo đảm sẽ không gây ra bất kì tổn thương nào cho các người, hơn nữa đảm bảo sẽ cho các người 1 khoản tiền.” Tô Tranh nhìn phong cách của họ đại khái cũng biết được tình hình gia đình họ như thế nào.

Hai người họ suy nghĩ thật kĩ, rốt cuộc hạ quyết tâm: “Được, chúng tôi làm theo lời của cô.”

Đối với người đàn ông này mà nói, dù sao ông ta cũng cùng đường rồi, ông ta sẽ không trơ mắt nhìn con của mình chết.

Mặc kệ lời người phụ nữ thần bí trong bóng tối này nói thật hay không ông đều muốn thử thử một lần.

Chủ quán trọ vô cùng tức giận, gã nghèo nàn này đến đây ở trọ thì cũng thôi đi vì đối với ông đây cũng là chuyện thường tình nhưng tại sao khi ông ta vừa chuẩn bị ngủ đi bọn họ tới phá, ngủ được chút họ lại nháo đòi đi?

Thôi thôi thôi, mở cửa tiễn khách quý au!

Tô Tranh núp ở phía sau xe tải nhỏ, cảm thấy tiếng mắng chửi của ông chủ quán trọ đã xa, chiếc xe đã chạy đến gần đường cao tốc.

Bên cạnh cô là hai mẹ con ngồi bất động, ép mình vào góc xe, giống như tránh né ôn dịch. Người đàn ông vừa lái xe, lại nhỏ giọng xin phép: “Cô muốn dừng ở đâu?”

Tô Tranh quan sát tình hình xung quanh, bảo người đàn ông lái xe xa một chút, đến bên trạm xăng dầu để đổ đầy xăng sau đó lại bảo ông ta lái xe ra xa.

Ra khỏi trạm xăng dầu, cô bảo người đàn ông xuống sau xe, rồi ngồi thử ở chỗ lái xe, nhìn bao quát tất cả cái xe thấy tất cả đều ổn, lúc này mới nói khê với ba người họ: “Các người xuống xe ở chỗ này, sau khi xuống xe đi tìm người nhờ giúp đỡ, nhưng hãy nhớ dù bất kể việc gì cũng không được nhắc đến chuyện này, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người!” Lời cuối cùng vừa thoát ra cũng làm người phụ nữ kia sợ toát lạnh liền tiếp nói: “Chúng tôi nhất định sẽ dù có bị đánh chết cũng nhất quyết không dám nói ra ngoài.”

Nói xong lời này, một nhà ba người vẫn không xuống xe, Tô Tranh nói tiếp: “Ở cánh cửa bên trái của ghế sau, có một ngăn nhỏ, bên trong có khoảng 4-5 vạn và một ít vàng như vậy đủ chưa?”

Người đàn ông kia vội lục lọi trong bóng tối, cuối cùng cũng tìm thấy cái ngăn đó bên trong có rất nhiều giấy và kim loại. Ông ta cầm lên mượn ánh trăng phía ngoài nhìn chúng, quả nhiên đó là tiền, lại cẩn cẩn kim loại kia, xác định đó chính là vàng.

Ông ta vừa mừng vừa sợ, mang theo vợ con vội vàng xuống xe. Khi đóng cửa xe, anh dừng lại, liên tiếp cảm ơn Tô Tranh.

Tô Tranh lạnh lùng nói: “Ông không cần cảm ơn tôi, chỉ cần ông đừng nói chuyện này ra ngoài là được!”

Người đàn ông lại bảo đảm lần nữa, thiên ân vạn tạ, sẽ không bao giờ nói ra .

87. Q.15 - Chương 89

Sau khi rời khỏi nhà ba người kia, vì đề phòng có chuyện không may, Tô Tranh tiếp tục lái xe tải nhỏ đi về phía ngược lại một đoạn đường, xác định là không có người chú ý tới, lần này lại quay đầu xe đi về phía bọn nhỏ ẩn nấp. Cô nhìn trời đoán đã khoảng bốn giờ sáng. Lúc này trời cũng đã bắt đầu sáng, điều này làm cho Tô Tranh vội vàng tăng nhanh tốc độ.

Rất nhanh sau cô đã quay lại nơi bọn nhỏ nấp, xuống xe, đến dưới tàng cây lại không thấy bọn nhỏ, trong lòng chợt trầm xuống, chẳng lẽ bọn nhỏ đã xảy ra chuyện?

Đúng lúc ấy thì trong bụi cỏ truyền đến âm thanh sột sột soạt soạt, một bé gái rất nhỏ giọng nói: “Dì Tô?”

Cô ngẩng đầu nhìn sang, đó là Mạc Cách Ly và Mạc Yên Nhiên đang nấp ở phía sau bụi cỏ !

Nước mắt cô thiếu chút nữa rớt xuống, nhưng vẫn cười tươi: “Nhanh lên một chút, chúng ta lên xe.”

Thời gian tiếp theo Tô Tranh muốn đứng hết sức chạy ra biên giới, chỉ cần đến được thành phố Y nhất định cô sẽ tìm được người giúp đỡ, lúc đó bọn nhỏ cũng sẽ không phải tiếp tục chịu khổ nữa.

Nhưng làm thế nào để đặt chân vào thành phố Y? Cũng may Tô Tranh đã từng đến đây rồi.

Để đến thành phố Y có rất nhiều đường nhưng gần nhất là đường cao tốc số 5, mặc dù đường đi thì nhiều nhưng nơi kiểm soát lại rất lỏng lẻo người ta nói các nơi kiểm soát ở đây như chỉ để chơi họ chỉ để ý tình hình giao thông nhưng không hề để ý đến các lã khách đến thành phố vì vậy mà khi đến thành phố Y lã khách chỉ cần mua 1 tấm vé giao thành là có thể vi vu suốt cả thành phố.

Tô Tranh nghĩ thầm, có lẽ Mạc Phong chọn nơi này để cho bọn họ có thể ẩn mình một cách đơn giản nhưng hôm nay lại là nơi để Tô Tranh trốn thoát dễ dàng.

Mạc Cách Ly không hiểu chuyện này, xem ra vẫn còn tương đối lo lắng không thể thuận lợi xuất cảnh, đợi đến khi Tô Tranh giải thích xong, cậu bé mới hiểu rõ ràng, nhưng vẫn chưa từng trải nghiệm những chuyện này nên, xem ra vẫn lo lắng .

Tô Tranh trấn định mở cửa xe ra, đi về phía trước, cảnh vật xung quanh dần dần sáng lên, cô có thể tưởng tượng giây phút này có lẽ vệ sĩ Nghiêm và gã đầu húi cua sốt ruột cơ nào. Trên môi cô nhếch lên nụ cười nhạt, bảo Mạc Cách Ly lấy đồ ăn trong ba lô ra rồi cùng ăn với Mạc Yên Nhiên.

Mạc Cách Ly và Mạc Yên Nhiên vừa ăn bánh bích quy và chocolate, vừa chú ý đến động tĩnh ngoài cửa sổ. Bên ngoài chỉ là một con đường đơn điệu mà nhàm chán, trên đường lác đác lơ thơ vài chiếc xe.

Lúc này trời sáng lên, có lẽ là tám giờ sáng rồi, Mạc Yên Nhiên ăn no bụng, bỗng nhớ ra một chuyện: “Không biết ba đã biết chuyện chưa?”

Mạc Cách Ly nghe thấy từ ba, sắc mặt có chút khó coi: “Nghiêm Lạc sẽ báo được cho ông ấy thôi.”

Suy nghĩ của Mạc Yên Nhiên bắt đầu phát tán : “Nếu như ba biết, có thể đi tìm chúng ta hay không?”

Mạc Cách Ly bỗng có chút tức giận: “Tuyệt đối không thể nào .Ông ấy chắc chắn sẽ không thể từ bỏ tất cả mà chạy đi tìm chúng ta.”

Mạc Yên Nhiên có chút thất vọng, đồng thời đối với cậu nói của Mạc Cách Ly có chút kinh ngạc, chuyện đến mức này cô bé cũng biết là ba đã cách xa nhà họ Mạc, cho nên cũng không còn gì trông cậy vào ba.

Úp sấp trên cửa sổ xe nhìn cảnh sắc bên ngoài, nhỏ giọng nói thầm: “Không biết khi nào chúng ta mới có thể chạy ra ngoài biên giới !”

Trên ghế lái Tô Tranh cười: “Bây giờ chúng ta đã đến thành phố Y!”

Lời vừa nói ra, chẳng những Mạc Yên Nhiên thất kinh, ngay cả Mạc Cách Ly cũng không dám tin nhìn ra phía ngoài.

Vẫn là cánh đồng đó, vẫn con đường nhàm chán kia, bọn họ đã đến thành phố Y sao?

Tô Tranh cười giải thích: “Thật ra thì cái gọi là thành phố, cũng chỉ là có một đường biên giới chia cắt mà thôi. Nếu không sự bất đồng về kinh tế chính trị nhiều năm như vậy, thì cuộc sống của hai người hai bên biên giới cũng không có cái gì khác nhau, bọn họ là hàng xóm, có phong tục tập quán tương tự, là người sinh sống trên cùng một mảnh đất.”

Mạc Cách Ly rất nhanh hiểu ra: “Không tệ, nếu không sự quản lý khác nhau, bọn họ vốn không khác nhau gì cả. Nếu người không hề khác gì nhau rồi, thì con đường cũng sẽ không có khác biệt gì lớn.”

Mạc Yên Nhiên nghe nói bọn họ đã chạy trốn tới thành phố Y , mặc dù biết phong cảnh không có gì thay đổi, nhưng vẫn ngạc nhiên nhìn khắp nơi, Mạc Cách Ly có lẽ cũng đã thả lỏng một chút. Nhưng trong lòng Tô Tranh biết, lúc này vẫn không phải là lúc buông lỏng. Nếu bọn họ có thể dễ dàng xuyên qua đường biên giới như vậy , đám người đuổi theo phía sau tự nhiên cũng sẽ không gặp phải trở ngại gì.

Trên đường không có gì ngoài ý muốn xảy ra, giữa đường Tô Tranh xuống xe một lần lấy bằng số xe xuống, rồi mới tiếp tục đi. Đi đến lúc 12h trưa, Tô Tranh dừng ở một quán ăn ven đường, xuống xe, dắt hai đứa bé xuống ăn một chút cơm, cũng tìm ông chủ đổi một chút tiền tệ của thành phố này. Cô biết chủ quán nơi này sẽ lấy lãi nhưng đôi co sẽ chỉ chịu thua thiệt về mình thôi.

Thức ăn rất khó ăn, nếu nói ở Trung Quốc gà xé cay nhìn qua rất xa lạ quái dị, nhưng Mạc Cách Ly và Mạc Yên Nhiên cũng không oán hận câu nào. Mạc Cách Ly hiểu chuyện không xoi mói, còn Mạc Yên Nhiên thì như một đứa bé muốn cảm nhận cảm giác mới lạ.

Nhân lúc bọn nhỏ ăn cơm, Tô Tranh gọi một cuộc điện thoại, đợi đến lúc bọn nhỏ ăn cơm xong, cô lại chạy đến một tòa nhà ở thành phố Y.

Đang chạy trên đường, Tô Tranh đi đến một nơi tương tự như nhà sửa chữa xe ở Trung Quốc, để thay đổi hình dạng cho chiếc xe này. Phun sơn trên thân xe màu mới, thay cả bánh xe cô tin tưởng có lẽ ngay cả chủ nhân của chiếc xe này cũng không nhận ra nó bây giờ.

Bôn ba suốt một đêm cuối cùng bộ họ cũng đặt chân đến thị trấn K của thành phố Y này

Thành phố Y dân số thưa thớt, cách thành phố trung tâm khá xa, Tô Tranh gọi ấy người bạn của mình, bạn cô đã sắp xếp tốt tất cả, thậm chí đã làm hộ chiếu giả cho bọn họ xong, chỉ cần bọn họ đi đến, lập tức di chuyển đến những quốc gia khác. Sau mấy lần suy nghĩ Tô Tranh đã quyết định sẽ đi đến một hòn đảo xa xôi để trốn thoát tạm thời.

Bạn của Tô Tranh ở thị trấn K là một người đàn ông có dáng người mập lùn, có một cái tên rất khó đọc theo tiếng của thành phố Y nhưng theo tiếng Trung thì nó là Lan Tri. Ngày trước vì để nhanh chóng có tiền hơn mà Tô Tranh đã lợi dụng những kiến thức biết trước tù tương lai để đầu tư một số thứ lấy thêm tiền, cũng chính vì vậy mà biết được Lan Tri, khi đó Lan Tri ở thành phố Y này vẫn là một gã không đồng dính túi. Lúc ấy vì có thể thành công, hai người đã đồng tâm hiệp lực suốt một thời gian ngắn. Sau đó Lan Tri trở lên phát đạt, Tô Tranh gặp được Mạc Vân, không tham gia đầu tư nữa nhưng tình bạn vẫn còn để lại. Đối với Lan Tri mà nói chuyện Tô Tranh nhờ hôm nay, đừng nói là hộ chiếu giả ngay cả máy bay tư nhân anh cũng đã chuẩn bị sẵn cho Tô Tranh rồi.

Sau khi ba người Tô Tranh đến thị trấn K, Lan Tri cử người ra đón, anh đưa ba người Tô Tranh về, trợ giúp xử lý chiếc kia xe tải nhỏ, lại dẫn bọn họ đến một nơi bí ẩn trong biệt thự.

Mạc Yên Nhiên đã mấy ngày không tắm, chứ đừng nói là được ăn một bữa cơm ngon, hôm nay cô bé so với đám trẻ con chạy nạn cũng không có gì khác nhau. Và khi được trở lại không khí của một thiên kim tiểu thư cô bé rất vui vẻ. Sau khi nhìn thấy hai đứa bé từ phòng tắm trở về phòng ăn, Lan Tri rất kinh ngạc, quay sang nhìn Tô Tranh.

Tô Tranh cũng hiểu vì sao anh ta lại kinh ngạc, cô chỉ là gật đầu cười không nói.

Lan Tri cũng là người thông minh, cũng không hỏi nhiều, chỉ tận tình chiêu đãi hai người bạn nhỏ, đem tất cả đặc sản của thành phố Y dâng lên. Đối với hai đứa bé nhà họ Mạc mà nói đặc sản nào hai bé chẳng ăn rồi, nhưng thành phố Y kinh tế không phát đạt, ngành ăn uống cũng không có gì danh tiếng, vì vậy những món ăn này bọn họ chưa từng ăn. Hôm nay hai đứa bé được thưởng thức tỉ mỉ những món ăn đặc sắc này, thật sự là khen không dứt miệng. (dĩ nhiên, Mạc Cách Ly không khen, chỉ có Mạc Yên Nhiên luôn miệng!)

Một lúc sau mới ăn xong bữa tiệc lớn, Mạc Yên Nhiên ăn thỏa thuê, ngồi ở chỗ đó có chút buồn ngủ. Tô Tranh đau lòng, cô biết mấy ngày nay cô bé ngủ không ngon, nhưng hôm nay không phải đi vẫn chưa đến lúc ngủ ngon, bọn họ phải lập tức đi đến sân bay.

Mạc Yên Nhiên vừa nghe là phải đi đến sân bay, cũng rất là phối hợp, không có gì không vui, không nói hai lời đi cùng Mạc Cách Ly, Tô Tranh và Lan Tri ra ô tô con.

Mạc Yên Nhiên nhìn phong cảnh xa lạ ở đây, lần đầu tiên có cảm giác rời nhà ra đi. Tô Tranh cảm nhận được tâm sự của cô bé, đưa tay nắm lấy tay của bé. Mạc Yên Nhiên cười với Tô Tranh, cứ như vậy vui người vào trong ngực cô.

Mạc Yên Nhiên nhắm đôi mắt lại, cảm nhận cảm giác an toàn tràn đầy trong lòng Tô Tranh, thật ấm áp, tựa như, tựa như mùi vị của lòng mẹ vậy.

Cô bé mở đôi mắt ra chớp nhìn Tô Tranh, nhìn chiếc cằm thon đẹp của cô, không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Dì Tô, dì đối với cháu thật tốt.”

Tô Tranh có chút ngây ngốc, cô biết đối với hai đứa bé này mình vẫn còn thiếu sót, những việc làm của cô, là một người mẹ mà nói, thật không có thể nói là tốt.

Mạc Yên Nhiên lại không chú ý đến cảm xúc của Tô Tranh, tựa đầu vào trong ngực mềm mại của cô nhỏ giọng hỏi: “Dì Tô, tại sao dì lại đối xử với cháu tốt như vậy?”

Tô Tranh bất chợt không biết nên nói như thế nào, bây giờ cô phải nói sao, cô nên nói cho Mạc Yên Nhiên biết sự thật sao? Lúc này, cô cảm thấy Mạc Cách Ly ở bên cạnh lảng lạng nhìn chăm chú vào mình, giống như cũng đang chờ đợi đáp án của mình.

Mạc Yên Nhiên cuối cùng cũng cảm nhận được cảm xúc của Tô Tranh không ôn, từ trong ngực cô ngẩng đầu lên hỏi: “Dì Tô, dì làm sao vậy?”

Tô Tranh trầm mặc thật lâu, chợt hạ quyết tâm, vì vậy cười nhẹ nói: “Chúng tôi đi đến một đảo nhỏ xinh đẹp, có được không? Nơi đó có cát trắng, có biển xanh, còn có cây dừa.”

Lực chú ý của Mạc Yên Nhiên trong nháy mắt bị dời đi, vui vẻ nói: “Được, cháu rất thích có một cuộc sống như vậy, nhất định sẽ rất vui.”

Nhưng lực chú ý của Mạc Cách Ly lại không hề bị xoay chuyển, đôi mắt bình tĩnh kia như đang nhìn thấu Tô Tranh, giống như bắt buộc phải chờ bằng được đáp án của cô.

Tô Tranh cười khổ, từ từ nói: “Chờ đến khi chúng ta đến nơi, dì sẽ nói vì sao dì lại thích hai cháu như vậy, vì sao dì lại cố gắng muốn tốt cho hai cháu, có được hay không?”

Mặc dù mẹ không biết làm như thế nào mới là tốt nhất với các con, nhưng mẹ sẽ luôn cố gắng. Đợi đến lúc chúng ta đến hòn đảo xinh đẹp đó mẹ sẽ nói cho các con tất cả. Cho dù các con không cách nào tiếp nhận mẹ...mẹ cũng mãi ở đây, trong lòng cầu xin các con có thể tha thứ ẹ một chút.

Mạc Yên Nhiên không ngờ Tô Tranh sẽ nói tiếp, bé nhìn thấy đáy mắt nghiêm túc của Tô Tranh, vì vậy cũng trở lên nghiêm túc: “Được.”

Mạc Cách Ly ở bên cạnh mấp máy môi, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Có cát trắng, có biển xanh, còn có cây dừa sao?

88. Q.15 - Chương 90: Bị Bắt

Lan Tri làm những việc anh nói, anh phái lái xe riêng đưa Tô Tranh đến sân bay, máy bay tư nhân đã chờ ở nơi đó từ lâu. Trừ lần đó ra, anh vẫn luôn sắp xếp các vệ sĩ đi bên cạnh để bảo vệ Tô Tranh. Lan Tri cẩn thận như vậy cũng bởi vì anh không muốn có người gây trở ngại với Tô Tranh.

Nhưng Lan Tri biết anh lo lắng cũng bằng thừa, dù sao ở nơi này anh cũng là người có danh tiếng, ai đáng nghi vào nơi này thì đương nhiên anh sẽ là người đầu tiên biết đến. Anh có quan hệ tốt với chính phủ, bạn bè đông đảo, danh tiếng cũng rất tốt, anh còn có lo lắng gì. Để che chở Tô Tranh, thật sự rất đơn giản.

Gần tới, đoàn xe đã đến sân bay, Lan Tri nghe thấy những âm thanh ồn ào. Nhìn trời chiều phía ngoài, anh cảm thấy tất cả rồi sẽ ôn, anh thậm chí còn muốn đợi đến khi Tô Tranh ôn định, có lẽ anh thỉnh thoảng có thể đi tìm cô uống ly rượu.

Nhưng đúng lúc này, toàn bộ máy bay chuẩn bị cất cánh của sân bay đều bị buộc dừng lại, đôi mắt gần như muốn híp lại của Lan Tri chợt mở ra.

“Sao thế?” Đối với bạn bè Lan Tri rất sáng khoái, đối với thủ hạ cũng gọi là hiền hòa, nhưng đến lúc thời khắc mấu chốt không giận mà uy.

Vệ sĩ của anh cũng nhíu mày nhìn về phía trước, tài xế nhìn trước không hiểu nói: “Trước mặt hình như có cảnh sát kiểm tra.”

Lan Tri bắt đầu lo lắng, anh vội vã ý bảo vệ sĩ xuống xe tìm hiểu một chút tình hình. Tô Tranh là bạn bè lâu năm của anh, anh không hy vọng lúc Tô Tranh cần anh trợ giúp lại xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn. Nhưng vệ sĩ của anh còn chưa kịp xuống xe, xung quanh đã xuất hiện đầy cảnh sát, nơi xa xem ra còn có những người trong quân ngũ.

Lan Tri là người từng trải, anh nhìn những quân binh kia, bắt đầu ý thức được tình hình không ổn, nhưng anh vẫn trầm ổn hạ cửa xuống, cười ha hả lái đến bên cạnh một viên cảnh sát trẻ tuổi: “Xin chào anh cảnh sát, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Anh cảnh sát trẻ tuổi quét mắt nhìn anh một cái, ánh mắt nghiêm trang. Nhưng đôi môi khép chặt một câu cũng không nói.

Lan Tri cũng không chút để ý, thò đầu ra nhìn về phía trước. Anh nhìn thấy ngay cả đoàn xe của mình cũng bị cảnh sát bao vây, con đường đi đến sân bay gần như chặt kín toàn cảnh sát.

Lan Tri càng nhận ra vấn đề nghiêm trọng hơn, anh muốn xuống xe, nhưng lại bị gã cảnh sát mình coi thường kia quát mắng, anh cũng đành phải hậm hực thu chân lại. Lúc này dĩ nhiên là anh không thể không mắng thầm trong lòng, khi ông nội mày biết đi kiểm tiền mày vẫn còn là đứa trẻ con mặc tã, thế mà hôm nay lại còn quát ông nội mày. Quay đầu lại làm rõ ràng chuyện gì xảy ra cần phải tìm sếp của các người nói một chút.

Anh cảnh sát quèn nghiêm túc nói: “Tất cả xe không được tự ý khởi động, tất cả lái xe xin ở lại bên trong xe chờ kiểm tra!”

Lan Tri sờ sờ đầu, ra lệnh cho vệ sĩ gọi cho sếp của tên cảnh sát quèn: “Này, có chuyện gì đang xảy ra vậy, các người định kiểm tra cái gì?”

Vị sếp kia là bạn nhậu của Lan Tri, bình thường nói chuyện cũng không khách khí, lập tức không bình tĩnh nói: “Lần sau rồi nói, bây giờ đang thi hành công vụ.”

Lan Tri trừng mắt trất vấn đối phương: “Công vụ? Tôi cũng đang hỏi cái công vụ của các người đó? Các người thi hành công vụ thế nào thi hành đến cả trên đầu lão tử à?”

Vị sếp kia vừa nghe lại cười: “Thì ra là anh đang ở gần sân bay sao, cũng bị cản lại? Ha ha.”

Úc này trong lòng Lan Tri cũng đoán được đại khái, nhưng vẫn thử thăm dò hỏi: “Hôm nay tôi đưa một người bạn đến sân bay, nhưng giờ lại không thể đi, có thể nể mặt tôi một lần này không?”

Vị lãnh đạo kia rất bất đắc dĩ nói: “Lần này thật sự là không thể được, hình như lần này tuyến trên có lệnh truy lã, nói là muốn tìm mấy người thân bị mất tích, lai lịch của đối phương rất lớn. Hôm nay đã điều động cả một quân đội, chuyện này tôi không thể giúp được, Lan Tri ông cũng đành phải đợi thôi.”

Lan Tri trầm trọng gật đầu một cái, lại cười nói vui đùa mấy câu trong điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, anh ghé đầu nhìn chiếc xe Tô Tranh ngồi ở phía trước, trong lòng trầm trọng.

Xem ra lần này dù người bạn lâu năm này có mở miệng nhờ, anh cũng khó lòng giúp được.

Khi xe ngừng lại, lòng của Tô Tranh lập tức trầm xuống.

Khi cảnh sát ập tới nơi này, Tô Tranh đã đoán được tất cả.

Xuyên qua cửa sổ cô nhìn mọi chuyện xung quanh, trong lòng tính toán, biết lần này có chạy đằng trời cũng không thoát!

Nhưng cô không biết, lần này là ai đến, là Mạc lão phu nhân hay Mạc Gấm, hay hoặc là đích thân Mạc Phong đến? Cô biết nhà họ Mạc quyền lớn thế lớn, nhưng cô không ngờ vây cánh của bọn họ đã đến được cái thành phố láng giềng này rồi.

Tô Tranh giật mình, cô chợt hiểu tại sao Mạc Phong lại lựa chọn biên giới thành phố Y! Cô đã từng thắc mắc Mạc Phong sao lại có thể chọn một nơi mà cô vốn đã quen thuộc, nhưng cô lại không biết, ngay cả thành phố Y này cũng có vây cánh của nhà họ Mạc.

Lúc này Mạc Yên Nhiên lo lắng mở mắt to nhìn ra ngoài cửa sổ, bé đã từng nhìn thấy cảnh tượng này khi đi cùng với ông nội, nhưng khi đó là vì bảo vệ an toàn cho ông nội, nhưng hôm nay họ đến để ngăn cản máy bay, bé có chút ngạc nhiên.

Riêng Mạc Cách Ly cũng đã hiểu được phần nào, nhìn Tô Tranh thật sâu một cái. Cúi đầu không nói lời nào.

Cát trắng, biển xanh, cây dừa sao? Có lẽ tất cả chỉ là một giấc mơ.

Còn bí mật muốn nói khi đến đảo nhỏ có cát trắng, biển xanh, cây dừa, nay có lẽ cũng sẽ không thành rồi?

Tô Tranh cười khỏ, ôm Mạc Yên Nhiên vào trong ngực, cô cũng không biết chuyện gì tiếp theo đang chờ đợi cô.

Lúc này, ngoài xe có âm thanh có người đi đến, tiếp cô nhận thấy có rất nhiều cảnh sát nhanh chóng bao vây xe của cô, sau đó như chỉ trong chớp mắt đã tụ tập ở nơi này.

Mạc Yên Nhiên ngạc nhiên nhìn ra bên ngoài, thì thào nói: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Tranh thở dài một cái, chẳng lẽ tới nhanh như vậy?

Cửa xe được mở ra, một người đàn ông mặc quân trang tiến lên thi lễ, lễ phép làm tư thế “Mời”. Tô Tranh bình tĩnh nắm tay Mạc Yên Nhiên, lại nhìn Mạc Cách Ly, ý bảo cậu cùng xuống.

Xuống xe mới phát hiện, chung quanh đông nghẹt các loại xe cơ giới, mà đúng lúc này trong vòng vây tách ra một con đường, một người đàn ông mặc tây trang ưu nhã đeo mắt kính bạch kim chậm rãi đi tới.

89. Q.15 - Chương 91

Mạc Gấm.

Từ đám đông Mạc Gấm chậm rãi đi về phía trước, khi đi đến trước mặt bọn họ, vẻ mặt tràn đầy đề phòng gạt đầu với Tô Tranh một cái, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, nghiêm nhìn Mạc Yên Nhiên nói: “Tiểu công chúa nhà họ Mạc, này lần chơi đã đủ chưa?”

Mạc Yên Nhiên ậm ừ một lúc lâu, mới chậm rãi gọi “Chú nhỏ.”

Mạc Gấm gật đầu một cái, trên môi hình thành nụ cười lạnh lạnh: “Rất tốt, cháu vẫn còn nhớ đến chú nhỏ đây.”

Mạc Yên Nhiên nháy nháy mắt, nhỏ giọng nói: “Yên Nhiên đương nhiên là sẽ nhớ chú nhỏ rồi... bà nội đã cho cháu xem hình mà!”

Mạc Gấm đưa tay vuốt ve đầu nhỏ của Mạc Yên Nhiên, lại quay đầu nói với Mạc Cách Ly: “Cách Ly, cháu cao hơn, cũng đã trưởng thành.”

Khuôn mặt Mạc Cách Ly không chút thay đổi, không chút nào để ý đến lời nói ngầm của Mạc Gấm, nhàn nhạt tiếng hô “Chú ba.”

Mạc Yên Nhiên theo thói quen gọi Mạc Gấm là chú nhỏ, còn Mạc Cách Ly chỉ gọi là chú ba.

Mạc Gấm bình tĩnh nhìn cháu nhỏ đang nhìn mình, thật ra phong cách lạnh lạnh của đứa cháu trai này cũng tựa tựa giống anh.

Sau khi chào hỏi hai đứa bé xong, cuối cùng anh cũng đứng lên, nhìn Tô Tranh thật sâu một cái, thanh thanh đạm đạm nói: “Tiểu thư Tô, mời trở về.”

Thức thời là trang tuần kiệt, từ trước đến nay Tô Tranh luôn là người biết nhìn tình hình, cô biết lúc này dù cô không muốn thì cũng phải đi, cho nên nghe lời anh, cười gật đầu: “Được.”

Đây là một phòng khách hoa lệ , ở thành phố Y mặc mặc này lại có thể có một phòng khách như thế này thật hiếm có.

Lúc này trong phòng khách rộng lớn chỉ có bốn người, theo thứ tự là Mạc Gấm, Tô Tranh, Mạc Yên Nhiên, Mạc Cách Ly.

Mạc Gấm bình tĩnh, trên khuôn mặt tuấn mỹ không chút gợn sóng, nhưng giấu ở phía sau kính mắt là con ngươi đầy bí hiểm, Tô Tranh không thể dựa vào nét mặt của anh để đoán ra chuyện gì. Mạc Yên Nhiên đang cúi đầu chơi anh đào trên tay, không phải ăn mà là đang chơi. Tất cả mọi người đều rất trầm mặc, ở phòng khách yên lặng một cách khác thường cuối cùng Mạc Cách Ly lại là người phá vỡ sự yên tĩnh đó.

“Chú ba, cháu theo chú trở về.” Mạc Cách Ly xưng phong nhận việc.

Mạc Gấm tuấn mỹ nhìn Mạc Cách Ly thật lâu, rồi lại nhìn sang Tô Tranh: “Tôi đang chờ anh tới đến”

Mạc Yên Nhiên lập tức ngẩng đầu lên: “Ba? Bây giờ ba đang ở đâu?”

Lòng của Tô Tranh căng thẳng, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ. Tất cả mọi chuyện anh đều biết phải không?

Xuyên thấu qua gọng kính vàng Mạc Gấm đánh giá thật kỹ vẻ mặt của Tô Tranh , từ từ nói: “Anh cả nhờ tôi dẫn các người về rồi sẽ lập tức đến đây.”

Thị trấn N, thành phố Y.

Mạc Phong anh đã làm xong chuyện của anh, đang trên đường đến thị trấn N sao? Những chuyện xảy ra gần đây, Mạc Phong biết được bao nhiêu ?

Tô Tranh quay lại nhìn Mạc Gấm chăm chăm, nhưng vẫn không tìm được bất kì manh mối nào từ khuôn mặt của anh.

Mạc Gấm chợt cười , nhìn Tô Tranh từ từ nói thêm một câu: “Anh cả và mẹ tôi cùng đến đây.”

90. Q.15 - Chương 92: Chân Tướng

Dọc theo đường đi tất cả mọi người đều trầm mặc, Mạc Yên Nhiên thấp thỏm bé sợ khi phải gặp lại bà nội người đã vứt bỏ bé, Tô Tranh có tâm sự, mà Mạc Gấm và Mạc Cách Ly thì là người trời sinh đã ít nói. Gần như là toàn bộ quá trình, chỉ có phong cảnh thay đổi còn không khí xung quanh mọi người không hề đổi thay.

Đoạn đường này đi rất nhanh, bọn họ còn chưa chuẩn bị xong tâm lý, thì thị trấn N đã hiện ra trước mắt.

Xe chậm rãi đi vào thị trấn, lái vào một nhà cổ, lúc này lòng của Tô Tranh đã chìm xuống đáy cốc.

Vừa xuống xe, đã nhìn thấy một đôi mắt trầm lặng, lạnh lùng nhìn mình.

Cả người Mạc Phong tỏa ra hơi lạnh, sừng sững đứng ở trên bậc thang, nhìn người phụ nữ cúi đầu nghe nói từng phản bội mình của mình.

Phản bội, đúng, đó là phản bội.

Mạc Phong đau lòng siết chặt hai quả đấm, nhưng anh vẫn giữ được lý trí, anh cần một lời giải thích của cô.

Tô Tranh bên ba suốt cả đoạn đường dài, lúc này đã có chút mệt mỏi, khuôn mặt cô tái nhợt cười nhẹ với Mạc Phong.

Vào lúc này tức giận trong lòng Mạc Phong dâng lên, anh đi từng bậc thang một xuống đi đến bên cạnh Tô Tranh, nhìn cô thật lâu, cuối cùng trầm trọng hỏi: “Có phải ngay từ đầu cô đã có mục đích khi đến gần tôi phải không?”

Tô Tranh gật đầu, không tặc, đúng là ngay từ khi mới bắt đầu cô đã có mục đích, mục đích của cô rất đơn giản, chính là đứa bé, đứa bé và đứa bé!

Đau đớn trong đôi mắt của Mạc Phong đậm hơn mấy lần: “Tôi biết rõ cô rất muốn đến gần đứa bé, tôi hiểu chuyện này, nhưng khi đến gần tôi cô còn lấy trộm thứ không nên lấy, phải không?”

Tô Tranh trầm mặc một lúc lâu.

Phía sau của cô là con cô, bên cạnh là Mạc Gấm, còn có lão phu nhân không biết lúc nào sẽ xuất hiện, chúng có xác thật, cô có thể cãi lại được sao?

Nếu không cách nào cãi lại, vậy thì cứ thoải mái thừa nhận.

Vì vậy cô cười, gật đầu nói: “Mạc Phong, đúng, tôi đã làm ra những chuyện thật có lỗi với anh, cho nên anh muốn hận tôi thì cứ hận đi, hận nhiều vào.”

Cả người Mạc Phong tản ra khí lạnh, nắm tay như phát ra âm thanh rắc rắc, anh mắt sắc như dao bén qua tia đau lòng quét qua gương mặt của Tô Tranh, cuối cùng cắn răng nghiêng lợi nói: “Tô Tranh!”

Tô Tranh bất đắc dĩ đứng thẳng người, nhàn nhạt nói cho anh biết: “Mạc Phong, kể cả anh hận tôi gấp một nghìn lần nữa, Tô Tranh tôi vẫn sẽ làm như vậy, xin lỗi để cho anh thất vọng.”

Mạc Phong cười lạnh một tiếng, tiến lên một bước bắt lấy bả vai mảnh khảnh của cô, bi thống chậm rãi nói: “Tô Tranh, em biết không, điều tôi hận nhất em không tin tưởng tôi, em không chịu tin tưởng tôi! Em chưa từng tin tưởng tôi một lần!”

Sức của anh rất lớn, nắm chặt cánh tay của cô, đầu ngón tay gần như bấm vào trong thịt. Tô Tranh rất đau, nhưng cô vẫn cắn răng không nói lời nào.

Cô không tin anh, hình như tất cả đều có nguyên nhân.

Mười năm trước anh nói cô chờ anh, cô không đợi, bởi vì cô không tin tưởng anh.

Mười năm sau anh cũng vẫn để cho cô chờ, cô cũng không đợi, cho nên cô vẫn không tín nhiệm anh.

Mạc Phong luôn là người tâm tư kín kẽ, anh bốn ba nghìn dặm đi tới nơi này chỉ vì chứng thực một câu nói! Lo âu và mong đợi mà anh tích lũy bao ngày nay lại biến thành bọt nước! Trong lòng anh có phần hận có khổ sở, cho nên thậm chí anh không để ý vào giờ phút này trong sân kia có bao nhiêu người, nắm bả vai của cô thật chặt lần nữa ép hỏi: “Em nói em yêu tôi, đó cũng là giả, phải không?”

Tô Tranh bất đắc dĩ cười, ngẩng đầu lên đón ánh mắt khổ sở mà phần hận của anh, chậm rãi rành mạch nói cho anh biết: “Mạc Phong, em yêu anh, nhưng thật sự tôi cũng không tin tưởng anh, tôi cũng phản bội anh.”

Mạc Phong nhìn chằm chằm vào người phụ nữ dùng cảm thừa nhận này, tức giận trong lòng lại càng tuôn trào. Cô không chút nào ngập ngừng, cô thần nhiên thừa nhận, cô thật sự không tin tưởng anh!

Anh đã từng ôm cô tỉ mỉ nói cho cô biết, tin tưởng anh, lần này anh nhất định sẽ cho cô hạnh phúc; anh đã từng van xin, cho anh một cơ hội, chúng ta sẽ hạnh phúc. Cô mỉm cười nói cô tin tưởng anh, cô cười rất đẹp, cô cười làm cho trai tim anh ấm áp, nhưng ngay cả điều này cũng là giả!

Cô tất cả mọi thứ đều chỉ là giả dối!

Dưới sự phản nộ tay Mạc Phong càng thêm nắm chặt, điều này làm cho sắc mặt Tô Tranh từ từ tái nhợt.

Tô Tranh cắn đầu, một tiếng cũng không thoát ra ngoài cổ họng.

Mạc Yên Nhiên ở bên cạnh nhìn tất cả mọi việc, lúc này bộ dạng của ba nhìn đi Tô thật dữ tợn, giống như muốn ăn thịt người, lập tức vội vàng tiến lên nắm lấy vạt áo của ba, lớn tiếng gọi: “Ba, ba đừng ép đi Tô, đều là lỗi tại con, ba buông đi ấy ra!”

Mạc Cách Ly muốn giữ Mạc Yên Nhiên không ngại nguy hiểm lại, nhưng lại kịp.

Lúc này Mạc Phong đã bị sự phản nộ trong chính mình chi phối, chợt nhìn thấy con gái chạy tới, không khỏi càng thêm tức giận.

Người phụ nữ này, cô chẳng những lừa anh, cô lại còn muốn dạy con anh lừa anh, rốt cuộc cô muốn làm gì? Chẳng lẽ cô muốn dẫn đứa bé vĩnh viễn rời khỏi anh, không trở về nữa sao? Nếu như không phải Mạc Gấm lợi dụng các quan hệ ở nước Ý ngăn cản cô lại, không phải cô sẽ cao chạy xa bay chạy đến chân trời góc biển?

Thật là đi một mạch không chùn bước, thật là đi mà không lưu luyến chút nào !

Nhìn trời quả thực con gái hay bênh mẹ, lần đầu từ lúc sinh ra anh quát con gái: “Chuyện này không liên quan gì đến con.”

Nói xong anh dè nén lửa giận, lớn tiếng ra lệnh với em ba: “Mang Yên Nhiên và Cách Ly đi!”

Mạc Gấm đẩy gọng kính vàng lên, quét mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Tranh, định tiến lên dắt tay Mạc Yên Nhiên rời đi.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh già nua mà uy nghiêm vang lên: “Mạc Gấm, dừng lại.”

91. Q.15 - Chương 93

Cửa chính bị mở ra lần nữa, lão phu nhân nhà họ Mạc và bà Miêu từ từ đi từ trên tầng xuống, từ trên cao nhìn xuống mọi người, hơi châm chọc giải thích nói: “Chuyện này có quan hệ với Yên Nhiên và Cách Ly, hai đứa bé không nên rời đi, ít nhất cũng nên nghe xong sự thật.”

Trông mắt của Mạc Gấm liếc nhìn cháu gái nhỏ và cháu trai nhỏ của mình, một câu cũng không nói.

Mạc Cách Ly đứng ở bên cạnh vẫn luôn trầm mặc, nghe thấy thế ánh mắt căng thẳng, mấp máy môi.

Mạc Yên Nhiên thì rất ngạc nhiên nhìn về bà nội, chuyện này có quan hệ tới bé ,lời này vốn không có gì sai, nhưng sự thật là gì? Có chuyện gì mà cô bé không biết sao?

Bàn tay nắm chặt bả vai Tô Tranh từ từ buông lỏng ra, Mạc Phong xoay người nhìn về phía mẹ của mình. Tại sao mẹ phải xuất hiện vào lúc này, bà muốn nói rõ thân phận của Tô Tranh sao? Bà muốn Tô Tranh chỉ còn hai bàn tay trắng sao?

Ánh mắt Mạc Phong bén nhọn đầy ý chất vấn nhìn sang Mạc Gấm, nhất định là do Mạc Gấm báo cho lão phu nhân.

Trong mắt Mạc Gấm thoáng qua một tia áy náy, anh đẩy kính lên, giải thích nói: “Mẹ mong muốn được nhìn thấy Tiểu thư Tô .”

Trên tay Mạc Phong vẫn còn cầm lấy cánh tay của Tô Tranh , anh có thể cảm thấy mặc dù trên nét mặt của Tô Tranh trấn định, nhưng thân thể lại đang khe khẽ run rẩy, anh nhìn kỹ cô lại một lần nữa, cuối cùng phát hiện ra sắc mặt của cô gần như không còn một giọt máu.

Mạc Phong quét mắt nhìn khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc của Mạc Yên Nhiên, cuối cùng ngẩng đầu lên nói với mẹ của mình: “Mẹ, chuyện này sau này có thể từ từ nói. Hôm nay ——”

Nhưng lời anh còn chưa dứt Mạc phu nhân đã nghiêm nghị cắt đứt lời nói của anh: “Tại sao phải từ từ? Bọn nhỏ có quyền được biết không phải là sao?”

Mạc phu nhân nhìn chằm chằm cậu con trai cả, cười lạnh hỏi: “Thì sao, Mạc Phong, con mềm lòng? Con nghĩ cho cho đứa bé hay là nghĩ cho cô ta?”

Mạc Phong buông anh cánh tay Tô Tranh ra, lạnh nhạt giải thích với mẹ mình: “Khi có cơ hội, tự nhiên con sẽ nói cho bọn nhỏ biết chuyện này!”

Trong ánh mắt của Mạc Gấm lóe ra một tia, anh đi lên trước lễ phép đỡ lấy tay lão phu nhân: “Mẹ, Yên Nhiên và Cách Ly còn nhỏ, chờ bọn chúng lớn một chút ——”

Mạc phu nhân cũng khoát tay ngăn cản lời nói của Mạc Gấm, vỗ vỗ bàn tay đỡ mình của Mạc Gấm, ý vị sâu xa nói: “Con trai, bây giờ bọn chúng đã có thể rời nhà đi, vậy cũng đã đủ lớn để biết mọi chuyện rồi?”

Chuyện này là việc nhà của anh trai con, anh con đối với cấp dưới luôn nghiêm nghị, đối con mình cũng nên lấy giáo dục của quân đội ra làm chuẩn.”

Mạc phu nhân nói nhiều như vậy, nhưng mấu chốt nhất là câu ” Chuyện này là việc nhà của anh trai con ” , một câu này làm Mạc Gấm cũng không tiện nói gì.

Mạc phu nhân bình thường quản giáo đứa bé không những nghiêm khắc mà còn cố chấp, thường thường chỉ thích theo phương thức của mình mà dạy đứa bé. Khi bà trở len độc ác là nghiêm khắc hơn thì dù người khác có khuyên cũng chỉ là gió qua tai .

Huống chi, mắt Mạc Gấm khép hờ, chuyện này, quá mức nhạy cảm, anh thật sự là người không thể nói chuyện.

Mạc Yên Nhiên to mò quay đầu liên tục lúc bên này lúc bên kia, thật là tò mò rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao tất cả mọi người ở đây đều trở lên thần bí.

Mạc Phong nhân lúc mẹ và em trai nói chuyện, đã dùng ánh mắt ý bảo vệ sĩ bên cạnh dẫn hai đứa bé đi, nhưng khi vệ sĩ nhỏ giọng dụ dỗ Mạc Yên Nhiên nói muốn dẫn cô bé rời đi trước, thì Mạc Yên Nhiên lại cố tình liều chết kéo em trai ở lại, quay sang nhìn ba ý là không đi.

Mà lúc này Mạc phu nhân nghiêng đầu thấy vậy , không khỏi giận, lạnh lùng “Hừ” một tiếng: “Mạc Phong, anh đang làm cái gì vậy? Bây giờ anh đã lớn, lời nói của mẹ anh mà anh cũng không chịu nghe sao?”

Mạc Yên Nhiên cố tình không chịu đi, bé thấy bà nội chú ý đến mình, vội vàng kêu to nói: “Bà nội, cháu không muốn đi, mọi người hãy nói hết mọi chuyện cho cháu đi?”

Mạc Phong cau mày, sao anh lại có thể có một cô con gái như vậy?

Anh lại phần hận lại không biết làm thế nào nhìn sang Tô Tranh, chuyện ngày hôm nay, người phụ nữ này muốn làm thế nào để xong việc?

Từ trước đến giờ đối với mẹ ruột bọn nhỏ đều có ấn tượng không tốt, hôm nay nhìn dáng vẻ của hai đứa bé, bọn họ vốn dĩ không biết gì về sự thật. Nếu như vào giờ phút này bỗng nhiên nói Tô Tranh chính là mẹ ruột, không biết bọn họ sẽ có phản ứng gì?

Chuyện này nếu như cứ để như bình thường, từ từ nói có lẽ hai đứa bé có thể hiểu, nhưng là bây giờ vị bà nội này đã muốn phá hỏng đường lui của Tô Tranh . Sự thật từ miệng bà nói ra, hai đứa bé có thể tiếp nhận sao?

Tô Tranh liều mạng nắm chặt tay của mình, sau đó lại buông ra, nhưng thân thể của cô không thể bình tĩnh như trước mà khe khẽ run rẩy, thậm chí cô còn không dám nhìn lên hai đứa bé.

Cô nói với bọn họ, chờ đến khi đến đảo nhỏ nơi có biển xanh, cát trắng, cây dừa cô sẽ nói sự thật cho bọn họ.

Nhưng bây giờ cô không có cơ hội nói rồi, bọn họ phải từ miệng người khác mà biết sự thật rồi.

Bọn họ, sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Trong lòng Tô Tranh hoang mang, cô cảm thấy sợ hãi, cô sợ nhìn thấy ánh mắt xa cách của bọn nhỏ, sợ đến mức không dám ngẩng đầu lên nhìn bọn họ.

Ảo ảnh không ngừng hiện lên trước mắt cô, ánh mắt bài xích, ghét bỏ, xa lạ, đó là ánh mắt của con cô nhìn cô!

Cái loại ánh mắt xa lạ bài xích ghét bỏ đó vẫn in thật sâu ở trong óc cô, kèm theo sự sợ hãi cái chết, kèm theo máu tanh, trở thành cơn ác mộng làm cho cô mất ngủ.

Lúc này, Mạc Cách Ly chợt bình tĩnh nói với bà nội: “Bà nội, bà có lời gì cứ nói đi.”

Mạc lão phu nhân hài lòng nhìn cháu trai mình một chút, ung dung bưng tách trà lên tào nhả uống, lúc này mới từ từ nói: “Các cháu đã biết, mẹ của các cháu người đã bán các cháu đi từ khi các cháu còn rất nhỏ, cô ta đã bỏ các cháu lại mà rời đi.”

Bàn tay nhỏ bé của Mạc Cách Ly nắm lại, nhẹ nhàng run lên , nhưng cậu bé vẫn bình tĩnh đứng ở đó, lạnh nhạt nói: “Đúng vậy.”

Mạc Yên Nhiên nhẹ nhàng”A” một tiếng, nhìn nhìn em trai rồi lại nhìn sang bà nội: “Chuyện này thì có quan hệ gì đến dì Tô?” Trên mặt cô bé bắt đầu lo lắng, hiển nhiên cô bé đã bắt đầu nhận ra được cái gì, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi chính bà nội của mình.

Mạc lão phu nhân thương hại nhìn cháu trai, cháu gái của mình, chậm rãi nói ra trọng điểm của hôm nay: “Người phụ nữ bỏ rơi các cháu đã trở về rồi, tôi không biết cô ta là do hối hận hay đang có mục đích gì, sau khi trở về cô ta bụng dạ khó lường muốn bắt cóc các cháu, vì có thể lấy được sự tin tưởng của các cháu cô ta đã hao tổn rất nhiều tâm tư.”

Mạc Yên Nhiên trợn to hai mắt, cô không dám tin nhìn về phía Tô Tranh, nhìn sắc mặt Tô Tranh tái nhợt và ánh mắt né tránh của cô, cô bé liều mạng lắc đầu, lớn tiếng kêu lên: “Không, không thể nào!”

Bé không tin người phụ nữ có hương vị dịu dàng ngọt ngào luôn ôm bé vào trong ngực chính là người phụ nữ xấu trong truyền thuyết, bé lại càng không thể tin dì Tô vì muốn bắt cóc hai chị em bé nên mới đến gần bé!

Mạc lão phu nhân đồng tình thở dài: ” Ngoài miệng nói không tin, nhưng cháu không phải là một đứa bé đần, trong lòng cháu biết đây là sự thực, có phải không ? Mạc Yên Nhiên.”

Nước mắt của Mạc Yên Nhiên bắt đầu chảy ra, cô bé từ từ quay đầu nhìn về Tô Tranh lần nữa, đôi mắt trong suốt rưng rưng không nhin được hỏi: “Dì Tô dì có phải là mẹ của tôi hay không ? Phải hay không?”

92. Q.15 - Chương 93

Cửa chính bị mở ra lần nữa, lão phu nhân nhà họ Mạc và bà Miêu từ từ đi từ trên tầng xuống, từ trên cao nhìn xuống mọi người, hơi châm chọc giải thích nói: “Chuyện này có quan hệ với Yên Nhiên và Cách Ly, hai đứa bé không nên rời đi, ít nhất cũng nên nghe xong sự thật.”

Tròng mắt của Mạc Gấm liếc nhìn cháu gái nhỏ và cháu trai nhỏ của mình, một câu cũng không nói.

Mạc Cách Ly đứng ở bên cạnh vẫn luôn trầm mặc, nghe thấy thế ánh mắt căng thẳng, mấp máy môi.

Mạc Yên Nhiên thì rất ngạc nhiên nhìn về bà nội, chuyện này có quan hệ tới bé ,lời này vốn không có gì sai, nhưng sự thật là gì? Có chuyện gì mà cô bé không biết sao?

Bàn tay nắm chặt bả vai Tô Tranh từ từ buông lỏng ra, Mạc Phong xoay người nhìn về phía mẹ của mình. Tại sao mẹ phải xuất hiện vào lúc này, bà muốn nói rõ thân phận của Tô Tranh sao? Bà muốn Tô Tranh chỉ còn hai bàn tay trắng sao?

Ánh mắt Mạc Phong bén nhọn đầy ý chất vấn nhìn sang Mạc Gấm, nhất định là do Mạc Gấm báo cho lão phu nhân.

Trong mắt Mạc Gấm thoáng qua một tia áy náy, anh đẩy kính lên, giải thích nói: “Mẹ mong muốn được nhìn thấy Tiểu thư Tô .”

Trên tay Mạc Phong vẫn còn cầm lấy cánh tay của Tô Tranh , anh có thể cảm thấy mặc dù trên nét mặt của Tô Tranh trấn định, nhưng thân thể lại đang khe khẽ run rẩy, anh nhìn kỹ cô lại một lần nữa, cuối cùng phát hiện ra sắc mặt của cô gần như không còn một giọt máu.

Mạc Phong quét mắt nhìn khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc của Mạc Yên Nhiên, cuối cùng ngẩng đầu lên nói với mẹ của mình: “Mẹ, chuyện này sau này có thể từ từ nói. Hôm nay ——”

Nhưng lời anh còn chưa dứt Mạc phu nhân đã nghiêm nghị cắt đứt lời nói của anh: “Tại sao phải từ từ? Bọn nhỏ có quyền được biết không phải là sao?”

Mạc phu nhân nhìn chằm chằm cậu con trai cả, cười lạnh hỏi: “Thì sao, Mạc Phong, con mềm lòng? Con nghĩ cho cho đứa bé hay là nghĩ cho cô ta?”

Mạc Phong buông anh cánh tay Tô Tranh ra, lạnh nhạt giải thích với mẹ mình: “Khi có cơ hội, tự nhiên con sẽ nói cho bọn nhỏ biết chuyện này!”

Trong ánh mắt của Mạc Gấm lóe ra một tia, anh đi lên trước lễ phép đỡ lấy tay lão phu nhân: “Mẹ, Yên Nhiên và Cách Ly còn nhỏ, chờ bọn chúng lớn một chút ——”

Mạc phu nhân cũng khoát tay ngăn cản lời nói của Mạc Gấm, vỗ vỗ bàn tay đỡ mình của Mạc Gấm, ý vị sâu xa nói: “Con trai, bây giờ bọn chúng đã có thể rời nhà đi, vậy cũng đã đủ lớn để biết mọi chuyện rồi? Chuyện này là việc nhà của anh trai con, anh con đối với cấp dưới luôn nghiêm nghị, đối con mình cũng nên lấy giáo dục của quân đội ra làm chuẩn.”

Mạc phu nhân nói nhiều như vậy, nhưng mấu chốt nhất là câu ” Chuyện này là việc nhà của anh trai con ” , một câu này làm Mạc Gấm cũng không tiện nói gì.

Mạc phu nhân bình thường quản giáo đứa bé không những nghiêm khắc mà còn cố chấp, thường thường chỉ thích theo phương thức của mình mà dạy đứa bé. Khi bà trở len độc ác là nghiêm khắc hơn thì dù người khác có khuyên cũng chỉ là gió qua tai .

Huống chi, mắt Mạc Gấm khép hờ, chuyện này, quá mức nhạy cảm, anh thật sự là người không thể nói chuyện.

Mạc Yên Nhiên to mò quay đầu liên tục lúc bên này lúc bên kia, thật là tò mò rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao tất cả mọi người ở đây đều trở lên thần bí.

Mạc Phong nhân lúc mẹ và em trai nói chuyện, đã dùng ánh mắt ý bảo vệ sĩ bên cạnh dẫn hai đứa bé đi, nhưng khi vệ sĩ nhỏ giọng dụ dỗ Mạc Yên Nhiên nói muốn dẫn cô bé rời đi trước, thì Mạc Yên Nhiên lại cố tình liều chết kéo em trai ở lại, quay sang nhìn ba ý là không đi.

Mà lúc này Mạc phu nhân nghiêng đầu thấy vậy , không khỏi giận, lạnh lùng “Hừ” một tiếng: “Mạc Phong, anh đang làm cái gì vậy? Bây giờ anh đã lớn, lời nói của mẹ anh mà anh cũng không chịu nghe sao?”

Mạc Yên Nhiên cố tình không chịu đi, bé thấy bà nội chú ý đến mình, vội vàng kêu to nói: “Bà nội, cháu không muốn đi, mọi người hãy nói hết mọi chuyện cho cháu đi?”

Mạc Phong cau mày, sao anh lại có thể có một cô con gái như vậy?

Anh lại phần hận lại không biết làm thế nào nhìn sang Tô Tranh, chuyện ngày hôm nay, người phụ nữ này muốn làm thế nào để xong việc?

Từ trước đến giờ đối với mẹ ruột bọn nhỏ đều có ấn tượng không tốt, hôm nay nhìn dáng vẻ của hai đứa bé, bọn họ vốn dĩ không biết gì về sự thật. Nếu như vào giờ phút này bỗng nhiên nói Tô Tranh chính là mẹ ruột, không biết bọn họ sẽ có phản ứng gì?

Chuyện này nếu như cứ để như bình thường, từ từ nói có lẽ hai đứa bé có thể hiểu, nhưng là bây giờ vị bà nội này đã muốn phá hỏng đường lui của Tô Tranh . Sự thật từ miệng bà nói ra, hai đứa bé có thể tiếp nhận sao?

Tô Tranh liều mạng nắm chặt tay của mình, sau đó lại buông ra, nhưng thân thể của cô không thể bình tĩnh như trước mà khe khẽ run rẩy, thậm chí cô còn không dám nhìn lên hai đứa bé.

Cô nói với bọn họ, chờ đến khi đến đảo nhỏ nơi có biển xanh, cát trắng, cây dừa cô sẽ nói sự thật cho bọn họ.

Nhưng bây giờ cô không có cơ hội nói rồi, bọn họ phải từ miệng người khác mà biết sự thật rồi.

Bọn họ, sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Trong lòng Tô Tranh hoang mang, cô cảm thấy sợ hãi, cô sợ nhìn thấy ánh mắt xa cách của bọn nhỏ, sợ đến mức không dám ngẩng đầu lên nhìn bọn họ.

Ảo ảnh không ngừng hiện lên trước mắt cô, ánh mắt bài xích, ghét bỏ, xa lạ, đó là ánh mắt của con cô nhìn cô!

Cái loại ánh mắt xa lạ bài xích ghét bỏ đó vẫn in thật sâu ở trong óc cô, kèm theo sự sợ hãi cái chết, kèm theo máu tanh, trở thành cơn ác mộng làm cho cô mất ngủ.

Lúc này, Mạc Cách Ly chợt bình tĩnh nói với bà nội: “Bà nội, bà có lời gì cứ nói đi.”

Mạc lão phu nhân hài lòng nhìn cháu trai mình một chút, ung dung bưng tách trà lên tào nhả uống, lúc này mới từ từ nói: “Các cháu đã biết, mẹ của các cháu người đã bán các cháu đi từ khi các cháu còn rất nhỏ, cô ta đã bỏ các cháu lại mà rời đi.”

Bàn tay nhỏ bé của Mạc Cách Ly nắm lại, nhẹ nhàng run lên, nhưng cậu bé vẫn bình tĩnh đứng ở đó, lạnh nhạt nói: “Đúng vậy.”

Mạc Yên Nhiên nhẹ nhàng “A” một tiếng, nhìn nhìn em trai rồi lại nhìn sang bà nội: “Chuyện này thì có quan hệ gì đến dì Tô?” Trên mặt cô bé bắt đầu lo lắng, hiển nhiên cô bé đã bắt đầu nhận ra được cái gì, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi chính bà nội của mình.

Mạc lão phu nhân thương hại nhìn cháu trai, cháu gái của mình, chậm rãi nói ra trọng điểm của hôm nay: “Người phụ nữ bỏ rơi các cháu đã trở về rồi, tôi không biết cô ta là do hối hận hay đang có mục đích gì, sau khi trở về cô ta bụng dạ khó lường muốn bắt cóc các cháu, vì có thể lấy được sự tin tưởng của các cháu cô ta đã hao tổn rất nhiều tâm tư.”

Mạc Yên Nhiên trợn to hai mắt, cô không dám tin nhìn về phía Tô Tranh, nhìn sắc mặt Tô Tranh tái nhợt và ánh mắt né tránh của cô, cô bé liều mạng lắc đầu, lớn tiếng kêu lên: “Không, không thể nào!”

Bé không tin người phụ nữ có hương vị dịu dàng ngọt ngào luôn ôm bé vào trong ngực chính là người phụ nữ xấu trong truyền thuyết, bé lại càng không thể tin dì Tô vì muốn bắt cóc hai chị em bé nên mới đến gần bé!

Mạc lão phu nhân đồng tình thở dài: “Ngoài miệng nói không tin, nhưng cháu không phải là một đứa bé đàn, trong lòng cháu biết đây là sự thật, có phải không? Mạc Yên Nhiên.”

Nước mắt của Mạc Yên Nhiên bắt đầu chảy ra, cô bé từ từ quay đầu nhìn về Tô Tranh lần nữa, đôi mắt trong suốt rưng rưng không nhận được hỏi: “Dì Tô dì có phải là mẹ của tôi hay không? Phải hay không?”

93. Q.15 - Chương 93

Cửa chính bị mở ra lần nữa, lão phu nhân nhà họ Mạc và bà Miêu từ từ đi từ trên tầng xuống, từ trên cao nhìn xuống mọi người, hơi châm chọc giải thích nói: “Chuyện này có quan hệ với Yên Nhiên và Cách Ly, hai đứa bé không nên rời đi, ít nhất cũng nên nghe xong sự thật.”

Tròng mắt của Mạc Gấm liếc nhìn cháu gái nhỏ và cháu trai nhỏ của mình, một câu cũng không nói.

Mạc Cách Ly đứng ở bên cạnh vẫn luôn trầm mặc, nghe thấy thế ánh mắt căng thẳng, mấp máy môi.

Mạc Yên Nhiên thì rất ngạc nhiên nhìn về bà nội, chuyện này có quan hệ tới bé, lời này vốn không có gì sai, nhưng sự thật là gì? Có chuyện gì mà cô bé không biết sao?

Bàn tay nắm chặt bả vai Tô Tranh từ từ buông lỏng ra, Mạc Phong xoay người nhìn về phía mẹ của mình. Tại sao mẹ phải xuất hiện vào lúc này, bà muốn nói rõ thân phận của Tô Tranh sao? Bà muốn Tô Tranh chỉ còn hai bàn tay trắng sao?

Ánh mắt Mạc Phong bén nhọn đầy ý chất vẫn nhìn sang Mạc Gấm, nhất định là do Mạc Gấm báo cho lão phu nhân.

Trong mắt Mạc Gấm thoáng qua một tia áy náy, anh đẩy kính lên, giải thích nói: “Mẹ mong muốn được nhìn thấy Tiểu thư Tô.”

Trên tay Mạc Phong vẫn còn cầm lấy cánh tay của Tô Tranh, anh có thể cảm thấy mặc dù trên nét mặt của Tô Tranh trấn định, nhưng thân thể lại đang khe khẽ run rẩy, anh nhìn kỹ cô lại một lần nữa, cuối cùng phát hiện ra sắc mặt của cô gần như không còn một giọt máu.

Mạc Phong quét mắt nhìn khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc của Mạc Yên Nhiên, cuối cùng ngẩng đầu lên nói với mẹ của mình: “Mẹ, chuyện này sau này có thể từ từ nói. Hôm nay ——”

Nhưng lời anh còn chưa dứt Mạc phu nhân đã nghiêm nghị cắt đứt lời nói của anh: “Tại sao phải từ từ? Bọn nhỏ có quyền được biết không phải là sao?”

Mạc phu nhân nhìn chằm chằm cậu con trai cả, cười lạnh hỏi: “Thì sao, Mạc Phong, con mềm lòng? Con nghĩ cho cho đứa bé hay là nghĩ cho cô ta?”

Mạc Phong buông anh cánh tay Tô Tranh ra, lạnh nhạt giải thích với mẹ mình: “Khi có cơ hội, tự nhiên con sẽ nói cho bọn nhỏ biết chuyện này!”

Trong ánh mắt của Mạc Gấm lóe ra một tia, anh đi lên trước lễ phép đỡ lấy tay lão phu nhân: “Mẹ, Yên Nhiên và Cách Ly còn nhỏ, chờ bọn chúng lớn một chút ——”

Mạc phu nhân cũng khoát tay ngăn cản lời nói của Mạc Gấm, vỗ vỗ bàn tay đỡ mình của Mạc Gấm, ý vị sâu xa nói: “Con trai, bây giờ bọn chúng đã có thể rời nhà đi, vậy cũng đã đủ lớn để biết mọi chuyện rồi? Chuyện này là việc nhà của anh trai con, anh con đối với cấp dưới luôn nghiêm nghị, đối con mình cũng nên lấy giáo dục của quân đội ra làm chuẩn.”

Mạc phu nhân nói nhiều như vậy, nhưng mấu chốt nhất là câu ” Chuyện này là việc nhà của anh trai con ” , một câu này làm Mạc Gấm cũng không tiện nói gì.

Mạc phu nhân bình thường quản giáo đứa bé không những nghiêm khắc mà còn cố chấp, thường thường chỉ thích theo phương thức của mình mà dạy đứa bé. Khi bà trở len độc ác là nghiêm khắc hơn thì dù người khác có khuyên cũng chỉ là gió qua tai .

Huống chi, mắt Mạc Gấm khép hờ, chuyện này, quá mức nhạy cảm, anh thật sự là người không thể nói chuyện.

Mạc Yên Nhiên to mò quay đầu liên tục lúc bên này lúc bên kia, thật là tò mò rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao tất cả mọi người ở đây đều trở lên thần bí.

Mạc Phong nhân lúc mẹ và em trai nói chuyện, đã dùng ánh mắt ý bảo vệ sĩ bên cạnh dẫn hai đứa bé đi, nhưng khi vệ sĩ nhỏ giọng dụ dỗ Mạc Yên Nhiên nói muốn dẫn cô bé rời đi trước, thì Mạc Yên Nhiên lại cố tình liều chết kéo em trai ở lại, quay sang nhìn ba ý là không đi.

Mà lúc này Mạc phu nhân nghiêng đầu thấy vậy , không khỏi giận, lạnh lùng “Hừ” một tiếng: “Mạc Phong, anh đang làm cái gì vậy? Bây giờ anh đã lớn, lời nói của mẹ anh mà anh cũng không chịu nghe sao?”

Mạc Yên Nhiên cố tình không chịu đi, bé thấy bà nội chú ý đến mình, vội vàng kêu to nói: “Bà nội, cháu không muốn đi, mọi người hãy nói hết mọi chuyện cho cháu đi?”

Mạc Phong cau mày, sao anh lại có thể có một cô con gái như vậy?

Anh lại phẫn hận lại không biết làm thế nào nhìn sang Tô Tranh, chuyện ngày hôm nay, người phụ nữ này muốn làm thế nào để xong việc?

Từ trước đến giờ đối với mẹ ruột bọn nhỏ đều có ấn tượng không tốt, hôm nay nhìn dáng vẻ của hai đứa bé, bọn họ vốn dĩ không biết gì về sự thật. Nếu như vào giờ phút này bỗng nhiên nói Tô Tranh chính là mẹ ruột, không biết bọn họ sẽ có phản ứng gì?

Chuyện này nếu như cứ để như bình thường, từ từ nói có lẽ hai đứa bé có thể hiểu, nhưng là bây giờ vị bà nội này đã muốn phá hỏng đường lui của Tô Tranh . Sự thật từ miệng bà nói ra, hai đứa bé có thể tiếp nhận sao?

Tô Tranh liều mạng nắm chặt tay của mình, sau đó lại buông ra, nhưng thân thể của cô không thể bình tĩnh như trước mà khe khẽ run rẩy, thậm chí cô còn không dám nhìn lên hai đứa bé.

Cô nói với bọn họ, chờ đến khi đến đảo nhỏ nơi có biển xanh, cát trắng, cây dừa cô sẽ nói sự thật cho bọn họ.

Nhưng bây giờ cô không có cơ hội nói rồi, bọn họ phải từ miệng người khác mà biết sự thật rồi.

Bọn họ, sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Trong lòng Tô Tranh hoang mang, cô cảm thấy sợ hãi, cô sợ nhìn thấy ánh mắt xa cách của bọn nhỏ, sợ đến mức không dám ngẩng đầu lên nhìn bọn họ.

Áo ảnh không ngừng hiện lên trước mắt cô, ánh mắt bài xích, ghét bỏ, xa lạ, đó là ánh mắt của con cô nhìn cô!

Cái loại ánh mắt xa lạ bài xích ghét bỏ đó vẫn in thật sâu ở trong óc cô, kèm theo sự sợ hãi cái chết, kèm theo máu tanh, trở thành cơn ác mộng làm cho cô mất ngủ.

Lúc này, Mạc Cách Ly chợt bình tĩnh nói với bà nội: “Bà nội, bà có lời gì cứ nói đi.”

Mạc lão phu nhân hài lòng nhìn cháu trai mình một chút, ung dung bưng tách trà lên tào nhả uống, lúc này mới từ từ nói: “Các cháu đã biết, mẹ của các cháu người đã bán các cháu đi từ khi các cháu còn rất nhỏ, cô ta đã bỏ các cháu lại mà rời đi.”

Bàn tay nhỏ bé của Mạc Cách Ly nắm lại, nhẹ nhàng run lên, nhưng cậu bé vẫn bình tĩnh đứng ở đó, lạnh nhạt nói: “Đúng vậy.”

Mạc Yên Nhiên nhẹ nhàng”A” một tiếng, nhìn nhìn em trai rồi lại nhìn sang bà nội: “Chuyện này thì có quan hệ gì đến dì Tô?” Trên mặt cô bé bắt đầu lo lắng, hiển nhiên cô bé đã bắt đầu nhận ra được cái gì, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi chính bà nội của mình.

Mạc lão phu nhân thương hại nhìn cháu trai, cháu gái của mình, chậm rãi nói ra trọng điểm của hôm nay: “Người phụ nữ bỏ rơi các cháu đã trở về rồi, tôi không biết cô ta là do hối hận hay đang có mục đích gì, sau khi trở về cô ta bụng dạ khó lường muốn bắt cóc các cháu, vì có thể lấy được sự tin tưởng của các cháu cô ta đã hao tổn rất nhiều tâm tư.”

Mạc Yên Nhiên trợn to hai mắt, cô không dám tin nhìn về phía Tô Tranh, nhìn sắc mặt Tô Tranh tái nhợt và ánh mắt né tránh của cô, cô bé liều mạng lắc đầu, lớn tiếng kêu lên: “Không, không thể nào!”

Bé không tin người phụ nữ có hương vị dịu dàng ngọt ngào luôn ôm bé vào trong ngực chính là người phụ nữ xấu trong truyền thuyết, bé lại càng không thể tin dì Tô vì muốn bắt cóc hai chị em bé nên mới đến gần bé!

Mạc lão phu nhân đồng tình thở dài: ” Ngoài miệng nói không tin, nhưng cháu không phải là một đứa bé dần, trong lòng cháu biết đây là sự thực, có phải không ? Mạc Yên Nhiên.”

Nước mắt của Mạc Yên Nhiên bắt đầu chảy ra, cô bé từ từ quay đầu nhìn về Tô Tranh lần nữa, đôi mắt trong suốt rưng rưng không nhin được hỏi: “Dì Tô dì có phải là mẹ của tôi hay không ? Phải hay không?”

94. Q.15 - Chương 94

Tô Tranh nhìn Mạc Phong ở phía trước, Mạc Phong đưa lưng về phía cô, sau lưng cũng tràn đầy kháng cự. Cô cười, không quan trọng, cô đã thỏa mãn, ít nhất vừa rồi Mạc Phong thật sự muốn cô và các con không bị rơi vào hoàn cảnh này.

Cô hít một hơi thật sâu, duy trì nụ cười cuối cùng, xoay người nhìn về phía Mạc Yên Nhiên.

Khuôn mặt bé đau thương, đôi mắt nhẹ nhàng bị nước mắt nấn át, cô bé nhỏ giọng nói: “Dì Tô, dì thật sự là mẹ tôi sao?”

Tô Tranh cố gắng nở một nụ cười thật ôn nhu, gật đầu một cái, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy.”

Mạc Yên Nhiên không dám tin lắc đầu, giọt nước mắt kia run rẩy thật lâu rồi cuộc trượt xuống: “Ngay từ đầu cô đã có mục đích nên mới đến gần chúng tôi, cô thật sự muốn dẫn chúng tôi đi sao? Thật sự sao?”

Tô Tranh chỉ có thể tiếp tục gật đầu, cô thử thăm dò hỏi: “Yên Nhiên, hãy nghe mẹ nói được không?”

Mạc Yên Nhiên mím môi, nước mắt tràn qua khóe môi bé, hình như nếm được vị mặn.

Cô bé nhìn chăm chăm vào người phụ nữ mà bé đã từng yêu quý đến vậy, kiên định mà lắc lắc đầu: “Tôi không muốn nghe.”

Tô Tranh khổ sở nhìn, nhẹ nhàng nói: “Yên Nhiên, năm đó mẹ rời đi bỏ lại các con là có lỗi khổ tâm, mẹ yêu thương các con chưa từng kém một ai, mười năm qua chưa từng có một giây phút nào mẹ chưa nhớ đến các con!” Cô càng nói càng run rẩy nức nở.

Nhưng Mạc Yên Nhiên lại bịt chặt lỗ tai, lắc đầu la lớn: “Cô có nỗi khổ tâm thì sao, dù thế nào thì cô cũng đã bỏ rơi chúng tôi, cũng đã không quan tâm đến chúng tôi. Bây giờ chúng tôi đã trưởng thành cô lại đến gần chúng tôi, muốn dẫn chúng tôi đi sao? Cô muốn giữ chúng tôi làm gì? Tôi hận cô, hận cô suốt đời!”

Nói xong cô bé dùng tay áo hung hăng xoa xoa nước mắt, quay đầu lại, phía sau là ba, bà nội, chú nhỏ.

Ba lạnh lùng nghiêm nghị, chú nhỏ xa lánh lạnh lạnh, mà bà nội lại là người sẵn sàng từ bỏ bé, bất chợt cô bé nhận ra trong trời đất bao la này bé không có đến một chỗ dung thân!

Cô bé cố gắng dè xuống kích động muốn khóc lớn một, xoay người chạy vọt ra ngoài cửa chính.

Mọi người ở đây ai cũng lạnh lùng, bình thường vệ sĩ đã không dám đi lên ngăn hướng chỉ là bây giờ, vì vậy Mạc Yên thuận lợi chạy ra ngoài.

Mạc Gấm ra hiệu bằng mắt, lập tức có vài vệ sĩ đuổi theo bảo vệ cô bé.

Mạc Yên Nhiên rời đi, ánh mắt của mọi người lập tức di chuyển đến Mạc Cách Ly, nhưng Tô Tranh lại chèn trong đau khổ nhìn theo bóng nhỏ của Mạc Yên Nhiên.

Cô biết Yên Nhiên nhất định rất thất vọng và đau lòng!

Cô từng nghĩ những phản ứng khi các con biết sự thật nhưng không ngờ Yên Nhiên lại kích động đến thế Mạc Cách Ly đã cúi đầu rất lâu, tay siết chặt quả đấm nhỏ không biết đang nghĩ gì.

Lông mày nhỏ cau lại, tim của cậu đang giãy dụa.

Bây giờ cậu chợt ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói với bà nội: “Bà nội, cháu mệt rồi, cháu muốn nghỉ ngơi.”

Từ lúc đầu cho đến kết thúc, cậu bé cũng không nhìn Tô Tranh một lần.

Tô Tranh tuyệt vọng quay đầu, thần thờ nhìn cậu bé một cái, sau đó nhìn cậu đi đến bên cạnh bà nội của mình, trong lòng cô ỉn một cái cười lạnh.

Mạc phu nhân từ ái vuốt tóc Mạc Cách Ly, ra lệnh cho bà Miêu trước dẫn tiểu thiếu gia đi trước.

Khi Mạc Cách Ly đi vào sâu phía trong, rốt cuộc quay đầu nhìn Tô Tranh một cái, chỉ tiếc Tô Tranh đã thần thờ cúi đầu.

Trong con người Mạc Cách Ly thoáng qua một tia tối tăm, nhưng ngay sau đó lại trở về trạng thái bình tĩnh, môi mỏng khẽ động, nhưng rốt cuộc lại không nói gì, tiếp tục đi theo bà Miêu.

Cuối cùng Mạc phu nhân cũng nhìn về phía Tô Tranh, nụ cười hàm chứa thương hại, lấy tư thái kiêu căng nói: “Tiểu thư Tô , bây giờ đến phiên cô.”

Tô Tranh ngược mắt nhìn bà, tiết mục kế tiếp là cái gì?

Ánh mắt Mạc phu nhân bỗng đánh lại: “Tiểu thư Tô đánh cắp cơ mật quân đội, lừa bán cháu trai cháu gái Nhà họ Mạc, ý muốn trốn tránh nước ngoài, nhưng chuyện này một chuyện thôi cũng là trọng tội, trước tiên hầu nhất cô lại!”

Tô Tranh cười lạnh, mỗi một chuyện xác thực đều là trọng tội, cô chết một trăm lần đều không đủ !

Chỉ tiếc cô chỉ có một cái mạng, cũng chỉ có thể chết một lần thôi.

Lần này bên ngoài kia nghênh đón cô có phải là một chiếc xe tải không? Lần này tốt nhất là trọng lượng nặng một chút, để nghiền nát cô thành bùn, tốt nhất để cho linh hồn cũng hóa thành tro bụi!

Số mạng luôn là xoay vòng, cho dù cô có một trăm ngàn cơ hội thì kết quả vẫn sẽ luôn không thể thay đổi. Cô cũng không cần cơ hội lần nữa, cô cũng không muốn ôm lấy bất kỳ hy vọng xa vời nào!

Đứa bé của cô đã không thể tha thứ cho cô từ lúc cô bỏ bọn họ.

Năm đó là sai lầm rồi, nhưng người phạm sai lầm vĩnh viễn không có cơ hội bù đắp sao?

Bất kể cô cố gắng thế nào, bất kể cô muốn đền bù như thế nào, cũng không thể đền được hết 10 năm kia, đó là khoảng cách mà cô không thể với tới.

Lúc này Tô Tranh đã không có nước mắt, ánh mắt cô băng lãnh dừng cảm nâng lên nhìn lão phu nhân: “Tôi mặc cho bà xử trí!”

95. Q.15 - Chương 95: Tai Nạn Giao Thông

Bi thương đến chết tâm, cho dù chết một ngàn, một vạn lần, Tô Tranh cũng không có chút cảm giác nào, cả người cô chợt chết lặng. Đã từng ngẩng cao đầu khó khăn đi về phía trước, đã từng lấy mục tiêu vì chỉ cần mình cố gắng tất cả đều có thể cứu vãn, nhưng kết thúc vẫn không hề thay đổi!

Lòng của các con, mười năm trước cô đã mất .

Khóe môi khẽ nhếch, ngửa đầu nhìn Mạc lão phu nhân kiêu căng ung dung, lạnh lùng nói: “Tôi mặc bà xử trí!”

Tay lão phu nhân khẽ động, vệ sĩ ở xung quanh đồng loạt xông lên, có người cầm xiềng xích lạnh lẽo, xông tới định bắt ép cô.

Mạc Phong trầm mặc đứng ở bên cạnh sắc mặt tái xanh nhìn đây tất cả, nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của Tô Tranh, tay phải nắm càng ngày càng chặt. Vào giây phút này khi nhìn thấy vệ sĩ xông tới, Tô Tranh lạc lỏng ở giữa móng vuốt bắt đết đi như con bướm lạc đường.

Anh chợt hét lớn một tiếng: “Dừng tay!”

Tiếng quát này mặc dù không lớn nhưng lại trầm thấp có lực, bọn vệ sĩ đều bị chấn động, dừng động tác trong tay lại nhìn về phía Mạc Phong. Lại chỉ thấy Mạc Phong ngạo lạnh đứng ở nơi đó, lông mày cau rất chặt, ánh mắt uy nghiêm nhìn chằm chằm một điểm trên đất, cả người tản mát ra khí thế bức người.

Bọn vệ sĩ hai mặt nhìn nhau, nhìn Mạc Phong rồi lại nhìn sang lão phu nhân, bọn họ là do lão phu nhân dẫn đến, lệnh của lão phu nhân bọn họ không dám không nghe theo, nhưng lời nói của Mạc Phong bọn họ cũng không dám bỏ ngoài tai.

Lão phu nhân đang nhìn con trai của mình rất không vui: “Mạc Phong, anh muốn làm gì?”

Mạc Phong khó khăn ngẩng đầu lên, nhìn Tô Tranh một cái, cắn răng nói: “Bất kể kẻ nào cũng không được động vào cô ấy.”

Lão phu nhân cau mày: “Anh điên rồi sao? Chẳng lẽ anh không biết những điều cô ta làm ——”

Mạc Phong không đợi lão phu nhân nói hết đã cắt đứt lời của bà: “Con biết hết, biết những điều cô ta làm, nhưng con không muốn nghe nữa !”

Chân mày lão phu nhân nhíu chặt hơn, bắt đết đi lắc đầu với con trai mình: “Người đàn bà này cho anh ăn thuốc mê gì sao?”

Mạc Phong đi mấy bước tới trước mặt lão phu nhân, cung kính mà ép không cho cự tuyệt nói: “Mẹ, chuyện này đến đây chấm dứt, mời ngài trở về.”

Lão phu nhân nghe xong nhất thời nổi hỏa: “Anh...anh đang đuổi tôi?”

Nét mặt Mạc Phong không chút thay đổi: “Mẹ, những điều mẹ muốn nói không phải là đã nói hết sao, còn chuyện gì cần làm tiếp sao? Chuyện còn lại con trai sẽ tự xử lý.” Nói xong lời này Mạc Phong tỉnh táo hạ lệnh: “Mạc giám, cậu cùng mẹ rời đi.”

Vào giây phút này Mạc Gấm vốn không có lỗi để chen miệng, nghe anh trai nói vậy thì đi đến bên cạnh lão phu nhân, cung kính nói: “Mẹ, chúng ta đi thôi?”

Mi mắt lão phu nhân nhìn quanh mọi người, bà đã nhìn thấu, có Mạc Phong ngăn cản những người này sẽ không dám làm gì Tô Tranh. Bà hừ lạnh một tiếng, khinh thường liếc nhìn Tô Tranh, ném ra câu: “Tiểu thư Tô, thật là thủ đoạn!” Nói xong bà cũng không để ý Mạc Gấm ở bên cạnh muốn đỡ, thẳng bước rời đi.

Các vệ sĩ sau lưng lão phu nhân thấy thế cũng đuổi theo sát, bảo mẫu càng thêm bước nhanh về phía trước đi đỡ lão phu nhân.

Mạc Gấm nhìn xung quanh một lần cuối, khe khẽ thở dài, theo lão phu nhân rời đi.

Lập tức trong sân, chỉ còn các vệ sĩ, Mạc Phong và Tô Tranh.

Tất cả mọi chuyện xảy ra xung quanh Tô Tranh hoàn toàn không để trong mắt, cô chỉ thần thờ nhìn phía trước một chút, đôi mắt vốn trong suốt xinh đẹp lúc này lại chán nản vô hồn, cũng không ai biết cô đang suy nghĩ gì.

Mạc Phong nguội lạnh đi đến bên cạnh Tô Tranh, khó khăn nói ra một câu: “Cô đi đi.” Giọng nói của anh trầm thấp, bao hàm quyết tuyệt(*) và khổ sở.(*: kiên quyết và khổ sở)

Tô Tranh mờ mịt nghe thấy những lời này, không khỏi lăm bầm hỏi: “Đi, tôi muốn đi nơi nào.”

Trong mắt Mạc Phong lóe lên một tia khổ sở, nhưng tia khổ sở kia rất nhanh biến mất, anh lại trở lại là Mạc Phong vừa lạnh lùng hờ hững.

Mạc Phong lạnh lùng hờ hững này, cười lạnh nói: “Cô muốn đi đâu thì hãy đi đến nơi đó đi, tôi làm sao mà biết.” Anh chỉ biết, nơi có anh, tuyệt đối không phải là nơi em muốn đến.

Lúc này Mạc Phong không khỏi tự hỏi ở trong lòng, yêu là gì, cô thực sự yêu mình sao? Không có tin tưởng yêu thực sự là yêu sao?

Rốt cuộc cô có nghĩ hai người có thể cùng nhau đối mặt với khó khăn, có thể cùng nhau vượt qua chướng ngại? Trong lòng rốt cuộc có từng hướng đến mục tiêu cả gia đình đoàn tụ cùng sống những ngày hạnh phúc về sau?

Ở trong tính toán của cô, có phải chưa từng tồn tại Mạc Phong ?

Đàn ông có lẽ không dễ rơi, lúc này Mạc Phong lại cảm giác cổ họng mình nghẹn ngào, anh cứng rắn nuốt khổ sở xuống, chán ghét nói: “Tô Tranh, nơi này sẽ không ai ngăn cản cô... cô đi đi!”

Đi đi, đi xa vào, đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa, cũng không cần cho tôi bất cứ hy vọng nào!

Vệ sĩ xung quanh cũng yên lặng cúi đầu, những người vệ sĩ này dù mù cũng nhìn ra Mạc tiên sinh quan tâm đến cô gái này đến mức nào, cũng cảm nhận được sự khổ sở của anh, nên họ không dám nhìn .

Lúc này đã không còn ai dám ngăn cản Tô Tranh, chứ đừng nói là đi đến bắt cô.

Tri giác của Tô Tranh dường như đã dừng hoạt động, nhưng trong nội tâm sâu thẳm cô lại nghe thấy một giọng nói, âm thanh đó lạnh lùng nói, cô đi đi, đi thôi, nơi này không ai muốn cô ở lại, cô bị chán ghét và vứt bỏ, cô không được tha thứ.

Cô nhếch miệng cười lạnh, ngẩng đầu lên, từ từ đi khỏi viện.

Ở phía sau của cô, một ánh mắt trầm mặc mà khổ sở vẫn đuổi theo cô, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất ở khúc quanh cửa chính .

Khi bóng cô biến mất Mạc Phong chỉ cảm thấy chỗ mềm mại cuối cùng trong lòng cũng từ từ trở nên lạnh, từ từ trở nên cứng rắn. Anh cảm giác mình rơi vào bóng tối không biên giới đau khổ tột độ, không bao giờ có thể tìm thấy đường ra.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh lập tức chú ý đến bóng hình xinh đẹp mặc một bộ đồ đồ thắm trong cô nhi viện, cô tinh xảo xinh đẹp giống như một chú thiên nga đen, xung quanh cô luôn có nét u buồn tĩnh lặng.

Sau đó lại vô tình gặp được cô ở đầu đường, anh tức giận bi phẫn, trêu tức cô là không biết tự trọng, trêu tức cô đả mình, nhưng anh vẫn dẫn cô về nhà, lặng lẽ bảo vệ cô.

Nhưng trong lòng cô, rốt cuộc anh tồn tại như thế nào?

Từ YÊU trong miệng cô , lại có mấy phần sức nặng?

Em đi đi, lúc em đi cũng chưa bao giờ nguyện quay đầu lại liếc lấy anh một cái. Em trăm phương ngàn kế muốn mang hai đứa bé từ bên người tôi đi, lại thương tổn tình cảm giữa chúng ta, em lợi hại, em xem tấm lòng của tôi như cỏ giặc, ném xuống mũi giày mà giày xéo!

Vào giây phút này Mạc Phong chợt có một kích động, anh muốn hét to về phía bóng lưng biến mất kia: Trong lòng em tôi, rốt cuộc là cái gì.

Tô Tranh băng quơ đi đến đầu đường thị trấn.

Cô nên đi nơi nào, muốn đi đâu? Cô cũng không có bất kỳ ý tưởng gì nữa.

Đi hết mười năm, mỗi ngày cô đều sẽ nhìn hình bọn nhỏ , cô vẫn mơ ước có thể đi đến bên cạnh bọn họ, nhìn bọn họ nở nụ cười, đây chính là hi vọng duy nhất để cô sống tiếp.

Nhưng là bây giờ cái gì cũng không có, bọn họ thực sự sẽ không tha thứ cho cô.

Tô Tranh ngẩng đầu lên nhìn trời, bầu trời đầu thu, chân trời trong suốt cao tít.

Cô muốn hỏi, tại sao phải cho tôi một cơ hội sống lại?

Ông trời ơi, cứ để cô chết đi như vậy, có khi lại là hạnh phúc.

Ít nhất Mạc Phong có cơ hội lấy được một người vợ tốt, bọn nhỏ có thể tiếp tục sống cuộc sống yên tĩnh của chúng, ít nhất bọn nhỏ sẽ không phải trải qua kinh nghiệm đau thương này.

Cô thở dài một tiếng, nước mắt từ bên quai hàm không tiếng động chảy xuống.

Ông trời ưu đãi, cho cô thêm một cơ hội, chỉ tiếc cô lại làm hỏng như xưa rồi.

Đúng lúc này, có một chiếc xe gắn máy gào thét mà lao đến, người đi đường bên cạnh vội rít phanh né.

Tô Tranh đắm chìm trong đau lòng trong, không nghe được bất kỳ âm thanh gì.

Đợi đến khi tiếng phanh từ chiếc xe máy vang lên, tất cả đã đã không kịp rồi.

Tô Tranh chỉ cảm thấy một lực khổng lồ đẩy mình bắt ra xa.

Khi cô nhếch nhác ngã trên mặt đất, cô hoảng hốt hoa mắt nghĩ, chuyện xưa tái diễn sao?

Thì ra kết quả quả nhiên đang lặp lại!

96. Q.15 - Chương 96

Tô Tranh mở to mắt, nhìn lên trần nhà màu trắng .

Tầm mắt của cô đi xuống, phát hiện đây căn phòng trắng tinh ngăn nắp, cô nằm ở trên giường, với ga trắng và gối trắng.

Đây là phòng bệnh của bệnh viện.

Tô Tranh cười khổ , cô lại có thể không chết.

Cô thử thăm dò đứng dậy, lại phát hiện chân của mình không thể nhúc nhích, lại nhìn xuống, thì ra cả cái chân trái của cô đã đắp đầy thạch cao .

Cô vừa động, lại làm người bên cạnh tỉnh dậy, người nọ mơ hồ ngẩng đầu, vừa thấy cô tỉnh lại lập tức kinh hãi kêu lên: “Tô tranh , cô đã tỉnh.”

Tô Tranh vừa nhắm mắt, lại nhìn thấy trước mặt là cái đầu bóng loáng, và cả đôi vòng tai to đại ở trên tai, đúng là A Rượu.

Người này chẳng những là A Rượu, mà còn là A Rượu hơn 20 tuổi, vì thế Tô Tranh có thể khẳng định, cô không có trọng sinh mà cô đang thật sự ở trong bệnh viện sau tai nạn.

A Rượu thấy Tô Tranh tỉnh lại thì rất vui vẻ, đưa nước cho Tô Tranh , lại tiếp tục lấy hoa quả cho cô, rồi nói về tình trạng của cô. Thì ra là Tô Tranh bị tai nạn cũng không nghiêm trọng lắm, lúc ấy do quá sợ hãi mà bị hôn mê bất tỉnh, nhưng sau khi bác sĩ kiểm tra thì ngoài bị gãy chân, thì các vết thương ngoài da cũng không có gì đáng ngại.

Ở trong lòng Tô Tranh tự cười trào phúng chính mình, thì ra một người tội ác tày trời như cô lại là một người mệnh lớn , hai lần tai nạn xe cộ, một lần trọng sinh, một lần chỉ gãy xương.

Đối với Tô Tranh bây giờ cô cũng không còn gì vướng bận, nên chân trái bao giờ mới phục hồi cũng không có gì quan trọng, ngay cả mạng cô cũng không cần. Nên sống thành cái dạng gì, Tô Tranh là không để ý chút nào.

A Rượu nhìn thấy Tô Tranh như vậy, rất bất đắc dĩ, luôn nói con người luôn phải hướng về phía trước chuyện gì cũng sẽ có hy vọng .

Tô Tranh lại hỏi lại A Rượu một câu: “Cậu biết tôi sống mười năm nay là vì gì sao?”

A Rượu nhất thời nghẹn lời, một lúc lâu sau mới vô lực phản bác: “Bọn nhỏ cũng không đi đâu cả cũng chỉ ở bên cạnh người đàn ông kia thôi, mà bọn họ cũng không thể mọc cánh mà bay đi mất được.”

Tô Tranh mệt mỏi nhắm hai mắt lại: “Bọn họ luôn luôn ở nơi đó nhưng có lẽ tôi không nên đi đến bên cạnh họ. Tôi đi mười năm rồi, tôi đã quá mệt mỏi.”

A Rượu nghe giọng nói khàn khàn bất đắc dĩ của Tô Tranh , đứng ở nơi đó đã lâu cũng không nói lời nào.

Chuyện Tô Tranh bị tai nạn, rất nhanh chuyển đến tại Mạc Phong .

Sau khi anh biết tin, lòng anh lập tức đau như bị kim đâm. Trong lòng anh có một loại sợ hãi khó hiểu bắt đầu lan tràn, anh cảm thấy trong mơ hồ anh đã từng mất đi sinh mệnh nhất quý trọng nhất đó.

Anh cố gắng nghĩ lại nhưng lại không nhớ ra được gì, cả cuộc đời anh chưa từng một lần gắn với tai nạn giao thông.

Mạc Phong nhíu lại mày nhìn ra phía ngoài cửa sổ, cuối cùng anh bật đứng lên.

Vệ sĩ ở bên cạnh hoảng sợ, kinh ngạc nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong đứng thẳng tắp như tượng gỗ, hô hấp bắt đầu dồn dập, cuối cùng giống như hạ quyết tâm, nhất quyết sải bước ra khỏi phòng.

Người phụ nữ kia bị tai nạn giao thông, không nghiêm trọng lắm, chỉ bị thương ở chân, nhưng tim của anh lại đau như bị kim đâm.

Sau thăm trong lòng một âm thanh nói với anh , không phải chờ đến lúc tất cả mọi chuyện không thể vãn hồi lúc ấy dù hối hận cũng đã muộn, đừng để mình phải hối hận rồi cả cuộc đời của mình sẽ sống trong đau khổ và tự trách.

Mạc Phong bỗng nhiên nhớ đến lời Tô Tranh nói khi ở bên cửa sổ trên biển, cô nói nếu cô ấy chết , anh có đau khổ hay không.

Không, Mạc Phong thống khổ lắc đầu, cô không thể chết được.

Cho dù cô không thương anh , cho dù đời này anh vĩnh viễn không thể gặp cô, anh cũng không muốn Tô Tranh chết.

Anh muốn Tô Tranh được hạnh phúc sống trên thế gian này. Dù anh có bất hạnh hay hạnh phúc đều không sao.

Anh ích kỷ hy vọng cho đến lúc anh trút hơi thở cuối cùng, vẫn có thể lặng lẽ nhớ lại, có một người cùng sống cùng hít thở một bầu không khí với anh .

Anh có thể chịu được sẽ không còn được gặp lại Tô Tranh , nhưng anh không thể chịu được trên thế giới này không còn có Tô Tranh .

Cảm xúc qua đi, Mạc Phong ngay lập tức phóng xe lao đến bệnh viện.

Anh muốn tận mắt nhìn thấy cô xem cô có mạnh khỏe hay không.

97. Q.15 - Chương 97

Mạc Phong lái xe thật nhanh , thậm chí anh càng ngày càng cảm thấy, chỉ cần anh chậm một giây thì có thể vĩnh viễn anh sẽ không nhìn thấy Tô Tranh .

Anh đi vào bệnh viện, tắt động cơ xuống xe, ngay cả vị trí đỗ xe cũng không thêm tìm, trực tiếp đỗ xe về phía rìa đường. Cảnh sát giao thông thấy vậy lập tức gọi anh lại gần, nhưng khi nhìn thấy nhãn hiệu xe của Mạc Phong , thì chỉ kinh ngạc nhìn nhìn Mạc Phong đã chạy đi xa , chưa dám nói thêm câu gì.

Khi Mạc Phong chạy đến ban tiếp tân của bệnh viện, nhanh chóng hỏi phòng của Tô Tranh , chuyện này rất đơn giản, thành thử xa xôi này vốn cũng không nhiều bệnh nhân bị tai nạn.

Mạc Phong cuống cuống chạy đến phòng bệnh của Tô Tranh , nhưng khi đến cửa phòng anh bỗng nhiên dừng lại.

Tim của anh đập liên hồi, thậm chí anh bắt đầu sợ hãi.

Anh sợ khi anh đẩy cửa ra, anh không nhìn thấy Tô Tranh ở bên trong.

Mặc dù anh biết Tô Tranh bị thương cũng không nặng, lúc này chắc chắn là đang nằm ở bên trong, nhưng anh vẫn sợ hãi một cách khó hiểu. Thậm chí anh cảm thấy loại sợ hãi này đã khắc trong đầu anh từ rất lâu về trước.

Nếu Tô Tranh chết anh nên làm như thế nào, loại sợ hãi này càng ngày càng lồng đậm trong cơ thể anh, đẩy lên đến đỉnh điểm.

Mạc Phong cũng không phải là một người nhất gan, trên thực tế trên thế giới này chuyện có thể làm cho anh sợ hãi cũng không nhiều, nhưng lúc này anh thật sự đang rất sợ hãi.

Cuối cùng Mạc Phong hít một hơi thật sâu, tay cầm lấy tay nắm cửa, chỉ cần đẩy ra, anh có thể nhìn thấy Tô Tranh rồi?

Tô Tranh bây giờ đang như thế nào, có phải cô suy yếu nằm ở trên giường hay không? Hay là cô đang ngủ?

Mạc Phong nhất quyết hạ quyết tâm, rốt cục đẩy cánh cửa ra.

Cửa mở, bên trong Tô Tranh đang dựa người vào thành giường, trong tay cầm một quyển sách.

Nhưng lực chú ý của Mạc Phong lại đặt ở bên cạnh giường.

Bên giường, có một người đàn ông đầu trọc lóc, đang ngồi ở nơi đó, trong tay đang gọt quả táo.

Chuyện này vốn cũng không có gì, bởi vì đầu giường bệnh vẫn thường có người gọt táo, vấn đề ở chỗ, sau khi gọt táo xong, gã đàn ông kia lại vô cùng thân thiết đưa táo cho Tô Tranh .

Người đàn ông này, là ai?

Tô Tranh và A Rượu nghe thất tiếng cửa phòng mở, đều giương mắt lên nhìn.

A Rượu chưa từng gặp Mạc Phong, nhìn thấy Mạc Phong sốt ruột đứng ở trước cửa, nhíu mày nói: “Anh là ai, sao lại không có lễ phép như vậy, không biết gõ cửa sao?”

Mạc Phong không nói một câu nài, chỉ nhìn chằm chằm vào Tô Tranh .

Vì sao trong phòng bệnh của cô lại có một người đàn ông lấy tư thế bảo vệ cô mà xuất hiện? Vì sao hẳn ta lại thân thiết với cô như vậy?

Tô Tranh nhìn thấy anh, chỉ nhìn thoáng qua rồi lại hạ tầm mắt xuống, nghe thấy câu chất vấn của A Rượu, cô thần nhiên giải thích nói: “Đây là Mạc Phong- Mạc tiên sinh.”

A Rượu nghe thấy thế, nhìn sang Tô Tranh, lại nhìn sang Mạc Phong đứng ở cạnh cửa, nên phản ứng như thế nào đây, cuối cùng anh khà khà cười: “Mạc tiên sinh, đã ngưỡng mộ đại danh của anh từ lâu, anh muốn vào ngồi một chút chứ?”

Mạc Phong chưa kịp nói điều gì, A Rượu đã nhanh chóng nói: “À không, vẫn là không nên mời Mạc tiên sinh vào, Tranh Tranh nhà chúng tôi vừa mới bị thương, đang cần tĩnh dưỡng, thật là ngại với Mạc tiên sinh.”

A Rượu đi đến cạnh cửa, trong tay nắm lấy nắm cửa, tư thế kia chính là bộ dáng tiễn khách.

Mạc Phong nghe thấy lời nói của A Rượu, cảm buộc chặt, con ngươi lóe lên một tia khó đoán.

Anh và A Rượu đối mặt thật lâu, lại nhìn thấy A Rượu cà lơ phớt phơ cười hì hì nhìn mình, thân thiết vô tội.

Người đàn ông này, anh ta cũng dùng tên thân mật như vậy để gọi Tô Tranh.

Người đàn ông này, chính là người mà Mạc Gấm đã từng nhắc đến, là bạn thanh mai trúc mã của Tô Tranh, đã ở bên Tô Tranh nhiều năm.

Đối với Tô Tranh mà nói, một người nhiều năm không gặp không quan trọng chỉ có người ở bên cô nhiều năm mới là quan trọng.

Ánh mắt Mạc Phong chậm rãi chuyển hướng nhìn sang Tô Tranh, lại thấy Tô Tranh cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống cuốn sách, nhìn anh một lần cũng không có.

Ánh mắt của anh một lần nữa lại quay lại với A Rượu, nhìn chăm chăm cái đầu bóng nhẫy chết tiệt nửa ngày, cắn răng phun ra một câu: “Gặp lại.” Nói xong quay đầu bước nhanh rời đi, không quay đầu lại một lần.

A Rượu vươn cổ nhìn bóng dáng của anh, sau khi biến mất hẳn mới đóng cửa lại quay về bên giường, ngây ngô cười với Tô Tranh: “Như thế nào? Tôi thật dũng cảm phải không?”

Tô Tranh ngẩng đầu lên, thần nhiên nói: “Tranh tranh? Cách gọi này thật quá buồn nôn.” Nhưng mà cũng đủ để cho vị Mạc tiên sinh này tức hộc máu!

Mạc Phong đương nhiên là cảm nhận được tầm mắt phía sau là A Rượu, cho nên anh đi một cách thật vững vàng, khí thế mười phần.

Nhưng sau khi thoát khỏi tầm mắt của A Rượu, bước chân của anh trở lên thật khó khăn, khuôn mặt anh cũng đầy nổi đau đớn.

Anh đi đến bên cạnh xe, chết lặng, mở chân ga ra, khởi động xe.

Anh chờ dẫn nhìn về phía cảnh sắc phía ngoài bệnh viện, anh chậm rãi chạy xe quay về.

Đã mười năm, cũng không phải là anh không chút nào quan tâm đến Tô Tranh, anh biết Tô Tranh vẫn độc thân một mình, anh luôn cảm thấy thật sự Tô Tranh cũng đang đợi anh.

Nhưng anh vẫn làm bộ như không chút nào để ý, anh vẫn thờ ơ đối với cô, đây sự trừng phạt đối với Tô Tranh, cũng sự trừng phạt chính bản thân anh. Trong lòng anh có oán, nhưng anh vẫn chờ cô gái này đến bên cạnh mình! Trong tiềm thức, luôn cảm thấy có một ngày bọn họ sẽ gặp lại, sau đó anh tha thứ cho cô, bọn họ vẫn là có thể sống ở bên nhau. Anh chưa bao giờ thừa nhận, nhưng ở sâu trong nội tâm anh đã luôn mong muốn điều đó.

Nhưng giờ anh biết bản thân mình sai rồi, mười phần sai. Có một số người, không phải lúc nào cũng sẵn sàng chờ mình ở phía sau.

Tô tranh , Tô Tranh của anh, là cô gái anh vẫn nhớ đến hàng đêm, nhưng sự thật cô cũng có thể trở thành của người khác.

98. Q.15 - Chương 98: Mạc Yên Nhiên

A Rượu đi vào phòng bệnh, vuốt đầu rất ngạc nhiên: “Tô tranh , bệnh viện chuyển cô tới phòng bệnh đặc biệt.”

Tô Tranh không để ý, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

A Rượu đi đến trước giường cô ngồi xuống, nhìn cô nói: “Bọn họ còn chuyển y tá chăm sóc đặc biệt tới chăm sóc cô.”

Ngay cả mí mắt Tô Tranh cũng chưa nâng một lần, tiếp tục xem sách.

A Rượu giật lấy quyển sách, tiến đến trước mặt cô ép hỏi: “Cô có nghe thấy những lời tôi nói không?”

Tô Tranh bất đắc dĩ ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn cái đầu trọc lóc của A Rượu : “Tôi nghe thấy.”

A Rượu quơ tay qua ánh mắt không chớp của cô: “Mau, cho tôi xin một chút phản ứng?”

Tô Tranh miễn cưỡng cười một cái .

A Rượu suy sụp ngồi xuống, nhúu mày hỏi: “Này , đây là phản ứng của cô?”

Tô Tranh vô lực hỏi: “Vậy anh muốn tôi thế nào?”

A Rượu lấy tay vò đầu mình, khó hiểu hỏi: “Cô không tò mò gì sao?”

Nụ cười miễn cưỡng kia của Tô Tranh chậm rãi biến mất, cúi đầu xuống một lần nữa, nhìn vô chẵn một chút, ánh mắt dại ra.

A Rượu thở dài, lại đứng lên.

Từ sau khi tai nạn, Tô Tranh như biến thành một người khác. Cô ấy dường như mất đi hết tất cả cảm xúc mục tiêu mình muốn theo đuổi.

Bi thương làm cho chết tâm, lòng Tô Tranh giống như một mặt hồ không gợn sóng.

A Rượu vẫn tưởng mình có thể làm cho cô vui vẻ trở lại, nhưng anh không có năng lực, anh không có cách nào làm cho cô trở lại là cô của ngày xưa.

Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông, A Rượu bỗng nhiên nhớ đến Mạc Phong, nhớ đến hai đứa nhóc hồn nhiên dễ thương của Tô Tranh, có lẽ chỉ bọn họ mới có thể đưa cô trở lại, phải không?

Tô Tranh nằm ở trên giường bệnh, thật ra mấy ngày nay cô ngủ rất ngon.

Chỉ cần nằm xuống là có thể ngủ, thật sự là không thể tin được, ngay cả ác mộng lâu năm cũng không gặp, cứ nằm xuống là có thể ngủ đến sáng.

Chưa một lần nào tỉnh lại vào lúc 5h sáng.

Tô Tranh nhìn nhành hoa nhỏ màu xanh ngoài cửa sổ không biết tên kia, cười khỏ, không khỏi tự hỏi, có phải Tô Tranh đã muốn không còn là Tô Tranh nữa ?

Cô đã không hề muốn nhớ, không hề nhớ, bởi vì cô đã tuyệt vọng.

Tô Tranh mở mắt nhìn ra phía bên ngoài, bên ngoài nắng ấm đang lan tỏa, nhưng lòng của cô lại không một chút ấm áp.

Cô chết lặng kéo chăn trùm kín, cô quyết định không suy nghĩ nữa, nằm xuống đi ngủ. Lúc ngủ cô có thể quên đi tất cả những phiền não.

Đúng lúc này, cô chợt nghe thấy một tiếng “Két” là tiếng cửa mở.

Theo bản năng Tô Tranh ngẩng đầu lên, lập tức sợ ngây người.

Một cái đầu nhỏ nhỏ ngó vào, mái tóc quăn quăn khê nghiêng nghiêng, đôi mắt to cẩn thận quan sát xung quanh.

Là Yên Nhiên!

Mạc Yên Nhiên nhìn thấy Tô Tranh đang kinh ngạc nhìn h mình, ánh mắt ngượng ngùng lóe lóe, lại chui tọt về phía sau cửa.

Giây phút này Tô Tranh thực sự không biết nên phản ứng như thế nào, cô nắm chặt góc chăn, gắt gao nhìn chằm chằm về phía cánh cửa.

Vừa rồi là ảo sao? Sao cô có thể nhìn thấy Yên Nhiên !

Nhưng cánh cửa kia vẫn còn chưa khép kín, nhưng cũng không còn có động tĩnh gì, không còn đôi mắt to cẩn thận nhìn cô.

Cô suy sụp buông góc chăn ra, nhất định đó là ảo giác, Yên Nhiên đã thương tâm như thế, con bé không thích cô, thì sao có thể đến thăm cô được .

Tô Tranh cứ nghĩ mình đã mất toàn bộ cảm giác, nhưng lúc này cô lại thấy mình đau đến tận tim gan.

Yên Nhiên , Yên Nhiên của cô , không bao giờ có thể thân mật gọi cô là dì Tô nữa.

Nhưng đúng lúc Tô Tranh định quay người lại thì cánh cửa lại mở ra lần này được mở toang hẳn ra, Mạc Yên Nhiên cắn môi, đôi mắt ướt át đứng ở trước cửa.

Tô Tranh lại cứng đờ, cô giật giật môi, muốn nói gì, nhưng lại không thể phát ra âm thanh.

Mạc Yên Nhiên quyết quyết miệng, ủy khuất nói: “Có phải dì giận cháu nên không để ý đến cháu nữa ?”

Tô Tranh im lặng không thể tin vào những gì mình nhìn thấy ở trước mắt, nhìn chằm chằm vào cái miệng nũng nịu ủy khuất của Mạc Yên Nhiên , không biết nên phản ứng như thế nào.

Mạc Yên Nhiên chà chà tay, đôi mắt nổi lên tầng sương, cắn môi nói: “Dì giận cháu, dì không tha thứ cho cháu !”

Tô Tranh vội vàng lắc lắc đầu, gian nan phát ra âm thanh : “Không phải.” Giọng nói của cô khàn khàn, nghẹn ngào.

Mạc Yên Nhiên cuối cùng cũng nghe được giọng nói của cô, đôi mắt trong suốt xinh đẹp nhìn chằm chằm, từng giọt nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

Tô Tranh đau lòng, cô không muốn nhìn thấy Yên Nhiên ủy khuất khóc, mở miệng an ủi: “Đừng khóc.”

Mạc Yên Nhiên nghe thấy giọng nói khàn khàn an ủi của cô, môi đỏ mọng mở to, “Oa” một tiếng khóc rống lên, vừa khóc vừa bổ nhào và lòng Tô Tranh.

Tô Tranh bắt chắp chân vắn con đau, gắt gao ôm Yên Nhiên vào trong ngực, nước mắt cũng chảy theo.

Mạc Yên Nhiên khóc ở trong lòng cô, oa oa khóc lớn lên, càng khóc càng kích động, cuối cùng khóc đến nghẹn, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng lên . Tô Tranh vội vàng vỗ nhẹ lưng cho bé để cho bé bình tĩnh lại.

Sau khi đỡ hơn Mạc Yên Nhiên vẫn khóc, nhưng tiếng khóc lớn dần dần chuyển sang nức nở, đầu nhỏ ghé vào trong lòng Tô Tranh không chịu chui ra.

Tô Tranh nhẹ nhàng vuốt về mái tóc quăn mềm mại của cô bé, cảm giác cơ thể bé run run vì khóc.

Sau khi khóc xong, giọng nói Mạc Yên Nhiên lại trở lên ấp úng, thỏ thẻ như đứa bé mới tập nói, nhẹ nhàng phát ra một âm thanh bé tí như tiếng mèo kêu: “Mẹ.”

Tô Tranh nghe thấy câu nói này, nhưng không dám tin, đến tận bây giờ cô vẫn chưa từng có một hy vọng xa vời, cả cuộc đời cô có thể nghe thấy câu nói này sao, vì thế bỗng nhiên cô không biết phải làm gì , bàn tay vẫn đang vuốt đầu cho Mạc Yên Nhiên cũng cứng ngắc lại.

Đầu nhỏ của Mạc Yên Nhiên ở trong lòng cô, đôi mắt dính nước xẹt xẹt qua tia sáng , nhưng Tô Tranh vẫn không có phản ứng gì, cô bé mím, do dự rồi lại gọi: “Mẹ.”

Trước lạ sau quen, lần này cô bé giọng nói của cô bé không còn nhỏ như tiếng mèo con .

Lúc này đây Tô Tranh nghe thấy thật rõ ràng, Yên Nhiên thật sự gọi cô là mẹ!

Nước mắt Tô Tranh chợt rơi, cô cắn môi không dám tin nhìn Yên Nhiên trong lòng, run run nói: ” Yên Nhiên”

Mạc Yên Nhiên nhìn thấy rõ sự kinh hỷ trong mắt Tô Tranh, như lập tức được cổ vũ, không khỏi lớn tiếng gọi một tiếng: “Mẹ!”

Tô Tranh ôm bé thật chặt vào lòng, làm cho hai má mềm mại của bé dính sát vào ngực mình.

Cô không nghe lầm, cũng không phải là ảo giác của cô, con gái cô thực sự gọi cô là mẹ!

Mạc Yên Nhiên cảm nhận được kích động và kinh hỉ của mẹ, nghĩ đến sự vô lễ của mình đối với mẹ, nước mắt lại tràn ra, cô bé dùng sức thoát khỏi vòng ôm của mẹ , khóc nói: “Mẹ, mẹ nhất định phải tha thứ cho Yên Nhiên , đừng giận Yên Nhiên, mẹ cũng đừng bỏ rơi Yên Nhiên, được không?”

Tô Tranh nghe thấy những câu nói non nớt của con, đau đớn và an ủi cùng phát ra ở trong lòng, cô nhẹ nhàng lắc đầu, vuốt ve mái tóc quăn của con: “Không, Yên Nhiên , mẹ yêu con, vĩnh viễn mẹ sẽ không rời xa con, và cũng sẽ không giận con .” Vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không rời xa.

Hai má Mạc Yên Nhiên phồng hồng, cô bé lại vùi đầu vào ngực Tô Tranh , nhỏ giọng nói: “Mẹ, thật xin lỗi, lần trước con không suy nghĩ cẩn thận, ngày đó nhất định đã làm ẹ thương tâm.”

Tô Tranh cảm nhận được này cô nhóc này đang làm nũng trong lòng mình, tha thiết nói: ” Yên Nhiên, con không hề sai là mẹ sai, con có đồng ý ẹ một cơ hội để bù đắp những sai lầm của mình không?”

Mạc Yên Nhiên ngẹn ngào “Vâng” : “Được, mẹ, con hiểu, chúng ta vĩnh viễn cũng không xa nhau được không ạ.”

Tô Tranh ôm chặt cô bé lại, trịnh trọng gật đầu thề: “Chúng ta vĩnh viễn cũng không rời xa nhau.”

Mạc Phong tiễn mẹ và em trai đi, lại để hai đứa bé ở lại thành phố này. Anh biết tuy rằng Tô Tranh bị thương không nặng, nhưng chân cô vẫn bị thương, không thể về nước ngay được.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, chưa sót nghĩ , có phải bản thân anh cũng nên đi rồi phải không?

Tô Tranh chỉ cần con, mười năm qua cô nhớ cũng chỉ là con, sở dĩ cô tiếp cận anh cũng chỉ vì các con, cô ôn nhu với anh cũng chỉ để có thể ở bên các con.

Mười năm qua Mạc Phong chẳng quan tâm đối với cô, nay ở đây nhắm nháp tư vị mất đi, anh lấy tư cách gì để muốn cô theo anh đây.

Anh hy vọng Tô Tranh có thể hạnh phúc, khoái hoạt, anh hy vọng có thể mang đến cho Tô Tranh một chút an ủi.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào mem theo từng góc cạnh trên khuôn mặt Mạc Phong, nhìn thoáng qua càng làm mặt của anh tối rằm.

Tô tranh , anh đi trước, hai con ở lại với em.

Trong phòng bệnh, sau khi nhận nhau xong Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên tự nhiên lại không biết nói gì tiếp, hai người lát khóc lát cười rồi lại ôm nhau.

Cuối cùng Mạc Yên Nhiên nói đến tình hình của ba, rồi của bà nội, khi biết Mạc lão phu nhân rời đi, Tô Tranh hơi kinh ngạc, cô không nghĩ đến chuyện này .

Tô Tranh nghe Mạc Yên Nhiên nói hết chuyện này đến chuyện khác, nhưng lại chưa nghe thấy cô bé nhắc đến Cách Ly, vì thế thử thăm dò mở miệng hỏi.

Mạc Yên Nhiên vừa nghe thấy mẹ nhắc đến Cách Ly, lập tức cúi đầu trầm mặc .

Ba để cho bé và Cách Ly cùng đến, nhưng Cách Ly lại cự tuyệt, Mạc Yên Nhiên không biết nên nói như thế nào với mẹ, nhất định khi nghe xong mẹ sẽ lại đau lòng .

Tô Tranh nhìn người rất giỏi nên rất nhanh nhìn ra tiểu cô nương khó xử, cô cười khỏ, vuốt ve khuôn mặt Yên Nhiên lại an ủi nói: “Không sao, mẹ không cần nghe .”

Mạc Yên Nhiên gật gật đầu, chớp mắt nói: “Mẹ, bây giờ đã không còn sơn con phải trở về.”

Tuy rằng trong lòng Tô Tranh không muốn con gái đi, nhưng thời gian quả thật đã không còn sớm, nên gật đầu để cô bé về.

Mạc Yên Nhiên trước khi đi cúi đầu chào mẹ, cười nói: “Mẹ, mẹ không cần phải luyến tiếc con, ngày mai con lại đến thăm mẹ.”

Tô Tranh lập tức nở nụ cười, đây là con gái của cô, tuy còn nhỏ nhưng lại rất thông minh và biết quan tâm.

Mạc Yên Nhiên lại muốn làm nũng với mẹ nhiều hơn, nên mãi một lúc mới đẩy được cửa đi ra ngoài, trước khi đi còn ngoái cổ lại cười tinh quái với Tô Tranh.

Mạc Yên Nhiên đi ra ngoài, nhưng lại không hề đi về phía cửa lớn mà quay lại đi đến phía góc khuất cạnh phòng bệnh.

Cô bé cười nhìn Mạc Cách Ly yên lặng đứng ở đó, cổ ỷ lớn tiếng nói: “Này , Ở trong này nghe lên bao lâu rồi?”

Mạc Cách Ly nhìn thấy bé cô bỗng nhiên đi ra, liếc cô bé một cái, đi thẳng ra ngoài.

Mạc Yên Nhiên nhìn trộm về phía cánh cửa vẫn im lặng như trước kia, hét lớn về phía Mạc Cách Ly : “Mạc Cách Ly em là đồ nhất gan!”

99. Q.15 - Chương 99: Đồng Hành

Kế hoạch ban đầu của Mạc Phong là để cả hai con ở nơi này, con anh sẽ rời đi trước, nhưng anh không ngờ được con trai lại đến tìm mình .

Mạc Cách Ly nói với Mạc Phong: “Con không muốn ở lại nơi này, con muốn cùng ba trở về thành phố S .”

Mạc Phong nhìn con trai thật kĩ, nhíu mi hỏi: “Vì sao?”

Mạc Cách Ly cúi đầu không nói lời nào.

Mạc Phong trầm mặc nhìn con, bỗng nhiên nhận thấy nội tâm của đứa bé này thật lạnh lùng, nghĩ đến Tô Tranh lúc này đang nằm ở trên giường bệnh bởi vì con mà đau thấu tim, lập tức vô cùng tức giận, giận tái mặt chất vấn nói: “Con có biết mình đang nói gì không? Cô ấy là mẹ ruột của con!”

Mạc Cách Ly cảm giác được ba đang tức giận, tay nhỏ nắm chặt thành nắm, dừng cảm ngắc đầu, nhìn thẳng vào ba, kiên định mà lạnh lùng mở miệng: “Con cũng là người, cũng có tình cảm, không phải là món đồ vô chi vô giác chơi các người muốn để đầu thì để.”

Mạc Phong nghe vậy lạnh lùng “Hừ”, nói tiếp: “Không ai ép con làm chuyện gì cả!”

Mạc Cách Ly mím môi mỏng, chậm rãi nói: “Ba, những chuyện bà nội nói về mẹ hôm trước, người chưa một lời phản đối.”

Mạc Phong nhất thời nghẹn lời, đúng vậy, những năm gần đây anh luôn cẩn thận chuẩn bị cho thời khắc ấy, nhưng lại chưa từng đã thông tư tưởng cho các con.

Mạc Cách Ly nhìn ba đột nhiên không nói gì, khẽ nở nụ cười, nhìn những đám mây trắng nhẹ nhàng trôi trên bầu trời cao ngoài cửa sổ, từ từ nói: “Ở trong lòng con, mẹ là một cái định nghĩa xa xôi và xa lạ, loại

cảm giác này đã ăn sâu bám rễ . Nhưng các người bỗng nhiên nói ra, có lẽ không hẳn là như thế, có lẽ cô ấy không vứt bỏ chúng tôi, cô ấy quay lại tìm tìm chúng tôi , thậm chí có thể là cô ấy rất yêu chúng tôi.”

Mạc Cách Ly quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng kiên nghị không đúng đội tuổi, lạnh lùng nói: “Thật có lỗi, con không cách nào nhận.”

Mạc Phong nghe vậy càng thêm hờn giận, nhíu mày nói: ” Mạc Cách Ly, chẳng lẽ từ trước con không hoài nghi gì hay sao? Con là cháu trai xuất sắc nhất thông minh nhất trong miệng ông nội, làm sao có thể không có đoán được cô ấy chính là mẹ ruột của con? Nếu như con không đoán được, lấy sự cẩn trọng của con, liệu sẽ chịu đi theo cô ấy sao?”

Mạc Phong nói cả một hơi, nhìn lông mi dài của Mạc Cách Ly rung động, biết mình đã nói đúng, Mạc Phong cười lạnh, chất vấn nói: “Bây giờ con lại nói con không thể nhận? Rốt cuộc con đang lừa dối ta hay chính là bản thân mình?”

Mạc Cách Ly rũ mắt xuống mặt, nhếch môi, một câu cũng không nói.

Mạc Phong nhìn con trai mình không phản bác một lời nào, chẳng những không có chút cao hứng, ngược lại trong lòng lại bị nhéo đau, áy náy từ lòng xông lên đến tận họng.

Đây là con của anh và Tô Tranh, người con mang đậm đường nét của Tô Tranh, khi cảm xúc dao động con lại càng giống Tô Tranh đến lạ thường, ánh mắt rũ mắt xuống mặt che giấu đi cảm xúc thật của mình, con có đôi mắt mỏng manh và khuôn mặt tinh xảo, tất cả những điểm này đều được di truyền từ Tô Tranh, chỉ có cô mới có tính chất đặc biệt như vậy!

Bây giờ anh ở nơi này ép hỏi nó, ép nó đến đường cùng.

Mười năm qua, bản thân anh chưa từng làm gì vì con, bây giờ lại yêu cầu con làm theo ý của mình?

Hơn nữa này đứa nhỏ này thiên tính lạnh lùng, tuy rằng tài trí xuất chúng, nhưng ở phương diện tình cảm lại cực kỳ bế tắc. Cùng là con anh và Tô Tranh, sao nó lại không thể giống như Yên Nhiên cứ hồn nhiên dễ dàng chấp nhận như vậy!

Mạc Phong cười khổ, bất đắc dĩ châm chọc nói: “Quên đi, con muốn về thì cứ về đi, ba không bắt buộc.”

Nhận được kết quả như vậy đều là do một tay anh làm ra, chuyện tới nước này, anh làm tất cả chỉ muốn Tô Tranh được hạnh phúc . Tính cách Yên Nhiên đơn thuần đương nhiên là không thành vấn đề, nhưng còn tiểu tử lạnh lùng trước mắt này lại hơi khó giải quyết, cần có thêm thời gian .

Về tình hình của Mạc Cách Ly, dĩ nhiên là Mạc Yên Nhiên cũng kịp thời thông báo cho Tô Tranh.

Tô Tranh vừa nghe xong, trầm tư một chút rồi nói: “Nếu như em trai con cũng muốn đi, con cũng không thể ở lại một mình với mẹ.”

Mạc Yên Nhiên đương nhiên sẽ không nhẫn tâm bỏ mẹ lại có người đàn ông A Rượu không đáng tin cậy này, vội vàng lắc đầu lại khoát tay làm nũng: “Con sẽ không đi về, con nhất định sẽ ở chỗ này với mẹ!”

Tô Tranh cười: “Không phải, con không phải ở lại nơi này, mẹ cũng sẽ không ở lại, chúng ta cùng về thành phố thôi.”

Mạc Yên Nhiên vuốt thạch cao trên đùi mẹ, nhíu mày lại, rất lo âu hỏi: “Như vậy thực sự có thể không? Bó thạch cao không thể dễ dàng di chuyển đâu.”

Tô Tranh bắt lấy tay nhỏ hiếu động của cô bé, giải thích nói: “Không quan trọng, bây giờ đã không còn đau nữa. Còn nữa bó thạch cao cũng có thể đi may bay đó, chỉ cần Yên Nhiên ở bên cạnh mẹ là tốt rồi.”

Mạc Yên Nhiên nghe mẹ nói vậy thì rất vui vẻ, hào khí vạn trượng vỗ bộ ngực nhỏ nói: “Được mẹ, mẹ hãy giao cho Yên Nhiên đi, Yên Nhiên nhất định chăm sóc mẹ thật tốt.”

Tô Tranh nhìn dáng vẻ nho nhỏ của bé, không nhịn được cười, nhưng vẫn theo lời của bé nói: “Ừ, mẹ phải dựa vào con.”

Chương 101

Mạc Yên Nhiên trở về báo cho Mạc Phong, Mạc Phong hơi suy nghĩ một chút rồi đưa ra kết luận: “Nếu như cô ấy muốn đi về bây giờ thì cũng có thể, nhưng không thể đi một mình, chỉ có thể đi cùng với ba, như vậy ba mới có thể yên tâm.”

Mạc Yên Nhiên nghe vậy rất vui vẻ, thứ bé mong chính là cái kết quả này, cô bé cao hứng nói: “Thật tốt quá, một nhà chúng ta lại có thể ở bên nhau!”

Mạc Phong nhìn dáng vẻ hưng phấn của con gái, trong lòng ngũ vị tạp trần. Một nhà sống cùng nhà, đó là một ước mơ xa vời đến nhường nào, có lẽ chỉ có Yên Nhiên đơn giản mới có thể lạc quan như vậy thôi.

Mạc Yên Nhiên lại hoàn toàn không biết những điều Mạc Phong đang nghĩ, cô bé vội vàng chạy ra bảo tài xế đưa bé đến bệnh viện, bé phải nhanh hướng báo ẹ tin tức này.

Ở trong lòng Mạc Yên Nhiên, cô bé cảm thấy bây giờ gia đình họ vẫn chưa thể ở bên nhau nhất định là bởi vì ba không tha thứ ẹ, hôm nay chính miệng đồng ý đi về cùng mẹ, điều đó khẳng định tình hình nhất định có thể cứu vãn. Nếu như bé có thể nói ẹ biết thì chuyện cả nhà sống với nhau nhất định sẽ không còn là giấc mộng nữa rồi.

Mạc Yên Nhiên bảo bác tài chạy thật nhanh tới bệnh viện, vọt vào trong phòng bệnh lập tức la hét: “Ba nói sẽ cùng trở về với chúng ta!”

Trong phòng bệnh, A Rượu khê lắc lon coca cola đưa đến khoe miệng chăm chap uống một hớp, cau mày nói: “Em gái nhỏ, em đang nói chuyện gì ở đây vậy?”

Mạc Yên Nhiên thấy tên đầu trọc, trong lòng rất không vui, ai bảo lần trước đến cướp cũng là một tên đầu trọc! Cô bé tức giận nói: “Đương nhiên là ba tôi muốn dẫn mẹ tôi đi về!”

A Rượu nghe xong”Phốc” một tiếng thiếu chút phun ngụm coca cola trong miệng ra: “Em gái nhỏ, ba em nghĩ anh ta là ai, muốn mang người đi thì mang người đi được sao? Mơ mộng hão huyền!” Hừ hừ, cái người đàn ông đáng ghét này, làm hại Tô Tranh đau lòng lâu như vậy, bây giờ còn phải nằm ở trong phòng bệnh? Bây giờ mới biết hối hận sao? Không có cửa đâu!

Mạc Yên Nhiên nghe thấy A Rượu nói thế, khuôn mặt nhỏ nhanh chóng buồn buồn, cô bé hung hăng trợn mắt nhìn A Rượu một cái rồi nói với mẹ mình: “Mẹ, ba nói chúng ta đi về với nhau, mẹ cũng sẽ về với chúng con phải không?”

Tô Tranh ung dung rút một tờ khăn giấy từ hộp khăn giấy ra, A Rượu này, có phun coca cola thì chỉ nên dính vào một mình anh ta thôi văng cả lên chân vài giọt.

Mạc Yên Nhiên thấy mình mẹ từ chối cho ý kiến, nhất thời hoảng hồn, từ từ chạy tới đẩy A Rượu ra, bám vào bên giường, mở một đôi mắt to mong đợi nhìn mẹ: “Mẹ, sẽ không để Yên Nhiên trở về một mình đúng không? Mẹ sẽ về với Yên Nhiên phải không?”

Bé kéo tay Tô Tranh, tội nghiệp nói: “Mẹ, nếu mẹ trở về một mình, Yên Nhiên sẽ không yên lòng!”

Tô Tranh nhìn tiểu cô nương nũng nịu với mình, làm sao còn có thể cự tuyệt đây? Cô dịu dàng cười, gật đầu nói: “Yên Nhiên muốn thế nào mẹ đều theo, có được hay không?”

Mạc Yên Nhiên lập tức nhảy dựng lên, nhào vào lòng Tô Tranh cực kì hưng phấn: “Thật tốt quá, con biết mẹ tốt nhất mà!”

A Rượu ở bên cạnh sờ sờ đầu mình, bất đắc dĩ thở dài nói: “Ai, nếu như cô muốn đi, tôi sẽ đi cùng với cô!”

Sau khi đi đến sân bay, Tô Tranh phát hiện Mạc Phong đã chuẩn bị xong tất cả mọi chuyện, dưới sự giúp đỡ của nhân viên Tô Tranh không gặp bất kì chướng ngại nào khi đi máy bay. Luôn ở bên cạnh Tô Tranh, là Mạc Yên Nhiên và A Rượu.

Mạc Yên Nhiên như bà cụ non luôn miệng nhắc này nhắc kia, cẩn thận không cho ai bắt nạt mẹ. A Rượu ôm tay trước ngực, liếc mắt nhìn nhìn Mạc Phong, lại thấy Mạc Phong người ta ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn mình, thẳng khi lên máy bay, cũng vội vàng theo Tô Tranh lên máy bay.

Bên trong khoang máy bay này cũng không nhiều người, chỉ có tám ghế ngồi, nội thất hào hoa. Được chia thành hai khu bên trong và bên ngoài.

Cơ thể Tô Tranh vẫn bị thương, nên dĩ nhiên Tô Tranh sẽ ở trong phòng nghỉ ngơi, vì vậy Mạc Phong lập tức tự động mang laptop đi về phía bên ngoài ngồi xuống. Mạc Cách Ly không nói một lời, cũng đi theo ba ra phía ngoài phòng ngồi xuống. Hai cha con mặt đối mặt một lớn một nhỏ, trầm mặc giống nhau, nhưng cũng là ăn ý giống nhau.

A Rượu”Hừ” một tiếng, hết cách rồi, máy bay tư nhân này cũng không lớn, mọi người muốn tránh lẫn nhau cũng khó, chỉ có thể chấp nhận giáp mặt. Anh liếc mắt nhìn, cậu nhóc vẫn chưa nói một câu Mạc Cách Ly, cuối cùng đi về phía Tô Tranh, muốn ngồi cạnh Tô Tranh.

Ai ngờ Mạc Yên Nhiên không biết từ đâu lao ra, trong tay bưng một đĩa trái cây, lớn tiếng la: “Tránh ra tránh ra!”

A Rượu bị cô bé hét đau tai, sờ sờ đầu trọc tức giận hỏi: “Làm sao?”

Mạc Yên Nhiên bĩu môi một cái: “Này, thật không có ánh mắt, tôi muốn ngồi bên cạnh chăm sóc mẹ thôi!”

A Rượu bắt đầu dĩ trợn mắt nhìn Mạc Yên Nhiên một cái, nhắc cái mông đi về phía đối diện ngồi xuống. Dáng người anh vốn nhỏ gầy, chiếc ghế sa lon hào hoa bằng da thật này lại rất lớn, anh đặt mông ngồi xuống, cả người giống như bị hút vào.

Mạc Yên Nhiên le lưỡi cười trộm rồi, lập tức thay một bộ mặt lấy lòng, bưng đĩa trái cây lên trước mặt mẹ.

Trên đĩa đều là anh đào, tròn tròn đầy đặn, trong suốt ướt át.

Mạc Yên Nhiên cầm một quả anh đào mọng nước đưa lên khoe miệng mẹ: “Mẹ, ăn anh đào đi.”

Tô Tranh nghe lời há mồm ra, cho quả anh đào trong tay Mạc Yên Nhiên vào trong miệng mình.

A Rượu cau mày một cái: “Ai nha, các người thật buồn nôn!”

Mạc Yên Nhiên rất khinh thường gương mặt nhìn anh: “Tôi thấy A Rượu này, anh đang đồ kị sao?”

A Rượu nghe xong, xì mũi coi thường: “Ghen tỵ? Tôi ghen tỵ? Chuyện cười a! Tôi thấy chỉ có người khác ghen tỵ thôi.”

Mạc Yên Nhiên nháy nháy mắt, nghịch ngợm hỏi: “Người khác? Ai vậy? Người nào đang ghen tỵ!”

A Rượu hừ hừ gật đầu hài lòng cười, cũng không trả lời Mạc Yên Nhiên, ngược lại chuyển hướng sang nói với Tô Tranh: “Tô Tranh, sau khi trở về cô hãy về nhà một thời gian đi, tôi sẽ chăm sóc cô thật tốt.”

Mạc Yên Nhiên nghe vậy lại rất bất bình: “Anh chăm sóc? Là tôi! Tôi sẽ là người chăm sóc mẹ?”

Bây giờ A Rượu đã hiểu câu “Người khó đối phó nhất chính là tiểu nhân và con gái”, anh đột nhiên cảm thấy mình không nên đắc tội vị”Tiểu nhân” kiêm”Cô gái” trước mắt này, vì vậy vội vàng trấn an nói: “Được a, Tiểu Yên Nhiên, Yên Nhiên cũng đến chăm sóc, chúng ta cùng nhau chăm sóc mẹ.”

Mạc Yên Nhiên nghe thấy lời này có chút không đúng, nhưng ít nhất thì anh ta cũng không gạt bé ra ngoài phải không? Cho nên trong khoảng thời gian ngắn Mạc Yên Nhiên cũng không còn gì phản đối, liền gật đầu nói: “Được.”

Nhưng Mạc Yên Nhiên lại không biết ở ngoài kia, hai người đàn ông một lớn, một nhỏ khi nghe thấy bé nói vậy khuôn mặt đều trở lên vô cùng khó coi!

Mạc Cách Ly thì cũng thôi, đối với cậu mà nói nhiều lắm cũng chỉ là bớt đi cô chị gái riu rít ở bên mình, nhưng còn Mạc Phong cả khuôn mặt đen thui, tiếng bàn tay nắm lại kêu răng rắc, sức lực mười phần.

Tiếp viên hàng không mang theo nụ cười ôn hòa đưa nước trà đến đây, liếc nhìn sắc mặt của Mạc tiên sinh, nhất thời hoa dung thất sắc, còn tưởng rằng mình có vấn đề gì.

100. Q.15 - Chương 100: Đại Ngốc, Thực Ngốc!

Máy bay an toàn hạ cánh xuống thành phố S.

Tô Tranh đi đứng bất tiện, Mạc Phong chuẩn bị từ trước nhân viên chăm sóc cũng như xe đẩy cho Tô Tranh từ trước, Mạc Yên Nhiên nhắm mắt theo đuôi một khắc cũng không rời đi, A Rượu ở bên cạnh cũng cẩn thận hầu hạ, đôi mắt ti hí xoay e sợ nhà họ Mạc sẽ làm phiền Tô Tranh. Mạc Phong ở bên cạnh mặt không đổi sắc chuyên chú giao việc cho trợ lý, còn Mạc Cách Ly, ánh mắt cậu bé luôn dõi theo tiếng nói tiếng cười của chị gái nhưng lại giả vờ mắt điếc tai ngơ.

Lúc này xe đến đón cửa nhà họ Mạc tất đã chờ ở phía trước, xếp thành một hàng thật dài, vệ sĩ, tài xế, thư ký đều quần áo chỉnh tề cung kính ra đón. A Rượu thấy tình hình này, dù sao cũng hơi không ưa, nhìn về phía Mạc Phong giả bộ ôm đầu: “Mạc tiên sinh, lần này làm phiền anh, tôi thay Tô Tranh cảm ơn anh!”

Anh nói chưa dứt lời, sắc mặt Mạc Phong đã lập tức trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng quét qua A Rượu một cái sau đó lại nhìn về phía Tô Tranh, nhưng Tô Tranh lại làm như không biết, chỉ mãi nói chuyện với Mạc Yên Nhiên.

Mạc Phong xanh mặt nói: “A Rượu tiên sinh, ngài quá khách khí.”

Đương nhiên A Rượu không thèm để ý thái độ của Mạc Phong chút nào, cười ha hả chạy đi, khom lưng nói với Tô Tranh: “Tranh Tranh, chúng tôi đi thôi?”

Tô Tranh gật đầu mỉm cười nói: “Được.”

Mạc Yên Nhiên vừa thấy mẹ mình phải đi, cô bé lập tức tỏ rõ lập trường: “Mẹ, con đi với mẹ, con muốn được sống với mẹ.”

Mạc Phong mắt quét qua chân trái còn bó thạch cao của Tô Tranh i, trong mắt lóe lên một tia đau lòng, cau mày nhỏ giọng nói: “Yên Nhiên sẽ đi cùng với em.”

Những lời này mặc dù không nói, thậm chí không nói với Tô Tranh, nhưng tất cả mọi người đều hiểu anh đang nói chuyện với Tô Tranh.

Tô Tranh sửng sốt một chút, đây là lần đầu tiên Mạc Phong nói chuyện với cô sau khi bọn họ gặp lại! Mà Mạc Yên Nhiên nghe thấy lời của ba nói vậy, vui vẻ kéo tay mẹ nói: “Mẹ, ba cũng muốn con sống với mẹ, nhất định là dó ba không yên lòng về mẹ!”

Tô Tranh cảm thấy Mạc Phong không phải là không yên lòng về cô, nhưng đầu óc của cô bây giờ như bị đình chệ, cô không nghĩ ra ý của Mạc Phong là như thế nào, vì vậy ngẩng mắt lên nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong cảm thấy ánh mắt nghi hoặc của Tô Tranh, lập tức có chút không tự nhiên, nhìn sang đoàn xe đang đợi mình, cố ý làm ra vẻ nghiêm túc nói: “Tôi sẽ phái người đến tiễn các người trở về.” Nói xong anh sai bước đi đến một chiếc xe, nhanh chóng lên xe.

Mạc Yên Nhiên có chút thất vọng nho nhỏ, bé biết là ba rất lo lắng ẹ, nhưng ba lại chẳng nói một lời cứ như vậy mà trốn đi mất, thật là!

Mạc Cách Ly thấy ba rời đi, cố giả vờ lơ đãng quét mắt qua cái chân bị thương của Tô Tranh, nhàn nhạt nói với chị mình: “Bây giờ chị không về nhà sao?”

Mạc Yên Nhiên cong môi liếc cậu một cái: “Trở về làm gì? Tự tìm phiền phức sao?”

Mạc Cách Ly mấp máy môi, rốt cuộc nói: “Được, vậy chị đi giúp ——” Cậu dừng lại, có chút khó hiểu nói: “Chị cứ theo cô ấy đi, em đi về trước.” Nói xong cậu cũng theo sát bước chân của ba, lên một chiếc xe.

Bỗng nhiên trên đường chỉ còn lại Mạc Yên Nhiên A Rượu và Tô Tranh, Mạc Yên Nhiên nhẹ đầu cau mày: “Hai người bọn họ chạy trốn thật vui vẻ!”

A Rượu vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, đàn ông nhà họ Mạc thật không ga lăng như lời đồn, đưa người ta đến đây rồi mặc kệ tự sinh tự diệt.”

Vào lúc hai người đang nói thâm, một thanh niên ở lại đi đến trước mặt bọn họ, lễ phép hỏi, xin mời bọn họ lên xe.

Mạc Yên Nhiên biết đây là người ba gửi lại, cũng không hỏi nhiều, lập tức đỡ mẹ của mình lên xe, nhưng bé còn nhỏ, không đủ sức, dù cố hết sức. A Rượu vội vàng đỡ hành lý của mình xuống chạy đến giúp một tay, người tuổi trẻ kia thấy vậy, vung tay lên, sau lưng lập tức có hai cô y tá, cùng giúp đỡ Tô Tranh lên xe.

A Rượu chỉ huy tài xế lái xe đến nhà của Tô Tranh, khi đến nơi, Mạc Yên Nhiên nhìn chung cư rộng rãi, tò mò hỏi Tô Tranh: “Mẹ, một mình mẹ ở nơi này sao?”

A Rượu nghe thấy câu hỏi của Yên Nhiên vội vàng chạy tới đáp: “Dĩ nhiên là không phải, mẹ cháu đương nhiên ở cùng với tôi rồi ——”

Anh mới nói được nửa câu, Yên Nhiên đã trợn to hai mắt, không tin nói: “Sẽ không như vậy !”

Tô Tranh buồn cười liếc nhìn A Rượu, trấn an con gái nói: “Dĩ nhiên là không, trước đây mẹ ở nơi này một mình, nhưng bây giờ sẽ không như vậy nữa.”

Mạc Yên Nhiên nghe thấy mẹ nói vậy khuôn mặt hớn hở lúc trước đã ỉu xiu do nghĩ đến câu nói của A Rượu, nhưng ngay sau đó cô bé hiểu được điều gì, nhìn dáng vẻ cười tủm tỉm của mẹ, nhào tới vui vẻ nói: “Con biết rồi, trước đây mẹ ở một mình, về sau mẹ sẽ ở với Yên Nhiên, phải không ạ?”

Tô Tranh cười gật đầu, Mạc Yên Nhiên giờ mới hoàn toàn yên tâm, chạy đến đốc thúc những người giúp việc khuôn đồ lên lầu.

Chương 103

A Rượu xếp xếp cho Tô Tranh ổn thỏa rồi mới rời đi, nhà họ Mạc đã chuyển hai người giúp việc đến để chăm sóc Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên.

Trong lòng Tô Tranh không muốn nhờ người của nhà họ Mạc những việc này, nên ngay hôm sau đã nhờ đến công ty mô giới tìm một bảo mẫu, một người là đủ rồi.

Mạc Yên Nhiên rất vui sướng khi biết mẹ cũng không thích hai cô giúp việc này, vì tính khí đại tiểu thư phát tác, ném hai cái gai này thẳng về nhà họ Mạc. Rất nhanh sau đó, Mạc Phong lại đưa đến hai người nữa, nhưng Mạc Yên Nhiên vẫn không thích, tiếp tục bới móc. Mạc Phong biết chuyện, lặng lẽ đưa người trở về, sau đó cũng không đưa người đến nữa.

Người của công ty làm việc rất hiệu quả, hai ngày gần đây giới thiệu khá nhiều bảo mẫu đến, Tô Tranh hỏi đối phương phương mấy câu hỏi, rồi giữ lại một người phụ nữ trung niên hiền lành. Thật ra vấn đề Tô Tranh quan tâm cũng chỉ là về dinh dưỡng của Yên Nhiên thôi.

Mạc Yên Nhiên bây giờ vẫn đang trong kỳ nghỉ hè nên chưa phải đi học, vốn dĩ nghỉ hè vẫn còn rất nhiều bài tập phải làm, nhưng đợt này tiểu cô nương lại giận đối với bà nội, vì vậy phần lớn bài tập đều không phải làm nữa, Tô Tranh xem xét lại rồi để cô bé làm những bài tập cần thiết.

Trước khi đi Tô Tranh đã xin một nghỉ dài hạn, nhưng giờ vẫn còn chưa đến. Cô gọi cho Mạc Vân và Đinh Hiểu, nói vấn đề của mình để chuyển công việc cho dễ dàng hơn. Mạc Vân và Đinh Hiểu cũng thông cảm cho cô nói với cô rằng hãy yên tâm dưỡng bệnh khi nào khỏe lại thì hãy về công ty.

Tô Tranh cười khổ ở trong lòng, công ty này cô chỉ sợ là sẽ không thể về nữa, những chuyện cô đã làm chắc chắn Mạc Vân cũng đã biết, cô đâu có thể mặt dày làm như không có chuyện gì mà trở lại công ty ! Tô Tranh cũng biết lợi dụng sự biết trước về tương lai của mình để đầu tư như thế nào có có lãi, cho nên cô hoàn toàn có khả năng cho con gái một cuộc sống đầy đủ, nên công việc này cô hoàn toàn không mấy để bụng.

Nhưng giờ đây Tô Tranh lại có một sự nghi vấn, kể từ cô quay về thành phố S, Mạc lão phu nhân chưa một lần nào đến tìm cô làm khó, mà Yên Nhiên vẫn ở bên cạnh cô, nhà họ Mạc cũng không có chút ý kiến gì, chuyện này thật không phù hợp với phong cách làm việc của Mạc lão phu nhân và nhà họ Mạc. Tô Tranh cũng đã nghĩ đến Mạc Phong đã làm gì đó, nhưng ngay sau đó lại cười một tiếng, đối với Mạc Phong cô sẽ không bao giờ đặt niềm tin vào nữa.

Cô biết để được gặp nhau như ngày hôm nay không dễ, nên cuộc sống mà hai mẹ con cô có thể sống cùng nhau làm cho cô càng trân trọng. Vì vậy cuộc sống hàng ngày của hai mẹ con rất nhàn nhã, cùng nhau đọc sách, tưới hoa, thỉnh thoảng lại cùng nhau chơi trò chơi.

Mấy ngày nay Tô Tranh cũng chú ý đến tình hình của thành phố S, phát hiện rõ ràng là trong thời gian 1 tháng cô đi, thành phố S đã hoàn toàn thay đổi.

Vốn là người giàu có tiếng Phùng Kính bởi vì bao nuôi người tình nuốt riêng công khoản, chuyện này bị bởi móc báo cáo trực tiếp lên sếp trên, vậy mà mang tiếng là gia tộc lâu năm nhà họ Phùng lại không thể tác động được, họ đành chịu đau mất đi một trụ cột Phùng Kính. Sau chuyện này, cả thành phố như bị cơn bão thanh tẩy, tiếng sát phạt không ngừng, từ trên xuống dưới quan viên thay đổi đến 40%. Mà nguyên nhân thay đổi lại có chút khác biệt vì vậy chưa thể dứt khoát được, họ bị tạm giam, chờ quyết định của quan tòa.

Dân chúng thành phố cũng tranh thủ hành động, có nhu có cương, nhưng cuối cùng những quyền lực này luân phiên đổi chủ, không ai có cách biết được.

A Rượu đưa đến cho Tô Tranh hai tin tức mới nhất, một là nhà họ Phùng có thể hoàn toàn sụp đổ, ông cụ nhà họ Mạc đặc biệt đi đến Nam Trung hải, sau đó có người đến đây để thẩm tra, Mạc Phong tiếp đại họ rất cẩn thận.

Dĩ nhiên A Rượu còn cố ý nhắc tới kết cục của Phùng Minh Nhi, Phùng Minh Nhi bị đưa ra nước ngoài, có lẽ sẽ không quay về nữa rồi.

Tô Tranh nghe những tin tức này thì không có cảm giác chút nào, ngay giữa gió bão, người hát thoi, tôi gặt hái, cũng chỉ là một tuồng kịch thoi. Về phần Phùng Minh Nhi, thật ra thì cô chưa từng để ý đến.

Cô không biết đời trước người phụ nữ này đóng vai trò gì trong vận mệnh của Mạc Phong và hai đứa bé, nhưng đời này cô lại biết, người này vốn cô không cần để ý đến. Đối với cô bây giờ mà nói, tình yêu đã rất mơ hồ, địa vị thành tựu càng chỉ là mây trôi, mấu chốt nhất là các con cô, hôm nay cô chỉ cần nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của Yên Nhiên là đủ rồi.

Gần đây Mạc Yên Nhiên cảm thấy thật dễ chịu, có thể ở bên cạnh mẹ làm nũng, cùng mẹ chơi các trò chơi, lại không cần tuân thủ các quy định khó nhằn, thật là tiêu điều tự tại. Nếu không phải em trai cô bé gọi cho cô một cuộc điện thoại, chắc chắn rằng Mạc Yên Nhiên sẽ quên mình còn có một người em trai.

Mạc Yên Nhiên nằm trên ghế sa lon vắt chân lên ăn anh đào, cười hì hì hỏi em trai: "Cách Ly sao lại gọi điện cho chị thế?"

Mạc Cách Ly trầm mặc, thử thăm dò hỏi: "Đã mấy ngày không gặp, chị khỏe không?"

Mạc Yên Nhiên nuốt miếng anh đào, cười trộm nói: "Đương nhiên tốt vô cùng rồi, chị ăn ngon, ngủ ngon, chơi được."

Mạc Cách Ly không nói lời nào, nhưng Mạc Yên Nhiên hiểu cậu bé như vậy đương nhiên là biết tâm trạng cậu không tốt, không khỏi nhú mày cười hỏi: "Thì sao, em trai thân ái nghe được chị gái sống vui vẻ như vậy, thấy thèm, ghen tỵ, mất hứng?"

Mạc Cách Ly chẳng nói đúng sai"Hừ" một tiếng, vẫn không nói lời nào.

Mạc Yên Nhiên ăn thêm vài viên anh đào, rốt cuộc đại phát tốt bụng, thoải mái thở dài mà nói: "Cạnh Ly em trai à, không phải là em nhớ đến cái chân bị băng bó của mẹ chứ?"

Những lời này vừa nói ra, Mạc Cách Ly lập tức phủ nhận: "Không phải!"

Mạc Yên Nhiên lại"Hì hì" bật cười, Mạc Cách Ly bình thường nói chuyện chưa từng lớn tiếng hay kích động như vậy đâu, cậu có thể gấp gáp phủ nhận một chuyện như vậy, điều này nói lên cái gì, nói rõ lòng cậu – cậu nói dối.

Mạc Yên Nhiên nghịch ngợm nhú mày cười một tiếng, như tên trộm nói: "Thật không phải là sao? Có thật không có thật không?"

Mạc Cách Ly rất miễn cưỡng nói: "Coi như là đúng được chưa!"

Mạc Yên Nhiên nghe vậy lại cười khanh khách lên: “Cái gì coi như là, là vậy là sao!”

Mạc Cách Ly cố chững mà nói: “Là ba lo lắng cô ấy được chưa, nhưng ba lại không muốn đi hỏi, cho nên em mới giúp ba.”

Mạc Yên Nhiên nghe vậy lại giật mình: “Oa, ba thực sự sẽ lo lắng ẹ sao?”

Mạc Cách Ly nghiêm túc gật đầu: “Như em thấy, có lẽ vậy.”

Sau khi ngạc nhiên, con người Mạc Yên Nhiên đảo một vòng, cố ý thật tò mò hỏi: “Nhưng Mạc Cách Ly, lúc nào em lại biến thành đứa bé ngoan, thân thiết như vậy hả ? Em cố ý mang ba ra làm lá chắn sao? À có tự ba nội chị cũng không tin!” Nói xong cười xấu xa .

Mạc Cách Ly mãi vẫn không nói lời nào, nhưng Mạc Yên Nhiên lại cảm giác mình có thể nghe thấy tiếng trái tim đập thình thịch của cậu bé. Mà Mạc Cách Ly nghe thấy tiếng cười hả hê của chị gái, từ lúc sinh ra đến giờ lần đầu tiên không nhận được căn răng nghiêng lợi nói với chị mình: “Mạc Yên Nhiên rốt cuộc chị nói hay không!”

Mạc Yên Nhiên thấy Mạc Cách Ly thật sự tức giận, lúc này mới tốt bụng nói: “Gần đây mẹ rất tốt , thạch cao có thể tháo, lập tức có thể khôi phục bình thường. Chỉ là em và ba cũng thật là kỳ quái, lo lắng thì cứ tới đây thăm một chút , cần gì trốn trốn tránh tránh như vậy, thật là không có thành ý.”

Mạc Yên Nhiên thật vất vả mới có một cơ hội giáo dục người, cô bé còn đang định tiếp tục giáo dục em trai mình một chút nữa thìCrach, Mạc Cách Ly cúp điện thoại.

Mạc Yên Nhiên hướng về phía điện thoại di động thở dài: “Đại ngốc!!”

101. Q.15 - Chương 101: Bảo Vệ Trong Im Lặng

Bởi vì hoạt động bất tiện, luôn ở nhà cũng có chút nhàm chán, mấy ngày gần đây Tô Tranh lại làm lại công việc yêu thích ngày trước, đó là điêu khắc. Cô thích nhất là dựa theo thần thái của Mạc Yên Nhiên mà điêu khắc ra những cô búp bê phong phú. Lúc mới nhìn thấy Mạc Yên Nhiên hết sức ngạc nhiên, cầm mấy con búp bê lên soi gương đối chiếu nhìn hồi lâu, cuối cùng hưng phấn chạy vội ra chỗ Tô Tranh nói: “Mẹ, giống con như đúc !”

Tô Tranh không thể nín được cười: “Vốn là dựa vào con làm ra mà, không giống sao được.”

Mạc Yên Nhiên cầm búp bê trong tay yêu thích không buông, ngẫm ngẫm nghĩa nghĩa, nhìn một chút chột “A” một tiếng kêu sợ hãi nhảy lên.

Tô Tranh bị cô bé dọa sợ hết hồn: “Yên Nhiên, sao thế?”

Mạc Yên Nhiên ngơ ngác đứng tại chỗ một lúc, chột nhào vào trong ngực Tô Tranh, mở mắt to hỏi: “Mẹ, con nhớ mẹ từng tặng chúng con một cặp búp bê, đó cũng là mẹ tự tay điêu khắc ra sao?”

Tô Tranh yêu thương khẽ vuốt tóc cô bé, dịu dàng gật đầu một cái: “Đúng vậy .”

Mạc Yên Nhiên nghe mẹ nói như thế, cố gắng nhớ lại xem con búp bê kia đang ở đâu, trong ấn tượng hình như là tiện tay ném cho bảo mẫu cất đi? Bé chán nản nhướn mày lên, áy náy nói: “Mẹ, thật xin lỗi , búp bê mẹ tặng con con không nhớ là đã để đâu, con đã không biết quý trọng chúng.”

Trong lòng Tô Tranh không nhận được thở dài một tiếng, kiếp trước cặp búp bê đó còn chưa được tặng, khi cô bị tai nạn đã bị máu nhuộm đỏ rồi, không biết kết quả của chúng ra sao, có khi đã bị ném vào thùng rác rồi cũng nên, kiếp này ít nhất cô còn có thể đưa đến tận tay các con.

Cô nhớ tới những chuyện này, lại cảm thấy buồn cười, thật ra những chuyện này có quan trọng gì đâu, máu chốt là con gái đã ở bên cạnh cô, nụng nịu gọi cô là mẹ, như thế này cô đã thỏa mãn lắm rồi!

Đời này kiếp này, có con gái như vậy, dù có phải chịu khổ hơn nữa cô cũng nhận.

Tô Tranh nhìn Yên Nhiên lại nghĩ đến Cách Ly, vì vậy trong lòng không khỏi buồn bã, đứa bé này, trong khoảng thời gian ngắn trong lòng nó sợ là rất khó tiếp nhận cô?

Mạc Yên Nhiên cẩn thận nhìn sắc mặt mẹ, thấy trong đôi mắt của mẹ thoáng qua một tia âm đạm, lại tưởng rằng ngoài miệng mẹ nói không sao nhưng trong lòng vẫn rất để ý. Lúc này Mạc Yên Nhiên không khỏi nhớ đến mẹ điêu khắc bằng dao, không biết để làm xong hai con búp bê ấy trên tay đã bị không biết bao nhiêu vết thương, vậy mà bé lại xa lánh không chịu nhận, sau đó lại tùy tiện vứt lung tung, thật là quá đáng!

Lúc này Mạc Yên Nhiên hạ quyết tâm, nhất định phải trở về nhà họ Mạc để tìm lại búp bê!

Buổi trưa, Tô Tranh thuận tay dạy con gái cách điêu khắc, chuông cửa vang lên, cô ra mở cửa lại là A Rượu.

Kể từ sau khi trở lại A Rượu rất bận rộn, đến hôm nay mới có thời gian tới thăm Tô Tranh, vừa vào cửa anh lập tức lớn tiếng tuyên bố: “Tô Tranh, tôi rất lo lắng cho cô, tôi đến chăm sóc cô!”

Mạc Yên Nhiên nhìn thấy A Rượu đến thì khinh khỉnh nói: “Cuối cùng anh cũng đến thăm mẹ con chúng tôi rồi à ? Hừ hừ, nếu chúng tôi vẫn chờ anh đến chăm sóc, chúng tôi đã sớm chết lâu rồi.”

A Rượu thấy Mạc Yên Nhiên chế nhạo mình cũng không giận, vẫn cười hì hì cãi lại với cô bé, vì vậy hai người anh một lời tôi một câu càng đấu cực kỳ vui vẻ.

Buổi chiều A Rượu hầu hạ hai mẹ con một đĩa trái cây cùng ngồi xem phim, không có ý định muốn rời đi. Một lúc sau A Rượu ý tứ ra hiệu bằng mắt với Tô Tranh, Tô Tranh rất nhanh hiểu được, gọi Yên Nhiên đi làm bài tập đi. Gần đây mặc dù Mạc Yên Nhiên mãi chơi, nhưng vẫn không quên việc học, nghe mẹ nhắc nhanh chóng nhắc mông lên.

Dĩ nhiên trước khi đi cô bé vui vẻ chạy đến trước mặt Tô Tranh, hung hăng hôn vào má Tô Tranh một cái.

Tô Tranh cười hạnh phúc ngọt ngào: “Được rồi, bây giờ có thể đi rồi chứ?”

Mạc Yên Nhiên cũng không nói gì, đưa khuôn mặt xinh đẹp lên trước còn đôi mắt to xinh đẹp nhắm lại.

Tô Tranh hiểu ý của cô bé, học dáng vẻ của bé hôn chụt lên một bên má của bé: “Yên Nhiên ngoan, đi làm bài tập đi.”

Ai ngờ lần này Mạc Yên Nhiên vẫn bất động, Tô Tranh vừa buồn cười lại không biết làm thế nào: “Tiểu công chúa thân ái của mẹ, con còn có chuyện gì sao?”

Mạc Yên Nhiên lại mở tròng hai mắt, ngón tay nhỏ bé chỉ chỉ về phía má còn lại, Tô Tranh đỏ khốc đỏ cười, vội vàng hôn vào má còn lại.

Mạc Yên Nhiên thỏa mãn, quay đầu lại hả hê liếc nhìn A Rượu đang vui đùa vào ghế sofa, lúc này mới hừ hả hê đi trở về phòng.

Lúc này A Rượu đã ngây người, kết luận nói: “Cô bé này, rốt cuộc giống ai? Tôi thấy Mạc Phong cũng không phải ngọt ngào như vậy!”

Tô Tranh lười trả lời anh: “Con gái của tôi rốt cuộc giống ai anh cũng không cần quan tâm, nói chuyện anh định nói đi.” A Rượu đến đây, chắc chắn là có chuyện quan trọng? Tô Tranh nhớ mấy ngày trước trên mạng A Rượu nói anh và Tiểu Đình Đường đã vướng phải vụ rắc rối gì đó.

Tiểu Đình Đường và A Rượu giống nhau, đều xuất thân từ Cô Nhi Viện, từ nhỏ đã rất quan tâm đến nhau, giống như người thân. Nhưng khi Tô Tranh gặp chuyện không may thì Tiểu Đình Đường mới chỉ bảy tám tuổi thôi, bây giờ Đình Đường đã trưởng thành, là một thiếu nữ xinh đẹp trong sang tuyệt trần .

Ai ngờ vài ngày trước Tiểu Đình Đường vào quán bar chơi, bị một gã đàn ông đùa giỡn, A Rượu nhìn thấy rất tức giận, tiến lên đánh hắn mấy đòn. Đánh xong mới biết đụng phải người không nên đụng, người kia là một công tử có tiếng ở ngoài tỉnh, bị bạn bè rủ rê đi đến thành phố S tìm thú vui. Hôm nay công tử nhà lý tỉnh ủy bị đánh, người ta đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho. Lúc ấy A Rượu chạy trốn, mặc dù không bị bắt được, nhưng bọn họ đang tìm anh ta khắp nơi, gã kia còn tuyên bố bắt buộc phải bắt được A Rượu làm cho anh đoạn tử tuyệt tôn.

Lúc ấy Tô Tranh cũng hỏi có muốn cô giúp một tay hay không, nhưng A Rượu lại nói anh có thể nghĩ biện pháp giải quyết, hôm nay xem ra chuyện này vẫn còn chưa giải quyết xong?

A Rượu “Khụ”, gãi gãi đầu ngượng ngùng nói: “Vốn dĩ tôi chỉ định lên đây thăm cô, nhưng khi vào đây tôi phát hiện ra một chuyện sợ là có liên quan đến vụ lần trước.”

Thấy dáng nghiêm túc của A Rượu, trong lòng Tô Tranh trầm xuống, đã xảy ra chuyện gì sao?

A Rượu đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới sân cỏ, lúc này mới lên tiếng nói: “Xung quanh đây có một số người, hình như họ đang theo dõi cô.”

Bị theo dõi? Tô Tranh nhướn mày, bây giờ cô cũng không có cái gì phải sợ, lo lắng duy nhất chính là Yên Nhiên.

Con gái của cô, con gái vừa mới nhận của cô, cô không muốn con bé xảy ra chuyện gì!

A Rượu thấy sự lo lắng của Tô Tranh, biết anh đã dọa cô, vội vàng giải thích nói: “Đừng hiểu lầm, tôi đã xem qua họ, có lẽ là có người phải đến để bảo vệ mẹ con cô.”

Bảo vệ tôi? Tô Tranh không khỏi cười lạnh, ai lại có lòng tốt như vậy? Mạc Phong sao?

A Rượu không nói tiếp, anh vốn đang lo lắng chuyện của mình liên lụy đến Tô Tranh nhưng xem ra cô vẫn luôn được bảo vệ an toàn. Đối với Mạc Phong A Rượu vốn không hề có chút cảm tình gì, nhưng hôm nay anh bắt đầu cảm thấy, có lẽ người này cũng không phải máu lạnh như người ta vẫn đồn thổi, ít nhất đối với Tô Tranh anh ta vẫn luôn ấp áp.

Nhưng bây giờ Tô Tranh đã không còn muốn để ý đến Mạc Phong, anh nên làm như thế nào mới có thể làm cho Tô Tranh thể hạnh phúc đây?

Chuyện này A Rượu luôn luôn để ở trong lòng, anh thật sự mong Tô Tranh được hạnh phúc .

A Rượu kéo rèm cửa sổ ra, chợt có chủ ý, anh chỉ ra bên ngoài nói: “Cô xem, nơi có một cái xe, hình như đang theo dõi bên này.”

Tô Tranh ngồi ở trên ghế sa lon, không thể nhìn thấy.

A Rượu lại nói: “Đến đây, tôi ôm cô nhìn.”

Tô Tranh không nói đẩy anh ra: “Thôi đi, cũng không phải là việc ghê gớm gì, theo dõi thì theo dõi, dù sao binh đến tướng chặn.”

A Rượu cũng rất kiên trì: “Đến đây đi, tôi ôm cô cũng được.” Nói xong không để Tô Tranh từ chối vội ôm lấy cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ nhỏ Tô Tranh và A Rượu đã rất thân thiết với nhau. Nhưng lúc này khi A Rượu ôm cô lên, cô lại nhột lại cảm thấy không tự nhiên, cười đấm bả vai A Rượu muốn anh để cô xuống, A Rượu lại kiên trì không buông, Tô Tranh nghĩ không biết hôm nay A Rượu bị làm sao, nhưng anh ôm cô mãi vẫn không thấy chiếc xe kia, thất vọng nói: “Chiếc xe đã lái đi rồi, cô xem đi, đều tại cô mè nheo.”

Tô Tranh lắc đầu một cái, một tay đỡ bả vai A Rượu bắt đắ dĩ nói: “Mau ôm tôi xuống.”

A Rượu thở dài, thừa dịp hôn gò má của Tô Tranh, giả bộ thương yêu cưng chiều nói: “Ngoan, sẽ đặt em xuống thôi.”

Tô Tranh sờ sờ gò má, đỏ khóc đỏ cười nghĩ, hôm nay A Rượu có chút giống Yên Nhiên rất không bình thường.

Ánh mắt A Rượu lóe lên nhìn ra phía ngoài cửa sổ, hài lòng thấy trong bụi cây cách đó không xa có người động , cười thâm ôm Tô Tranh trở về sô pha.

Tối hôm đó, Tô Tranh và Yên Nhiên ở trên ban công uống nước trái cây, nhìn lên những ngôi sao sáng ở trên trời.

Mạc Yên Nhiên nhìn có người ở tản bộ trong vườn hoa dưới chung cư, nhìn xuống chân mẹ một chút, chờ đợi nói: “Mẹ, đợi chân mẹ khỏi, con sẽ cùng mẹ đi dạo dưới kia có được không?”

Tô Tranh thấy sự mong đợi trong mắt có cô bé, không muốn bé phải nhẫn nại, vì vậy dứt khoát đề nghị nói: “Không bằng bây giờ chúng ta xuống đi dạo luôn?”

Mạc Yên Nhiên liền vội vàng lắc đầu: “Không được không được, chân của mẹ vẫn còn chưa khỏi.”

Tô Tranh cười: “Bác sĩ cũng nói, mẹ cũng cần một chút rèn luyện, xuống lầu đi một chút không có gì đáng ngại.”

Mạc Yên Nhiên thấy mẹ khẳng định như vậy, suy nghĩ một chút cũng gật đầu đồng ý.

Hai mẹ con người nói xong cũng xuống ngay, Tô Tranh cầm chân đỡ, Mạc Yên Nhiên cẩn thận đỡ cô vào thang máy, thang máy từ từ xuống phía dưới nhanh chóng xuống đến nơi.

Hai người đi đến sân cỏ xanh mơn mẫm, hít lấy không khí trong lành, cảm thấy thật sáng khoái, sung sướng, Tô Tranh cũng cảm thấy không khí ở đây thật không tệ, vì vậy dứt khoát đề nghị sau này mỗi đêm cô đều sẽ xuống đây đi dạo, Mạc Yên Nhiên đương nhiên là hơn hớn đồng ý.

Hai người đang đi về phía trước, chợt trong bóng cây bên cạnh sân cỏ có một chiếc xe con màu đen khởi động, nhanh chóng từ phía sau các cô phóng ra. Lúc đầu Tô Tranh bị giật mình, ngay sau đó chợt nhớ đến cái gì, nhớ tới những câu nói của A Rượu lúc ban ngày, vội vàng quay đầu lại nhìn theo hướng chạy của chiếc xe kia.

Chiếc xe kia chạy cực nhanh, nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt của Tô Tranh, nhưng mắt của Tô Tranh cực tốt, ở nơi này chỉ trong chốc lát kia cô cảm thấy người lái xe nhìn rất quen mắt.

Nhìn quen đến mức làm người run sợ.

Trong khoảng thời gian ngắn Tô Tranh không dám xác nhận, chỉ cúi đầu xuống.

Mạc Yên Nhiên vẫn nhìn chằm chằm theo hướng xe chạy, nhíu mày suy tư: “Chiếc xe kia hình như con đã từng nhìn thấy !”

Trong lòng Tô Tranh vốn cũng đã hoài nghi, lại nghe thấy Mạc Yên Nhiên nói vậy, càng chắc chắn ý nghĩ của mình. Mạc Yên Nhiên vốn là đại tiểu thư không bước chân ra khỏi nhà, cô bé có thể thấy được mấy chiếc xe, có ấn tượng thì chắc sẽ là xe của nhà họ Mạc thôi.

Quả nhiên, Mạc Yên Nhiên nghĩ một lát nói: ” Bảng số của chiếc xe kia, con nhìn quen lắm, chẳng lẽ là xe nhà con?” Bé càng không hiểu”Nhưng sao xe nhà lại xuất hiện ở nơi này?”

Trong khoảng thời gian sống chung với con gái, Tô Tranh đã phát hiện cô bé này tính tình hay bất thường những rất nhạy cảm với những con số một khi đã xem qua là nhớ rất lâu. Vậy biển số kia chắc chắn là biển xe của nhà họ Mạc rồi?

Cô nhìn sân cỏ dưới đèn đường, không khỏi nghĩ, bên trong chiếc xe kia là Mạc Phong sao? Chẳng lẽ khi cô và Yên Nhiên ở trên ban công nhìn xuống, Mạc Phong đang ở trong bóng cây nhìn cô và Yên Nhiên?

Đúng vào lúc Tô Tranh đang cúi đầu nghi ngờ, Mạc Yên Nhiên chợt kêu một tiếng: “A, con nhớ ra rồi, chiếc xe kia ba đã từng lái! Đó là xe của ba.”

Tô Tranh nghe Yên Nhiên nói vậy, trong lòng chua chua, quả nhiên là anh, một mình anh chạy đến nơi đây vào buổi tối làm gì, chẳng lẽ còn không yên lòng mình, sợ cô lừa Yên Nhiên chạy trốn sao? Hay là anh đang lo lắng cho cô và Yên Nhiên, cho nên đã phái người đến bảo vệ và chính anh cũng đến luôn?

102. Q.15 - Chương 102: Phần 49 - Tượng Gỗ

Gần đây Mạc Yên Nhiên suy nghĩ rất nhiều về tượng gỗ mà mẹ tặng vì vậy quyết định sẽ về nhà họ Mạc để tìm lại.

Cổng chính nhà họ Mạc vẫn là những người bảo vệ cũ, nhìn thấy tiểu thư nhà mình vội vàng mở cửa nghênh đón, con vui vẻ muốn gọi ngay cho bảo mẫu, nhưng Mạc Yên Nhiên lại khoát tay, lắc đầu, nói không cần làm phiền, tự bé đi vào là được. Dù không muốn nhưng bảo vệ vẫn phải vâng lời ý của đại tiểu thư nhà họ Mạc, vội vàng nín thở lễ phép cung tiễn đại tiểu thư vào biệt thự.

Mạc Yên Nhiên cẩn thận từng li từng tí giống như tên trộm đi vào phòng khách, may mắn phát hiện bên trong hoàn toàn im lặng, vì vậy vội vàng nhanh như mèo, chạy vào gian nhà kho của mình. Đầu tiên cô bé chạy vào hòm cất đồ tìm kiếm, nhưng lật tung cả hòm nên cũng không tìm thấy tượng gỗ đâu.

Cô bé chán nản nghĩ, chẳng lẽ nên hỏi bà Miêu xem bà đã cất ở nơi nào? Nếu như đi hỏi, bà Miêu sẽ nói cho bé sao? Nghĩ mãi cũng không ra, cuối cùng quyết định về phòng của mình trước.

Cẩn thận đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy bên trong vẫn sạch sẽ chỉnh tề như trước, xem ra bà Miêu vẫn luôn cho người đến lau dọn thường xuyên? Mạc Yên Nhiên cực kỳ hài lòng, thấy cả người nhể nhại mồ hôi, cô bé bước vào phòng tắm tắm nước nóng, sau đó thay áo ngủ lú lo ra ngoài tiếp tục tìm đồ.

Cô bé có rất nhiều đồ chơi yêu thích, những con Baby, gấu Teddy số lượng có hạn, mèo con khám kim cương, dây chuyền các loại, dù có rời khỏi nhà họ Mạc bé vẫn muốn cầm theo.

Mạc Yên Nhiên xoay lưng về phía cửa chuyên tâm kiểm tra dọn dẹp toàn bộ những món đồ mình yêu thích, chợt thấy một bóng người đứng ở phía sau mình, bé bị dọa sợ kêu to “A” một tiếng.

Người nọ tay mắt lạnh lẽo vội vàng tiến lên che miệng của bé, lúc này bé đã nhận ra người đó không phải ai khác mà là em trai của mình, ô ô kêu nên muốn cậu mau chóng buông mình ra.

Mạc Cách Ly buông tay ra, cau mày nói: “Chị đã lén lút chạy về đây giờ lại ngồi đó mà khua chiêng gõ trống sao?”

Mạc Yên Nhiên không phục, cong môi nói: “Sao em lại ở sau lưng chị làm chị sợ!”

Mạc Cách Ly không để ý cô bé làm nũng, nhàn nhạt hỏi: “Chị đang làm cái gì?” Cậu nhìn Mạc Yên Nhiên đã thu thập bao lớn bao nhỏ, nhíu mày hỏi: “Dọn nhà?”

Mạc Yên Nhiên nhìn mấy túi đựng đồ chơi của mình, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nhưng mà vẫn không phục hừ một tiếng: “Đúng là muốn dọn nhà, mắc mớ gì tới em à?”

Mạc Cách Ly không cùng muốn so đo với cô bé, ung dung ngồi trên ghế sa lon bên cạnh: “Không phải chị ở cùng với cô ấy rất vui vẻ sao?”

Mạc Yên Nhiên nghe xong lời này, ngay lập tức quăng sự lúng túng vừa rồi lên chín tầng mây, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon hả hê nói: “Đúng vậy a, đó là những ngày tuyệt vời nhất.”

Mạc Cách Ly xem thường, ngay cả một ánh mắt hâm mộ cũng không có.

Mạc Yên Nhiên vừa thấy vẻ mặt này của cậu, hả hê hừ, bắt đầu nói cho cậu bé những chuyện mình trải qua gần đây, ví dụ như mẹ nấu cho bé rất nhiều món ngon, cùng tắm hoa hồng với bé, ví dụ như mẹ dạy bé làm bài tập, dạy bé điêu khắc, tóm lại nói tất cả những việc vui vẻ cho Mạc Cách Ly nghe.

Mặc dù trên mặt Mạc Cách Ly vẫn không chút thay đổi, thế nhưng trong đôi mắt dần dần hiện ra sự cô đơn. Người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng Mạc Yên Nhiên lại có thể, vì vậy bé lại có chút không đành lòng, chạy đến kéo tay của cậu rộng rãi an ủi nói: “Em không cần khổ sở, chị sẽ không độc chiếm mẹ, em cũng có thể đi cùng với chị tìm mẹ chứ sao?”

Mạc Cách Ly lại xa lánh đẩy tay của cô bé ra, đứng dậy rời khỏi phòng.

Mạc Yên Nhiên mất hứng, đứng lên chống nạnh hô to: “Này, em không cần không biết điều như vậy!”

Mạc Cách Ly hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng nói lầm bầm: “Cô ấy chỉ cần chị, cô ấy không cần em!”

Mạc Yên Nhiên không nghe rõ, nhẹ đầu hỏi: “Vừa rồi em nói cái gì?”

Mắt Mạc Cách Ly khép hờ không lên tiếng, Mạc Yên Nhiên tiếp tục hỏi, thế nhưng cậu bé lại chợt nói sang chuyện khác: “Chị trở về là để tìm những thứ này?” Trong giọng nói hơi coi thường.

Mạc Yên Nhiên lắc đầu giải thích nói: “Dĩ nhiên không phải rồi, đây chỉ là tiện thể mà thôi, chị trở lại muốn tìm một thứ.”

Mạc Cách Ly xoay người, nhíu mày hỏi: “Thứ gì?”

Mạc Yên Nhiên nghĩ từ trước đến giờ Mạc Cách Ly luôn cẩn thận, có lẽ em ấy sẽ biết, vì vậy nói: “Chính là một đôi búp bê bằng gỗ, mà mẹ đã tặng chúng ta vào sinh nhật lần thứ mười, em có nhớ không?”

Mạc Cách Ly nghe cô bé nói vậy, mấp máy môi, do dự một chút mới chậm rãi lắc đầu một cái.

Mạc Yên Nhiên hoài nghi nói: “En thật sự không nhớ, không phải lừa chị ấy chứ?”

Trên khuôn mặt nhỏ của Mạc Cách Ly có chút ửng hồng, tức giận nói: “Không nhớ thì là không nhớ em lừa chị làm cái gì? Chị đã thấy em tham đồ của chị bao giờ chưa?”

Mạc Yên Nhiên có chút không rõ tại sao em trai đột nhiên tức giận như vậy, cô bé sờ sờ đầu mê mang nói: “Được rồi, ừm đừng tức giận, chị lại đến nhà kho tìm một chút.”

Mạc Cách Ly nghiêm trang khuyên cô bé nói: “Đừng, có lẽ đã mất rồi.”

Mạc Yên Nhiên kiên quyết lắc đầu: “Không, chị phải đi tìm lại một chút.” Nói xong cô bé vui vẻ lướt qua Mạc Cách Ly chạy đến nhà kho trên tầng.

Mạc Cách Ly nhìn chị đã chạy xa, trong đôi mắt thoáng qua một tia ảm đạm và áy náy.

Chương 106

Mạc Yên Nhiên tìm kiếm một lúc lâu, mà mãi vẫn không tìm thấy. Chẳng những không tìm được, lúc xuống tầng cô bé còn gặp phải bà Miêu.

Bà Miêu lâu ngày không nhìn thấy Mạc Yên Nhiên, nay gặp lại kích động lập tức ôm bé vào lòng, nước mắt cũng rơi xuống. Sự kích động đi qua, lại vuốt ve khuôn mặt Mạc Yên Nhiên nhìn từ trên xuống dưới, nói là gầy, nhất định là chịu khổ rồi.

Mạc Yên Nhiên vừa tránh né ánh mắt từ ái thương tiếc này, trong lòng vừa kêu to khảng nghi, hôm qua bé vừa mới cân xong rõ ràng là tăng cân mà!

Bà Miêu làm ồn như vậy, một lúc sau những người giúp việc và bảo mẫu khác cũng nhìn thấy Mạc Yên Nhiên, mọi người đều ngạc nhiên. Mạc Yên Nhiên mất hứng, đẩy bà Miêu ra bĩu môi nhỏ nói: “Bà Miêu, đừng làm ồn, cháu còn phải đi.”

Bà Miêu nghe xong, kinh ngạc: “Đi? Tiểu thư phải đi đâu?”

Mạc Yên Nhiên đương nhiên nói: “Đương nhiên là về nhà.”

Bà Miêu hơn kinh ngạc, một tay ôm lấy bé không buông ra: “Tiểu Tổ Tông, nơi này chính là nhà của tiểu thư, tiểu thư còn có thể đi nơi nào?” Nói xong đưa tay sờ đầu bé: “Tiểu thư có bị sốt không?”

Mạc Yên Nhiên liếc mắt một cái mất hứng nói: “Chẳng lẽ bà không biết, bà nội đã không cần cháu nữa, bây giờ cháu ở cùng mẹ cháu, mẹ cháu ở đâu nơi đó là nhà của cháu.”

Mặc dù bà Miêu cũng biết qua chuyện này, nhưng chuyện lão phu nhân không cần Yên Nhiên nữa thì đến bây giờ vẫn chưa nghe lần nào, lập tức muốn thay phu nhân nói chuyện, ai ngờ sau lưng đã vang lên âm thanh nghiêm nghị: “Buông con bé ra, để cho con bé đi.”

Bà Miêu kinh ngạc quay đầu lại, âm thanh sau lưng không phải ai khác mà là một người bà rất quen thuộc, Mạc lão phu nhân.

Mạc lão phu nhân nghiêm nghị quét qua xoay khuôn mặt cố ý không nhìn mình của Mạc Yên Nhiên, lạnh lùng nói: “Nó muốn đi cứ để nó đi, nhà họ Mạc không nuôi ong tay áo!”

Trong lòng Mạc Yên Nhiên vô cùng tức giận, nghĩ thầm cháu không phải là cái gì ong, nhưng đối phương là bà nội mà hôm nay bé lại còn đang ở trong địa bàn của người ta, vì vậy cười lạnh một tiếng, dậm chân nói: “Đi thì đi, ai mà thềm ở lại chỗ này a!” Nói xong xoay người đi về phía cửa, những thứ kia ở trong phòng dĩ nhiên tất cả đều không cần đấy!

Mạc lão phu nhân bỗng nhiên lại quát lên: “Đứng lại!”

Mạc Yên Nhiên vẫn đi tới cửa, không thèm đứng lại.

Sắc mặt Mạc lão phu nhân càng khó coi hơn, cau mày nói: “Mạc Yên Nhiên, trở về nói ẹ mi biết, chuyện giữa tôi và cô ta xóa bỏ.”

Mặc dù Mạc Yên Nhiên không biết là chuyện gì, nhưng bé lại rất dũng cảm quay đầu lại: “Xóa bỏ hay không xóa bỏ cũng phải xem mẹ tôi có đồng ý hay không!”

Nói xong bước ra khỏi phòng khách, ung dung đi, đầu cũng không quay lại .

Mạc lão phu nhân nhìn chằm chằm bóng lưng đi xa kia, trong ánh mắt thoáng qua một tia áy náy, nhưng ngay sau đó lập tức nghiêm nghị lạnh lùng hạ lệnh: “Nhớ, từ này về sau cô ta sẽ không còn là đại tiểu thư nhà họ Mạc nữa.”

103. Q.15 - Chương 103: 50: Chuyện Cũ

Mấy ngày gần đây, Mạc Phong suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Làm con trai của nhà họ Mạc, anh rất thành công. Nhưng làm một người yêu, làm một người ba, anh thực sự quá thất bại.

Anh cứ làm việc xong, sẽ lại đến dưới nhà của Tô Tranh, lặng lẽ khung cảnh hạnh phúc của hai mẹ con. Nhìn nụ cười của hai mẹ con, anh chợt nhận ra trước kia Tô Tranh và Yên Nhiên đều không hạnh phúc.

Anh hi vọng hai mẹ con hạnh phúc, cũng hi vọng họ sẽ hạnh phúc vĩnh viễn.

Nhìn A Rượu và Tô Tranh vừa nói vừa cười, thậm chí anh còn khó khăn nghĩ, nếu như có một người có thể đem hạnh phúc cho Tô Tranh, anh cũng sẽ nguyện ý chúc phúc cho họ.

Anh sẽ không để cho bất kể kẻ nào phá hư hạnh phúc thuộc về cô một lần nữa.

Anh lặng lẽ nhìn mẹ của mình cực kỳ tức giận đuổi con gái ra khỏi nhà, cũng không nói một lời. Đi ra cái nhà này, Mạc Yên Nhiên đã thuộc về Tô Tranh rồi, bất kể ai cũng không có quyền cướp đi của cô.

Mạc lão phu nhân quay đầu lại thấy con trai lạnh lùng nhìn, trong lòng càng thêm tức giận, cười lạnh một tiếng nói: “Đây chính thứ anh muốn, bây giờ con bé đã có thể đường đường chính chính rời bỏ nơi này, anh hài lòng chưa?”

Mạc Phong nhìn thấy con trai ở khe cửa khóe mắt lóe lên dư quang, đối với mẹ đề nghị nói: “Mẹ, chúng ta lại bàn lại thôi.”

Sắc mặt Mạc lão phu nhân càng thêm khó coi, đuổi bảo mẫu và người giúp việc đi, tức giận nói: “Còn phải bàn? Anh thật là một người con trai hiếu thảo, anh còn muốn nói chuyện gì?”

Trên mặt Mạc Phong không thay đổi nói: “Lần trước chúng tôi nói về chuyện hai mươi năm trước, bây giờ cần bàn lại chuyện mười năm trước, có thể không?”

Mạc lão phu nhân không dám tin nhìn con trai của mình, lắc đầu mà nói: “Mạc Phong, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Mạc Phong không nói lời nào.

Mạc lão phu nhân nhìn con trai thật lâu, rốt cuộc thỏa hiệp nói: “Đến đây đi.” Nói xong bước chân đi đến thư phòng.

Mạc Phong liếc mắt nhìn Mạc Cách Ly ở khúc quanh cầu thang, theo mẹ của mình vào thư phòng, nhưng khi anh đóng cửa thư phòng vẫn để lại một khe hẹp.

Mạc lão phu nhân ngồi ở trên ghế của thư phòng, nhìn con trai của mình thật kĩ, lắc đầu mà nói: “Nếu như không phải là anh và Mạc Cẩm Niên Linh khác nhau, thậm chí ta sẽ cho rằng anh mới chính là đứa bé được ôm về! anh thật sự là con trai ruột của tôi sao?”

Mạc Phong thở dài: “Mẹ, con hiểu chuyện của ba và mẹ của Mạc Gấm đã làm mẹ bị thương, con cũng hiểu nỗi đau đó như thế nào vì vậy trong suốt những năm qua con luôn nghe lời mẹ.”

Mạc lão phu nhân nghe con trai nói vậy, khổ sở cười: “Như vậy bây giờ anh tôn trọng tôi ở đâu? Ở chỗ nào? Bây giờ tôi mới biết, không chỉ chồng có thể dối lòng mà ngay cả khúc ruột thịt của mình cũng có thể phản kháng!”

Mạc Phong không biểu hiện gì, lạnh nhạt nói: “Mẹ, hai mươi năm trước người đối xử với mẹ Mạc Gấm như thế nào con đều nhìn thấy, nhưng con chưa từng nói với ba, mẹ biết tại sao không? Thật ra thì con không chỉ vì mẹ, mà còn vì ba.”

Mạc lão phu nhân ngẩng đầu nhìn về phía con trai, trong ánh mắt thâm lương có nghi ngờ: “Vì ông ta?”

Mạc Phong gật đầu nói: “Đúng vậy. Nếu ba biết những hiểu lầm đó đều là do có người cố ý gây nên, nếu ba biết mình trách lầm người phụ nữ mình yêu, trong lòng ba, mẹ biết ba có bao nhiêu đau khổ sao?”

Gương mặt nguội lạnh của Mạc Phong thoáng qua một tia đau tính, anh nhìn mình chăm chăm vào mẹ mình ép hỏi nói: “Nếu ba biết người phụ nữ kia chết thâm lương như thế nào, trong lòng ba sẽ nghĩ như thế nào? Mẹ biết không?” Anh hung hăng hỏi.

Mạc Phong khổ sở nhắm đôi mắt lại, nhớ lại kí ức hồi nhỏ, ở khu bệnh thật một người phụ nữ tiều tụy do bị bệnh tật hanh hạ. Trước khi chết bà ấy kéo tay của anh, nói làm ơn thay bà chăm sóc con bà thật tốt.

Chưa bao giờ có một phút như vậy, Mạc Phong cảm tạ trời xanh, không đẩy Tô Tranh vào tình cảnh của người phụ nữ đó, mà đã để cho cô an toàn đi đến bên cạnh các con.

Anh, sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ hạnh phúc của cô .

Anh sẽ không bước theo gót của ba, Mạc Cách Ly cũng sẽ không bước theo gót Mạc Gấm .

Mạc lão phu nhân thường ngày vẫn luôn kiên cường nhưng khi nhớ lại những chuyện ấy, đồng thời đối mặt sự chất vấn của con trai ruột, cắn chặt răng, nhưng trong mắt lại có nước mắt và khổ sở hiện lên, thậm chí cơ thể còn có chút run rẩy.

Mạc Phong quỳ xuống chân bà, ngẩng đầu nhìn bà, chậm chạp bắt đầu nói: “Mẹ, tại sao mẹ phải đối xử với ba như vậy? Tại sao mẹ phải dùng phương pháp như vậy để đối xử với con trai ruột của người?”

Mạc lão phu nhân chợt đứng lên, khàn khàn kêu lên: “Đừng nói ahhh... Ta không cho anh nói tiếp!”

Mạc Phong lại cười lạnh một tiếng, trầm thống nói: “Nhưng con mạn phép phải nói! Tại sao Tô Tranh phải buông tha con gái của mình? Rõ ràng mẹ đã chia rẽ chúng con trước, cô ấy còn nói sẽ chờ con trở về! Cô ấy là cô nhi, cô ấy vẫn luôn khát khao được có con, có một gia đình riêng thuộc về mình, nhưng mẹ lại ép cô ấy không thể không bỏ con của mình lại! Con quả thật không thể tưởng tượng được lúc ấy cô ấy đau khổ đến cỡ nào.”

Tay Mạc Phong nắm thật chặt, móng tay gần như đâm xuyên mu bàn tay: “Nhưng con hận nhất không phải là mẹ mà chính là bản thân con. Rõ ràng là còn nên nghĩ đến khả năng đó, nhưng con lại hiểu lầm cô ấy, con lại có thể đi theo vết chân của ba.” Anh từ trào nói: “Chúng con không hổ là cha con, không hổ là con cháu nhà họ Mạc, đều thiên tính đa nghi, không tin tưởng người khác, không tin tưởng tình cảm, dù người kia là người mình thích nhất!”

Anh khổ sở lắc đầu: “Càng thích thì lại càng nghiêm khắc.”

Mạc lão phu nhân đắm chìm trong khổ sở của con trai, chợt nhớ đến chuyện gì, bắt tay anh lại lớn tiếng hỏi: “Mạc Gấm biết chưa, ba con biết chưa? Con nói cho bọn họ rồi, thật sao?”

Mạc Phong nhìn mẹ trong con người thoáng qua một tia chán ghét và trầm thống: “Mẹ, mẹ của Mạc Gấm đã không trên thế giới này, nên cho dù ba có biết rõ, thì cũng chỉ có thể hối hận cả đời thôi. Còn Mạc Gấm, nếu như nó biết, nó sẽ tự trách như thế nào, mẹ biết không? Từ trước đến nay con không dám nói cho Mạc Gấm biết tất cả, cũng là bởi vì khi còn bé nó không đủ khả năng để có thể chịu đựng tất cả!”

Mạc Phong trầm thống nói: “Mẹ, mẹ cảm thấy ba có lỗi với người, cảm thấy bị uất ức, chúng con hiểu cảm giác của mẹ, nhưng mẹ đã từng nghĩ đến, tại sao những ngày qua ba anh em chúng con lại không hạnh phúc?”

Tại sao Mạc Vân ly hôn, tại sao Mạc Gấm chưa bao giờ kết giao bạn gái? Tại sao con sẽ gặp phải tình cảnh hôm nay! Mẹ cảm giác mình rất thương cháu trai, cháu gái của mình, nhưng những ngày qua bọn họ có vui vẻ không? Mẹ, nếu như người vẫn nghĩ mình không hề có lỗi gì, vậy thì mời mẹ tiếp tục sống trong cung điện cao quý của mình đi!”

Nói xong, Mạc Phong xoay người đi ra ngoài.

Ngoài cửa, một bóng dáng nhỏ nhỏ đứng ở đó, như có điều suy nghĩ nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong lạnh lùng liếc nhìn con trai của mình, mở miệng nói: “Mạc Cách Ly, ba hi vọng con sẽ không giống như ba, sau này sẽ hối hận khổ sở về những hành động trước kia của mình.” Nói xong anh sai bước đi xuống cầu thang.

Mạc Cách Ly đẩy cửa ra, nhìn thấy bà nội đang ngơ ngác ngồi ở trên ghế, vẻ mặt ngốc trệ nhìn trần nhà.

Mạc Cách Ly bình tĩnh mở miệng nói: “Bà nội, cháu cũng muốn rời đi.”

Mạc lão phu nhân không trả lời.

Mạc Cách Ly cũng không cần bà nói gì, giống như tự nhủ nói: “Cháu muốn rời khỏi nhà họ Mạc, cháu muốn đi tìm mẹ. Mặc dù cháu làm sai rất nhiều chuyện, nhưng nhất định mẹ sẽ tha thứ cho cháu, đúng không?”

104. Q.16 - Chương 108: Em Lấy Được, Tôi Mất Đi

Hôm nay Yên Nhiên lại cùng với Tô Tranh đi dạo dưới tầng. Vết thương của Tô Tranh đã gần khỏi, nhưng rất vẫn phải dùng gậy, một lớn một nhỏ đi dạo dưới vườn hoa. Đi được một lúc Tô Tranh hơi mệt, nói với Yên Nhiên ngồi trên ghế nghỉ ngơi một lát. Mạc Yên Nhiên ỉ ỏi ngồi trong lòng mẹ, nhìn sao sáng trên bầu trời, không khỏi nghĩ đến khi còn bé, như ba cụ non thở dài nói: “Khi đó con nói con rất thích sao, nhưng Cách Ly lại nói tôi chẳng những dần dần, mà còn ngày càng, em ấy luôn nói con như vậy.”

Tô Tranh nhìn con gái, nhìn lông mày bé khê nhú lên, biết cô thật ra ngoài miệng bé nói ghét Cách Ly, nhưng thật ra là đang nhớ đến cậu bé. Hai đứa bé lớn lên cùng nhau, có thể nói là sống nương tựa lẫn nhau, bây giờ phải tách ra, bình thường thì luôn cãi nhau nhưng những lúc thế này thì thật sự rất nhớ nhau.

Tô Tranh đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của con, không khỏi nghĩ đến lúc các con biết sự thật. Đứa bé kia, lạnh lạnh nhạt nhạt, chưa từng nhìn đến cô một lần, cứ như vậy xoay người rời đi, những chuyện này sao có thể làm cho con trai đau lòng.

Cô cố gắng đến gần các con, cố gắng để cho các con biết mình yêu thương chúng thế nào, cô mang theo các con rời đi, nhưng đến lúc biết sự thật nó vẫn lạnh lùng xoay người rời đi.

Đứa bé này, tính tình lạnh nhạt, giống ý như ba của nó!

Thông minh lại cao ngạo, đối xử với mình hay với người khác đều hà khắc lạnh lùng, đối xử với người trong lòng, lại càng cầu toàn.

Tô Tranh chợt cảm thấy choáng váng, trái tim đau buốt, cô cắn răng cố gắng lắc đầu một cái, tự nói với mình nói, cô không cần, cô có Yên Nhiên là được rồi, còn đứa bé kia rốt cuộc muốn như thế nào, để nó đi thôi.

Nó có thể tự lựa chọn lối đi cho riêng mình.

Mạc Yên Nhiên nhạy cảm phát hiện mẹ khó chịu, vội vàng ngồi dậy ân cần hỏi: “Mẹ, mẹ không thoải mái sao?”

Tô Tranh nhìn dáng vẻ khẩn trương của con gái, cười lắc đầu: “Không có chuyện gì, chúng ta trở về thôi, có được không?”

Mạc Yên Nhiên vội vàng gạt đầu, đỡ Tô Tranh lên, ai ngờ vào lúc Tô Tranh đứng dậy, lại choáng váng, cô cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể không tự chủ được ngã về phía sau.

Mạc Yên Nhiên cuống quýt vịn, nhưng bé còn bé như vậy làm sao có thể đỡ được Tô Tranh, ngay sau đó có một cánh tay vội vàng đưa ra đỡ lấy eo của Tô Tranh.

Tô Tranh sau khi ngồi xuống ổn định lại cơ thể, quay đầu lại nhìn, sững sốt, ngay sau đó đau thương tuyệt vọng lập tức xông lên đầu cô.

Mạc Yên Nhiên cũng sững sốt, cậu bé lạnh lùng đứng ở đó, vươn tay đỡ lấy mẹ, người đó không phải là Mạc Cách Ly sao?

Sau khi thấy Tô Tranh ngồi vững trên ghế, lúc này Mạc Cách Ly mới thu tay lại, lạnh lùng liếc nhìn Mạc Yên Nhiên, lạnh nhạt nói: “Sao hai người lại ở nơi này, vừa rồi cô ấy sao thế?”

Mạc Yên Nhiên vừa thấy dáng vẻ kia của em trai, trong lòng vô duyên vô cớ tức giận, chống nạnh lớn tiếng hỏi: “Nơi này là địa bàn của chúng tôi, nửa đêm canh ba, anh không ở trong nhà cùng với bà nội thân ái của anh kia, chạy đến dưới nhà chúng tôi làm gì?”

Mạc Cách Ly vừa nghe cô bé hỏi như thế, liếc nhìn Tô Tranh bên cạnh, mặt đỏ lên, môi mím chặt không nói lời nào.

Mạc Yên Nhiên thấy dáng vẻ ấy, còn tưởng rằng em trai đến đây làm chuyện xấu gì, trong lòng tức giận: “Mạc Cách Ly, từ trước đến nay chị không ngờ em lại lạnh lùng như vậy? Thật không có nhân tính, lại có thể phản bội chính chị gái mình để giúp đỡ người khác? Thật đáng thương cho chị từ nhỏ đã thương em!”

Mạc Cách Ly thấy bé nói như vậy, nhỏ giọng hỏi ngược lại nói: “Cái gì gọi là từ nhỏ chị đã thương em?”

Mạc Yên Nhiên nghe vậy, bỗng chợt không biết nói gì, nhưng ngay sau đó càng thêm lớn tiếng nói: “Chị là chị của em, em là em của chị, chẳng lẽ chị nói sai sao?”

Mạc Cách Ly cúi đầu không nói, lười cãi lại cô bé.

Lúc đầu trong đầu Tô Tranh choáng váng, nhưng khi thấy Mạc Cách Ly bỗng nhiên xuất hiện, đầu óc lập tức tỉnh táo lại, nhân lúc hai đứa bé nói chuyện cô dựa vào ghế nghỉ ngơi, lúc này đã hồi phục lại như trước, đồng thời khi mới nhìn thấy Mạc Cách Ly xuất hiện, cũng từ từ không chế được cảm giác đau lòng và tuyệt vọng.

Cô hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nhìn bé trai vốn là con trai mình, lễ phép nói: “Cám ơn con đã đỡ mẹ.”

Mạc Cách Ly cúi đầu không nhìn Tô Tranh, trong miệng lí nhí nói: “Không cần cảm ơn, tôi cũng chỉ là thuần tay.”

Tô Tranh gật đầu một cái, xem ra thời gian đã không sớm rồi, nhưng giờ đây đứa bé này đang đứng ở trước mặt mình, không nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Cô mở miệng lần nữa nói: “Cách Ly, con có chuyện gì không?”

Mạc Cách Ly là một cậu bé rất biết cách che giấu cảm xúc của mình, cho nên Tô Tranh và Mạc Yên Nhiên cũng không chú ý đến, khi Tô Tranh dịu dàng gọi ra hai chữ “Cách Ly” này thì trên khuôn mặt Mạc Cách Ly có vẻ nén kích động, trong con người cũng dần dần xuất hiện hơi sương.

Tô Tranh thấy cậu bé cúi đầu nhìn về chậu hoa không biết tên gì phía trước, dáng vẻ ngơ ngác ẽ không biết đang nghĩ cái gì, không khỏi cau mày tiếp tục hỏi: “Con sao thế? Có chuyện gì không?”

Lúc này Mạc Cách Ly mới có phản ứng, chợt ngẩng đầu lên nhìn thẳng về phía Tô Tranh.

Tô Tranh ngây dại, đứa bé này, không lạnh lùng giống như thường ngày, đôi mắt non nớt hàm chứa nước mắt, trong đó chứa đựng khát vọng.

Lòng của Tô Tranh chợt thắt chặt, giờ phút này cô gần như không cách nào hô hấp. Cô nhìn đứa bé này hồi lâu, rồi cuộc run rẩy hỏi: “Cách Ly, sao thế?”

Môi mỏng Mạc Cách Ly giật giật, nhưng vẫn không lên tiếng, mà là lặng lẽ lấy ra một cái hộp, mở ra, bên trong là một đôi búp bê bằng gỗ.

Đó là một đôi búp bê trẻ con làm bằng gỗ, vô cùng tinh xảo đáng yêu, sáng bóng trắng nõn, vừa nhìn đã biết đã người khác vuốt ve vô số lần .

Mạc Yên Nhiên kinh hô một tiếng, bất mãn nói: “Chị muốn tìm lại chúng, quả nhiên ở chỗ của em, thế mà em lại nói dối chị !”

Tô Tranh khở sở nhìn đôi búp bê trên tay Mạc Cách Ly, hình ảnh kiếp trước khi ở trong lòng Mạc Phong lại xuất hiện ở trước mắt, khi đó đôi búp bê nàu không ai muốn, nó nhuộm máu đỏ, hôm nay lại được Mạc Cách Ly cầm trong tay, nhẹ nhàng ôm ở trong hộp.

Con muốn làm gì?

Mạc Cách Ly cầm búp bê thật chặt, ngẩng đầu lên liếc nhìn Tô Tranh, ngay sau đó chuyển sang Mạc Yên Nhiên.

Môi mỏng của cậu bé nhẹ nhàng chuyển động , cuối cùng cũng mở miệng nói: “Mạc Yên Nhiên, em trả búp bê lại cho chị, chị có thể chia sẻ mẹ với em được không.”

Tô Tranh lập tức ngơ ngẩn, ngay sau vội phản ứng, vui mừng không dám tin nhìn Mạc Cách Ly, nước mắt lập tức trào ra.

Mạc Yên Nhiên cũng ngây dại, suy nghĩ lại mới hiểu ý của Mạc Cách Ly, nhưng cô bé ngăn người tại đó bỗng nhiên không biết nói cái gì cho phải, Mạc Cách Ly có thể nói ra những câu này cô bé hoàn toàn không nghĩ đến.

Mạc Cách Ly thấy hai mẹ con không có phản ứng gì, tầm mắt chậm rãi chuyển sang Tô Tranh, nhìn nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp đau thương của cô, lấy dũng khí, bình tĩnh sử dụng giọng nói, mang theo mấy phần khàn khàn, từ từ mở miệng nói: “Mẹ có thể tha thứ cho con không, mẹ nguyện ý làm mẹ của con được chứ?”

Giọng điệu của cậu thực sự vẫn bình tĩnh như trước, nhưng vẫn mang theo sự khát khao mong đợi.

Nước mắt Tô Tranh trao ra, cô khở sở lắc đầu, giọng nói khó khăn run rẩy nói: “Cách Ly, con.”

Mạc Cách Ly nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Mẹ không thể tha thứ cho con sao? Mẹ cố gắng đến cạnh chúng con, chẳng lẽ chỉ vì Yên Nhiên thôi sao? Còn con mẹ không muốn con sao?”

Gió mùa hè nhẹ thổi qua, cơ thể cậu nho nhỏ nhẹ nhàng run một cái, lại tiếp tục hỏi: “Là con bỏ lỡ sao?”

Tô Tranh cũng không nhịn được nữa, chợt tiến lên ôm lấy cậu bé vào trong ngực, nước mắt rơi liên tục không ngớt, dính ướt quần áo của cậu, cô kích động khó khăn nói: “Không, không, Cách Ly, là mẹ sai.”

Cô ôm cậu bé thật chặt, khóc lóc nức nở nói: “Là mẹ sai, sao mẹ có thể như vậy, sao mẹ có thể bởi vì một chút lạnh lòng của con mà bỏ con lại, sao mẹ không thể kiên cường thêm một chút nữa. Thật xin lỗi, mẹ chưa bao giờ nghĩ sẽ bỏ con lại. Con và Yên Nhiên đều là bảo bối của mẹ.”

Khẽ đẩy cậu bé ra, cô quỳ xuống đặt trán của mình vào trán của cậu, thương tiếc khở sở nói: “Thật xin lỗi Cách Ly, cảm ơn con.”

Giờ phút này, cô không biết mình đang nói gì, những câu cô nói như không có ý nghĩa gì.

Cô chỉ biết, đứa bé mang đôi mắt bình tĩnh lạnh lùng đó, đang ở trong lòng cô lặng lẽ rơi nước mắt.

105. Q.16 - Chương 109

Đã rất lâu Mạc Phong chưa trở lại nhà họ Mạc, ban ngày anh liêu mạng với công việc, buổi tối sẽ len lén đi thăm Tô Tranh xem cô có khỏe không. Anh âm thầm phái người đến để bảo vệ Tô Tranh, liên lạc với bệnh viện định kỳ gửi người đến để kiểm tra chân cho Tô Tranh. Thậm chí anh còn ra mặt giải quyết chuyện của A Rượu. Anh nhớ đến hôm , Tô Tranh được A Rượu ôm, đáng vẻ hai người thân mật cười đùa, đau lòng nhìn nụ hôn giữ hai người .

Trước đây, anh cũng đã ôm Tô Tranh vào trong ngực, chỉ tiếc hôm nay anh đã không có tư cách.

Buổi tối hôm nay, anh vừa từ nơi Tô Tranh ở ra ngoài, tận mắt thấy cảnh Tô Tranh ôm hai con thật chặt, chuyện anh có thể làm vì Tô Tranh, cũng chỉ có những chuyện này, anh đưa các con đến bên cạnh Tô Tranh. Hôm nay khoe mắt của anh cay cay, lái xe ở trên đường đi dạo, nhìn khung cảnh xa hoa trụy lạc trên đường, lại không muốn về nhà.

Anh không có nhà, vợ anh chưa có. Con trai con gái đều ở nơi khác, anh em trai mỗi người một nơi, một lạnh nhạt độc lập xa cách, một người ở nước ngoài không chịu về, ba của anh đang sống một cuộc sống quy ẩn, mẹ của anh nghiêm nghị cẩn thận đối xử với anh hà khắc chí cực.

Nhiều năm về trước anh lái xe ở lưu lạc đầu đường, gặp được Tô Tranh cũng đang lưu lạc; nhiều năm sau Tô Tranh đã có thể hạnh phúc ôm lấy hai con, nhưng còn anh lại chỉ có thể tiếp tục lưu lạc đầu đường.

Mạc Phong cười lạnh một tiếng, người như anh, có lẽ đến già cũng chỉ có thể cô đơn một mình.

Nhưng lần này, sẽ không bao giờ có một cô gái xông vào tầm mắt của anh, cứ như vậy cướp đi trái tim của anh nữa.

Cũng đúng lúc này, xuyên qua kính chiếu hậu Mạc Phong nhìn thấy một bóng dáng, có chút quen thuộc. Anh nhíu mày, quay lại từ từ lui về phía sau.

Quả nhiên anh không có nhìn lầm, đó là người luôn ở bên cạnh Tô Tranh A Rượu, A Rượu hình như uống rất nhiều, trong ngực anh ta có một cô gái nhỏ, mặc một bộ đồ màu xanh mát, nhìn tuổi không lớn lắm. Cô gái cũng có mấy phần men say, trên mặt hồng, ở trong ngực A Rượu cười khúc khích.

Hai người bọn họ không biết đang nói gì, chợt cười lên ha hả, sau đó A Rượu nâng cằm cô gái kia lên hôn lên khuôn mặt một cái, cô gái bị hôn chẳng những không mất hứng, còn vòng tay lên cổ A Rượu làm cho nụ hôn càng thêm sâu. Kết quả là ở trên đường cái, hai người hôn hôn thật lâu.

Mạc Phong nhìn thấy cảnh như thế, nhớ tới hôm đó A Rượu cũng ôm Tô Tranh, trong lòng chợt phần hận, nghĩ người đàn ông này thật là quá đáng, rõ ràng đã có Tô Tranh, sao bây giờ lại còn ôm thêm một cô gái nhỏ! Có Tô Tranh còn chưa đủ sao?

Bây giờ đối với đàn ông Tô Tranh đã rất thất vọng, Mạc Phong chỉ thấy cô cười khi ở bên A Rượu, vậy mà tên A Rượu này lại dám lừa Tô Tranh ở bên ngoài trên hoa ghẹo cổ, Mạc Phong càng nghĩ càng hận, chỉ hận không thể xuống xe đánh cho A Rượu này chết toi, thay Tô Tranh hả giận.

Ai ngờ A Rượu và Tiểu Đình Đường càng chơi càng hăng, một tay A Rượu ôm lấy Tiểu Đình Đường, giả vờ như muốn đẩy cô ra, Tiểu Đình Đường cười tươi roi rói, hai người vui đùa kịch liệt.

Mạc Phong thấy vậy trong lòng càng tức giận hơn, chợt dừng xe lại. Những ngày qua vì A Rượu anh vô cùng dồn nén bản thân, ngứa tay cực kì, chỉ hận không thể dùng hết sức mình mà đánh anh ta, chỉ tiếc vị trí của anh ta đã quá chắc chắn, không dễ đánh. Nhưng tối nay thấy tình hình A Rượu như vậy, quả thật không muốn khách sáo nữa, đè ép lâu ngày sẽ biến thành tức giận cuồng phong.

A Rượu và Tiểu Đình Đường đang chơi đùa vui mừng, chợt thấy một bóng người thâm sẫm trước mặt mình, tức giận mà nhìn chăm chăm vào hai người. A Rượu vội kéo Tiểu Đình Đường ra phía sau, tươi cười chào hỏi: “Mạc tiên sinh, xin chào!”

Lúc đầu Tiểu Đình Đường không biết đây là ai, nghe A Rượu chào, tò mò nín lấy vạt áo anh nhỏ giọng hỏi: “Anh ta chính là Mạc Phong à?”

A Rượu gật đầu một cái, vuốt đầu Tiểu Đình Đường nói: “Chuyện kia cũng là nhờ Mạc tiên sinh giải quyết giúp đó.”

Lúc đầu A Rượu vì chuyện kia đã rất đau đầu, nhưng về sau lại không thấy có chuyện gì xảy ra cả, lại biết được gã công tử bột kia đã bị đuổi khỏi thành phố S không dám quay lại. Sau A Rượu qua quan hệ tìm hiểu mọi chuyện, mới biết người giúp đỡ anh sau lưng chính là Mạc Phong.

Những câu A Rượu nói lúc này dĩ nhiên là mang ý cảm kích, nhưng ai ngờ lại chỉ làm cho Mạc Phong thêm căm tức, thì ra A Rượu gây chuyện chính là vì cô gái này? Vậy mà anh lại ra tay giúp đỡ tên chết tiệt này?

Mạc Phong sinh hoạt ở quân đội đã lâu, công phu quyền cước đương nhiên không yếu thế, nhân dịp A Rượu không để ý, bất ngờ đâm móc A Rượu, chỉ đánh một đâm, cả người A Rượu ngã nhoài ra phía sau đi, Tiểu Đình Đường kêu lên sợ hãi. Ngã xuống đất A Rượu sờ sờ khoe miệng của mình, chảy máu. Tiểu Đình Đường thấy A Rượu bị thương, tức giận chỉ vào Mạc Phong hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Mạc Phong không nói lời nào, lạnh lùng nhìn chằm chằm A Rượu, lạnh lùng quát: “Đứng lên!”

A Rượu cũng tức trong lòng rồi, nghĩ thầm người này thật là khó hiểu, trong lòng vốn cũng có chút cảm kích anh ta, nhưng anh ta lại vô duyên vô cớ có thể đánh mình ngay trên đường. A Rượu xoa xoa quả đấm nghĩ, cũng được cũng được, ông nội mày đã sớm nhìn mày không vừa mắt, nếu mày tìm đến, tao chấp luôn, xem quả đấm của anh cứng.

Máu ngoài miệng A Rượu cũng không lau, siết chặt quả đấm đánh về phía Mạc Phong, vừa đánh vừa hô: “Tiểu Đình Đường, em đứng góc ở đó làm gì, định nhìn tôi bị đánh sao?”

Tiểu Đình Đường nghe vậy, cũng vội vàng nhảy dựng lên: “Được, anh đánh, đương nhiên em sẽ yểm trợ cho anh!”

A Rượu đánh một quyền, Mạc Phong tránh cũng không tránh, xanh mặt đánh thẳng, hai quyền chạm vào nhau, A Rượu khàn khàn nhếch miệng kêu đau, Mạc Phong sưng sốt nhưng không cau mày.

Tiểu Đình Đường thấy A Rượu kêu đau, cũng xông vào đánh trước đây cô cũng đã học qua quyền đạo, vì vậy trên đường cái ba người đánh nhau càng đánh càng hăng.

Đêm hôm khuya khoắc, mặc dù trên đường vẫn có người qua lại, nhưng mặc dù thấy bọn họ đánh nhau nhưng không ai dám ngăn cản, bởi vì họ thấy chủ nhân của chiếc xe đỗ bên cạnh là người không dễ招惹, thậm chí ngay cả gọi 110 cũng không ai gọi, bởi vì chỉ sợ ngay cả 110 cũng không dám động đến chủ xe, không ai muốn lị liên lụy! Vì vậy mọi người đều chụm nhai qua rồi vội vàng lái xe rời đi.

Ba người cứ như thế đánh mãi cho đến khi, mặt mũi A Rượu sưng vù ngã xuống đất không dậy nổi, trên mặt Mạc Phong cũng có mắt cho xanh tím, Tiểu Đình Đường thì không có việc gì, Mạc Phong chủ yếu đánh A Rượu, đối với cô rất lưu tình.

A Rượu che mặt mình ngồi trên mặt đất mắng to: “Mạc Phong mày bị cửa kẹp phải đầu à, tao có động gì đến mày đâu sao tự đứng lại đến đây đánh tao? May có giúp tao đi nữa, cũng không phải đánh tao như vậy! Thật là đồ thần kinh!”

Tiểu Đình Đường đau lòng vuốt vết thương của A Rượu, tức giận nhìn chằm chằm Mạc Phong, bất bình phụ họa nói: “Không sai, hẳn thật sự là tên thần kinh!”

Mạc Phong cười trào phúng, lảo đảo đi lên xe, khởi động xe từ từ rời đi.

Đúng, bọn họ nói không sai, anh cảm giác mình thật sự bị điên, anh chợt hiểu từ khi mất đi Tô Tranh, lúc đó anh đã điên rồi.

106. Q.16 - Chương 110

Không thoải mái giống Mạc Yên Nhiên, Mạc Cách Ly là một đứa bé sống rất nội tâm. Sau đêm hôm đó, cậu bé cũng đến nơi ở của Tô Tranh, cậu nói chuyện không nhiều lắm, xem ra tương đối cứng nhắc nghiêm túc. Lúc đầu trong lòng Tô Tranh còn không an tâm, cho rằng cậu bé vẫn có thành kiến như trước, nhưng lại phát hiện thật ra cậu bé xấu hổ và thận trọng thôi.

Lẽ ra thận trọng và xấu hổ sẽ không bao giờ xuất hiện trên người Mạc Cách Ly, có lẽ những phương diện khác cậu quá mức ưu tú, nhưng về mặt tình cảm lại tương đối thiếu thốn. Cậu bé rất biết cách che giấu tình cảm của mình, khi Yên Nhiên ôm cô nũng nịu, cậu bé luôn lặng lẽ đứng ở bên cạnh nhìn, giống như không thèm để ý chút nào, nhưng Tô Tranh lại cảm thấy sự hâm mộ và khát vọng trong mắt cậu.

Trong lòng Tô Tranh chợt cảm thấy tiếc nuối vô cùng, một bé trai mười tuổi, thật sự không thể xa vào lòng mẹ mà nũng nịu. Những tình cảm vốn thuộc về bọn họ giờ đã trôi qua. Vì vậy giờ phút này, cô chợt bắt

đầu hoài nghi bản thân, cố gắng suốt nhiều năm như vậy là đúng hay sai? Lựa chọn năm đó, nếu như có một cơ hội khác cô sẽ làm thế nào?

Lúc còn trẻ, cô trọng lời hứa với bà Mạc, cho rằng một ngày nào đó bọn nhỏ sẽ lại đến bên cạnh cô. Chỉ tiếc sau khi chết đi sống lại, rèn luyện 10 năm, cô đã khôn khéo hơn vì vậy tất cả cô gắng cũng trở nên buồn cười, vì dù cô có cố gắng đến mức nào thời gian đã mất đi cùng không thể lấy lại được.

Ngày trước khi còn đi học, giáo sư có nói với các cô, “Bạn ném một thứ quan trọng đi, bạn cho rằng có một ngày nào đó bạn có thể lấy lại, nhưng lặn này khi lấy lại, thứ đó đã không còn là nó”

Tô Tranh cười khổ, ngày qua ngày rốt cuộc cô đã bỏ lỡ bao nhiêu, lại làm sai bao nhiêu? Những thứ cô đã từng bỏ qua có thể lấy lại được sao?

Mạc Yên Nhiên thấy mẹ mờ mịt ngẩn người, kéo kéo cô làm nũng nói: “Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy, khi nào mẹ mới dẫn chúng con đến khu vui chơi? Con rất muốn được vui vẻ như lần trước.”

Mạc Cách Ly ở bên cạnh liếc Mạc Yên Nhiên một cái, phá vỡ trầm mặc: “Sao cả ngày chị chỉ nghĩ đến đi chơi? Chân mẹ bây giờ vẫn còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, sao chị đã vội đòi mẹ.”

Mạc Yên Nhiên bắt đắc dĩ, liếc cậu bé một cái nói: “Rốt cuộc chị cũng hơn em, trộm giấu búp bê của chị, hừ, chị cũng chỉ nói mà thôi!”

Mạc Cách Ly hình như cũng lười tranh chấp với cô bé, trực tiếp đứng dậy lấy đĩa trái cây từ trong tủ lạnh ra, vừa chuẩn bị đĩa, Mạc Yên Nhiên thấy vậy cầm đĩa lên ăn trái cây, nên cũng không tức giận.

Tô Tranh cười thờ dãi, lắc đầu một cái, thoát khỏi ý tưởng bị quan tặc trách của mình, nghĩ bất kể như thế nào, cuộc sống bây giờ của cô đã tốt hơn trước rất nhiều rồi.

Tô Tranh đi bệnh viện kiểm tra, là Mạc Cách Ly đi cùng. Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng Mạc Cách Ly làm việc đã rất có phong thái của đại nhân, chạy trước chạy sau chăm sóc rất là chu đáo, đây cũng là điều khiến Tô Tranh vui mừng không dứt. Kiểm tra xong, ngoài dự liệu, ngay cả viện trưởng cũng tự mình ra mặt hỏi về tình hình của cô. Mạc Cách Ly nhàn nhạt liếc nhìn ông viện trưởng nhiệt tình nịnh nọt này, không nói lời nào, nhưng viện trưởng lại cố ý tới đây quan tâm thăm hỏi đứa bé nhìn qua rất kiêu ngạo này. Tô Tranh cũng đoán được đại khái là chuyện gì xảy ra, chắc là Mạc Phong, vì vậy cầm kết quả đi.

Còn chưa về nhà lại nhận được điện thoại của A Rượu, anh ta luôn mồm oán trách, nói không biết tại sao bị Mạc Phong đánh, giọng nói rất là uất ức, rất có ý muốn cô thay anh báo thù. Sau đó điện thoại bị Tiểu Đình Đường đoạt đi, trực tiếp hỏi “Chị Tô Tranh, Mạc Phong nhà chị đó có chuyện gì xảy ra sao, có phải tinh thần có vấn đề hay không, à cách xa anh ta là chính xác, từ nay về sau đừng để đứa bé đến gần anh ta nữa.”

Tiểu Đình Đường nói chuyện luôn mồm, đang nói một nửa chợt im lặng, chắc là A Rượu đoạt lấy điện thoại che miệng cô lại, trong điện thoại mơ hồ có thể nghe thấy tiếng Tiểu Đình Đường ô ô nói không ra lời.

Tô Tranh cũng cảm thấy không giải thích được, chẳng lẽ Mạc Phong bởi vì Cách Ly mà tức giận? Nhưng Cách Ly đến chắc chắn là do Mạc Phong ngầm cho phép, anh tội gì như vậy. Hơn nữa, cho dù như vậy cũng không cần thiết chạy đến đánh A Rượu! Hơn nữa nếu như anh muốn đối phó với A Rượu, thì càng không cần tự mình động thủ, vệ sĩ nhà họ Mạc có thể giúp anh, có có biết bao nhiêu người dưới chân mà!

Mặc dù Tô Tranh cảm thấy kỳ quái, nhưng cô liếc nhìn Mạc Cách Ly trên ghế lái phụ, chỉ thấy Mạc Cách Ly nhàn nhạt nhìn về phía trước, không biết là có nghe hay không. Lập tức cô cũng không hỏi nhiều, nghĩ thầm ngày mai có thời gian hỏi A Rượu về tình hình chi tiết một chút rồi hãy nói. Nghĩ như vậy, cô đã đến nhà của mình, lái xe vào nhà để xe, vì trên đường mưa tương đối nhiều đồ, nên cô bảo Mạc Cách Ly lên lầu trước.

Khi cô đi ra nhà để xe đi vào thang máy, ai ngờ lại gặp phải một người đàn ông trần mặc, cao lớn, lãnh đạm, trên mặt còn có mấy chỗ bầm tím, đứng cạnh thang máy đó chính là Mạc Phong.

Tô Tranh chưa bao giờ nhìn thấy Mạc Phong như vậy, liếc nhìn cảm thấy có chút buồn cười, nhìn anh mấy lần định đi vào thang máy lại thôi. Mạc Phong không tự nhiên như con cào cào trước mặt cô.

107. Q.16 - Chương 111

Tô Tranh hé mắt, lạnh nhạt hỏi: “Mạc tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Mạc Phong nhìn Tô Tranh đang nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu, gật đầu một cái nói: “Đúng là có chuyện.”

Tô Tranh trốn tránh ánh mắt của anh, xa cách ngắn gọn nói: “Mời nói.”

Mạc Phong thấy thái độ Tô Tranh lạnh nhạt, trầm mặc một lúc, mới nói: “Anh hiểu rõ thứ em quan tâm nhất là hai đứa bé, em làm nhiều chuyện như vậy, chỉ là muốn ở bên cạnh chúng, bây giờ anh đã đưa các con đến bên cạnh em rồi.”

Mặc dù Tô Tranh đã biết trước chuyện này có quan hệ với Mạc Phong, nhưng hôm nay nghe anh dứt khoát nói đến, trong lòng rất phức tạp, không biết đây là tư vị gì, vì vậy trên mặt hòa hoãn xuống, bình tĩnh nói: “Tôi hiểu, cảm ơn anh.”

Mạc Phong nhìn sắc mặt cô, nói tiếp: “Về sau, sẽ không còn ai đến làm phiền em nữa.”

Tô Tranh gật đầu một cái, giơ tay lên vén mấy sợi tóc tán loạn, đợt này, tóc của cô đã để dài.

Cô biết nhất định Mạc Phong đã làm cái gì, bởi vì Mạc lão phu nhân chắc chắn sẽ không để Mạc Cách Ly đi. Mà giờ Mạc Cách Ly lại có thể có thể rời khỏi nhà họ Mạc, nhất định Mạc Phong đã dùng thủ đoạn gì, nhưng Tô Tranh cũng không muốn quan tâm đến chuyện này.

Cô nhìn khuôn mặt cương nghị của anh, nhiều năm trước khi bọn họ ở bên nhau anh còn có vẻ hơn non nớt, cũng lạnh lùng như hàng ngày. Nhưng hiện giờ anh thành thực chững chạc, trên mặt có những dấu vết năm tháng, nhưng anh vẫn cứ đứng sừng sững như một tảng đá.

Khối đá này sao có thể có lòng thương hại? Lại muốn thành toàn sao?

Mạc Phong nhìn thấu ý nghĩ của Tô Tranh, giải thích nói: “Em không cần phải nghĩ quá nhiều, anh chỉ muốn bọn nhỏ được lớn lên trong hạnh phúc thôi.”

Tô Tranh biết anh lại tìm cớ rồi.

Mạc Phong thấy cô không tin, chột thê lương mà cười nói: “Tô Tranh, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, anh có rất nhiều muốn nói với em.”

Tô Tranh từ từ ngẩng đầu nhìn về ánh mắt của anh, ánh mắt của anh tựa như ánh mắt của con trai đêm đó, khổ sở, còn xen lẫn hối hận, và tiếc nuối.

Mạc Phong tự giễu nói: “Anh biết trong lòng em luôn hận anh, em không hiểu tại sao có lúc anh lại yêu thương cưng chiều em có lúc lại lạnh nhạt với em, mặc cho người ta chỉ trích em, mặc cho em ở nơi đó đau khổ tột cùng.”

Ánh mắt Tô Tranh lập tức lạnh, nghiêng đầu đi nói: “Thật xin lỗi, tôi không muốn nghe.”

Mạc Phong có chút kích động: “Em chắc chắn muốn biết, có phải em đã từng hoài nghi, rốt cuộc người đàn ông này có có yêu em hay không? Vậy anh nói cho em biết, từ lần đầu tiên gặp em anh đã thích em rồi, em biết không?”

Tô Tranh chậm rãi lắc đầu một cái, lạnh lùng nói: “Tôi không biết.”

Trên mặt Mạc Phong rồi rầu: “Tô Tranh, không phải là em không biết, mà em chỉ coi thường thôi. Năm đó nhìn Mạc Phong rất cứng rắn, nhưng về mặt tình cảm so với Tô Tranh khi đó có khi còn yếu ớt hơn, cho nên anh làm sai rất nhiều việc.”

Tô Tranh nhìn lên con số màu đỏ trên thang máy, hồ hững hỏi: “Bây giờ anh nói những lời này, hữu dụng sao?”

Mạc Phong khổ sở nhắm mắt lại: “Không dùng được, nhưng anh cũng muốn nói ra, anh không muốn chờ đến một ngày nào đó, anh muốn nói cũng vĩnh viễn không có cơ hội nói.”

Nghe anh nói như thế, lòng Tô Tranh vốn đã chết lặng chợt co rúm, cô lại nhớ đến cái chết của mình, một màn màu đỏ của máu, môi Mạc Phong mấp máy, hình như muốn nói cái gì, nhưng cô không nghe được, làm sao cũng nghe không thấy.

Tô Tranh từ từ ngẩng đầu lên, ngẩng đầu nhìn vào người đàn ông cao lớn này, mở miệng nói: “Được, anh nói tiếp đi, tôi nghe.”

Mạc Phong mở mắt ra, thấy Tô Tranh vẫn lạnh nhạt như vậy, anh cười khổ: “Trên phương diện tình cảm con trai nhà họ Mạc đều rất kém tầm, khi đó anh rất yêu em, nhưng anh lại không dám yêu em. Anh muốn sống với em cả đời, nhưng anh lại không tự tin tạo cho chúng ta rất nhiều khảo nghiệm.”

Khảo nghiệm? Tô Tranh châm chọc mà cười: “Tôi chỉ là một cô gái bình thường, tôi làm sao có thể chịu được khảo nghiệm của nhà hào môn các anh.”

Tình yêu, giống như một bát nước, để dưới ánh mặt trời có thể nhìn thấy đáy, nhưng để lâu sẽ bốc hơi hết.

Mạc Phong thở dài: “Bây giờ chúng ta cũng không còn nhỏ tuổi, trải qua nhiều chuyện, anh cũng chợt hiểu, hi vọng những điều anh làm có thể bồi thường sai lầm năm đó.”

Tô Tranh không nói lời nào, cô biết rất nhiều thứ không có cách nào có thể bồi thường, tổn thương chính là tổn thương. Nếu nói là bồi thường, ai tới bồi thường cho ông trời?

Mạc Phong nhìn ra bài xích trên mặt Tô Tranh, cười khổ mà nói: “Tô Tranh, em không phải cảm thấy đây là gánh nặng, chuyện này anh phải làm, anh hi vọng con của mình và mẹ của các con có thể sống với nhau an ổn hưởng một cuộc sống hạnh phúc. Giờ đây anh giao hai con cho em, chăm sóc chúng thật tốt.”

Tô Tranh chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên đủ loại tư vị khó tả, sớm biết hôm nay sao lúc trước còn như thế? Hôm nay ra đến nông nổi này, anh lại có thể đứng đây nói vớ vẩn. Tan nát cõi lòng rồi, có thể vớ vẩn được sao?

Mạc Phong nhìn trên mặt cô hiện lên vẻ khổ sở, khổ sở thở dài.

Tô Tranh hít một hơi thật sâu, không nhìn anh, một lúc lâu mới khô khan hỏi: “Còn có việc gì sao? Không có việc gì tôi trước đi.”

Mạc Phong lại nói: “Còn có một việc, anh muốn hỏi em.”

Tô Tranh đè nén trong lòng đủ loại tâm tình rất phức tạp xuống xuống, hỏi: “Nói đi.”

Mạc Phong mấp máy môi kiên nghị, khó khăn mở miệng hỏi: “Em và A Rượu, có quan hệ như thế nào?”

108. Q.16 - Chương 112: Mạc Phong Ghen

Mạc Phong mấp máy môi kiên nghị, khó khăn mở miệng hỏi: “Em và A Rượu, có quan hệ như thế nào?”

Tô Tranh nghe anh hỏi như thế, lại nhớ tới chuyện hôm nay A Rượu kể anh đánh cậu ta, cau mày hỏi: “Đây là ý gì?”

Mạc Phong sợ cô hiểu lầm mình, giải thích nói: “Anh không có ý gì khác, chỉ là muốn hiểu rõ. trình độ quan hệ.”

Tô Tranh chợt hiểu, chẳng lẽ anh cho rằng cô và A Rượu có quan hệ mờ ám? Trong lòng Tô Tranh cảm thấy buồn cười hoang đường, nhưng lại lười giải thích, liếc anh một cái nói: “Quan hệ của chúng tôi? Anh hỏi cái này để làm gì?”

Mạc Phong xoay mặt đi, mím môi kiên nghị môi nói: “Không có gì, anh chỉ là quan tâm đến em.”

Tô Tranh thấy đáng vẻ anh thật kì cục, đương nhiên biết là anh hiểu lầm, trong lòng để ý cực kì, cố tình mạnh miệng không muốn nói ra, vì vậy dứt khoát nói: “Tôi nói cho anh biết, quan hệ của chúng tôi đương nhiên là cực kì tốt. Không có anh ấy, có lẽ cũng chưa từng có Tô Tranh tôi ngày hôm nay, anh ắt đối với tôi mà nói là một người vô cùng quan trọng.”

Thật ra thì những lời này vốn không có gì, nhưng Mạc Phong nghe vậy lại ghen tức vô cùng càng thêm hiểu lầm, lại thấy Tô Tranh thù hận nói tên A Rượu đó “Vô cùng quan trọng”, trong lòng như có vô vàn tư vị, không biết tư vị gì, sững sờ một lúc lâu mới nói: “Tô Tranh, anh phải nhắc nhở em, anh ta không thích hợp với em.”

Tô Tranh nhíu mày chăm chọc nói: “A, đây chính là lý do hôm qua anh đánh anh ấy một trận sao?”

Mạc Phong nghe cô nói, cau mày nói: “Anh ta đã nói cho em biết rồi sao ? Xem ra các em liên lạc thật chặt chẽ!”

Tô Tranh bình tĩnh mà cười: “Đó là đương nhiên.”

Mạc Phong nhẹ “Hừ” một tiếng, trầm mặt nhắc nhở nói: “Em biết tại sao hôm qua anh đánh anh ta không? Tối hôm qua anh ta ngã ngửa với một cô gái 18,19 tuổi đó, em biết không?”

Tô Tranh cố tỏ ra vẻ chột hiểu: “A, thật sao?”

Mạc Phong thấy cô như vậy, trầm trọng gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Tô Tranh gật gật sợi tóc tai, dường như thận trọng suy nghĩ, lúc này mới hời hợt nói: “Điều này cũng không có gì, sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ giữa tôi và anh ấy.”

Mạc Phong vừa vậy, chân mày nhất thời nhíu chặt, cau mày nhìn Tô Tranh, cắn răng nhắc nhở nói: “Em nói gì vậy? Em cứ mặc anh ta như vậy sao? Tô Tranh, em điên rồi sao?”

Tô Tranh rất không sao: “Tùy anh muốn nghĩ sao thì nghĩ, dù sao chuyện này cũng không có quạ hệ gì với anh.”

Mạc Phong lắc đầu, trịnh trọng nói: “Anh không hiểu làm sao em lại nghĩ vậy, nhưng là chuyện của em cũng chính là chuyện của anh, anh sẽ không để cho bất kể kẻ nào phá hỏng hạnh phúc của em!” Nói xong chột xoa người rồi đi.

Lưu lại Tô Tranh sững sờ đứng ở nơi đó, ở trong lòng lặng lẽ thưởng thức lời của anh, anh nói, chuyện của cô cũng là chuyện của anh, anh nói, sẽ không để cho bất kể kẻ nào phá hỏng hạnh phúc của cô.

Cô cúi mắt xuống nhặt đồ đạc của mình, lại thấy có một giọt nước mắt rơi xuống đất.

Thì ra cô cứ nghĩ lòng của mình đã chết, nhưng bây giờ nó lại có cảm giác.

Cho dù cô đã sống hai đời, nhưng đều là phụ nữ.

Mềm lòng, là bản tính của phụ nữ.

Cô vẫn không nhận được nghĩ, nếu như năm đó Mạc Phong có thể nói ra những lời này, liệu những chuyện phía sau có xảy ra không?

Cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên cuộc sống đầu đường xó chợ, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên ánh mắt lạnh lùng xa cách của hai đứa bé, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên đau đớn khi ở dưới bánh xe kia.....

Cô ngẩng đầu lên, lau khô nước mắt, nhấn nút thang máy, đang muốn đi vào, lại chạm mặt với Mạc Cách Ly đang định đi ra.

Mạc Cách Ly nhìn mắt cô ửng hồng, hỏi “Mẹ, sao vậy?”

Cô cười, lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

Ánh mắt Mạc Cách Ly nâng lên, nhìn ra bãi đỗ xe phía ngoài vườn hoa, nơi đó có một chiếc xe con đang định chuyển bánh. Chiếc xe kia, Mạc Cách Ly dĩ nhiên biết.

Mạc Cách Ly gật đầu một cái, nói: “Không có việc gì là được rồi, con giúp mẹ nag đồ vào.” Nói xong đỡ lấy vật trong tay Tô Tranh đi vào thang máy.

Sau mấy ngày sống chung, Tô Tranh có thể cảm thấy con trai đối với mình thoải mái hơn nhiều. Lúc đầu khi cậu gọi mẹ, cảm giác có chút cứng nhắc, cô có thể cảm thấy đứa bé này khó khăn mở miệng, hôm nay ít nhiều tiếng gọi mẹ đã thuận miệng hơn nhiều.

Cô vui mừng đồng thời cũng suy nghĩ về tương lai của hai đứa bé. Trước kia cô mang hai đứa bé đi, cô chỉ mong các con có thể hưởng một cuộc sống bình thường như bao đứa trẻ khác, cô có thể cung cấp cho các con đầy đủ phí sinh hoạt. Nhưng hôm nay khi thực sự chung sống, thì thực tế lại khác, càng nghĩ càng thấy đúng, bọn họ là con cháu nhà họ Mạc, từ nhỏ đã sống trong cuộc sống vinh hoa phú quý, đi theo cô mặc dù áo cơm vô lo nhưng sao có thể so với cuộc sống phú quý như kia, sao có thể tiêu sài tiền thoải mái, sao có thể có địa vị như nhà họ Mạc.

Hai con cô đều không giống như những đứa bé khác cùng trang lứa, bọn họ trưởng thành sớm, cũng có quan điểm riêng của mình, cho nên khi cô và Yên Nhiên nói đến chuyện này. Ai ngờ Yên Nhiên cảm thấy buồn cười, kéo cánh tay cô, an ủi nói đây là cuộc sống mà cô bé muốn có.

Còn Mạc Cách Ly cũng không nói gì??, Chỉ trực tiếp mở máy tính bên cạnh ra, điều tra tình hình giao dịch cổ phiếu của mình, bình tĩnh cho Tô Tranh xem.

Tô Tranh vừa nhìn, kinh ngạc nhìn Mạc Cách Ly, cậu bé vẫn chỉ là trẻ con a.

Mạc Cách Ly ngẩng đầu nhìn mẹ của mình, ung dung nói: “Mẹ, làm một người con trai nhà họ Mạc, không chỉ đơn giản là mang họ Mạc, còn cần tư cách để làm người nhà họ Mạc. Cuộc sống của chúng con, hoàn toàn có thể do tự chúng con làm chủ.” Nói xong, tròn mắt cậu đóng lại, khép máy tính lại.

Trong lòng Tô Tranh chợt cười, là cười tự giễu.

Mạc Cách Ly còn nhỏ tuổi ở Nhà họ Mạc đã được đến ông cụ cao như vậy khen, cũng không phải nhờ anh là bé trai, càng không phải là nhờ anh dòng họ.

Mấy ngày nay Mạc Vân đột nhiên lại gọi cho Tô Tranh, đầu tiên là thử thăm dò hỏi mấy câu về sức khỏe, sau lại hỏi lúc nào thì cô có thể đi làm. Tô Tranh trực tiếp cự tuyệt, giờ đây cô không muốn liên quan gì đến người nhà họ Mạc, đã ân tình thiếu Mạc Phong, không muốn lại đi lấy tiền lương của Mạc Vân.

Mạc Vân thở dài, trịnh trọng nói: “Tô Tranh, hiện tại công ty rất bận, cần em.”

Tô Tranh nói giỡn nói: “Không sao, chỉ cần có anh ở đó, trời cũng không sụp được.”

Mạc Vân trầm mặc một lát, khôn ngoan lộ vẻ chán chường nói: “Nếu tôi ở đó mà vẫn sụp thì sao?”

Tô Tranh nghe vậy, nhớ tới chuyện ly hôn của Mạc Vân, cau mày hỏi: “Gần đây anh thế nào? Chẳng lẽ vẫn còn đang trong tình cảm khốn nhiều?”

Mạc Vân bất đắc dĩ cười hạ: “Rất cuộc em cũng quan tâm đến tôi.”

Tô Tranh trực tiếp hỏi: “Rất cuộc có chuyện gì?”

Mạc Vân hơi hột giải thích nói: “Cũng không có gì, gần đây cùng vợ trước rất hữu duyên, thường xuyên gặp nhau, gặp một lần là tâm tình lại hồngбет một lần!”

Dù sao Tô Tranh cũng là đồng nghiệp với anh một thời gian dài, nghe thấy anh rất mất mát, đề nghị nói: “Nếu như anh đối với vợ trước tình cũ khó quên, vậy thì lỗi lại lần nữa đi.”

Mạc Vân lại cười khổ: “Thôi đi, bây giờ cô ấy chỉ muốn hạnh phúc mới bạn trai mới của cô ấy thôi.”

Bạn trai mới? Tô Tranh cau mày một cái, đây thật là một chuyện phức tạp. Dù sao bọn họ cũng đã làm việc với nhau nhiều năm, cô vẫn không nhịn được nhắc nhở nói: “Tôi không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà vẫn đề nghị anh thời điểm đến thì nên ra tay thôi.”

Mạc Vân thở dài: “Không sao, chỉ cần cô ấy không hối hận, tôi sẽ không hối hận.”

Tô Tranh bất đắc dĩ nói: “Thứ tình cảm này, tự anh nắm chặt đi, nhưng vẫn đề nghị anh tranh thủ, bỏ lỡ rồi hối hận không kịp. Không cần giống như. . . .”

Cô nói đến chỗ này chợt dừng lại, cô thiếu chút nữa nói ra tên của người đó, ngay tại trước mặt em trai của anh.

Mạc Vân lập tức hiểu lời cô nói, trầm mặc chợt nói: “Mấy ngày trước gặp anh trai, hình như anh không được tốt lắm, rời khỏi nhà họ Mạc, một mình sống ở bên ngoài.”

Tô Tranh nghe vậy, không khỏi nghĩ đến khuôn mặt sưng vù kia, trong lòng có chút không đành, nhưng với Mạc Vân, vẫn bình tĩnh nói: “Vậy sao? Vậy anh là em trai quan tâm một chút đi.”

Mạc Vân lập tức cười, có chút bất đắc dĩ nói: “Tô Tranh, cô bé, em cũng không thể quá quật cường, có lúc phụ nữ phải biết lúc nào nên nhún nhường, đàn ông sẽ luôn nhường nhịn phụ nữ nên hãy cho họ một nấc thang để xuống.”

Tô Tranh cũng cười: “Cô bé? Tôi đã là mẹ của hai đứa bé rồi nhé, lý luận của anh không thể áp dụng lên tôi được, hơn nữa, giữa tôi và anh ta, vốn không có đường lui.”

Mạc Vân thấy cô như vậy, biết cô rất cố chấp, nên cũng không nói thêm về chuyện này nữa, lại hỏi về chuyện của cháu gái, lời nói rất ân cần, Tô Tranh cũng chuyển đề tài về hai đứa bé.

109. Q.16 - Chương 113

Sau khi cúp điện thoại, Tô Tranh ngồi ở chỗ đó ngây ngô một lúc lâu.

Nghe nói một khi phụ nữ có con, trong cảm nhận của đàn ông địa vị của họ sẽ bị xuống thấp. Cô giầy vò tới giầy vò lui, hình như cũng là bởi vì con, vì vậy lúc này cô cũng không khỏi nghĩ, Mạc Phong, người đàn ông này trong lòng cô rốt cuộc có địa vị gì?

Chợt nhớ đến ngày đó, sau khi Mạc Phong biết mục đích cô đến gần anh, phần hận nói cô tất cả đều là vì đứa bé, trong lòng cô chưa từng có địa vị của anh, cũng chưa có từng nghĩ đến chuyện của hai người bọn họ.

Tô Tranh cười chua xót, có lẽ là như vậy đi.

Đối với Tô Tranh mười bảy tuổi mà nói, trong sinh mạng của mình trừ cô ra, thì viện trưởng và các cô nhi khác là người thân. Mạc Phong, là người cô vừa có phần xã giao, vừa có phần yêu bất đắc dĩ.

Sau này cô lại một mình chịu khổ mà sinh đứa bé, lại bị ép buộc phải bỏ con lại, lúc đầu đối mặt Mạc Phong lòng cô tràn đầy áy náy. Nhưng về sau, áy náy dần dần nhạt đi, khổ sở máu mủ chia lìa hành hạ cô, áy náy biến thành tiếc nuối, tiếc nuối lại lại biến thành oán hận.

Sinh ly tử biệt, đời này lại gặp lại, hai mươi năm khổ đau, nuốt bao nhiêu sỉ nhục, cô cho rằng lòng của cô đã không còn chút cảm động của hai mươi năm trước.

Nhưng hôm nay cô chợt phát hiện, trong lòng cô, còn có một tình cảm qua một thời gian dài bị đau đớn đè nén, mà cô vẫn chưa từng phát giác. Cho đến khi tất cả đè nén thống khổ và hành hạ biến mất, cô mới cảm thấy sự đau đớn đó tồn tại hai mươi năm qua, đó là nhớ nhung.

Cô sờ sờ gò má của mình, chạm đến nước mắt. Cô từng nghi ngờ tại sao qua nhiều năm như vậy đối mặt với Mạc Phong cô còn có nước mắt, giờ phút này chợt hiểu, thì ra động lòng nhiều năm trước cô vẫn chưa từng bỏ quên.

Mấy ngày nay Mạc Yên Nhiên trở nên cảm thấy tương đối kỳ quái, cô bé luôn thỉnh thoảng nhắc đến ba như thế nào. Lời nói nguyên vẹn của cô bé như sau: “Thật ra thì có lúc nhìn ba thật khiến cho người ta giận a, nhưng ba cũng không quá tồi quá kém, hơn nữa con cảm thấy được bây giờ ba có chút đáng thương.”

Tô Tranh nhìn kĩ bé, rốt cuộc hỏi: “Cái gì gọi là đáng thương?”

Mạc Yên Nhiên nhanh mồm nhanh miệng: “Nhìn thật là tiều tụy, hơn nữa luôn là chạy đến tìm A Rượu gây phiền toái.”

Tô Tranh không rõ, nhíu mày hỏi: “Gần đây con gặp ba sao?”

Con người Mạc Yên Nhiên đảo quanh, rốt cuộc thừa nhận nói: “Đúng vậy con gặp ba một lần, a, không phải, là hai lần.” Mặt cô bé đỏ, mắt to len lén nhìn về phía Tô Tranh.

Tô Tranh cười, ôn nhu nói: “Mặc dù giữa mẹ và ba có chút khoảng cách, nhưng dù sao đi nữa ba cũng đã vì mẹ làm rất nhiều chuyện, mẹ cũng không đến nỗi hẹp hòi như vậy, con nói thẳng đi.”

Mạc Yên Nhiên nghiêm túc nhìn vẻ mặt của mẹ, rốt cuộc xác nhận mẹ không có gì đặc biệt mất hứng, lúc này mới nói: “Mẹ cũng biết, ít ngày trước ba luôn đi tìm A Rượu gây phiền toái, cuối cùng A Rượu không chịu nổi, rống lớn với ba, vừa thông suốt, ba như bị đả kích, chạy đến dưới nhà chúng ta, vừa rồi con đụng phải. Sau đó thì ba nói ba đến tìm con.”

Tô Tranh tiếp tục hỏi: “Tôi tìm con làm cái gì?”

Con người Mạc Yên Nhiên lại xoay chuyển, thấy tránh không được, không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng nói: “Chính là con về mối quan hệ của mẹ với chú A Rượu.”

Tô Tranh cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy bất đắc dĩ, xem ra A Rượu lại có thể thành một tâm bệnh của Mạc Phong .

Mạc Yên Nhiên thấy mẹ cười, cũng không bởi vì nhắc đến ba mà không vui, lúc này mới nói tiếp: “Thật ra thì ba thật sự rất quan tâm đến mẹ..., trước đây con cảm thấy ba rất lạnh lùng độc ác, bây giờ nhìn lại, cũng không phải là hoàn toàn như vậy.”

Tô Tranh liếc con gái của mình một cái: “Cái nhìn của con thay đổi thật là nhanh.”

Mạc Yên Nhiên đã chạy tới kéo cánh tay của mẹ làm nũng: “Đó là..., con gái đều hay thay đổi mà, cũng có lúc mẹ cũng thay đổi ý định chứ sao.”

Tô Tranh đột nhiên cảm thấy, con gái là tình nhân nhỏ của ba, quả nhiên là không sai, thân mật với ba có mấy ngày, đã luôn nói tốt cho ba rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, hình như chẳng những là Mạc Yên Nhiên thay đổi, ngay cả A Rượu cũng thay đổi.

A Rượu nói: “Tô Tranh, thật ra thì Mạc Phong cũng không tồi, có quyền thế, cô xem anh ta giúp tôi việc kia, người ta làm sao chịu giúp tôi, còn không phải là nể mặt cô sao?”

Tô Tranh nhún mày hỏi ngược lại: “Không phải ít ngày trước anh ta đánh anh sao?”

A Rượu ê a, cuối cùng tiếng thở dài: “Ai nha, đừng nói như vậy, không phải là dó người ta hiểu lầm ư, tiểu tử này, lại có thể hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta, nhìn thấy tôi và Tiểu Đình Đường thân thiết nên mới đánh tôi!”

Tô Tranh không nói gì, đã cúp điện thoại.

Người đàn ông này, anh rốt cuộc muốn làm gì? Mở rộng vòng vây từ từ thu hẹp chính sách?

Đúng lúc Tô Tranh cảm thấy xung quanh mình tràn đầy đồng minh của Mạc Phong, Mạc Phong lại bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt cô.

Địa điểm là vườn hoa lầu dưới, hoàn cảnh là xung quanh không có người nào, nhân vật là cô và Mạc Phong.

Cô cẩn thận nhìn Mạc Phong, đã mấy ngày không gặp, anh gầy hơn, mắt càng lộ vẻ thâm trầm rồi.

Người đàn ông này nhìn cô thẳng tắp chăm chăm, giống như mấy đời chưa từng thấy gặp.

Tô Tranh bình tĩnh lên tiếng chào hỏi, xoay người đi về nhà, ai ngờ Mạc Phong lại kéo cánh tay cô lại .

Tô Tranh xoay người, xa lánh mà cười nói: “Mạc tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Mạc Phong nhìn chăm chăm nụ cười giả dối của cô, chợt lạnh lùng kiên quyết nói: “Tôi nói rồi, không cho phép em gọi anh là Mạc tiên sinh, tên của anh là Mạc Phong.”

Tô Tranh gật đầu: “Được, Mạc Phong.”

Mạc Phong lại lắc đầu, nhìn chăm chăm vào cô chậm chạp mà có lực nói: “Trước đây, em gọi anh là Phong.”

Cơ thể Tô Tranh nhẹ nhàng rung động, trước đây, bao lâu ? Là lúc cô mười bảy tuổi sao?

Cô châm chọc mà cười nói: “Anh cho rằng bây giờ có thể như trước đây sao?”

Mạc Phong trầm trọng mà nhìn cô: “Tại sao không thể, chúng ta không thể trở lại như trước kia sao?”

Tô Tranh lắc đầu một cái: “Anh cảm thấy có khả năng sao?”

Mạc Phong nắm cánh tay của cô thật chặt, kiên quyết nói: “Tô Tranh, đợt trước anh đã từng hiểu lầm quan hệ giữa em và A Rượu, giờ anh biết rồi, em với anh ta không có quan hệ gì. Trong trái tim em bây giờ vẫn chưa có ai, sao em không thử chấp nhận anh?”

Tô Tranh ngược mắt, nhìn Mạc Phong: “Anh cảm thấy chúng ta nên ở bên nhau thêm lần nữa?”

Mạc Phong vội vàng gạt đầu, còn bổ sung nói: “Ít nhất cho anh thêm một cơ hội, để cho anh có thể chăm sóc em và các con thật tốt.”

Tô Tranh thở dài: “Nếu như là bởi vì các con, chúng ta cũng không cần thiết phải sống chung. Bây giờ tôi cũng không bài xích anh, tôi cảm thấy chúng ta có thể làm bạn, dù sao anh cũng giúp tôi...có thể sống với các con, chúng ta có thể cùng nhau thảo luận về tương lai của các con đứa bé, cùng nhau đi đến sân chơi với bọn họ, còn có thể vào mỗi cuối tuần cùng nhau ăn cơm.”

Giọng nói của cô chuyển một cái: “Nhưng, hai chúng ta ở bên nhau, tuyệt đối không thể.”

Mạc Phong nghe thấy cô nói vậy, tâm cũng trầm xuống, nhưng vẫn hỏi: “Tại sao?”

Tô Tranh thê lương thở dài: “Mạc Phong, bây giờ nhìn lại tất cả đều rất tốt đẹp, anh không giận tôi, tôi cũng không hận anh, bọn nhỏ cũng rất vui vẻ, mọi người sống chung hòa bình, vì vậy chúng ta không nhất thiết phải ở cùng nhau. Tôi có thể nguyện ý gặp anh một vài lần. Lòng tham của tôi mệt mỏi, trải qua nhiều chuyện như vậy, tình yêu đối với tôi mà nói đã rất xa xôi, cùng một người đàn ông xây dựng một gia đình đối với tôi mà nói cũng gần như là không thể nào.”

Mạc Phong nghe cô dùng giọng nói thật thấp lạnh lạnh, càng nghe ánh mắt càng ảm đạm, càng nghe trên mặt càng tuyệt vọng, nghe được từ cuối cùng, anh đã không ra được gì nữa.

Tô Tranh lắc đầu bất đắc dĩ: “Mạc Phong, tôi thật sự rất mệt mỏi, yêu một người và hận một người đều cần sức, nhưng bây giờ tôi đã không còn sức lực để làm những chuyện đó.”

Nói xong, cô xoay người lại.

Lần này, Mạc Phong không ngăn cản cô, Mạc Phong chỉ cứng đờ đứng ở nơi đó, đứng yên thật lâu.

110. Q.16 - Chương 114

Tô Tranh về đến nhà, Mạc Yên Nhiên không có ở nhà, nghe nói là đã đi chơi với A Rượu. Không biết Mạc Yên Nhiên thân với A Rượu từ lúc nào, hai người nói chuyện rất là hợp ý, luôn ở chung một chỗ nói chuyện vui đùa. Còn Mạc Cách Ly một mình ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách đọc sách, nhìn thấy Tô Tranh về, ngẩng đầu hỏi: “Con vừa nhìn thấy ba ở dưới tầng?”

Tô Tranh cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, ngồi lên ghế sa lon, gạt đầu một cái nói: “Đúng vậy.”

Mạc Cách Ly để quyển sách trên tay xuống, nghiêm túc nhìn mình mẹ: “Ba nói gì rồi sao?”

Tô Tranh có chút không quen nói chuyện với con trai về vấn đề này, có chút dờ dẫm, đột nhiên không biết nói gì cho phải.

Mạc Cách Ly lại nói tiếp: “Thật ra ba rất quan tâm đến mẹ.”

Tô Tranh trầm mặc không nói .

Mạc Cách Ly nói tiếp: “Mặc dù con và ba không thân với nhau, nhưng con có thể cảm giác được trong lòng ba rất quan tâm mẹ. Nếu như trước đây ba đã làm điều gì làm mẹ tổn thương chắc hẳn bây giờ ba đang rất hối hận.”

Đêm hôm đó, những chuyện ba nói với bà nội cậu đều nghe được.

Nếu như nói Mạc Cách Ly và ba không thân thiết với nhau, nhưng qua đêm hôm đó, cậu và ba mặt đối mặt, nghe thấy câu cảnh cáo của ba, lập tức tỉnh ngộ thì ra cho con vẫn là cha con.

Trong tình yêu và tình thân, đàn ông nhà họ Mạc đều vô cùng kém.

Vì vậy tâm sự của Mạc Phong, Mạc Yên Nhiên có thể không hiểu, Tô Tranh có thể không hiểu, nhưng Mạc Cách Ly hiểu.

Tô Tranh nghe thấy lời nói hối hận kia, cười nói: “Vậy thì sao, những chuyện đã làm vẫn là đã làm, hối hận cũng vô ích. Chuyện đã qua, tất nhiên ba con có lỗi, nhưng mẹ cũng có lỗi, cho nên mẹ thừa nhận mẹ nên trả giá, nhưng giá của thứ kia qua cao, không phải hối hận là có thể bù đắp được.”

Mạc Cách Ly không hiểu, nhưng lại dường như hiểu, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của mẹ, rốt cuộc nhàn nhạt mở miệng: “Mẹ, con cho rằng mẹ nên suy nghĩ thật kỹ vấn đề giữa mẹ và ba, nếu mẹ thật sự không thể nào tiếp nhận được ba, con và Yên Nhiên tuyệt đối sẽ không cưỡng cầu mẹ làm chuyện mà mẹ không thích. Nhưng nếu trong lòng mẹ vẫn con cảm giác đối với ba, thì đừng nên vội vàng bỏ qua.”

Tô Tranh nắm tay dựa ghế salong thật chặt, cô đột nhiên cảm thấy mình có phần chút tức cười, con trai cô chỉ mới mười tuổi lại khuyên mình về vấn đề tình cảm mình của mình.

Cô cười khổ, dịu dàng nhìn cậu bé biến thành ông cụ non bên cạnh, dịu dàng nói: “Mẹ thật sự xin lỗi con.”

Khi ánh nắng mùa hè từ rơi xuống đất màn cửa sổ bằng lụa mỏng, cơn gió nhẹ nhàng thổi vào phòng, rèm cửa sổ khẽ tung bay, âm thanh xin lỗi của cô cũng phiêu tan qua cơn gió.

Mắt Mạc Cách Ly khép hờ, yên lặng một lúc lâu, chợt ngược mắt hỏi: “Mẹ, con có thể hỏi mẹ một chuyện được không?”

Tô Tranh gật đầu: “Con nói đi.”

Mạc Cách Ly hít một hơi thật sâu nói: “Yên Nhiên sống rất đơn giản và tinh khiết, chị ấy chỉ biết ai đối tốt với mình, còn thù hận luôn bỏ qua tai.” Mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng cậu bé lại rất thành thực, nhẹ nhàng nói: “Nhưng con không như vậy, con biết rõ khi con xoay người đi bóng lưng đó làm mẹ đau lòng, nhưng con muốn hỏi, năm đó khi mẹ bỏ chúng con mẹ có hối hận không? Lúc đó trong lòng mẹ người ta còn quan trọng hơn chúng con sao?”

Tô Tranh buồn bã, bao nhiêu năm rồi, vấn đề này cô cũng đã từng hỏi mình.

Chính bởi vì đã hỏi mình trăm ngàn lần, lại khổ sở suốt hai mươi năm không ngừng, rốt cuộc cũng hiểu sơ qua về lựa chọn của mình. Tô Tranh từ ái nhìn con trai mình, dịu dàng nói: “Cách Ly, cảm ơn con đã hỏi về chuyện này, con là một đứa bé rất có chủ kiến, nếu cả đời con không hỏi, mẹ cũng không biết nên nói với con chuyện này như thế nào.”

Mạc Cách Ly không nói gì, đây chính là nghi vấn trong lòng nó, có lẽ nó cũng đã lấy hết dũng khí mới dám mở miệng hỏi.

Tô Tranh tựa tại lưng lên ghế sa lon, nhìn lên trần nhà: “Cách Ly, con phải vĩnh viễn nhớ, trong lòng mẹ, địa vị của con và Yên Nhiên không có bất kì ai có thể thay thế, bất kì ai.” Cô như nhấn mạnh nói.

Trong mắt Mạc Cách Ly lộ ra nghi ngờ, nếu như vậy, năm đó cần gì vì người khác mà bỏ rơi.

Tô Tranh lại chậm rãi giải thích nói: “Bởi vì mẹ thương các con, cho nên mẹ không muốn tình yêu thương đó của mẹ bị nhiễm tạp chất, nếu năm đó mẹ vì các con mà bỏ rơi những em bé ở cô nhi viện kia thì dù có được sống với các con mẹ cũng sẽ không yên lòng, mẹ cảm thấy mình thật ích kỷ.”

Cô khổ sở nhìn Mạc Cách Ly một cái: “Nếu như nói hối hận, mẹ cũng không rõ lắm, mẹ không biết mẹ có nên hối hận không. Bởi vì mẹ không biết khi lựa chọn một con đường khác, sẽ có kết quả như thế nào.”

Mạc Cách Ly lặng lẽ nghe mẹ mang theo ưu thương bày tỏ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Rất lâu sau đó cậu mới nói: “Những chuyện đã qua cứ để nó qua đi, tương lai mới là thứ chúng ta hướng đến.”

Đã rất lâu Tô Tranh không dậy vào lúc sáng sớm, thật sự từ khi ở với các con cô trở thành người phụ nữ tiên phật phù hộ (ăn được ngủ được là tiên là phật), mất ngủ hình như đã là chuyện xa vời.

Nhưng lần này nửa đêm cô đã tỉnh, nhưng không phải là năm giờ sáng như mọi khi.

Cô không ngủ được, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ở vườn hoa tầng dưới, vào mỗi buổi tối thường có một người đỗ xe ở đó.

Nhiều chuyện như vậy, anh còn sức để yêu sao?

Tô Tranh ngẩng đầu lên, ngược nhìn sao trên trời. Trong cái thành phố ánh sao sáng này, luôn có những ngôi sao sáng nhất.

Vào đời trước, khi cô mười bảy tuổi, Mạc Phong thường ôm cô lên sân thượng ngắm sao.

Cô tựa vào bả vai của người đàn ông này, có lúc cũng sẽ mơ ước đây là nơi mà cô có thể dựa vào.

Khi đó, Mạc Phong cũng từng mang cho cô ngọt ngào, chỉ tiếc một chút ngọt ngào như vậy cũng mang đến bao nhiêu đắng cay.

Giờ đây người đàn ông này lại đi tới trước mặt cô nói, muốn mang đến cho cô hạnh phúc.

Anh ta nghĩ là chỉ cần anh ta nói là có thể sao, anh ta cho những hy vọng cô đặt nên người anh ta, anh ta có thể lấy lại một lần nữa sao?

Tô Tranh cúi đầu, khổ sở lắc đầu một cái.

Hãy để cho cô ích kỷ một chút đi, nếu người đàn ông này hi vọng cô có thể hạnh phúc, như vậy hạnh phúc lớn nhất của cô, chính là không chạm đến tình yêu, có một cuộc sống an nhàn, bình yên như bây giờ.

Hôm nay Tô Tranh lái xe đưa hai đứa bé đến siêu thị mua ít đồ dùng cá nhân.

Trên đường về lại bị tắc đường, hình như trước mặt xảy ra chuyện lớn gì. Tô Tranh nhìn dòng xe kẹt chặt đằng trước quyết định quay đầu xem đi đường vòng xa hơn một chút.

Hai bên đường chật kín xe, Tô Tranh cẩn thận đi xuyên qua dòng xe đi về phía trước, đúng lúc này, Mạc Yên Nhiên chợt kêu một tiếng: “Con muốn đi toilet!”

Mạc Cách Ly cau mày: “Đi toilet? Sắp đến nhà rồi, chị không thể nhịn một chút sao?”

Mạc Yên Nhiên nhướn mày lên, mắt hững làm nũng nói: “Không thể nhẫn nhịn a. Mẹ, còn bao lâu nữa thì về đến nhà ?”

Tô Tranh nhìn dòng xe trước mặt nhăn mày, còn đường này đã ã tắc hơn đường vừa rồi nhưng muốn đi về nhà chắc phải mất thêm một chút thời gian: “Xung quanh đây chắc sẽ có nhà vệ sinh công cộng.”

Tô Tranh dừng xe ở bãi đậu xe bên cạnh một khách sạn, cô và Mạc Yên Nhiên xuống xe, nhìn xung quanh cuối cùng cũng tìm được một nhà vệ sinh công cộng, Mạc Yên Nhiên vội vã chạy vào, cô đứng đợi ở bên ngoài.

Ở nơi này trong lúc lơ đãng, cô lại nhìn thấy một cảnh vật vô cùng quen thuộc.

Khách sạn bên cạnh này, nơi này chính là nơi tổ chức tiệc sinh nhật lần thứ 10 của Mạc Yên Nhiên và Mạc Cách Ly.

Cô nhìn khung cảnh khách sạn hoa lệ, cả người trông xe quần áo chỉnh tề, chợt nhớ đến ngày hôm ấy.

Khi đó, cũng là khách sạn đẹp đẽ này, cũng là cậu trông xe dễ tính kia, cô dùng hết biện pháp cuối cùng cũng được làm một nhân viên phục vụ nhỏ bé ở đó.

Ánh mắt của cô từ khách sạn di chuyển đến đại sảnh khách sạn, dường như cô có thể nhìn thấy được có một người phụ nữ thất hồn lạc phách chạy ra đại sảnh, xuyên qua đám người, chạy đến lối đi bộ, sau đó một chiếc xe con phong qua, dừng vào, cuối cùng chính là màu đỏ.

Ánh mặt trời chói mắt dưới, cô không nhìn thấy màu đỏ, trước mắt là một chiếc xe lao ra từ lối đi bộ, tiếng còi bên tai không dứt, cô chợt cảm thấy hôn mê.

Đây vốn là chuyện không tồn tại, đó là chuyện ở một không gian song song khác, đời này, cái ngày cô chết vốn đã đi qua.

Đời này, cô còn sống, cô an toàn, cô có con trai, con gái, cô hạnh phúc.

Đúng lúc này, bất chợt có một bóng người rời vào trong tầm mắt của cô.

Mạc Phong, người đàn ông này, anh mặc quân trang, theo sau có mấy người cũng mặc quân trang như vậy, bọn họ cười nói từ trong đại sảnh đi ra ngoài, đi thẳng đến bên đường cái.

Lúc này Tô Tranh mới thấy, thì ra bên cạnh xe cô có rất nhiều xe khác.

Cô xoay mặt đi, tiếp tục đi vào lối đi bộ, cô muốn đợi con gái đi ra rồi sẽ đi ngay, cô không muốn mặt đối mặt với Mạc Phong.

Mạc Phong phải ở lại tiễn khách, khi những người đó đi về hết, lúc này anh mới xoay người lại, lại nhìn thấy Tô Tranh.

Tô Tranh cười với anh, coi như là chào hỏi.

Mạc Phong giao việc cho người bên cạnh, rồi đi về phía Tô Tranh.

Lúc này, Mạc Yên Nhiên cũng đi từ nhà vệ sinh công cộng ra.

Mạc Yên Nhiên mặc một bộ váy màu hồng phấn, trông bé giống như một tiểu công chúa xinh đẹp, khi bé chạy làn váy cũng tung bay theo.

Bé cũng sợ mẹ đợi quá lâu, cho nên cũng vội vàng chạy ra, cho nên cũng không chú ý đến, có một chiếc xe đang phóng đến.

Chủ nhân của chiếc xe kia hình như rất vội vàng, cho nên đã không đợi hết tắc đường mà đi đường tắt.

Tô Tranh nhìn thấy cảnh này, máu lập tức dâng trào, hét to “Yên Nhiên” , chạy như bay về phía con.

Đang đi về phía này Mạc Phong cũng nhìn thấy, đồng tử của anh buộc chặt, huấn luyện nhiều năm cũng làm cho anh nhanh chóng phản ứng kịp, chạy nhanh về phía con gái.

Khi tiếng phanh xe chói tai vang lên, trong đầu Tô Tranh lại hiện ra mọi chuyện ở kiếp trước.

Cùng một địa điểm, cũng sẽ có cùng màu đỏ sao?

Cô nhắm mắt lại, dùng tất cả sức lực đẩy con gái ra, đẩy ra rất xa.

Giờ phút này, dường như thời gian xung quanh cô chậm lại.

Cái loại cảm giác quen thuộc đó ập đến, nơi xa là con trai và con gái, bên cạnh là người đàn ông đó, còn cô sẽ lại bị chiếc xe đang lao nhanh đâm phải?

Nếu ông trời một lòng muốn cô chết, thì đời này cô cũng không muốn!

Đời này cô đã đánh đổi mạng sống của mình dưới bánh xe một lần, chân của cô cũng vì vậy mà bị thương, làm sao cô có thể gặp phải chuyện này lần nữa nữa gặ? Chẳng lẽ sau khi sống lại số mệnh của cô vẫn là bỏ mạng dưới bánh xe sao?

Bên tai của cô vang lên tiếng kêu tê tâm liệt phế của Cách Ly: “Mẹ ——”

Bên tai của cô vang lên tiếng kêu đau của Mạc Yên Nhiên khi bị cô đẩy ngã xuống đất .

Trước mắt của cô lại hiện lên cảnh đó, tượng gỗ màu đỏ, người phụ nữ ngã xuống đất, người đàn ông khổ sở.

Cảnh này với cảnh ở đời trước dường như nhập lại với nhau.

Cô cười khổ, đây là trốn không thoát đâu số mệnh sao?

111. Q.16 - Chương 115

Khi chiếc xe mạnh mẽ lao vào cô, khi cô bị âm ảnh bao phủ lần nữa, có một bàn tay có lực giữ cô lại, cô bị kéo vào một lồng ngực cứng rắn lại ấm áp.

Người kia, ôm cô thật chặt, tiếng thở dốc dồn dập bao phủ cô.

Cô sợ ngây người, chưa kịp phản ứng.

Người kia, ôm cô chợt đẩy cả người sang bên cạnh.

Cô bị bảo hộ ở trong ngực người kia, lồng ngực vừa kiên cố lại ấm áp, vừa là mạnh mẽ y hệt cánh tay, bọn họ ngã ngược về phía sân rộng, sau đó chiếc xe lao ngang qua bọn họ.

Khi tất cả từ từ yên tĩnh lại, cô nhìn thấy một đôi mắt lo lắng đang nhìn mình, mang theo sự sợ hãi hỏi: “Em không sao chứ?”

Hoảng hốt, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết bây giờ là năm nào, u mê hỏi: “Tôi còncòn sống sao?”

Người kia ôm cô thật chặt, nhìn ánh mắt của cô nói: “Em còn sống.”

Cô đang thờ người tỉnh lại, ngẩng đầu lên, thấy xung quanh một đám bảo vệ vội vàng chạy tới, cản chiếc xe kia lại, cô còn nhìn thấy con trai đã chạy đến, thấy con gái khóc đứng dậy từ mặt đất.

Ánh mắt của cô lần nữa rơi lên người người đàn ông kia, mày rậm bén nhọn, gương mặt tuấn tú, ngũ quan rõ ràng, đây là Mạc Phong.

Cô lắc đầu một cái nói: “Tôi không sao.”

Lúc này, Mạc Cách Ly đã chạy đến bên cạnh bọn họ, ngồi chồm hổm trên mặt đất, mang theo sự sợ hãi sau tai nạn, giọng nói run rẩy hỏi: “Ba mẹ không có sao chứ?”

Mạc Yên Nhiên đứng dậy từ mặt đất, cũng đã chạy đến mang theo tiếng khóc nức nở: “Mẹ, con xin lỗi. . . .”

Cô lại nhìn hai đứa bé này, không dám mở miệng, trong khoảng thời gian ngắn, cô không phân rõ đây là đâu, cho đến khi gong nói lo âu của Mạc Cách Ly và Mạc Yên Nhiên cùng vang lên, cô mới giật mình tỉnh lại, vội vàng lắc đầu một cái nói: “Các con đều ở đây. Vậy thì tốt.”

Mạc Phong buông ra Tô Tranh, hai đứa bé vội tới, lúc này Tô Tranh mới phát hiện, phía sau lưng của anh bị thương, trên cánh tay bị chảy máu.

Tô Tranh lập tức cầm cánh tay của anh: “Anh không sao chứ?”

Mạc Phong ngược mắt, nghiêm túc nhìn cô, cô dường như bị kinh sợ rất lớn, ánh mắt rất lo âu đang nhìn anh, siết chính cánh tay của anh, tay nắm rất chặt.

Mạc Phong lắc đầu một cái: “Không có việc gì, chỉ là ngoại thương.”

Tô Tranh lộ bộ nói: “Vậy. Vậy làm sao bây giờ. Xe cứu thương.”

Mạc Cách Ly phát hiện mẹ của mình khác thường, nghĩ là cô kinh sợ quá độ, vội vàng an ủi nói: “Mẹ, không có chuyện gì, ba chỉ bị thương nhẹ, băng bó một chút là được rồi.”

Mạc Yên Nhiên chỉ vào xe cứu thương đang gào thét ở nơi xa mà đến: “Đến, bọn họ đến rất nhanh.”

Lực chú ý của Mạc Phong cũng không vì xe cứu thương, mà là ánh mắt sợ hãi của Tô Tranh, anh chưa từng thấy qua.

Anh không biết thì ra cô lại yếu ớt như vậy, một tai nạn xe cộ thôi đã làm cô kinh sợ như vậy. Nhưng nhìn cô nắm chặt tay anh, bộ dáng lo lắng, trong lòng Mạc Phong chợt dấy lên một tia hi vọng, ít nhất cô vẫn quan tâm đến anh.

Kết quả lần tai nạn này là, Mạc Phong Tô Tranh một nhà bốn người đều vào bệnh viện.

Đầu tiên Mạc Phong khẳng định cần một đại kiểm tra toàn thân, nhưng kiểm tra tới kiểm tra lui chỉ phát hiện anh trừ ngoại thương thật sự thì không có tổn thương gì khác, không chỉ như thế thân thể còn cường tráng cực kì, vì vậy thì thôi. Tô Tranh đâu rồi, cũng cần kiểm tra toàn bộ, đây là Mạc Phong quyết định. Mạc Phong đã rất nhiều lần phát hiện thỉnh thoảng cô sẽ bị triệu chứng choáng đầu, có lúc sắc mặt sẽ tái nhợt, khó thở không giải thích được, anh hi vọng cô có thể kiểm tra toàn diện.

Nhưng chỉ tiếc là dù bác sĩ ưu tú nhất, bệnh viện tốt nhất cũng không tìm ra được bệnh của cô. Tròn lòng Tô Tranh vẫn nghi ngờ có lẽ bệnh của cô có liên quan đến vụ tai nạn ở kiếp trước, nhưng đương nhiên cô không thể nói ra, chỉ có thể mặc cho bản thân mình giống như chuột bạch bị kiểm tra, cuối cùng nhìn bọn họ không thu hoạch được gì.

Đối với Tô Tranh mà nói, bất kể cô và Mạc Phong đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng lần nào người đàn ông này cũng cứu cô, đó là sự quan tâm của anh đối với cô.

Khi hỗn loạn kết thúc, khi bọn họ rời khỏi bệnh viện, có một người đi tới, Mạc Phong vừa nhìn thấy người nọ, lập tức ý bảo đối phương sang một bên nói chuyện, sau đó hai người nói nhỏ chuyện gì đó.

Tô Tranh làm bộ như không thèm để ý, nhưng lỗ tai vẫn vểnh lên cẩn thận lắng nghe, lại mơ hồ nghe thấy tên Phùng Minh Nhi, không khỏi cả kinh, chẳng lẽ cái tai nạn lần này có liên quan đến Phùng Minh Nhi?

Mạc Phong trầm mặt, không biết nói với người kia chuyện gì, người kia lập tức cúi đầu rời đi.

Tô Tranh ở bên cạnh, không hiểu sao lại nhớ đến chuyện đời trước, cái ngày mà cô chết, cũng là ngày đính hôn của người đàn ông này và Phùng Minh Nhi.

Ánh mắt của cô lướt qua bả vai băng bó của Mạc Phong, hỏi thăm Mạc Phong, Mạc Phong lại không thèm để ý chút nào: “Chỉ bị thương ngoài da thôi, em không phải áy náy vì nó.” Anh ngậm miệng không đề cập tới Phùng Minh Nhi, hiển nhiên là không có ý định để Tô Tranh biết chuyện này.

Tô Tranh cũng không hỏi, chỉ lắc đầu mà nói: “Em chỉ lo lắng cho anh mà thôi, không áy náy.”

Mạc Phong nhìn dáng vẻ lo lắng của cô, vui vẻ cười.

Anh rất ít khi cười, trước đây sống trong quân đội, giờ lại sống trong chính trị, khiến cho anh luôn mang vẻ mặt nghiêm túc cứng nhắc.

Hôm nay anh cười, cười đến ôn hòa bất đắc dĩ, điều này làm cho Tô Tranh lập tức nhớ đến những ngọt ngào trong ít ngày bọn họ sống chung.

Mạc Phong ôn hòa nói: “Tô Tranh, chuyện này cũng chỉ là ngoài ý muốn, không cần vì vậy mà thương hại anh. Bất kể giữa chúng ta có chuyện gì, em vĩnh viễn vẫn là mẹ của các con, anh đương nhiên sẽ toàn lực bảo vệ em.”

Tô Tranh cúi đầu, nhẹ nhàng “Nha” vừa nói: “Em hiểu.”

Mạc Phong nhìn con trai con gái đang chờ ở bên cạnh: “Đi đi, các con đang chờ em đấy.”

Tô Tranh gật đầu với anh một cái, đi thẳng về phía xe, khi xe chậm rãi khởi động, cô nhìn thấy bóng lưng Mạc Phong cách đó không xa.

Bóng lưng của anh, cô đơn, bởi vì trên bả vai mang băng màu trắng lại càng lộ vẻ thê lương.

Bên cạnh anh có vệ sĩ và y tá đi cùng, nhưng dáng vẻ anh vẫn cô độc như vậy, dường như bầu trời lúc này chỉ có một mình anh.

Mạc Yên Nhiên nâng cằm lên trên bệ cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài: “Ba bị thương, thật đáng thương, tại sao không để cho ba và chúng ta ở cùng nhau, như vậy chúng ta cũng có thể chăm sóc ba.”

Mạc Cách Ly liếc nhìn Tô Tranh không lên tiếng, Tô Tranh nhớ đến mấy câu anh nói vừa rồi, mang theo sự giận dữ nói: “Không biết.”

Người đàn ông này rất quật cường, lòng tự ái cũng cực cao, nam tử hán đại trượng phu làm sao có thể chịu bị khinh thường vì vết thương nhỏ này, lại càng không muốn vì nó mà mình bị thương hại hay lấy được sự đồng tình.

Cả nhà ba người đều kinh hãi, nên sau khi về nhà ăn chút qua loa rồi lên giường nghỉ.

Chiều nay Tô Tranh ngủ cũng không được an ổn, trong đầu cô không ngừng hiện lên hình ảnh tai nạn đời trước và đời này, cảnh vật tương tự con người không thay đổi, nhưng quan hệ của người không giống nhau nên kết quả cũng không giống nhau.

Trong đầu cô hỗn loạn, hy vọng mình sẽ không còn gì ngoài ý muốn nữa, nếu như chuyện lần này là ngoài ý muốn vậy hãy là ngoài ý muốn lần cuối cùng.

Liều mạng thuyết phục mình, cô lại nghĩ đến bóng lưng cô đơn rời đi đó, thật ra thì làm sao cô không biết, người đàn ông này hiển nhiên là cô đơn, chỉ là anh thực sự quá quật cường, không chịu dễ dàng cúi đầu, cho dù đến hôm nay anh cũng sẽ không cúi đầu.

Cô đột nhiên cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm lúc còn trẻ anh không phải là không như vậy, rõ ràng thích cũng sẽ không nói, thậm chí có lúc muốn hành động cũng không biết nên làm như thế nào, có nhiều lần đàn, ngóc đến mức quả thực là không thể tha thứ!

Cô nghĩ mãi nghĩ mãi mà vẫn không ngủ được, dứt khoát đứng dậy lần nữa, đứng ở bên cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Nhưng khi anh mất lướt qua khu vườn ở dưới tầng, cô chợt nhìn thấy một bóng người đứng dưới cây cột điện gần đó, bóng dáng kia rất quen thuộc. Lúc đầu cô nghĩ là mình nhìn lầm, dứt khoát kéo rèm cửa sổ ra nhìn kỹ, cao cao to to, trên cánh tay quấn băng, không phải là Mạc Phong thì là ai.

Vẫn mặc nguyên bộ quần áo ban ngày kia, trên cánh tay băng bó, cứ như vậy chỉ ngây ngốc đứng ở nơi đó.

Trong lòng Tô Tranh bỗng chốc cảm thấy vừa thương lại vừa tức, thật không biết người này muốn làm gì ở dưới đó, muốn lại lính gác cho cô sao? Nếu không pahir buổi tối cô khó ngủ mà ra đây, thì anh định thế nào, ngây ngốc ở nơi này đứng cả đêm sao?

Đàn ông nhà họ Mạc ở phương diện tình cảm đều dần ngu như vậy sao? Thật uống công các vị tinh anh đã giáo dục, sao lại có thể dạy ra cái loại đầu gỗ như thế này?

Trong lòng cô tức giận, chợt đóng cửa sổ lại, lại “Pằng” kéo rèm cửa lên, trở lại bên giường nằm vật xuống.

Cô nhìn trần nhà nghĩ, nếu anh muốn gác cả đêm thì cứ gác đi, mang theo vết thương gác cũng không có quan hệ với tôi, chuyện này là do anh nguyện ý! Cô hung hăng nghĩ, sau đó dứt khoát nhắm mắt lại ngủ.

Nhưng sao Tô Tranh có thể ngủ được, nằm một lát liền chợt ngồi dậy, không mặc thêm áo đi xuống lầu.

Khi đi xuống vườn hoa dưới tầng, Mạc Phong ở đằng xa xa đã nhìn về phía này rồi, hiển nhiên vừa rồi anh đã thấy động tác đóng cửa sổ của cô.

Tô Tranh rất tức giận hỏi: “Anh muốn làm gì? Anh điên rồi sao? không phải anh đang bị thương sao?”

Mạc Phong nhìn dáng vẻ tức giận đùng đùng của cô, một câu cũng không nói, chỉ nhìn cô chằm chằm.

Trong lòng Tô Tranh càng tức hơn: “Được, nếu anh không muốn nói, vậy tôi tiếp tục đi lên tầng ngủ, mặc kệ anh muốn đứng thêm bao lâu thì đứng.”

Mạc Phong lại kéo cánh tay của cô từ phía sau, Tô Tranh dừng bước lại, quay đầu lại, nhìn anh, anh dùng hiển nhiên là cánh tay không bị thương kia.

Hồ hấp của Mạc Phong có chút gấp rút, nghiêm túc ngưng mắt nhìn cô: “Anh...anh có lời muốn nói với em.”

Tô Tranh nhú mày nhìn anh, lạnh nhạt nói: “Có lời gì anh mau nói.”

Mạc Phong hít một hơi thật sâu để cho hô hấp thông thả, nắm cánh tay của cô thật chặt, nhìn về phía trên tầng một chút, lúc này mới nói: “Nếu như em đã chứa chấp hai đứa bé, vậy em có thể đồng ý chứa thêm anh không?”

112. Q.16 - Chương 116

Ánh mắt Mạc Phong nóng rực lo lắng nhìn Tô Tranh, đèn đường phản chiếu trên khuôn mặt anh, trên mặt anh thậm chí có chút màu hồng khả nghi.

Tô Tranh lập tức sững sốt, cô thậm chí còn chưa hiểu rõ ý tứ của anh khi đến đây, nghi ngờ nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong càng thêm lo lắng, xoay mặt đi, mang theo uất ức nói: “Em chỉ cần bọn họ, không quan tâm anh.”

Tô Tranh dần dần hiểu ra ý tứ của anh, trong khoảng thời gian ngắn có chút buồn cười, bởi vì cô nhớ Mạc Cách Ly cũng đã nói những lời như vậy, Mạc Cách Ly nói cô chỉ cần Yên Nhiên không quan tâm nó. Cha con quả nhiên là cha con, những câu nói liên tục giống nhau.

Mạc Phong thấy mới đầu khuôn mặt tinh xảo của Tô Tranh mờ mờ ngờ ngàng căn bản không có phản ứng gì khác, sau lại mang theo mấy phần cười nhạo, càng thêm khó chịu: “Anh cũng bị thương nhưng em vẫn không cần anh.”

Tô Tranh xoay mặt đi, rốt cuộc không nhịn được lộ ra nụ cười.

Mạc Phong đang nhìn chăm chăm vào phản ứng của Tô Tranh, lại thấy cô đang cười, nụ cười này hiển nhiên không phải là vì vui mừng, vì vậy càng thêm bất mãn: “Em đang cười anh? Em thực sự chưa bao giờ yêu anh, cho đến tận bây giờ em vẫn không yêu anh, trong lòng em chỉ có các con, chưa từng có chỗ cho anh!”

Anh càng nói càng kích động, lại nhớ đến chuyện lần trước Tô Tranh lừa anh, đến gần anh chỉ để đánh cắp cơ mật trong máy vi tính: “Em không phải là không có sức yêu anh, mà chỉ là em không hề nguyện ý, không hề mở lòng, có lẽ cho đến tận bây giờ em cũng chưa bao giờ yêu anh, em chán ghét anh, cái gì mà không có hơi sức, cái gì mệt mà mỗi đây đều là lấy cớ! Nếu như em thật sự không muốn nhìn thấy anh nữa, vậy anh có thể rời đi, sau đó sẽ không bao giờ đến làm phiền em nữa!” Nói xong anh xoay người giả như muốn đi.

Tô Tranh dừng cười, nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng, lúc này mới cao giọng hỏi: “Nửa đêm canh ba, anh đến đây nổi điên cái gì?”

Mạc Phong bỗng dưng đứng lại, xoay người, nhìn kỹ ánh mắt của cô.

Ánh mắt của Tô Tranh rơi vào cánh tay anh, Mạc Phong thấy vậy, cánh tay lập tức căng cứng vài phần.

Một lúc lâu, Tô Tranh mới nói: “Cũng đã trễ thế này, anh đang thương, hãy lên nhà nghỉ ngơi đi.”

(hazzz chị mở cửa cho sói rồi!!!!)

Đến tận bây giờ Mạc Phong vẫn chưa từng vào nhà Tô Tranh, lúc này anh đi theo sau lưng cô, cẩn thận theo cô vào phòng khách.

Hai đứa bé đều ở đây, mỗi nhóc có một phòng ngủ riêng, cô ý bảo động tác của anh nhẹ một chút, tránh đánh thức các con, Mạc Phong dường như có chút câu nệ gật đầu một cái.

Cô dẫn anh đến phòng tắm, ý bảo anh hãy đi tắm trước.

Mạc Phong lại nhìn cánh tay của mình: “Anh bị thương.”

Tô Tranh gật đầu: “Tôi biết, nhưng bị thương cũng có thể tắm.”

Mạc Phong cau mày nhắc nhở: “Cánh tay của anh bị thương, anh không thể tự mình tắm.”

Tô Tranh nhướn mày nhìn anh, thấy anh nhìn cô rất chăm chú, suy nghĩ một chút nói: “Thật ra chỉ có một cánh tay bị thương, vẫn có thể tắm, anh cẩn thận một chút là được.”

Mạc Phong chỉ có thể nói: “Được rồi.”

Kế tiếp Mạc Phong vào phòng tắm, Tô Tranh đã chuẩn bị trước cho anh khăn tắm và sữa tắm. Mạc Phong cố gắng nhanh chóng làm cho xong, từ trước đến giờ khi chỉ có một cánh tay anh cũng có thể sử dụng rất lưu loát, huống chi là tắm rửa, dù thể nào đi nữa anh cũng sẽ rất nhanh đi ra.

Anh cẩn thận đi tới bên cạnh Tô Tranh, nhỏ giọng hỏi cô: “Vậy bây giờ anh ngủ ở đâu?”

Tô Tranh nhìn anh, quả nhiên là công giữa đàn gà, hôm nay tinh thần anh lại tốt hơn nhiều, thậm chí trên người còn tỏa ra hương vị sữa tắm cô thường dùng.

Cô chỉ chỉ trên tầng nói: “Tôi đã dọn qua phòng cho khách, nơi đó tương đối đơn sơ, anh miễn cưỡng một chút đi.”

Mạc Phong có chút thất vọng, nhưng mà anh vẫn gật đầu một cái, có thể lên đây đã là tốt rồi, yêu cầu không thể quá nhiều.

Tô Tranh dẫn anh vào phòng cho khách, mở ra đèn, bên trong quả nhiên là tương đối đơn sơ, chỉ có một cái giường, một cái ghế cộng thêm một chiếc ghế sa lon thôi, ngay cả máy điều hòa cũng không có.

Tô Tranh cảm thấy có chút có lỗi nhìn anh: “Những phòng khác không có giường, chỉ còn lại phòng này, đáng tiếc lúc đầu lại không chu đáo, phòng này không có điều hòa.”

Mạc Phong cũng đành phải gật đầu nói: “Không sao, buổi tối sẽ rất nóng sao?”

Tô Tranh nghĩ một chút, giúp anh mở cửa sổ ra nói: “Cũng tương đối nóng, hay là mở cửa sổ ra?”

Tô Tranh nghĩ, nhất định Mạc Phong chưa từng phải chịu loại uất ức này, lập tức không thể làm gì khác hơn là giải thích nói: “Dưới tầng có điều hòa, nhưng mang lên đây tương đối khó, sợ rằng sẽ gây ồn làm bọn nhỏ tỉnh.”

Mạc Phong vội vàng nói: “Không sao, anh hiểu mà, thật ra thì chỉ cần ở nhà của em nơi nào cũng được.”

Anh nói xong rất nghiêm túc, nhưng Tô Tranh không hiểu, cảm thấy trong giọng điệu này có chút uất ức, giống như chỉ cần cô chưa chấp anh, để cho anh ngủ trong cầu thang anh cũng nguyện ý.

Tô Tranh biết là không nên, nhưng khi nhìn nhìn căn phòng đơn sơ này, thật sự làm khó cho anh.

Mạc Phong quan sát sắc mặt của Tô Tranh, nhìn ra ý của cô, nhân cơ hội nói: “Không có chuyện gì, cùng lắm thì buổi tối nóng bức một chút, anh có thể nhịn.”

Anh càng nói như vậy, Tô Tranh càng thấy có lỗi với anh, nhưng thật sự cũng không có lựa chọn nào hơn, cũng chỉ có thể như vậy.

Cuối cùng Tô Tranh nhìn anh một chút: “Không có chuyện gì nữa thì tôi về nghỉ ngơi đây.”

Mạc Phong ngừng mắt nhìn cô, ánh mắt ngày thường bén nhọn lúc này lại lộ ra tia dịu dàng, khẽ gật đầu một cái.

Tô Tranh nhìn anh mắt dịu dàng của anh, trong lòng như nhũn ra, ngay sau đó lại cười nhạo mình, xoay người rời khỏi phòng.

Ai ngờ Mạc Phong lại nhỏ giọng gọi cô lại.

Tay Tô Tranh đã để lên tay nắm cửa rồi, nghe thấy anh gọi, dừng lại xoay người: “Có chuyện gì sao?”

Mạc Phong không nói gì, đi lên phía trước, từ phía sau, dụi đầu vào vai cô, ôm lấy vòng eo của cô.

Hơi thở ấm áp phun đến gáy, tiếng thở hơi có vẻ hỗn hển vòng quanh bên tai cô, ngực của áp sát lưng cô.

Tô Tranh không giãy giụa, chỉ lắc đầu một cái: “Đừng. . . .”

Cô cũng không phải là không muốn, chỉ là có rất nhiều chuyện tới đột nhiên, cô còn cần tỉnh táo để suy nghĩ thật kỹ.

Nhưng Mạc Phong không cho cô cơ hội này, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Là em nói muốn giữ anh lại đây.”

Tô Tranh gật đầu: “Tôi nói để cho anh ở đây, nhưng không có ——”

Mạc Phong lại ủy khuất nói: “Anh ngủ một mình, luôn không ngủ được, anh bị mất ngủ đã lâu rồi.”

Bởi vì mất ngủ, bởi vì không ngủ được, cho nên mới chạy đến dưới nhà cô đứng canh sao?

Mạc Phong dùng cằm liếm gương mặt của cô: “Tô Tranh, khi anh ngủ không được sẽ nghĩ, có phải em cũng mất ngủ hay không, em luôn ngủ không ngon, cho nên anh vẫn nhẫn nại không lên thăm em.”

Môi Mạc Phong nhẹ nhàng hôn lên vành tai của cô, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Tô Tranh, đừng rời xa anh.”

Tô Tranh không có phản ứng gì, mù mờ ngờ ngàng ở trong lòng áp áp của anh, thật ra thì khi cô đưa anh về đây cũng đã có dự liệu, không phải sao?

Mạc Phong khe khẽ cắn lỗ tai nhạy cảm của cô: “Em vẫn không thể tiếp nhận anh sao?” Anh gặm nhấm lỗ tai của cô, mang đến cho cô một cảm giác thật tê liệt.

Tô Tranh dựa sát vào lồng ngực của anh, nhỏ giọng nói: “Em không biết, Mạc Phong, anh đừng hỏi em nữa.”

Mạc Phong dùng cánh tay không bị thương của mình ôm chặt lấy cô: “Anh không để cho em đi, nơi này nóng quá, vậy em cũng sẽ phải ở đây với anh.”

Tô Tranh không đồng ý, cũng không cự tuyệt.

Lúc này, Mạc Phong cho là, không cự tuyệt, chính là chấp nhận.

Môi của anh ở bên tai cô nhẹ nhàng trêu chọc, bú hôn, cảm thấy cô thở dốc dồn dập thì mới chậm rãi dọc theo gương mặt của cô đi lên phía trước, bắt lấy cánh môi mềm mại tinh xảo.

Tô Tranh do dự một chút, nhắm đôi mắt lại.

Mạc Phong mũi liếm lấp hôn trên môi cô, ánh mắt thâm tình ngưng mắt nhìn hàng lông mi rung động như cánh bướm, anh lại cảm thấy cô không chuyên tâm.

Anh rời khỏi môi của cô, cúi đầu hỏi: “Đang suy nghĩ gì đấy.”

Tô Tranh mở mắt ra, trong mắt có một tầng sương mỏng, lắc đầu một cái nói: “Em không biết.”

Trong mắt Mạc Phong lóe lên một tia chán nản, nhưng ngay sau đó anh không hề nghĩ gì nữa, lại hôn lên cánh môi đỏ mọng kia lần nữa.

Lòng của em vẫn cứ nửa đóng nửa mở, do dự có muốn chứa anh đi vào hay không sao?

Động tác của Mạc Phong chợt rất mạnh dạn hơn, anh không cảm thấy thoải mái với hai môi đơn thuần tiếp xúc, mà dùng răng cứng rắn tách đôi môi mềm mại của cô ra, để cho chiếc lưỡi mang lửa nóng nhân cơ hội chui vào trong miệng của cô, dịu dàng đến ăn lưỡi của cô, đồng thời không ngừng lật khuấy trêu chọc ở trong miệng cô, phát ra tiếng vang mờ ám.

Tô Tranh bị buộc chịu đựng, khi cô cảm thấy mình hít thở không thông, anh mới lấy môi lưỡi của mình ra, khi mới lấy ra, giữa phần môi của hai người mơ hồ có mấy sợi tơ bạc.

Hai mắt Tô Tranh mang theo mấy phần mỉa ý, đôi môi mềm mại khê gương, thở hổn hển liên tiếp, đúng lúc ấy thì chợt nhớ đến chuyện đó, nhú mày đẹp lên hỏi: “Vết Thương của anh?”

(Sói bỏ đói lâu năm què một tay vẫn không ảnh hưởng J))

Mạc Phong cúi đầu lần nữa, đầu lưỡi không ngừng dải sợi tơ bạc lên cổ cô, nhỏ giọng an ủi: “Không có chuyện gì.”

Một tay Mạc Phong đưa đến phía trước của cô, đẩy áo cô ra, hai luồng mượt mà của cô cứ như vậy nhảy ra ngoài, ở bên trong không khí có chút rung rung, thật mê người. Một tay anh ôm cô, cúi đầu hôn lên vẻ đẹp của cô.

Tô Tranh do dự đưa đôi tay ra, vòng quanh cổ của anh.

Người đàn ông này, rốt cuộc cô vẫn phải đợi thêm nữa mới ôm lấy anh sao? Lần này bọn họ, có thể đi hết con đường đó một lần nữa hay không?

Trong phòng không có điều hòa nhiệt độ chợt lên cao, một đôi nam nữ ôm nhau đã lâu, hôn từ từ tới kích cuồng bốc hơi, dưới chân không còn vững, hai người anh ôm em, em ôm anh, cứ như vậy ngã xuống giường.

Khi anh tiến vào thân thể của cô lần nữa thì tay Tô Tranh gần như bám vào đến tận trong thịt bả vai anh.

113. Q.16 - Chương 117

Trong bóng tối, anh tựa như một con cá nhỏ ra sức chạy, ở trong cô ướm ắt tru du đụng chạm nhau, mỗi một lần dường như đều muốn tiến vào chỗ sâu nhất trong thân thể cô. Ngón tay của cô giáp vào trong da thịt nóng rực, cắn môi kềm chế rên rỉ phá khẩu mà ra.

Bên tai là tiếng thở dốc dồn dập, thân thể đang không ngừng bị đụng chạm, bị đụng chạm tới mức gần như không thể chịu đựng, mồ hôi chảy xuống theo da thịt tinh tế, khi hai mắt đầy lớp sương mù Tô Tranh nghe thấy một tiếng khàn khàn: “Tô Tranh. . . .”

Cô mở mắt ra, người đàn ông cường tráng tuần lảng phía trên đó đang ra sức trước sau hoa động, mỗi một lần hoa động ma sát trong thành trong mềm mại mang cho cô cảm giác tê dại khó nói lên lời. Trong bóng tối mơ hồ, cô muốn nhìn rõ mặt của anh, nhưng không thấy rõ, chỉ có thể nhìn loáng thoáng khuôn mặt kiên nghị của anh.

Từng mồ hôi từ lồng ngực kiên cố của anh rơi vào cánh mũi của cô, cô cảm nhận được tràn đầy mùi vị vị mặn riêng của Mạc Phong.

Cô là phụ nữ, có người nói, cuộc đời của người phụ nữ nên để tự mình quyết định.

Nhưng cuộc đời Tô Tranh, cô thực sự có thể tự quyết định sao?

Vận mạng luôn hồi một lần lại một lần đẩy mình tới trước mặt người đàn ông này, mọi chuyện cho đến bây giờ, yêu hoặc là không yêu, cô đã không cách nào hiểu lúc đầu động lòng là bởi vì cái gì, chỉ biết là bất kể là kiếp trước hay kiếp này, người đàn ông này nhất định sẽ đẩy đưa không rõ cùng mình.

Đang không ngừng bị mãnh liệt đụng nhau và vuốt ve ở bên trong, thân thể của cô vô dụng chịu trận, giống như một gốc cây nhỏ dưới mưa to gió lớn loay hoay mãi không tìm ra lối thoát. Cô chịu không được, chỉ có thể dứt khoát nhắm mắt lại lần nữa, để mình đắm chìm vào cảm giác khác thường khi anh cho.

Đối với người đàn ông này dù sao cô cũng có tình cảm, mặc dù chính bản thân cô cũng không làm rõ được, chỉ biết là khi nhìn bóng dáng anh một mình cô đơn đứng ở dưới tầng thì sẽ đau lòng, sẽ không nhẫn tâm bỏ anh lại.

Cô không nhận được vươn tay ôm hông hẹp gầy mà có lực của anh lần nữa, ôm chặt anh dùng lực đóng đưa eo, để mình ụa theo động tác của anh mà cảm thụ được tư vị mất hồn.

Mạc Phong cảm giác cô leo lên, trong cơn va chạm cúi đầu, dùng môi mỏng nóng bỏng bú cô.

Trong mê mang Tô Tranh theo bản năng lại gần, mê neho loạn xạ, thân mật. Phái nam nóng rực hô hấp phát ở trên cổ, trên da thịt mềm mại của cô, Tô Tranh chỉ cảm thấy thân thể tê dại, hai cánh tay dọc theo bên eo của anh dời lên trên, vòng lên lưng thật dày của anh, khẽ vuốt ve da thịt ngăm đen của anh.

Kèm theo những nụ hôn như mưa bão, hung mãnh lại kịch liệt, môi lưỡi kích cuồng dây dưa kéo theo tư vị mất hồn. Tô Tranh ý loạn tình mê cong eo lên, để cho phái nam của anh không ngừng ở bên trong u cổ của cô chống đỡ lấy, đôi môi yêu kiều nửa khép nửa mở càng thêm làm người ta vô ý huyết mạch căng phồng. Cô không suy nghĩ thêm nữa, không hề giãy giụa nữa, để mình đắm chìm trong tiếng thở hổn hển, để mình lâm vào trong biển điên cuồng này. Trong cuộc sống đang không có anh nhiều như vậy, có một loại trống không bị cô cứ như vậy coi thường, cái loại khát khao luôn muốn được hung hăng lấp đầy đó, muốn bị người dùng lực phong phú lấp chỗ trống không.

Mùi vị hoan ái nồng nặc trong không khí nóng bức lại càng sôi trào phát tán, phát ra tiếng vang ướm ắt, Tô Tranh ngửa lên cổ, làm sợi tóc trên không trung đang đưa theo nhịp điệu của anh, chờ đợi sự sung sướng

cuối cùng bộc phát. Cuối cùng đã tới thời khắc kia, một cơn vui thích sướng y như cả đời chưa từng cảm nhận được đẩy cô lên đỉnh núi không cách nào vượt qua, thân thể của cô trơn trượt trong run rẩy.

Tiếng gầm nhẹ Mạc Phong của vang lên, sau mấy lần dồn dập nặng nề đụng chạm, cuối cùng anh cũng phóng nhiệt dịch nóng bỏng vào bên trong cơ thể cô.

Anh để phái nam tiếp tục chôn trong cơ thể cô, cánh tay chống lên thân thể, giống như đã mất hồn phách sau một phen phát tiết hoàn toàn, anh ngơ ngác cúi đầu nhìn cô còn đắm chìm trong dư âm hoán ái.

Xuyên thấu qua ánh trăng lạnh lẽo bên ngoài, có thể thấy đôi mắt khê nâng lên của cô, lông mi như cánh bướm rũ xuống, mang theo mấy phần đau thương và vô lực, môi đỏ mọng khê mở, làm cho anh hận không được hôn, không bao giờ buông ra nữa.

Thân thể của cô mảnh khảnh trắng nõn, dưới ánh trăng có vẻ vô cùng nhu hòa quyến rũ, thậm chí anh còn muốn mình dung nhập vào bên trong thân thể của cô. Ở bên trong dư âm, thân thể của cô nhẹ nhàng run rẩy, hai chân thon dài vẫn đang kẹp hông anh, đồng thời cũng đang che chắn cho dịu dàng của cô ở bên trong.

Nhìn thật lâu, cuối cùng mặc ình chìm trong sự mềm mại của cô.

Nơi đó có mồ hôi của cô, mồ hôi của anh, mang theo hương thơm mùi vị thuộc về cô.

Môi anh đang dính sát gò má trắng nõn của cô, lẩm bẩm kêu một tiếng: “Ôi Tranh.”

Tô Tranh hí mắt, nửa mê nửa tỉnh, nghe anh gọi mình cũng không tiếp lời.

Anh lại trầm thấp khàn khàn gọi một tiếng: “Ôi Tranh.”

Tô Tranh vươn tay, vuốt ve mái tóc của anh.

Mạc Phong vươn tay, bắt được tay cô, để lên trên môi, hôn khe khê, gặm ăn.

Tô Tranh muốn rút tay về, mặc dù cánh tay kia của Mạc Phong bị thương nhưng lại có lực cực kì, không cho phép cô rút lại.

Cô khàn khàn hỏi: “Buông em ra, nơi này quá ngọt ngào.”

Mạc Phong không nói lời nào, tiếp tục cắn tay của cô, thậm chí dùng sức hơn, cắn cô bị thương.

Tô Tranh thấy anh vừa hôn vừa cắn như vậy, không biết anh làm sao, khê đẩy anh ra .

Mạc Phong lại bám như keo dính chôn mặt vào ngực cô, không chịu đứng lên, mặc cho cô thế nào đẩy cũng không ra .

Tô Tranh nhú mày, trong bóng tối, hình như cô nghe được một âm thanh khả nghi, giống như , giống như là âm thanh buồn bực.

Tô Tranh chỉ có thể mặc cho tay bị người ta cắn, tiếp tục ngưỡng mặt nằm ở trên giường.

Mùa hè, trong phòng không có điều hòa, chỉ mở cửa sổ, mặc dù có gió thổi vào những vãn nóng bức khó chịu, Tô Tranh cảm thấy trước ngực mình có chất lỏng ướt át lướt qua.

Tô Tranh nhắm mắt lại, cô biết chất lỏng ướt át này không phải là mồ hôi, mà là nước mắt.

Một cánh tay khác của cô lần mò tới trên mặt của anh, anh không cự tuyệt, vì vậy cô lập tức sờ thấy ướt át trên mặt anh.

Cô không nhìn thấy được, khàn khàn hỏi: “Sao thế?”

Nếu như cô nhớ không nhầm, Mạc Phong là một người đàn ông cứng rắn như tảng đá, anh không có nước mắt.

Mạc Phong trầm mặc thật lâu, mới khàn khàn nói: “Đừng rời bỏ anh, có được không?”

Âm thanh của anh rất bất đắc dĩ, mang theo sự van xin, giống như một đứa bé sợ mất đi món đồ chơi mà mình yêu mến nhất.

Lòng Tô Tranh rút mạnh, nhỏ giọng nói: “Hãy buông em ra đã.”

Mạc Phong cố chấp lắc đầu: “Anh sẽ không buông, cả đời cũng sẽ không bao giờ buông ra nữa!”

Tô Tranh thở dài nói: “Quá nóng, ít nhất về phòng của em trước đã.”

114. Q.16 - Chương 118: Mọi Chuyện Đầu Tốt

Sau khi Mạc Phong tới chỗ Tô Tranh, ban đầu hiển nhiên hai đứa bé chưa thể thích ứng, nhưng bọn chúng dần ý thức được, theo nguyên tắc vào trước làm chủ, mình mới là người đến trước. Mặc dù là ba, nhưng ba lại đến sau, hơn nữa ba còn cần xem sắc mặt của mẹ, xem ba có khả năng bị mẹ đuổi ra ngoài không.

Sau khi ý thức được điều này, Mạc Yên Nhiên lo nhanh chóng không còn sợ nữa, thường xuyên chỉ huy ba làm cái này cái kia. Lúc đầu Mạc Phong còn trầm mặc, vì anh phát hiện nếu mình tức giận với con mình, thì Tô Tranh sẽ giận mình tái mặt, vì vậy rất nhanh anh hiểu tình cảnh của mình, phụ nữ chính là khoản nợ, anh thiếu nợ sẽ không trả nổi.

Về người gây ra tai nạn xe cộ cho Tô Tranh, Tô Tranh có hỏi rồi, lúc đầu Mạc Phong không chịu nói, sau nhìn thấy sắc mặt cô, sợ cô hiểu lầm, vội vàng thừa nhận. Thì ra Phùng Minh Nhi len lén về nước, tuy Mạc Phong đã sớm có chuẩn bị, nhưng ngàn tính vạn tính cũng không ngờ tới được ngày đó trên đường Phùng Minh Nhi vừa vặn thấy Tô Tranh, lại đúng lúc Mạc Yên Nhiên muốn xuống xe, vì vậy cứ dứt khoát dưng vào.

Xảy ra chuyện như vậy, lấy thế lực của nhà họ Mạc dĩ nhiên là sẽ không bỏ qua cho Phùng Minh Nhi, trước giao cho cảnh sát thẩm vấn một phen, đoán chừng tội cố ý giết người là không thể tránh khỏi. Tô Tranh nghe những lời này, cúi đầu trầm mặc hồi lâu, kết cục cuối cùng của Phùng Minh Nhi ở kiếp trước cô không biết, nhưng chắc cũng rất tốt.

Kiếp trước của cô ta, chắc được gả cho người đàn ông trước mắt này, cùng cặp trai gái kia sống hạnh phúc cả đời hay từng ngày hạnh phúc chứ? Tô Tranh cười khổ, đời này mình không chết, gặp chuyện không may lại là Phùng Minh Nhi, sâu xa bên trong, tới cùng cái gì là chủ đạo cho tất cả.

Mạc Phong lại hiểu nhầm ý Tô Tranh, anh cẩn thận quan sát sắc mặt của Tô Tranh, thấy lúc thì cô phiền muộn, lúc lại thở dài, cuối cùng cười khổ, cho rằng cô hiểu lầm mình, vội giải thích: “Người này trước kia không có quan hệ gì với anh...”

Tô Tranh lại cười tái nhợt với anh: “Đó là vì sự xuất hiện của em, nếu như em không ở đây, hai người vẫn còn cơ hội.”

Mạc Phong đi tới, cầm thật chặt tay cô: “Đừng đoán mò nữa, cái gì gọi là em không ở đây, em vẫn luôn ở đây, chỉ cần em ở đây, bất kỳ người nào cũng không thể.” Lời này của Mạc Phong chỉ là thuận miệng nói, trên thực tế anh chưa nghĩ tới, nếu Tô Tranh vẫn không xuất hiện, nửa đời sau của mình sẽ như thế nào, anh thực sự có thể tiếp nhận những người khác sao?

Tô Tranh lắc đầu, thở dài một tiếng, rất nhiều việc anh không biết, cũng không cần biết, cứ để tất cả chôn sâu trong lòng mình, trở thành bí mật vĩnh viễn thôi.

Ngày cứ trôi, trong nháy mắt cũng đến lúc hai đứa bé tựu trường rồi, Tô Tranh và Mạc Phong thương lượng một chút, cần để cho chúng quay trở lại trường học trước. Ngày tựu trường đầu tiên, Mạc Yên Nhiên làm nũng với Tô Tranh nói muốn ba mẹ đưa mình đi học, Tô Tranh biết tâm tư của bé, liền kêu Mạc Phong lái xe, mình cùng tới trường học với chúng.

Đến trường học, hai đứa lần lượt xuống xe, Tô Tranh và Mạc Phong đưa mắt nhìn chúng đi vào. Đi đến cổng trường, trong dòng học sinh, Mạc Yên Nhiên quay ra cổng cười, cười đến rực rỡ sáng lạn, Mạc Cách Ly cũng lấy lại tinh thần, gật gật đầu với bọn họ.

Trên mặt Tô Tranh mang theo nụ cười ôn hoà, lỗ mũi lại cảm thấy chua xót. Thật ra thì cho dù mình bị uất ức thế nào, chỉ cần bọn nhỏ hạnh phúc là được. Hai đứa bé, Mạc Yên Nhiên cởi mở, Mạc Cách Ly kín kẽ, nhưng kỳ thật trong lòng chúng đều hy vọng được ba mẹ đưa đón mình đi học phải không?

Chỉ cần bọn chúng được như mong muốn, mình cần gì phải so đo chứ.

Mạc Phong ở bên cạnh đương nhiên hiểu được cảm xúc của Tô Tranh, cầm lấy tay cô, ôn tồn nói: “Trở về thôi, đợi buổi chiều chúng ta cùng nhau tới đón chúng.”

Lúc chạng vạng, Mạc Phong đi ra ngoài xử lý công việc, một mình Tô Tranh ngồi trên sân thượng cảm ô che nắng. Cô nheo mắt nhìn ánh mặt trời chiều phía Tây, mặt trời thế giới này không có gì khác thế giới kia, nhưng kết quả lại không giống nhau, cho nên tâm tình của cô cũng bất đồng.

Ngay vào lúc này, cô lơ đãng cúi đầu, lại thấy dưới lầu có mấy chiếc xe hơi cao cấp có rèm che, một người đàn ông mặc âu phục đeo kính mát màu đen ra ngoài vẫy vẫy tay với cô.

Cô cau mày, nhìn xa hơn, mơ hồ có thể thấy chỗ bên cạnh ở trong xe có một người phụ nữ, nhìn khá quen thuộc, người phụ nữ đã luống tuổi.

Tô Tranh cười, cần phải tới vẫn tới, chỉ là không ngờ lại tới nhanh như thế.

Lúc này cô đi đứng đã rất tốt, gật gật đầu với người ở dưới, trực tiếp xuống lầu.

Lúc đi tới phía dưới, Mạc phu nhân đã xuống xe, ngồi trên ghế dưới đình nghỉ mát, vẫn ung dung cao quý như thế. Tô Tranh lqđ bình tĩnh đến gần, lại thấy thần thái Mạc lão phu nhân vẫn ung dung như cũ, trước nay chưa từng lộ ra một mệt cùng già yếu.

Mạc phu nhân thấy cô tới, ngẩng đầu lên, mặt không đổi sắc nhìn kỹ cô một chút, chợt nói: “Hiện tại trong lòng cô không phải đặc biệt thương xót tôi chứ?”

Tô Tranh lắc đầu, cười nói: “Tại sao tôi phải thương xót bà? Nếu tôi muốn thương xót, cũng là thương xót bản thân tôi.”

Mạc phu nhân nở nụ cười thê lương: “Cô có gì đáng thương, bây giờ cô có chồng có con, còn tôi, tôi chẳng có gì.”

Tô Tranh nhìn bà, hơi kinh ngạc: “Thật kỳ quái, tại sao bà lại chạy đến đây nói những lời này? Chẳng lẽ bà hy vọng tôi thương xót bà?”

Mạc phu nhân khép hờ mắt, ánh mắt già cả đã bắt đầu phiếm hồng: “Cho dù là lời thỉnh cầu của người già cả như tôi, cũng không thể sao?”

Tô Tranh trầm mặc một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Không thể. Tôi là người tâm địa sắt đá, không có đồng cảm, nếu như tôi đồng tình với bà, tôi cũng không cách nào giúp bà, tôi nghĩ bà tìm nhầm người rồi.”

Mạc lão phu nhân chợt ngẩng đầu lên, trong con ngươi vẫn đục hàm chứa ý van xin: “Không, cô có thể làm được, cô để con trai tôi trở về được không! Hiện tại tôi không có gì cả, chỉ có một con trai, chỉ cần cô để cho nó trở về, cô cũng có thể bước vào cửa nhà họ Mạc, một nhà bốn người các cô cũng có thể trở về.”

Tô Tranh cười lạnh: “Vào cửa nhà họ Mạc? Nhưng tôi không muốn vào, một chút hứng thú cũng không.”

Điều cô muốn, chưa bao giờ là bước vào cửa nhà họ Mạc.

Mặt Mạc lão phu nhân đầy vẻ thê lương, giọng nói run rẩy buồn bã: “Vậy rốt cuộc cô muốn cái gì? Chỉ cần cô để cho nó trở về, cái gì tôi cũng đồng ý với cô.”

Tô Tranh nhìn bộ dáng ngày hôm nay của bà, không nhịn được mà thở dài: “Mạc phu nhân, tôi và bà không giống nhau, tôi sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà ra yêu cầu gì. Cho nên bà không cần tới hỏi tôi, nếu bà muốn con trai, tự mình đi nói với anh ấy, chuyện giữa hai người không liên quan gì đến tôi.”

Nói xong Tô Tranh định xoay người rời đi, ai ngờ lúc này có hai người đàn ông mặc âu phục màu đen bước tới trước mặt cô, ngăn cản cô.

Mắt Tô Tranh híp lại, lạnh lùng nói: “Các người muốn làm cái gì vậy, bắt cóc? Ép buộc?”

Mạc lão phu nhân định nói gì, liền nghe thấy một giọng nói khác lạnh lùng: “Các người muốn làm cái gì hả?”

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, đứng cách đó không xa đang trầm mặt lạnh lùng chất vấn bọn họ không phải ai khác, chính là Mạc Phong.

Mạc Phong đi từng bước tới, không giận mà uy, nhàn nhạp nhìn hai người mặc âu phục màu đen. Hai người liếc nhìn Mạc lão phu nhân bên cạnh, khom người với Mạc Phong, sau đó cúi đầu lặng lẽ lui về phía sau.

Mạc Phong nhìn Tô Tranh, trên mặt vốn không chút biểu cảm nào chợt mềm mỏng: “Em không sao chứ? Vừa rồi làm sao vậy?”

Tô Tranh buông tay nói: “Em không sao, chỉ là mẹ anh tới đây, muốn anh trở về, anh nói chuyện với bà một chút đi.”

Mạc Phong không nhìn mẹ mình, mà thở dài nói: “Em vẫn không yên lòng về anh.”

Tô Tranh cười, cũng không lên tiếng.

Mạc Phong nói ra tâm sự của cô: “Quả nhiên là em không yên lòng về anh, em có cảm giác sẽ có lúc anh buông tha em, phải không? Trong lòng em thật ra đang muốn thăm dò phản ứng của anh.”

Tô Tranh không cười nổi nữa, thừa nhận: “Không sai, chính xác là như vậy.”

Mạc Phong cúi đầu chăm chú nhìn cô, thật lâu sau chợt nói: “Bây giờ em không tin anh cũng đáng đời anh, nhưng không quan trọng, chúng ta có thời gian cả đời, chẳng những anh muốn em tiếp nhận anh, còn phải tin tưởng anh, tin tưởng đến mức tình nguyện giao bản thân cho anh.”

Nói xong, anh xoay người, rồi cuộc đua ánh mắt về phía mẹ mình.

Mạc lão phu nhân ngơ ngác nhìn bọn họ, ngơ ngác nhìn con trai mình, trong nhất thời không biết phản ứng ra sao, thần sắc trong mắt bà rất phức tạp, có đau thương, có tuyệt vọng, có thê lương, thậm chí còn có chút hâm mộ mơ hồ hay ghen tỵ.

Bà run rẩy hỏi con trai mình: “Thực sự là con vì cô ta mà không cần mẹ mình rồi hả?”

Cho tới bây giờ bà luôn duyên dáng sang trọng, cho tới bây giờ giọng nói của bà luôn lạnh lùng cao quý, nhưng hôm nay nhìn tinh thần bà tuyệt vọng sa sút như vậy, giọng nói ấy mới vô dụng làm sao.

Dáng vẻ hôm nay của bà, chính là dáng vẻ của một người phụ nữ đã mất đi con trai, ngồi ở đây, giọng nói run rẩy, ngay cả thân hình cũng bắt đầu run rẩy.

Bất cứ người nào thấy dáng vẻ của bà chắc đều thương hại rồi, thậm chí sẽ có người còn nghĩ, con trai bất hiếu cỡ nào mà ép mẹ mình thê lương đến như vậy?

Mạc Phong cũng không phải người ý chí sắt đá, Mạc Phong lúc cũng không phải là đứa con bất hiếu, cho nên vẻ mặt của anh cũng lộ ra thống khổ và thương hại, anh đi tới, ngồi xổm xuống, nắm lấy tay mẹ mình đang run rẩy dù trong ngày hè.

Mạc lão phu nhân lập tức khóc lên, nước mắt chảy ngang dọc khuôn mặt già nua của bà, nghẹn ngào nói: “Quả nhiên là con không cần mẹ nữa.”

Mạc Phong thở dài: “Mẹ, sao con lại không cần mẹ chứ, mẹ vĩnh viễn là mẹ của con. Nhưng thật sự con không thể trở lại nhà họ Mạc, cũng không muốn trở lại bên mẹ.”

Tô Tranh đứng một bên, thờ ơ lạnh nhạt, bây giờ thấy bọn họ nói đến đây, liền xoay người đi lên lầu.

Đây là chuyện giữa mẹ con họ, cô là người ngoài không muốn nghe.

Mạc lão phu nhân nghe được lời Mạc Phong, nhất thời tuyệt vọng; “Con sẽ không trở lại... Quả nhiên là con không tha thứ ẹ, con còn hận mẹ!”

Mạc Phong nắm lấy tay mẹ mình, đứng đó cúi đầu, lạnh nhạt nói: “Mẹ, con tha thứ ẹ, con cũng không trách mẹ, nhưng con không thể tha thứ cho chính mình.”

Anh ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Mẹ, mẹ trở về đi, thỉnh thoảng con sẽ tới thăm mẹ.”

Mạc lão phu nhân mạnh mẽ lắc đầu, khàn khàn kêu: “Không —— con là con trai của mẹ, cứ nhấn tâm rồi khỏi mẹ như vậy sao?”

Mạc Phong cau mày: “Mẹ, mẹ bình tĩnh đi.”

Mạc lão phu nhân khóc thành tiếng: “Mẹ cái gì cũng không có...”

Đúng lúc ấy, một giọng nói già nua mà có lực bỗng nhiên vang lên: “Trở về thôi.”

Mạc lão phu nhân và Mạc Phong cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía người kia.

Một ông già chống gậy, bên cạnh có y tá và cảnh vệ, đang lẳng lặng đứng đó nhìn bọn họ.

Người này, chính là cha của Mạc Phong.

Mạc lão phu nhân quay mặt đi chỗ khác, oán hận nói: “Sao ông không nghỉ ngơi cho tốt, tới đây làm gì?”

Mạc lão tiên sinh run rẩy đi đến bên cạnh họ, Mạc Phong vội vàng đứng lên, cung kính gọi một tiếng ba.

Quan hệ của Mạc Phong và ba mình, giống như quan hệ của Mạc Cách Ly và Mạc Phong, cho nên tới bây giờ ở trước mặt ba mình, Mạc Phong đều cẩn thận tỉ mỉ cung kính.

Mạc lão tiên sinh nhìn con trai gật đầu một cái: “Con trở về đi, chuyện của mẹ con, ba nói là được.”

Mạc Phong không ngờ cha mình nói những lời này, xem ra ba đã biết tất cả mọi chuyện rồi, không khỏi ngẩn người.

Mạc lão tiên sinh gật đầu: “Không sai, chẳng những chuyện của các người ba đều biết, ngay cả chuyện mẹ con làm, ba cũng biết.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Mạc Phong khó coi, thậm chí trong mắt Mạc lão phu nhân có vẻ lo lắng, thấp thỏm nhìn Mạc lão tiên sinh.

Mạc lão tiên sinh lại thở dài: “Ôi, qua nhiều năm như vậy tôi ít hỏi thế sự, cũng rất xa lánh bà, bà có nghĩ tới là vì điều gì không?”

Mạc lão phu nhân thì thào: “Tại sao?”

Mạc lão tiên sinh thở dài nhìn Mạc phu nhân: “Tôi có lỗi với bà, tôi cũng rất xin lỗi bà, đây đều là lỗi của tôi, cho nên tôi không còn mặt mũi mà gặp bà, cũng không còn mặt mũi thấy bà.”

Đầu tiên Mạc phu nhân sững sốt, ngay sau đó lấy tay che miệng khóc nức nở, vừa khóc vừa nói: “Tôi... Tôi thế nhưng mà... Thế mà tôi có thể nghe được ông nói... Rất xin lỗi...”

Mạc lão tiên sinh đi tới, bàn tay xoa vai của bà: “Không sai, là tôi có lỗi với bà.”

Khi Mạc Phong trở về, trong lòng không có tư vị gì cả.

Chuyện ân oán của đời trước, anh không có tư cách đi hỏi, nhưng tiếng xin lỗi của cha vẫn vang vọng trong tai anh.

Thật xin lỗi, chỉ ba chữ đơn giản như vậy, cũng đã chôn trong lòng nhiều năm như vậy.

Nếu như nói sớm một chút, có phải mọi chuyện đã đổi khác rồi không?

Trước khi đi, cha vỗ vai anh mà nói, cha đã tới trường học xem bọn nhỏ rồi, chúng rất tốt, hiện tại giao chúng cho con cha rất yên tâm. Về sau sống tốt với mẹ chúng, lúc nào rảnh thì về nhà chơi một chút.

Trong lòng Mạc Phong thở dài, lên lầu, mở cửa, lại thấy Tô Tranh đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới, thấy anh mở cửa, quay đầu nhìn sang.

Mạc Phong nhảy cảm thấy được chút lo lắng trong mắt cô.

Anh cười với cô, khàn khàn nói: “Anh đã về.”

Tô Tranh gật đầu: “Ừm.”

Cuộc sống của bọn họ, cứ tiếp tục trôi qua như vậy.

Tô Tranh từ từ hiểu rõ hạnh phúc trong từng ngày, hạnh phúc này không liên quan đến tình yêu, nhưng vẫn là hạnh phúc. Ai nói hạnh phúc nhất định phải từ tình yêu?

Đã trải qua hai đời, Tô Tranh đã mất đi cảm giác với tình yêu.

Cô chỉ có thể thưởng thức hương vị hạnh phúc.

Rốt cuộc có một nửa đêm kia, cô bị giật mình tỉnh giấc, mở mắt thấy Mạc Phong cả người đầy mồ hôi ngồi đó, hai mắt đờ đẫn.

Tô Tranh cau mày, lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy?” Cô cầm tay anh, toàn mồ hôi, thậm chí đang run rẩy.

Mạc Phong ngây ngốc quay đầu, nhìn cô hồi lâu, bỗng nhiên ôm chặt lấy cô.

Anh ôm rất chặt, chặt tới mức Tô Tranh đau đến tận xương.

Thân hình Mạc Phong đang run rẩy, như lá rụng trong gió.

Tô Tranh không biết có chuyện gì xảy ra, cứ mặc cho anh ôm mình như vậy.

Qua hồi lâu, rốt cuộc cảm xúc Mạc Phong mới ổn định được, vì thế Tô Tranh chờ, chờ anh nói.

Cuối cùng, Mạc Phong khàn khàn, nhỏ giọng nói: “Anh nằm mơ thấy em máu me đầy người, anh ôm em... em cứ máu me đầy người ở trong lòng anh.”

Trong giọng nói của anh bắt đầu run rẩy nức nở: “Anh ra sức gọi em, nhưng em cứ đi xa, anh kêu nhưng em không trở lại!”

Tô Tranh bình tĩnh mở miệng: “Đó là giả, em còn sống.”

Nhưng căn bản Mạc Phong lại không nghe thấy, nói tiếp: “Anh thấy tượng gỗ con nít trong tay em định đưa cho bọn nhỏ, trên tượng gỗ con nít đầy máu...”

Tô Tranh không lên tiếng, cô không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng cô biết cảnh trong mơ của Mạc Phong đã xảy ra.

Mạc Phong buông cô ra, nhìn mắt cô chằm chằm, nâng mặt cô lên hỏi: “Nói cho anh biết, em phải sống tốt, em không có chuyện gì, chuyện đó chưa từng xảy ra.”

Anh chăm chú nhìn cô, hy vọng cô lên tiếng phản bác.

Nhưng Tô Tranh không lên tiếng, trong con mắt cô lạnh nhạt, một câu cũng không nói, cuối cùng yên lặng hạ mắt xuống.

Khi Mạc Phong cho rằng căn bản cô không tự nói với mình cái gì, thì Tô Tranh nhẹ nhàng mở miệng: “Có một số việc, không cần truy xét thật giả, anh chỉ cần biết rằng em ở đây, anh ở đây, các con ở đây, là được rồi.”

Nhất thời hô hấp Mạc Phong cứng lại, trong đầu anh thoáng hiện qua rất nhiều mẫu chuyện và lời nói.

Cô nói, nếu em không tồn tại, anh và Phùng Minh Nhi vốn nên chung với nhau.

Cô nói, nếu em chết, anh sẽ như thế nào?

Cô nói...

Mạc Phong khổ sở nhắm mắt lại, lâu thật lâu sau, bỗng nhiên nặng nề lắc đầu, mở mắt ra, nghiêm túc nhìn Tô Tranh, nhìn cô đang lạnh nhạt ngồi bên cạnh mình, lẳng lặng nhìn mình.

Anh vươn tay, nắm lấy tay cô, nắm thật chặt, sau đó cố gắng nở nụ cười dịu dàng với cô: “Em nói đúng, chỉ cần em ở đây, anh ở đây, các con ở đây, tất cả đều tốt.”

115. Q.16 - Chương 119: Ngoại Truyện 1

Tiệc sinh nhật lần thứ mười tuổi của tôi và Yên Nhiên, ở phía ngoài đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông, mặc dù đã qua nhiều năm nhưng vụ tan nạn đó đã để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc.

Người phụ nữ kia, cô muốn tặng cho chúng tôi một đôi tượng gỗ con nít, kín đáo đưa cho tôi và Yên Nhiên, nhưng chúng tôi không muốn nhận, lúc ấy tôi cảm thấy người phụ nữ này cũng đáng ghét như đông đảo những người phụ nữ trước đó, tôi nghĩ nhất tôi đã viết hai chữ bài xích ở trên mặt, vì vậy nhìn người phụ nữ đó có chút bị thương.

Tiếp đó xảy ra chuyện gì tôi không nhìn thấy, khi tiếng phanh xe chói tai vang lên, thì cùng lúc đó tôi cũng nghe thấy một tiếng hét tê tâm liệt phế, tôi vội vàng theo số đông tân khách chạy ra ngoài.

Âm thanh tuyệt vọng, tê tâm liệt phế kia lại là do cha tôi phát ra.

Cha tôi run rẩy ôm chặt người phụ nữ kia, người phụ nữ kia tái nhợt tay gắt gao nắm tượng gỗ con nít thật chặt.

Lúc ấy khắp người cô đã máu me, bàn tay tái nhợt mà yếu đuối, tượng gỗ vẫn tinh xảo như cũ nhưng loang lổ vết máu đỏ, cảnh này đánh thẳng vào trái tim tôi, trong suốt một khoảng thời gian tương đối dài đều không ngừng hiện lên trước mắt tôi.

Cô ấy đã không thể cử động nữa, chỉ có đôi môi đang run rẩy, hình như đang cô hết sức muốn biểu đạt cái gì, nhưng cô ấy không nói ra được câu nào.

Cha ôm cô ấy thật chặt, chảy nước mắt nói với cô ấy điều gì.

Tôi muốn tìm hiểu rõ xem chuyện này là như thế nào, nhưng tôi và Yên Nhiên lại bị cản lại, tiếp theo dưới mệnh lệnh của bà nội, chúng tôi bị vệ sĩ cường ngạnh mang đi.

Khi tôi xoay người xuyên thấu qua khe hở nhìn một lần cuối cùng, tôi thấy trên mặt cha là tuyệt vọng, khổ sở, hối hận, những cảm xúc mãnh liệt này, đây là lần đầu tiên tôi thấy ở trên khuôn mặt cha tôi. Cha tôi là một người vui buồn đều không thể hiện qua nét mặt, ông ấy rất ít khi biểu đạt cảm xúc.

Tôi nghĩ, người phụ nữ này nhất định vô cùng quan trọng đối với cha tôi.

Sau đó trong cuộc sống của tôi, một khoảng thời gian tương đối dài không gặp lại cha. Hồi chuyện này với bà nội, bà nội cũng chỉ thuận miệng nói qua loa, như kiểu cái chết của người phụ nữ kia không có quan hệ gì với gia đình tôi vậy.

Chẳng qua tôi biết đồng nhất định không thể là như thế, bởi vì trong khoảng thời gian đó vệ sĩ bảo vệ chúng tôi rất sát sao, bọn họ không để cho chúng tôi đi ra ngoài, giống như e sợ cho chúng tôi biết hoặc nhìn thấy gì.

Hơn nữa ngày đó cha khóc đau đến như vậy, nhất định là ông ấy rất đau lòng.

Người phụ nữ đó là ai, lại có thể ảnh hưởng đến cha tôi lớn như vậy?

Khoảng thời gian đó, chuyện này là một điều bí ẩn, bao phủ ở trong lòng của tôi, thật lâu không tản đi hết.

Hai năm trôi qua, tôi nhớ khi đến bữa tiệc sinh nhật thứ 13 của chúng tôi, người cha xa cách của chúng tôi lại xuất hiện. Nhìn ông đứng lên càng thêm nghiêm nghị, càng thêm lãnh khốc, anh không nở bất kỳ nụ cười nào, trong ánh mắt nhìn tôi và Yên Nhiên còn có chút xa cách.

Tôi và cha, vốn đã không quen thuộc. Mặc dù tôi biết ông ấy nhất định đã nguôi ngoai chuyện cực kì đau lòng kia, nhưng khi đó tôi đã đi học, không đi quan tâm và để ý.

Khi đó, giữa tôi và ông ấy, cũng có một sợi dây quan hệ máu mủ thôi.

Khi đó tuổi cha tôi cũng không còn nhỏ, nên đã đến lúc lập gia đình rồi, nhưng ông ấy lại quyết định cả đời không lập gia đình. Dù bà nội đã khuyên vô số lần, dù làm ông nội tức giận, dù người cả gia tộc thay nhau ra trận, nhưng ông ấy vẫn quyết định cả đời không lập gia đình. Cuối cùng tất cả mọi người không thể ép được ông, cũng chỉ có theo ông. Khi đó mọi người còn nghĩ một ngày nào đó ông ấy sẽ gặp phải được người trong lòng, từ đó thay đổi chủ ý.

Nhưng mặc cho tất cả các loại phụ nữ đến bên cạnh ông, ông cũng không động lòng, cả nhà cũng từ từ bỏ ý định.

Tại vùng ngoại ô cha tôi có một ngôi biệt thự, khi đến ngày nghỉ ông lại đến đó một mình, ngay cả bảo mẫu cũng không cho vào, không ai biết ông ấy làm cái gì ở bên trong.

Khi tôi mười bảy tuổi, trong nhà quyết định đưa tôi và Yên Nhiên du học ở nước ngoài. Một lần đó cha tôi chợt gọi tôi đến, từ lúc sinh ra đây là lần đầu tiên tôi được vào căn biệt thự của ông.

Tôi nhớ rất rõ ràng, trong biệt thự của ông bày đầy tượng gỗ, khắp nơi đều có, nhiều đến mức làm cho người ta khiếp sợ.

Và chính mắt tôi cũng nhìn thấy ông ấy tự tay mình điêu khắc một con tượng gỗ.

Tôi bỗng nhiên nhớ lại đôi tượng gỗ trẻ con mà người phụ nữ kia đưa của chúng tôi, vậy tượng gỗ bị máu nhuộm đỏ đó đâu, bây giờ đang ở đâu?

Một lần đó, cha tôi nói với tôi một số câu, tình ý sâu xa, tôi nghiêm túc lắng nghe, đây là lần đầu tiên chúng tôi nói chuyện với nhau như cha con.

Lúc rời đi, tôi thấy cha tôi đứng lên từ trong đồng vụn gỗ, xoa xoa tay, ôm lấy một cái hộp gỗ bên cạnh.

Tôi lập tức sợ ngây người, cái hộp gỗ đó là một hủ tro cốt.

Tôi từ từ trưởng thành, Yên Nhiên cũng trưởng thành theo.

Ở trong mắt người khác, tôi tuần mỹ, tinh táo, lạnh nhạt, còn có đầu óc thiên tài, rất nhiều các cô gái đều dùng ánh mắt ái mộ nhìn tôi, nhưng tôi không có chút cảm giác gì.

Yên Nhiên cũng càng ngày càng xinh đẹp, lại càng ngày càng quái đản.

Cô ấy kết giao với rất nhiều chàng trai sau đó lại bỏ rơi từng người một. Cô say rượu, thậm chí hít thuốc phiện.

Sau khi tôi phát hiện ra chuyện này, tôi bỗng nhiên phát hiện, không biết từ lúc nào tôi và Yên Nhiên lại xa lạ như thế.

Cô ấy đang suy nghĩ gì, tôi đã không biết.

Tôi muốn mặc kệ cô ấy, cũng không thể quản được cô ấy, thậm chí ấy còn quát to với tôi, cậu dựa vào cái gì mà quản tôi, cậu không có tư cách!

Tôi chỉ có thể trầm mặc.

Trước kia tôi không biết cha tôi khổ sở, nhưng bây giờ tôi lại không biết chị gái song sinh của tôi đau khổ.

Chỉ đến một ngày, tôi ôm cô trở về từ một vũ trường cuồng loạn, khắp người cô toàn mùi rượu, trong cơn nghiện thuốc.

Lửa giận đè nén trong thời gian dài chợt bộc phát, tôi gần như bóp cổ cô mà hỏi, rốt cuộc chị muốn làm gì?

Cô ấy bật khóc, ôm ngực nói tôi không hiểu nỗi khổ sở của chị ấy, không hiểu cô ấy đau khổ đến mức nào

Lòng của tôi bắt đầu nặng nề, vô lực.

Yên Nhiên ở trong lòng của tôi khóc đến run rẩy, nhưng cuối cùng cô ấy mang theo nước mắt đau thương nói, nếu như em không phải biết vậy thì vĩnh viễn cũng đừng biết.

Từ sau ngày đó, Yên Nhiên cắt đi mái tóc dài xinh đẹp, ném đi váy áo xinh đẹp, cô ấy rời khỏi đất nước giàu có, đi một nơi xa xôi bần cùng, đi dạy học những đứa bé nghèo nàn kia.

Lần này cô ấy đi, chính là cả đời.

Khi tôi 30 tuổi, bệnh tình của cha tôi nguy kịch.

Mọi người lúc này mới biết, thì ra đã nhiều năm như vậy ông ấy không hề đi kiểm tra sức khỏe một lần nào, cũng cự tuyệt chữa trị gần như ông ấy muốn mặc kệ cho bệnh tự phát triển.

Cha tôi, đã sắp chết.

Yên Nhiên trở lại, cô ấy đen, gầy, trầm mặc, không giống với đại tiểu thư nhà họ Mạc năm đó chút nào.

Yên Nhiên đối với tôi rất lạnh lùng.

Cô ấy nói chuyện một mình với cha, khi cô đi ra khỏi phòng bệnh, sắc mặt thật không tốt.

Tôi và cô ấy đi qua nhau, tôi đi vào phòng bệnh.

Cha tôi bị căn bệnh hành hạ đến vô hồn, ánh mắt tuyệt vọng nhìn trần nhà, nghe thấy tôi đi vào thì bảo tôi ngồi xuống.

Ông mở miệng hỏi tôi: Con biết tại sao ta thích điêu khắc không?

Tôi trầm mặc lắc đầu một cái.

Ông lạnh nhạt nói: bởi vì chỉ có điêu khắc mới có thể làm cho ta quên đi khổ sở. Khi ta điêu khắc, ta phải chuyên chú, nếu không đao sẽ cắt vào tay tôi, vì vậy tôi sẽ có thể quên đi những đau khổ kia.

Tôi cúi đầu, nhìn tay ông rũ xuống mép giường, trên tay vết thương chồng chất.

Tôi hiểu rõ, mỗi vết thương kia, đều do khắc tượng .

Cha tôi, khi đang điêu khắc, không biết đã phân tâm bao nhiêu lần, bị đao cắt bao nhiêu lần.

Cha tôi thở dài: Là cha của con, ta không có trách nhiệm của một người làm cha, chuyện này ta thực xin lỗi con.

Ông vui mừng nhìn tôi, thật may là chính bản thân con cũng rất tốt, không có ta con cũng vẫn sẽ có một dung mạo đẹp.

Tôi tiếp tục trầm mặc, đây là lời cuối cùng cha muốn nói sao.

Cha tôi lại nói tiếp: Ta không làm tròn trách nhiệm của một người cha, nhưng bây giờ yêu cầu con có một chút trách nhiệm của người con, giúp ta làm một chuyện.

Phụ thân muốn đi rồi, trước khi lâm chung ông ấy muốn tôi làm cái gì đây?

Tay cha lại run run, móc ra một cái hộp gỗ từ bên cạnh. Cái hộp gỗ này, tôi đã từng nhìn thấy.

Phụ thân ôm thật chặt cái hộp gỗ đó: Ta cầu xin con, chờ ta chết rồi, đem ta đốt thành tro, đặt chung với cô ấy một chỗ. Sau đó con hãy tìm đến một nơi non xanh nước biếc chôn chúng ta.

Tôi biết rồi sao cha lại dùng từ “Cầu xin” này.

Con cháu nhà họ Mạc, đều muốn chôn cất ở trong mộ tổ nhà họ Mạc , một cũng không thể thiếu

Cha muốn chôn cùng với người phụ nữ không có quan hệ này, tôi muốn làm được chuyện này, tự nhiên sẽ có trở ngại nặng nề.

Chẳng qua tôi không cự tuyệt, tôi trình trọng gặt đầu.

Tôi thấy cha tôi vui mừng cười.

Ông nói ông mệt, ông nói tôi đi ra ngoài đi.

Ông nói, đời sau đừng làm con trai của ông nữa, ông không phải là người hợp làm cha.

Cha tôi qua đời, tôi đặt tro cốt của ông và người phụ nữ kia vào chung một chỗ, tìm được một nơi non xanh nước biếc, chôn xuống, lập bia.

Yên Nhiên không đi đến mộ một lần, cô ấy vội vã rời đi, tiếp tục đi làm chuyện cô ấy muốn làm.

Tôi nhìn cỏ xanh nước biếc, nhìn non sông tươi đẹp, nhìn năm chữ trên mộ bia , trong lòng dâng lên một nỗi đau mơ hồ.

Có một loại nghi ngờ, trong lòng tôi nhiều năm; có một loại sợ hãi mơ hồ, bắt đầu từ từ lan tràn.

Tôi bắt đầu nghĩ, tượng gỗ trẻ con nằm đó đang ở nơi nào?

Tôi chạy đến biệt thự của cha, tìm kiếm trong ngàn vạn tượng gỗ đó, nhưng không có, tôi không tìm được!

Sự điên cuồng sợ hãi dường như muốn ép tôi đến điên cuối cùng cũng từ từ yên lại.

Tôi hiểu rõ người sống ở đời là phải biết nhìn về phía trước, tôi dùng năng lực tự chế rất lớn đè cái loại nghi ngờ và sợ hãi đó xuống, đi vào quỹ đạo sinh hoạt lần nữa.

Tôi sống ưu tú, tôi bắt đầu lấy vợ, bắt đầu vòng đời.

Vợ của tôi hiền thực mà mỹ lệ, con trai của tôi hoạt bát thông minh.

Ai cũng nói tôi hạnh phúc, nhưng trong đầu tôi tôi lại càng ngày càng trống rỗng.

Đêm khuya yên tĩnh thì cô đơn và sợ hãi lặng lẽ kéo đến.

Khi còn bé, tôi cũng sẽ sợ như vậy, nhưng tôi có Yên Nhiên.

Yên Nhiên nhất gan, cô ấy luôn ỉ lại vào người em trai này là tôi, nhưng tôi lại không hiểu, khi tôi và cô ấy lên cấp hai, nguồn năng lượng nào giúp cô ấy trở nên kiên cường, không hề mềm yếu và sợ hãi nữa.

Mạc Yên Nhiên, chị gái của tôi, chị đang ở đâu?

Tại sao chúng tôi càng ngày càng lớn, càng ngày càng xa.

Tôi buông tất cả mọi thứ xuống để đi tìm cô ấy, đi qua bao sông bao suối để tìm kiếm dấu chân cô ấy, như lại chỉ tìm được một phong di thư.

“Tôi đã sống bốn mươi năm, đã có thể rời đi.”

“Em còn nhớ người phụ nữ đã chết thảm dưới bánh xe hôm sinh nhật lần thứ 10 của chúng ta không, cô ấy chính là mẹ của chúng ta.”

“Em là cháu trai mà bà nội thích nhất, nên bà nội không muốn tổn thương em, không ai dám tiết lộ dấu vết cho em, cho nên em sống mà không hề có cảm giác có tội. Nhưng tôi lại không thể, tôi không quên được, trước khi cô ấy chết, khi chúng ta lạnh lùng cự tuyệt cô ấy, tôi không thể quên ánh mắt tuyệt vọng và bị thương của cô ấy.”

“Cha nói với tôi, ông ấy hận chúng ta, nhưng là ông càng hận chính bản thân mình hơn, hận đến mức cả đời cũng không thể tha thứ ỉn, hận đến mức phải trừng phạt cả đời mình.”

“Tượng gỗ mà cô ấy đưa cho chúng ta, kể từ ngày ấy sau khi cha chết tôi vẫn giữ, nếu có một ngày em tới đây, vậy em hay giữ lại.”

“Tôi mặc kệ bà nội nói cô ấy đã từng làm cái gì, thì cô ấy vẫn mãi là mẹ ruột của chúng ta. Nhưng cô ấy lại vì chúng ta mà chết, điều này làm cho tôi vĩnh viễn không thể tha thứ cho chính mình, Cách Ly, em hiểu chưa?”

“Cạnh cách, nếu có một ngày em đến tới đây, hãy mang tro cốt của tôi rời đi được không? Trước khi tôi chết không dám đi gặp bọn họ, sau khi chết thì tôi có thể đoàn tụ cùng họ rồi.”

Phía dưới di thư, là một đôi tượng gỗ.

Con nít, thật đáng yêu, rất tinh xảo, phía trên mặt vết máu đã chuyển thành màu đen.

Tôi đem tro cốt của Yên Nhiên mang về nước.

Lần này không quá mức trắc trở, nhà họ Mạc không ai dám kháng nghị cách làm của tôi, tôi thuận lợi đưa tro cốt của cô ấy mai táng ở bên cạnh cái bia mộ kia.

Dưới trời chiều, cỏ non nước biếc, tôi nhìn hai bia mộ thật lâu.

Bọn họ là người thân của tôi, bọn họ đều đi rồi, chỉ để lại một mình tôi.

Tôi nắm đôi tượng gỗ vào trong ngực, xoay người, từ từ đi về.

Trời chiều làm bóng của tôi kéo thật dài.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy mình cũng không quá cô đơn, ít nhất tôi còn có cái bóng của tôi làm bạn.

Sau khi đi ra khỏi nơi đó thật xa, tôi bỗng nhiên dừng bước.

Trái tim của tôi đau, tôi không đi thêm một bước nào.

Tôi nặng nề quỳ trên mặt đất, tôi thấy nước mắt của mình im lặng rơi trên mặt núi thắm vào trong trong đất bùn.

Tôi nghẹn ngào, gọi ra một từ, một từ mà nặng như núi, rộng hơn biển cả:

“Mẹ!”

Ngoại truyện hết nhé !!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-du-anh-can-cau>